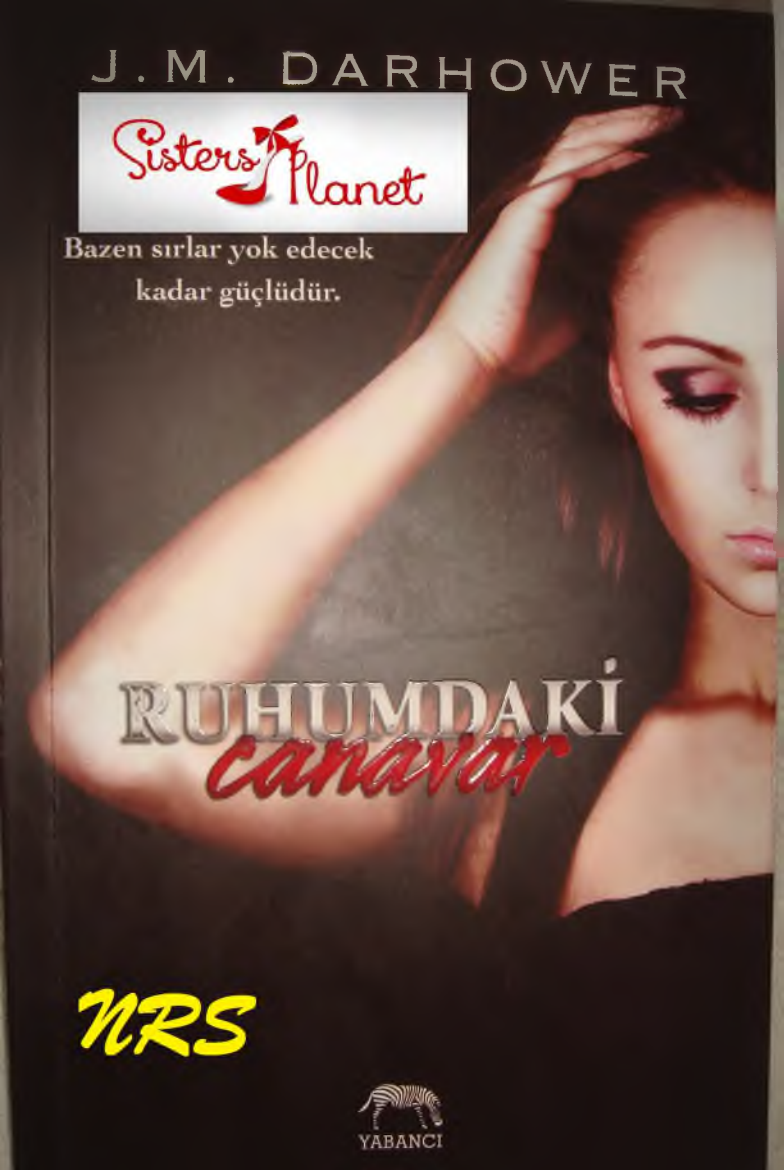
J.M. DARHOWER

Sisters Planet

Bazen sırlar yok edecek kadar güçlüdür.

RUHUMDAKİ canavar

NRS

YABANCI

J. M. Darhower

RUHUMDAKİ CANAVAR

Çeviren

Arzu Altınanıt

Kalplerini vermeleri gereken en son kişiye âşık olan herkes...

Bu kitap sizin için...

GİRİŞ

Sırlar tuhaf şeylerdir. Kendinize saklarsınız; başka kimsenin duymadığı gizli düşüncelerdir. Ruhunuzun en derin kısımlarını kendinize saklayıp insanların sadece yüzeyi görmesine izin verdiğinizde diğer kişilerin size yaklaşması, sizi yakından tanıması zordur.

Yine de bazı sırların açığa vurulmadan kalması daha iyidir bence.

Bazı sırların öldürme gücü vardır. *İmha etme* gücü. Her birimiz içimizde nükleer silahlar barındırırız; parmaklarımız ateş etmeye hazır bir halde tetiğin üzerindedir. Çoğumuz o tetiği çekeriz. Bazılarımız ise çekmez.

Keşke kendime hâkim olma becerisine sahip olsaydım.

Etraflarındaki herkesi bir kol mesafesi uzaklıkta tutan insanlara imreniyorum.

Ben zayıfım.

Çok zayıf.

Bana çok yaklaşmasına izin verdim.

Uzun zaman önce şöyle bir şey duymuştum ve asla unutmadım: *Üç kişi sır saklayabilir ama eğer ikisi ölüyse.* Hayatım boyunca çok sayıda sırrı açığa vurdum; hepsi birilerinin ölümüyle sonuçlandı. Bazen benim yüzümden, bazen ise... Şey... *Her durumda* benim yüzümden. Geceleri yatağıma uzandığımda onları düşünürdüm; gözlerimi kapattığımda yüzlerini görür, tetiği çekiş ve etrafımdaki her şeyin çöküş anlarını yeniden yaşardım.

Ben lanetli bir adamdım.

Etrafımı karanlık kuşatıyordu.

Mecazen...

Kelimenin tam anlamıyla...

Karanlık.

Nefes aldığında ciğerlerinizin sıkıştığını hissettiğiniz, yavaş yavaş sizi boğan türden ağır bir karanlıktı bu. Bu karanlıkta ferahlık yoktu... Sadece daha fazla işkence vardı. Yaz mevsiminin yapış yapış nemi, bir parça rahatlamayı bile imkânsız kılarken bedenimin her yanını ter basmıştı. Huzursuz, yarı uyur yarı uyanık bir halde yatakta dönüp duruyor; saniyeleri, dakikaları, saatleri sayıyordum.

Yatak odasındaki saat her baktığımda farklı bir şey gösteriyordu; parlak kırmızı sayılar benimle alay ediyorlardı.

23.43

00.11

1.45

2.09

Sırtüstü döndüm, lanet olası saate bakmamak için kendimi zorlayarak gözlerimi sımsıkı kapatıp kolumla yüzümü örttüm. Saat benim hayatımı belirliyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Bundan deli gibi *nefret* ediyordum.

Sessizlik huzursuz ediciydi; kulaklarım eski evden artarak gelen seslerle doldu. Bu, huzur veren bir şey değildi.

Bir çatırtı daha.

Ahşap döşeme gıcırdadı.

Yatak birden oynadı.

Kolumu kaldırdım ve gözlerimi açıp şaşırmış bir halde bakışlarımı tavana diktim. Tepemde karanlıktan başka bir şey yoktu; göz ucuyla saatten yayılan parlaklığı gördüm.

Yavaşça başımı çevirip bir kez daha saate baktım.

2.45

Bir ses daha.

Yüksek bir klik sesi.

Kalbim kısa bir süre için duracak gibi oldu, sonra deli gibi atmaya başladı.

Bu sesi tanıyordum.

Normal bir ses değildi.

Doğal değildi.

Bir silahın emniyet kilidiydi.

Doğrulup oturdum ve gözlerimi hızla kırpıştırarak çaresizlik içinde karanlıktaki şeyi görmeye çalıştım ama gözlerimin karanlığa alışması çok uzun sürdü. Olamaz, *onun* gözleri benimkilerden önce alışmıştı... O, avcıyı gördü.

Avın biz olduğunu fark etti.

"Naz!" Sesi korku dolu bir çığlıktı. "Aman Tanrım, Naz!"

Donakaldım. Sadece bir saniyeydi. Gözlerim karanlığa alışana kadar geçen bir saniye. Tamdık o yüze baktım... Bir saat önce aramızda sevgiden başka hiçbir şey yokmuşçasına bana gülümseyen o yüze. Sırlarla dolu bir adama ait olduğunu fark ettiğim o yüze. Aslında tanımamış olduğum o adama.

En iyi arkadaşımın yüzüne.

Sadece bir saniyeydi ama çok uzun bir saniye.

Sevdiğim her şeyi benden alan ve geçmek bilmeyen bir saniye.

BAM!

Silah aniden parlayan bir ışık gibi patlayıp beni titreterek kendime getirdi. Karanlıktan bir kez daha boğulmuş bir halde dimdik oturdum. Nefes almaya çalıştım; yüzümü ter bastı. Gözlerimi hızlı hızlı kırptım. Gözlerimi her kapattığımda aynı görüntü beni tekrar tekrar selamladı.

Kırptım.

Kırptım.

Kırptım.

Lanet olsun.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım unutamıyorum.

Onu görmeme engel olamıyorum.

Tekrar tekrar yaşamama engel olamıyorum.

Yanımdaki yatak oynadı ve bir an için kendimi bunun gerçek olmadığına ikna ettim. Sadece hayal gördüm. O kadar.

Gerçekte böyle bir şey olmadı.

Ben iyiyim.

O ölmedi.

Ama dikkatle inceleyince gördüm ki; bana bakan Maria'nın gözleri, gördüğüm onun yüzü değildi ve gerçek bir kez daha üzerime çöktü.

Bu bir kâbus değildi.

Hayır, değildi. Sadece bir anıydı.

Karissa dikkatle bana bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ne teselli etmeye çalıştı ne de ne olduğunu sordu. Buna gerek yoktu.

Muhtemelen biliyordu zaten.

Beni tanıyordu.

İç çekerek gerçeği kabullenirken bakışlarımı ondan kaçırıp içgüdüsel olarak yatağımın yanındaki komodine bak-

tım. Bir saat arıyordum. Oysa yirmi yıldır saatim yoktu. O an saatin kaç olduğunu... bunun başka birinin umurunda olup olmadığını merak ettim.

Zaman, o gün 2.45'te durmuştu.

O günden beri karanlığa sıkışıp kalmıştım.

Sana bir sır vereceğim.

Kimseye anlatmadığım bir sır.

Ben, Ignazio Vitale, karanlıktan hep korktum.

Bundan birine söz edersen seni öldürürüm.

1. BÖLÜM

Hayatım tam bir açgözlülük örneğiydi.

Eğer bu konuda herhangi bir özür bekliyorsanız başka tarafta aramanız gerekiyor. Asla pişman değilim. Her şeyi uçlarda yaşadım; sahip olduğum her şey ihtiyacımdan fazlasıydı.

Ne diyebilirim ki? Hiçbir konuda ne olduğumu inkâr etmiyorum.

Hayatım boyunca bir düzineden fazla insan öldürdüm. Hatta madem dürüst davranıyoruz iki düzineden fazla. Uzun süre önce saymayı bıraktım. Öldürdüm, yaraladım ama yakın zamana kadar sadece bir kez gerçekten âşık oldum.

Maria Angelo.

Aradığım kadının o olduğunu düşünüyordum. Bana ulaşabilecek, üzerimdeki yıpranmış zırhı söküp atabilecek tek kadın oydu. Sevme becerimin onunla sona erdiğine inanıyordum ve bu, benim için sorun değildi. Uçlarda bir hayat yaşıyordum, beni tatmin eden buydu. Diğer taraftan aşk, lanet olası biçimde can yakıcıydı.

Biliyordum.

İnanın biliyordum.

Nefesim kesilerek, yaşamın bahşetmeyeceği son bir nefes için mücadele ederek aşkın gözlerimin önünde ölüşünü izledim. O an bunu tekrar hissetmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ama sonra *o* karşıma çıktı.

Mutfağın kapısmda durup ahşap pervaza dayanmış bir halde Karissa'nın yemek yapmasını seyrediyordum. Yemek yapmaya çalışmasını demek daha doğru olurdu. Ocaktaki tavadan sağa sola yağ sıçrıyordu. Kızarttığı tavukların bir kısmının dışı tanınmayacak kadar kararmıştı. Arka tarafta bir tencere kaynıyor, taşan su yüzünden ocaktan ıslık çalar gibi bir ses çıkıyor, fırının içinden duman yükseliyordu.

Kulağındaki pembe kulaklıkları aniden çıkarıp boynuna dolarken, "Siktir, siktir, siktir," dedi. Kapıyı ardına kadar açıp, kaptığı iki mutfak havlusuyla dumanı dışarı savurmaya çalıştı. Duman çevresindeki havayı hızla tüketti ve aynı anda mutfakta yüksek bir bip sesi duyulmaya başladı.

Yanındaki duman detektörüne kızgın bir bakış attı, sonra fırından tepsiyi çıkarıp ne olduğu anlaşılmayan bir dizi küfür daha sıralayarak tezgâha fırlattı. Bir bok öbeğine benziyor olsalar da tahminimce kurabiyeydi bunlar.

İştah açıcıydı.

Yanına giderek duman detektörünü çekip açtım ve sesi durdurmak için pilini çıkardım. Karissa, tek kelime etmeden yarım yamalak çekingen bir gülümsemeyle bana baktı.

Bugünlerde kelimeler ender alınan bir armağandı. Beni önce acı dolu kelime yağmuruna tutmuştu, ardından yağmur dinmişti ve kuraklık mevsimine girmiştik.

Sabırla bekliyordum ama sessizliği sağır ediciydi.

Sinir bozucuydu.

Bazı günler apaçık bir işkenceydi.

Kulağında kulaklıklarla bangır bangır müzik sesi onu tüm dünyadan koparmış bir halde etrafta dolanıyordu. Beni duymayınca orada yokmuşum gibi davranabiliyordu. Beni duyamayınca konuşmaya çabalayarak nefesimi harcamayacağımı düşünüyordu.

Tekrar ocağa, yanmış yemeğe döndü. Yemek yapma konusunda genellikle bundan iyiydi ama bir şey onu yormuştu. Bunun ne olduğundan emin değildim.

"Her şey yolunda mı Karissa?"

İki ocağı da kapatırken, "Lanet olası derecede mükemmel," diye mırıldandı.

Ses tonu çenemin kasılmasına neden oldu. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Saygısızlıktan hiç hoşlanmazdım ama bazı günler sanki bunun eksikliğini duyuyormuşum gibi fazlasıyla saygısız davranıyordu.

Lanet olsun, belki de duyuyordum.

Belki de bunu hak etmiştim.

Ama hoşuma gitmiyordu.

Hem de hiç.

Bir cevap vermesi, daha *düzgün* bir cevap vermesi için onu zorlamak yerine onu yemeyeceğimi bildiği yemeği kurtarma çabasıyla baş başa bırakıp mutfaktan çıktım. Bunu artık her gün yapıyordu, öyle ki bu yaz hiç aksatmadığı günlük programının bir parçası haline gelmişti.

Duygularını bana belli etmemeye çalıştığı için neredeyse duygusuz bir robotmuş gibi davranmaya başlamış olsa da ne yapacağı önceden kestirilebiliyordu. Sanki her gün sabahtan akşama kadar aynı şeyi yaparsa ona olan ilgimi kaybedip onun varlığına aldırmamaya başlayacağımı düşünüyordu. Onu unutacağımı. Sanki kurtulmanın anahtarı buymuş gibi. Benim de insanları bu şekilde avladığımın farkında değildi. Onlar keşmekeşin içinde gözden kaybolduklarını düşünürken benim daha çok dikkatimi çekerlerdi.

Korkunç yemekler hazırlayarak ve günlük alışkanlıklarını sürdürerek zihnini başka şeylerle meşgul ediyordu ama bu beni, onu düşünmekten alıkoymuyordu. *Fazla* düşünmekten. Gergin sessizlik en aksi düşünceleri ateşler. Biliyorum. İnanın biliyorum. Ve bu her şeyi daha da kötü yapar.

Saatli bomba gibiydi.

Tik tak.

Tik tak.

Tik tak.

Yanlış kabloyu kesmem ve patlaması an meselesiydi.

Çalışma odasına giderek masama oturdum ve civardaki bir Çin restoranını aramak için cep telefonumu çıkardım. Günün özel yemeğinden ve Karissa'nın en sevdiği Çin yemeği olan sebzesiz, biftekli Lo Mein'dan ısmarladım.

Dolap kapaklarını çarparak, elindekileri sağa sola fırlatarak mutfakta dolandığını duyabiliyordum. Arkama yaslandım ve çıkardığı karmaşayı dinledim. Sanki bütün işi yumruklarıyla yapıyormuş gibiydi.

Ona âşık olmak için yola çıkmamıştım.

Hatta ondan hoşlanmayı bile planlamamıştım.

Ama öyle olmuştu... İkimiz için de... Ve hâlâ bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışıyordum.

Siparişi getiren çocuk otuz dakikadan kısa bir süre içinde geldi. Çocuğu tanımıyordum, çünkü ne zaman dışarıdan bir şey ısmarlasam farklı bir yerden ısmarlıyordum, böylece o gün nereden yemek yiyeceğimi kimse tahmin edemiyordu. Bu, tam anlamıyla güvenli değildi ama Karissa'nın yaptıklarını yemekten daha güvenli olduğu kesinlikle kanıtlanmıştı.

Yemeğin ücretini ödedikten sonra merak içinde yemek odasına gittim. Işık yanmıyordu; Karissa masada tek başına oturuyordu. Mutfaktan süzülen ışık, önünde bir tabak olduğunu ortaya çıkarıyordu. Yine kulaklıklarını takmış çatalıyla önündeki yemekle oynuyor, yemiyordu.

Şaşırmadım.

Günlük alışkanlıklarından biri de yenilgiyi kabul etmemesiydi.

Tek kelime etmeden biftekli Lo Mein'ı paketten çıkardım, masaya koydum ve huzur içinde ne isterse yemesi için parçalanmış onuruyla onu baş başa bırakıp çalışma odasına geçtim.

İnsanlarla baş etmek.

Bir şeyleri bulmak.

Benim uzmanlık alanlarım.

Çalışma masama oturdum ve deri sandalyeme yaslanarak ayaklarımı masaya uzatıp yemeğimi yemeye başladım. Gözlerim dizüstü bilgisayarımın ekranında akan borsayı takip ediyordu. Paramın bir kısmını yüksek kâr getiren ve beni hükümetin radarından koruyan çeşitli yasal işlere yatırmıştım ama o an dikkatim, kimsenin umursamadığı, varlıklarını zar zor sürdüren küçük hisselerdeydi.

Onlara *kelepir hisse* derler.

Bir tane bulursunuz, paranızı yatırırsınız ve birkaç kişiyi dolandırıp çok kazandıracağına ikna ederek onların da paralarını koymasını sağlarsınız ve hisseler yükseldiği anda paranızı geri çekersiniz. O hisse zaten boktan olduğundan anında değeri düşer ve herkes kaybeder ama siz, enayilere teşekkürlerinizi sunarak oldukça büyük bir kârla yürür gidersiniz.

Yasal değildir ve kişisel olarak yaptığım bir şey değildir ama durumum gereği olmazsa olmaz bir olaydır.

Bir şeyleri bulmak.

Entrikaları yönetmekte, bir şeyleri elde etme yolları bulmakta, para kazanmakta hep iyiydim ama Ray ile çalışmaya başladıktan sonra becerilerim daha da gelişti. Artık tüm dünya ile bağlantım vardı. Birinin herhangi bir şeye ihtiyacı olursa, istenen ne olursa bulacak kişiyi ya da bunu sağlayacak herhangi birini bilen kişiyi tanıyordum. Konu insanlarla baş etmeye geldiğinde bu ikisi birbirlerini tamamlıyordu. İnsanlar sizden, neler yapabileceğinizden korktuklarında ne sizinle ters düşerler ne de size sırt çevirirlerdi.

Bu özel becerim kendime yarattığım dünya yerle bir olup beni acımasız bir kabuk haline getirene kadar keşfedilmedi. İçinizde karanlıktan başka hiçbir şey kalmadığında başka birinin ışığını söndürmek kolaylaşırdı.

İşte ben buydum. Ne istersem yapar, ne istersem elde ederdim ve bunların hiçbiri için özür dilemezdim. Sonuçta ben böyle doğmadım. Dünya beni böyle yaptı ve bu hatasının bedelini her gün ödüyordu. Şimdiye dek bundan paçasını kurtaran, bundan sıyrılan, yıllarca benden saklanacak kadar zeki olan tek bir kişi oldu.

Carmela Rita.

Johnny'i bulmak kolaydı. O da şu an Karissa'nın gittiği yoldan gitti. Bir hiç olursa yakalanmayacağını umarak bir yere yerleşti, bir ev aldı ve dokuz-beş mesaisi olan boktan

bir işte çalıştı. Yani saman altından su yürüttü. *Gerçekten* bir hiç olduğu için buna uyum sağladı.

Diğer taraftan Carmela yolunu değiştirip karmakarışık, değişken bir hayat yaşadı. Ne zaman ona yaklaşsam taktik değiştirip kaçıyor ve başka bir yere taşınıyordu.

Sanırım bana çok benziyordu.

Zeki biri.

Ama ben daha zekiyim.

Bunun sona ermediğini, Johnny'i öldürmenin hiçbir şeyin sonu olmadığını böyle anladım. Keşke tekrar kaçsa, başka bir yaşamda gözden kaybolsa, başka bir yerde yeni bir kimlik yaratsa ve asla geri dönüp bakmasa. Ama bunu yapmayacaktı.

Bunu biliyordum, çünkü ben de böyle yapmazdım.

Carmela da karanlık doluydu. Hayatımın tek ışığı artık benim evimi aydınlatıyordu ve onun için gelecekti. Karissa için gelecekti.

Bunu yaptığında Tanrı yardımcısı olsun.

Karissa hemen hemen hiç ses çıkarmadan çalışma odasına girip kumandayı eline alarak kanepeye kıvrıldığında gözlerim dizüstü bilgisayarımdan ona kaydı. Televizyonu açtı, sesini kısık tutarak doğrudan Food Network* kanalına bastı.

Kucağında bir defter, elinde ise ekrana bakarken dalgın dalgın salladığı bir kalem vardı.

Sanki çok önemliymiş gibi not alıyordu.

Sanki fikre ihtiyacı varmış gibi yemek tariflerini yazıyordu.

Ve sanki sonunda bir sınav varmış, sanki Bobby Flay, Rachel Ray** ya da o gün izlediği berbat konuk her kimse onunla boy ölçüşecekmiş gibi günün yarısı deftere gömülü bir halde bunları çalışarak geçiriyor... çalışıyor... çalışıyordu.

---

* Yemek pişirme ve yiyecekler hakkında yayın yapan televizyon kanalı –*çn*

** Amerika'nın ünlü şefleri –*çn*

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, yemeğimi bitirdim, artık tüm dikkatim Karissa'daydı. Onun ekranda pişen yemeğe baktığı dikkatle ona bakarak ve defterine yazdığı malzemeler gibi küçük parçalara bölerek onu izlemeye başladım.

Bunu kaç kez yaptığımın, onu kaç kez incelediğimin, içini dışını ne kadar iyi bildiğimin farkında olup olmadığını merak ettim. İç çekişlerini, gülümsemelerini, sesindeki kırgınlığı ve tenindeki tüylerin ürperişini biliyordum. Sadece gözlerindeki parıltıya ve adımlarındaki canlılığa bakarak ne zaman mutlu, ne zaman üzgün, ne zaman öfkeli olduğunu söyleyebilirdim. Aklından geçenleri okumak çok kolaydı. Enerjik ve güçlü bir kadındı ve duygularını ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum.

Benden nefret ettiğinin farkındaydım.

Bunu görebiliyor, hissedebiliyordum.

Kaslarının gerginliğinden, yanında olduğumda kendini kapatmasından ve ona dokunmaya her cesaret ettiğimde bedeninin kızarmasından belli oluyordu bu. Ama beni sevdiğini de biliyordum. Çünkü teninin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körükleyen tek şey öfke değildi.

Ara sıra beni hor görmesi, beni sevmemesi gerektiğini unutacaktı.

Bir canavar olduğumu unutacaktı.

Ve o an tek hatırladığı, tek bildiği, tek önem verdiği, benim onu seven ve onu incitmeyeceğine ant içmiş, çok sıkıntılar çekmiş bir erkek olduğum olacaktı. Ve buna inanmak için kendine izin verecekti. Kötü adam olduğumu unutacak, kahraman olduğumu düşündüğü zamanlarda ne hissettiğini hatırlayacaktı.

O batmasın diye boğulmayı göze alacak kişi olduğumu...

Sımsıkı tutunduğum şey buydu.

Onu incelerken aradığım pırıltı buydu.

Ve o pırıltı bugün yoktu.

Suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi kenetliydi. Ona baktığımın farkındaydı ama öylesine farkında değilmiş gibi davranıyordu ki sanki varlığımdan bile bihaberdi.

Gülümseyerek onu izliyordum.

Beni incitmeye çalışıyordu. Oysa benim tek düşünebildiğim sinirliyken ne kadar güzel göründüğüydü.

Cep telefonumun zil sesi beni o andan uzaklaştırdı. Kimin aradığına bakmaya gerek bile duymadan telefonu masamdan aldım. Zil sesinden kim olduğunu biliyordum zaten. "Efendim."

"Ignazio!"

Ray halihazırda zil zurna sarhoştu. Sesi bunu açığa vurmuyordu; her zamanki gibi güçlü ve sakindi ama bana ilk adımla hitap etmişti. Aklı başındayken bunu yapmazdı.

Oturduğum yerde doğrulup bacaklarımı masadan indirerek bir kez daha, "Efendim," dedim.

"Cobalt'tayız," dedi. "Uğrasana."

Ayağa kalkarak, "Tamam, olur," diye cevap verdim.

Telefonu kapatarak siyah pantolonumun cebine soktum. Ona hayır diyebilirdim... Ciddi sonuçlar doğurmadan davetini geri çevirebilecek tek kişi bendim muhtemelen... Ama evdeki hava orada kalamayacağım kadar boğucuydu. Karissa'yı bugün böylesi üzen şey her neyse, onu atlatması için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Geri döndüğümde burada olacağını biliyordum.

Burada olacaktı, çünkü eğer olmazsa izini bulup sürükleye sürükleye onu geri getireceğimi biliyordu.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirerek kravatımı düzelttikten sonra sandalyede duran ceketimi aldım. Düğmelerimi

ilikleyerek kapıya doğru yürümeye başladım. "Yapacak işlerim var."

Karissa bir şey söylemedi; başını kaldırıp bana bakmadı bile ama duydu. Yanağının iç kısmını ısırırken kıpırdayan yüzü bunu belli etmişti.

Kanepeye yaklaşıp tam yanında durarak, "Geç kalabilirim," dedim. "Belki de kalmam."

Bir kıpırtı daha ve daha fazla sessizlik.

Bir süre ne yapacağımı düşünerek orada dikildim, ardından eğilip başından öptüm. Karşı koymadı, hiç yapmazdı zaten. Ama bugün karşılığında hiçbir şey almayacaktım.

"Eğer bana ihtiyacın olursa ara."

Sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu duyuldu. Bana asla ihtiyacı olmayacağını düşünmemi gerektirecek bir rahatsızlık mıydı bu? Yoksa yüreğinin derinlerinde halihazırda bana ihtiyacı olduğunun farkında olmasının verdiği bir rahatsızlık mıydı?

Hangisi olursa olsun tekrar gülümsedim ve kendi kendime gülerek dışarı çıktım.

Cobalt Room, Manhattan'ın göbeğinde, NYU kampüsünden fazla uzak olmayan bir yerde bulunan lüks bir gece kulübüydü. Bir tarih dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen, insanların dışarıdan hayran hayran seyrettiği ama çok azının kapısından içeri girebildiği türden büyük eski bir yapıydı. Sadece davetiye ile işleyen bir üyelik gerektiriyordu ve buraya üye olmanın yolu da bugünlerde Ray'den geçiyordu.

Sahibi o değildi ama kontrol kesinlikle ondaydı. İşlerinin çoğunu gösterişli barların arkasına ve havalı eğlence

mekânlarına gizlenmiş olarak geri plandan yürütürdü. Ön tarafta dolanır, kim olduğunu saklamaya bile gerek görmeden sağa sola emirler yağdırırdı. Arka tarafa çekilirseniz kıyametin kopacağını bilirdiniz.

İçeri girerken kimliğimi çıkarıp göstermeye gerek bile duymadım. Kapıdaki görevli Kelvin beni tanıyordu... Sonuçta bizden biriydi. Çoğu öğleden sonra Ray adına burada çalışıyor, ek olarak da birkaç sokak ötede küçük bir kulüp olan Timbers'ta görev yapıyordu. Karissa'nın arkadaşıyla oraya gittiği gece, yani harekete geçmeye karar verdiğim gece oranın kapısındaydı.

O gece Karissa'yı görür görmez bana haber veren Kelvin'di. Onu tanımış ve hedefim olan kişi olduğunu fark etmişti. Açık söylemek gerekirse hepsi biliyordu... Ray'in adamlarının hepsi Karissa'nın kim olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Yanından geçerken Kelvin bakışlarını yere çevirerek başını salladı. Bunun sebebi saygıdan ziyade adamların hiçbirinin gözlerimin içine bakmaktan hoşlanmıyor olmalarıydı.

Çok az insan gözlerimin içine bakardı.

Yalan söyleyen, aldatan, öldüren, çalan acımasız gangsterler, sokak çeteleri bundan kaçınırken fiziksel güce sahip olmayan, benim yarım kadar Karissa, sanki tek bir bakışla ruhumu okuyormuşçasına gözlerimin içine bakmaktan hiç çekinmedi. Başta gerçeği, yani ne olduğumu görmediğini düşünüyordum ama bir süre sonra gördüğünü fark ettim... Sadece aldırmıyordu.

Dünyadaki her zerre ışığı yok etmeye yetecek kadar yoğun olan içimdeki karanlığı umursamıyordu.

Kimse bana böylesi açık, böylesi güven ve sevgi dolu bakmıyordu.

Ray bile.

Sadece sarhoş olduğu zaman belki. Ve bu gece sarhoştu. Barın özel kısmında ona yaklaşırken beni görünce sırıttı. Sanki kendisi Cheshire kedisiymiş* ve becerecek bir Alice bulmuş gibi bir sırıtıştı bu. "Naz!"

Bana böyle hitap ettiğinde neredeyse yumruk yemiş gibi hissettim. Anında kendini toparladı ama özür dilemedi. Sadece omuz silkip, adeta "Lanet olsun! Ağzımdan kaçırdım," diyen bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Tek kelime etmeden elini sallayarak yanındaki rahat deri koltukta oturmakta olan adama kalkmasını söyledi. O kalkar kalmaz ben oturdum. Garsona her zamankinden, kapağı açılmamış bir şişe soğuk bira getirmesini işaret ettim. Sorgulamadan, tereddüt etmeden getirdi ve anahtarlığımdaki şişe açacağını kullanarak şişeyi açtım.

Ray, koltuğunda yayılarak, "Bu sabah donmuş gıda hisselerini nakde çevirdik," dedi. "Hemen hemen çeyrek milyon kâr."

Koltuğuma yerleşerek, "Bu harika," diye karşılık verdim. "Yani bu gece içkiler senden."

Ray içinde buzlu viski bulunan kadehini kaldırıp hafifçe şişeme vurarak, "Elbette," dedi. "Sen böyle devam et, ben de sana bütün bira fabrikasını satın alayım."

Bir kahkaha atıp biramdan bir yudum aldım. "Bunu hatırlatırım."

"Hatırlatacağını biliyorum."

Keyifler yerindeydi, alkol su gibi akıyordu. Ray gülüyor, şakalar yapıyordu. Ruh hali bulaşıcıydı. Gülümsüyor, rahatlamaya ve zihnimdeki her şeyi geri plana atmaya çalışarak ona ayak uyduruyordum ama Karissa ile ilgili düşünceler sinsi sinsi geri geliyordu.

Dışarıdan bakıldığında sanki sadece takılıyormuşuz gibi görünüyordu ama bu, bizim gibi adamlar için işti.

* Alice Harikalar Diyarı'nın sürekli gülen kedisi. –*çn*

Kumpas kurmak, dolap çevirmek, konuşmak, sosyalleşmek... İşin nefret ettiğim kısmıydı. Genel olarak insanlardan nefret ediyordum gibi anlaşılmasın. Etmiyordum. Tam anlamıyla değil. Sadece çevremde olmadıklarında daha mutlu oluyordum.

Onun dışındakilerin.

Lanet olası Karissa.

Bugünlerde tek istisnam oydu.

Asla öyle olmamalıydı.

Kadınlar geldiğinde gece yarısını geçmişti. Genellikle davet edilmezlerdi; Cobalt'a girmelerine izin yoktur. Ama Ray ne zaman bir şey kutlamak için yanıp tutuşsa herkes onu şımartırdı.

Fahişeler. Onlar kendilerine eskort kızlar diyorlardı. Ben ise orospular. Çoğu aşırı makyajlı, beyinsiz bir kızdan öte değildi.

Ray'in her işe burnunu sokan sarışın kız arkadaşı Brandy çıkageldi ve koltukta onun yanına sıkışıp kucağına uzanarak burnunu boynuna soktu. Bir zamanlar o da diğerleri gibi kendini satıyordu ama Ray ondan hoşlanmış ve onu kendine saklamıştı.

Küçük oyuncak bebeğim, diyordu ona.

Herkes gevşemişti. Oysa benim tüm kaslarım gerilmişti. Aldığım alkol huzursuzluğumu yok etmiyor, aksine gitgide artmasına sebep oluyordu.

Bu, Brandy'nin küçük arkadaşının koltuğumun koluna tünemesini engellemedi. Kızın yeni olduğu ve buraya ilk kez geldiği açıkça belli oluyordu. Gülümseyerek bana baktı; gözbebekleri siyah mermer gibiydi. *Kafası iyiydi.* "Hey, yakışıklı. Bu gece bir partiye var mısın?"

Bacağını bacağıma sürter ve ayağıyla baldırımı okşarken boş bir ifadeyle dik dik ona baktım. Brandy durumu

fark etmişti. Sarhoşluktan peltek peltek konuşarak arkadaşını durdurmaya çalışıyordu ama Ray eliyle ağzını kapatıp onu susturdu. Bakışları bana kilitlenmiş, yüzündeki sırıtış geri dönmüştü.

Tepkimi görmek istiyordu.

Bu adam bazen kendimi onun oyuncaklarından biriymiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Dördüncü şişe biramı bitirdim ve boş şişeyi yanımdaki sehpaya koydum. Ayağa kalkarak kıza yaklaşmasını işaret ettim. Estetikle şişirilmiş dudaklarını öpeceğimi düşünerek baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle eğildi ama ben ağzımı kulağına götürdüm. "Eğer bana bir daha dokunursan boğazını keserim."

Ray'in çılgınca kahkaha atmasına bakılırsa yüzünde dehşete düşmüş bir ifade olmalıydı. Umurumda değildi. Ayağa kalktım ve dönüp arkama bakmadan çıkışa doğru yürümeye başladım. "Görüşürüz, Ray."

"Hoşça kal, Naz."

Bu kez yumruk yemiş gibi hissetmedim.

Beni rahatsız eden ismin kendisi değildi. Her zaman Ignazio'ya tercih ettiğim bir isimdi bu. Ama onu duymak bana bir zamanlar olduğum adamı, eski halimi hatırlatıyordu. Naz'ın umudu vardı. Naz sevgi doluydu.

Naz acımasız bir ölüme kurban gitti.

Karissa'ya bana Naz diye hitap etmesini söylemiştim. Bir anlık zayıflıkla söylenmişti bu, çünkü gözlerinde öyle bir ışık, yüzünde öyle masum bir ifadeyle bana bakmıştı ki o an eski benin yansıması olabileceğini düşünmüştüm.

Mutluluk veren bir cehalet.

O zamanlar yolumu kaybetmiş, kim olduğumu unutmuştum ve nasıl geri döneceğimi hâlâ bilmiyordum.

Eve vardığımda saat biri geçmişti. Ev karanlık ve sessizdi. Kapıdan girer girmez ceketimi çıkardım ve iç çekerek

kravatımı gevşettim. Çalışma odası boş, televizyon kapalıydı ve uzaktan kumanda sehpada, Karissa'nın defterinin üzerinde duruyordu. Uzaktan kumandayı itip defteri aldım ve en ön sayfadaki yazıyı okudum. Bir çeşit patates yemeği tarifiydi; altında notlar vardı: Mükemmel biftek nasıl pişirilir.

Defteri yerine koyarken içinden bir zarfın ucu çıktı. Merakla çekip aldığımda NYU'dan Karissa'ya gelmiş bir mektup olduğunu gördüm.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama zarfı açtım, mektubu çıkarıp okudum.

Sevgili Bayan Reed, falan filan, falan filan, burs hakkınızı kaybettiniz, bu yüzden tarafımıza ödeme yapmanız gerekmektedir.

Yaklaşık yirmi beş bin dolarlık lanet olası bir fatura.

Mektubu zarfa geri koyup defterin içinde bulduğum yere yerleştirirken ağzımdan alçak sesle bir ıslık çıktı.

Moralinin bozuk olmasına şaşırmamalı.

2. BÖLÜM

"Ne dersin...?"

"Hayır."

Sorunun ortasında kalakaldım ve kucağında defteriyle kanepede oturmuş bir yemek programı daha seyretmekte olan Karissa'ya baktım. Aynı boktan durum, farklı bir gün. O an onunla konuşmamı imkânsız kılan boynuna dolanmış kulaklıklardan sızan müzik sesini duyabiliyordum.

"Cevap vermeden önce en azından sorumu bitirmemi bekleyemez misin?"

Bir şey söylemedi. Yine ben yokmuşum gibi davranarak defterine ekranda gördüğü bir şeyi yazıyordu.

Derin bir nefes alıp, "Benimle...?" diye sordum.

"Hayır."

Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım.

Bu kadın, insanı inanılmaz derecede çileden çıkarıyordu.

Üçüncü kez sormaya kalkışmadan başımı iki yana sallayarak çalışma odasını terk ettim. Anahtarlarımı alıp evden çıktım ve kapıyı çarparak kapattım.

Beni uyuz ediyordu.

Ona bu fırsatı vermemeye çalışıyordum.

Sakinliğimi korumaya, kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Duygularımı belli etmeme konusunda eğitimliydim. Ama Karissa damarıma nasıl basacağını biliyordu.

Bir kez daha benim istisnam olmuştu.

Her zaman lanet olası istisnamdı.

Manhattan yolu bu öğlen sonra çok yavaş ilerliyordu. Sıkışık trafikte beklerken parmaklarımı ve boynumu kütürdeterek bedenimi gevşetmeye, her geçen gün artan gerginliği azaltmaya çalışıyordum. Her şey daha iyi olacağına, her şey yoluna gireceğine, başlangıç çizgisinde saplanıp kalmış gibiydik.

Sabır her zaman güçlü yanım olmuştu... Hemen hemen yirmi yılımı Carmela'nın izini sürerek, Johnny'den intikam almayı bekleyerek geçirmiştim. Ama şu an kızları sabır sınırlarımı zorluyordu.

Arabayı Washington Meydanı civarında bir otoparka bırakarak Greenwich Village'e doğru yöneldim ve caddeyi dönüp binanın giriş katındaki NYU öğrenci işlerine gittim. *Harç Bürosu.*

Yaz dönemi olmasına rağmen bina ışıl ışıl aydınlatılmıştı ve şaşırtıcı biçimde kalabalıktı. Birkaç dakika benimle ilgilenilmesini bekledikten sonra ofisin giriş bölümünde büyük bir masada oturmakta olan orta yaşlı bir kadına yaklaştım.

"Okul ücretini ödeme konusunda kiminle görüşebilirim?" diye sordum.

Kadın, alışılmış laf kalabalığıyla öğrencilerin internetten nasıl ödeme yapacaklarını anlatmaya koyuldu ama sözünü kestim. "Hayır, ödeme yapmam gerek ve hepsini ödemek istiyorum. Bugün."

Bir saat sonra en üstte Karissa'nın adının yazdığı ve yanında "Tamamı ödendi" damgası basılmış bilgisayar çıktısı bir faturayla birlikte yirmi beş bin dolar daha fakir olarak dışarı çıktım.

Brooklyn'e varıp arabayı park ettiğimde hava kararmak üzereydi. İçeri doğru yöneldim. Daha kapıyı açmadan beni yüksek müzik sesi karşıladı. Birkaç adım atıp antreye girdiğimde Karissa'ya seslendim. Şamatanın arasında neşeli bir kahkaha koptu.

Bu bir kadın sesiydi, tanıdıktı ama Karissa'nın değildi.

Melody.

Nabzım hızlandı; içimde aniden kabaran öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalandı. Elimi yumruk yapıp bunu yok etmeye çalıştım ama pek işe yaramadı. O kahkahayı boğarak yaşamına son vermek, bu rahatsız edici cızırtıyı yok etmek istiyordum.

Beni çok rahatsız etmiş ve kulağımı tırmalamıştı.

Ses çalışma odasından geliyordu, kendimi en çok evimde hissettiğim odadan. *Güvende* hissettiğim tek yerden.

Evime birini davet etmek, birinin yemeğime dokunmasına ya da bana içki koymasına izin vermek gibiydi. Birine bu derece güvenmek söz konusu bile olamazdı. Daha önce dinleme cihazı yerleştirilmiş, telefon konuşmalarım dinlenmişti ve burnumun dibinde dahi olsa bunu gözden kaçırmam çok kolaydı. Başkalarının hayatıma girmesine izin vermezdim ve Karissa, sığınağımı çok az tanıdığım birine açmıştı.

Melody Carmichael. Babası Wall Street'te çalışıyordu. Annesi ev hanımıydı ve bir kitap kulübü işletiyordu. Bu, mükemmel aile fotoğrafıydı ama benim güvenmediğim bir görüntüydü. Görünenin altında, daha derinlerde her zaman başka bir hikâye, benim gibi bir adamın gün yüzüne nasıl çıkaracağını bildiği gömülü sırlar vardır.

Her şeyin kötü bir yönü, herkesin karanlık bir tarafı vardır ve karanlıkta yürümeyi göze alan kişiler, sadece güneş ışığını tanıyan kişilerden çok daha inandırıcıdırlar.

En yakın arkadaşım beni göğsümden vurdu ama en azından bunu yaparken gözlerimin içine bakma lütfunda bulundu.

Çalışma odasından uzak durup sinirlerimi yatıştıracak güçlü bir içki bulmak için mutfağa yöneldim ama içeri girdiğim anda kalakaldım. İçerisi bomba atılmış gibiydi. Her yer tabak ve çöp doluydu; yemek artıkları yapışmış tencereler hâlâ ocağın üzerindeydi. Tuhaf bir yanık kokusu vardı. Başarısız olmuş bir yemek yapma girişimi daha. Bu seferki girişim tezgâhın üzerindeki yanmış pisliğin yanında duran yarısı dolu bir pizza kutusuyla son bulmuştu.

Öfkeden delirdiğimi hissedebiliyordum; çenem kaskatı kesilmişti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak öfkemi bastırmaya çalıştım. *Sakin ol. Kafana takma.* Sakinleşmek için ona kadar saydım ama anlamsızdı. Çünkü gözlerimi tekrar açtığım ve karmaşayı gördüğüm anda görüşüm bulanıklaştı ve sakinliğimi kaybetmemek için verdiğim çabanın tümü yok oldu.

Sabrım tükenmişti.

Ocağın üzerindeki tencereleri alıp içlerindeki yemek artıklarını çöp kutusuna boşalttım ve ardından mermer mutfak tezgâhına çarparken çıkardıkları sesi umursamadan fırlattım.

Lavaboyu doldurdum; buhar yükselen kaynar su neredeyse taşacak kadar baloncuk dolmuştu. Tabakları içine attım. Ceketimi yırtarcasına çıkarıp kollarımı dirseklerime kadar sıvarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu.

Ovaladım, ovaladım, ovaladım. Aşırı sıcak su tenimi kavuruyordu. Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıyla dikkatimi dağıtmaya, sakinleşmek için bu acıya odaklanmaya çalışıyordum ama ters tepiyordu. Her kahkaha, her iç çekiş, çalışma odasından kulağa ulaşan her hece yeniden başlat tuşuna basıyor, kızgınlığım artarak tekrarlanıyordu.

Çok küstahtı.

Etrafımdaki dünya bulanıklaşmıştı, ellerim kendiliğinden hareket ediyordu. Görünürdeki her şeyi ellerim yara olana kadar ovaladım. İntikam dolu karanlık düşünceleri zihnimden söküp atma çabasıyla her şeyi ovalarken bulaşık telini öyle sert bastırmıştım ki parmaklarım kanıyordu. Ama kafamdaki tek şey hâlâ onlardı.

Ben onlardan böyle kurtulmaya çalışırken onlar beni yiyip bitiriyorlardı.

Sinirden öylesine kendimi kaybetmiş, öfkeden öylesine tükenmiştim ki, Karissa'nın ayak seslerini duymadım ve tavandaki lamba yanana kadar varlığını hissetmedim. Aydınlık, bir an için durmama neden oldu. Elimdeki bardağı o kadar sıkı tutmuştum ki kızarmış elimin eklem yerleri kokain kadar beyaz olmuştu.

Bardak kırılmadığı için lanet olası derecede şanslıydım.

Neredeyse kırılmış olmasını diledim.

Böylece elimi kesip lanet olası bir damarımı koparabilirdim.

"Naz?"

Sesi o kadar yakındı ki adımı söylemesi azgın alevlere benzin fırlatmak gibiydi. Deli gibi titrediğimi hissederek başımı eğdim.

Bu ne küstahlık.

"Git buradan Karissa. Şu an bunu yapmak istemezsin."

"Ne yapmak istemem?"

Cevap vermedim ve o gitmedi.

Gitmedi, hatta daha da yaklaştı; dikkatli adımlarla mutfağı geçip bana doğru ilerlemeye başladığında nihayet ayak sesleri duyuluyordu. Yere hafifçe basıyordu ama yaklaşırken duyulan ayak sesleri kulaklarımda uğursuz bir uğuldamaydı. Tepki vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durarak derin bir nefes aldım. Tekrar konuşmaya başladığında gözlerimi kapattım.

"Ignazio?"

Eli sırtımdaydı; dokunuşu çekingendi ama beni tetiklemeye yetti. Hızla ona doğru dönerken bardak elimden kayıp köpüklü suya düştü. Karissa hazırlıksız yakalanmıştı. Geri çekilmeye yeltendi ama bileğinden yakalayıp sımsıkı tuttum ve birden kendime doğru çektim.

Sırtını tezgâha dayayıp onu kıpırdayamaz hale getirdiğimde korkudan gözleri kocaman açılmıştı.

"İsteğin bu mu? Ha?" Ona doğru eğilip daha da yaklaşarak gözlerimi koyu renk gözlerinin içine diktim. "Benimle eğlenmek mi istiyorsun? Beni tahrik etmek mi istiyorsun?"

"Ne?" Sesi titriyordu. "Neden söz ediyorsun?"

"Yaptığın şeyden söz ediyorum," dedim. "*Bana* yaptığın şeyden."

"Ben sana bir şey yapmıyorum."

Gözleri sulandı. Canını yakıyor olma ihtimaline karşı bileğini kavrayan elimi gevşetecek kadar aklım yerindeydi ama bir şey değişmedi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bakarken yanaklarından bir damla yaş süzüldü. Bana bu

kadar yakın olmaktan dolayı nefesini tutuyormuşçasına vücudu gerilmişti.

Bana.

Yakınımda olmaya tahammül edemiyordu.

Ona açık olmak için kendimi paralamış, zayıf noktalarımı, başka kimsenin göremeyeceği taraflarımı keşfetmesine izin vermiştim. Bunu kabul etmişti. Kabul etmiş ve sevmişti ama anlamamıştı. Sonunda her şeyi; nasıl kurban edilmiş olduğumu, canımın nasıl yandığını, hayatımın nasıl altüst olduğunu anlattığımda hatalı olan benmişim gibi davranmıştı.

"Seni kendi haline bırakıyorum Karissa. İçimdeki her şey bunu yapmamamı söylüyor olsa da seni kendi haline bırakıyorum, çünkü istediğin bu. Seni kendi haline bırakıyorum ve sen böyle mi karşılık veriyorsun? Beni kışkırtarak, bana hiç sormadan insanları evime, benim alanıma davet ederek. Yalnız kalmak mı istiyorsun? O zaman bana da bu hakkı ver ve buna saygısızlık etmeyi bırak."

"Etmedim..."

Sözünü keserek, "Ettin," dedim. "O masum tavırların bana sökmez... Artık işe yaramıyor. Her şeyi bilerek yapıyorsun. Masum falan değilsin. Bunun beni nasıl etkilediğini biliyorsun, yine de yapmaya devam ediyorsun. Sana izin verdim, çünkü zamana ihtiyacın vardı. Sabırlı davranmam gerekiyordu ama artık süren doldu Karissa, çünkü sabrım kalmadı. Oynamak istediğin oyun bu mu? Bir tepki alana kadar benimle uğraşmak mı istiyorsun? Tamam. Sana istediğini vereceğim."

Üzerine abandım. O, elimden kurtulmaya çalışırken burnumu onun burnuna sürtmeye başladım. Ona doğru daha da eğildim ve dudaklarım onunkilerden sadece bir nefes uzakta durdum.

Onu öpmek istiyordum.

Öpücüğüme karşılık vermesini sağlamak için her şeyimi verirdim.

Karissa, "Bırak gideyim," diye fısıldarken hissettiğim buydu.

"Kendin kurtul. Hadi bakalım."

Serbest olan eliyle beni iterek kollarımın arasından öyle hızlı çıktı ki tepki vermeye zor zaman buldum. Bileğini bir saniye kadar geç bıraktığım için kolu bükülünce acıyla yüzünü buruşturdu. Geri geri giderken başını iki yana sallayarak bileğini ovuşturuyor ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Sen normal biri değilsin," diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki Melody çalışma odasından duyup iyi olup olmadığını sordu. "Sen... sen hastasın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Senden nefret ediyorum."

"Tekrar söylüyorum. Bana *bilmediğim* bir şey söyle."

Melody, "Karissa," diye seslenerek mutfağa girdi. Durdu ve bir ona bir bana baktı. Bakışları kuşku doluydu. "Her şey yolunda mı?"

Tek kaşımı kaldırıp Karissa'ya bakarak cevap vermesini bekledim. Şu an, ruh halim böyleyken arkadaşıyla benim konuşmam hiç hoşuna gitmezdi.

Karissa bileğini ovuşturarak hafifçe başını salladı. "Evet, yolunda. Yine de.. şey... sen gitsen iyi olur. Naz'la ben... şey..."

Melody anında önemsemez bir edayla elini sallayarak, "Anladım," dedi. "Sevgili kavgası; hepsi bu. Şey... Hafta içi görüşürüz, değil mi? Kafe programı hâlâ geçerli, değil mi?"

Karissa zorla gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Orada görüşürüz."

Melody koşar adımlarla uzaklaşmadan önce el salladı. Ön kapı açılıp kapanarak Melody'nin gerçekten gitmiş

olduğu haberini verir vermez Karissa tekrar bana döndü. Gözlerindeki korku gitmişti, öfke de. Son birkaç haftadır buna alışmıştım. Şu an beni selamlayan tek şey üzüntüydü.

Kalp kırıklığı.

Bileğini tutmuş ovuşturup duruyordu. Öfkenin yerini yavaş yavaş endişe aldı. Ona doğru birkaç adım atıp koluna uzandım. "İyi misin?"

Daha ben dokunmadan aniden geri çekilerek aramıza biraz daha mesafe koydu. "Sanki umurunda."

"Umurumda tabii," dedim. "Eğer canını yaktıysam..."

Dudak büktü. "Tek yaptığın canımı yakmak."

Bunun aksini kanıtlamak için bir şeyler söylemek istedim ama yapamadım.

Karissa bir süre sessiz kaldı, ardından başını kaldırıp bana baktı; sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Hayatımın en kötü günü hangisiydi biliyor musun Naz?"

Duraksamadım bile. "Babanı öldürdüğüm gün."

Bu sözler üzerine geri çekildi. Kollarını göğsünde kavuştururken başını iki yana salladı. "Hayatımın en kötü günü, yurt odamdaki o gün. Senden uzak durmam için beni uyarmıştın... Ama ben seni dinlemedim. Eğer o an çekip gitmezsen bir daha asla gitmeyeceğini söylemiştin... Bunu da dinlemedim. Şimdi gerçekten ciddi olduğunu anlıyorum. Gerçekten ciddiydin." Sesi çatlak çatlak çıkıyordu. "Hata yaptım. Asla kalmanı istememeliydim."

O an tezgâhtan bir bıçak alıp göğsüme saplayabilirdi ve bu, söyledikleri kadar beni rahatsız etmez, canımı yakmazdı.

Az önce söylediklerini duymaktansa vurularak öldürülmeyi tercih ederdim.

O, bunu zaten biliyordu.

Ve belki bunları inanarak söylüyordu.

Belki hayatının en kötü günü oydu.

Ama bu, benim için avuntu değildi.

Canımı yakıyordu.

Tek kelime etmeden tezgâhtan uzaklaşıp kendimi zorlayarak ona doğru birkaç adım attım. Ben yavaş yavaş yanına giderken Karissa hiç hareket etmedi ve gözlerimi dikip ona baktığımda bana bakmayı reddetti.

Yanında durdum ve dudaklarımı kulağma yaklaştıracak biçimde eğildim. Sakin bir tonla, "Ama istedin," dedim. "Kalmamı istedin, o yüzden buna alışsan iyi olur, aşkım. Çünkü *hiçbir yere* gitmiyorum."

Teni yumuşacıktı. Kusursuzdu. Çok az dokunulmuştu.

Karissa'nın gözleri kapalı, bedeni tamamen hareketsiz olduğu halde uyanık olduğunu biliyordum. Yatakta yanına uzandığımda boğazından kaçan hafif inlemeden ve titrek nefes alıp vermesinden anlayabiliyordum bunu. Üzerinde ince siyah bir tişört ve külot vardı.

Her zaman yarı çıplak yatardı.

Ben daha da çıplak yatardım.

Çırılçıplak uyurdum. Bundan hiç rahatsız olmazdım. Bir centilmen olmaya, anlayışlı davranmaya ve ellerimi kendime saklamaya çalışıyordum ama bu çok zordu.

Aşırı zordu.

Özellikle böyle anlarda.

Uyanık olduğunu, yanında olduğumun farkında olduğunu bildiğim ve çok yakın ama bir o kadar da uzak olduğum anlar... Bu, bütün kaslarımda kurtulması zor bir ağrıya neden oluyordu. Kendimi ona dokunurken yakaladım; parmak uçlarım teninin açık kalan her yerinde geziniyordu. Karissa hareketsiz duruyordu ama titrediğini, dokunduğum yerlerde tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordum.

Bu, çok fazlaydı.

Asla yetmiyordu.

Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Açgözlüydüm ve onun her şeyini istiyordum. Onu sevmek, ona sarılmak, tekrar içinde olmak istiyordum.

Onu acımasızca becermek istiyordum.

Bunu en son yaptığım anı zar zor hatırlıyordum.

Bana ilaç vermişti ve beni terk etmeyi düşünüyordu. Bir ay olmuştu... Onunla temas etmeden geçen uzun, acı dolu bir ay. Elimi kumaşın altına sokup onu çırılçıplak bırakmak ve ona sımsıkı sarılmak istiyordum.

Ama bunu yapmaya kalkarsam *Kırmızı* kelimesini kullanacaktı.

O lanet olası dilini koparıp onun yaptığı gibi bedenimde kullanmak istiyordum.

İç çekerek ondan uzaklaştım ve arkamı döndüm. Canımı ne kadar yakarsa yaksın bu gece ona dokunmayacaktım. Üzgündü ve işleri şu an olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyordum.

Bu durumu nasıl atlatacağımızı bilmiyordum.

Bir adım öne, altı adım geriye...

Uykum hafiftir; çevremdeki her şeyi hissederim. Yatakta her hareket ettiğinde, döndüğünde, bacaklarını uzattığında, kıvrılıp yastığına daha sıkı sarıldığında sıçrayarak uyanırım ve tekrar uykuya dalmak çok zordur.

Biriyle uyumak, onunla aynı odayı paylaşmak, en özel alanlarınıza girmesine ve en zayıf anlarınızı görmesine izin vermek büyük güven ister. Güçlüyüm ve hızlıyım ama beyinsiz bir herif bile uyuyan birinin uyanmasına fırsat vermeden boğazını kesip işini bitirebilir.

Sadece birkaç saniyelik bir iş.

Biliyordum.

3. BÖLÜM

"Şu herif var ya..."

Ray ile uzun sohbetlerin tamamı böyle başlardı. Bu dört kelimeyi her duyduğumda bir dolar kazansaydım...

Aslında her seferinde birkaç bin dolar kazandığımdan emindim.

Ne zaman hazır olursa o zaman anlatmaya başlayacağını bildiğim için kayıtsız bir ifadeyle, "Hangi herif?" diye sordum. Ray'in olayları dramatik hale sokma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

"Benim için birkaç iş yapan şu herif," dedi. "Biliyorsun işte... Araba işindeki. Tamirhanesi olan. Birkaç arabanın boyasını söken herif. Haddini aştı ve ayrılmaya karar verdi ama senin de bildiğin gibi bu işte *ayrılmak* yok. Ahmak herif bu yüzden şikâyette bulunmuş. Onu taciz ediyormuşuz.

İnanabiliyor musun? Ona yardımcı olacaklarını düşünerek polisi aramış."

Evet, inanabiliyordum.

İnsanlar polisin kendilerine gerçekten yardım etmek için orada olduğunu düşünürler.

Ben de öyle düşünüyordum.

Gerçeği öğrenmeden önce.

Göz ucuyla Ray'e baktım. Henüz öğlen bile olmamasına rağmen Cobalt'ın arkasındaki ofiste oturmuş içkilerimizi yudumluyorduk. Brandy duvara dayalı deri koltukta derin uykudaydı. Geceyi burada geçirip geçirmediklerini merak ettim. Sabahın bu kadar erken saatinde onu hiç Cobalt'ta görmemiştim.

"Ee, ne yapacaksın? Ona bir ders mi vermek istiyorsun?"

"Hayır. Halihazırda iki bacağına da kurşun sıktık," dedi Ray. "Ama işinin bitirilmiş olmasını tercih ederdim."

"Anladım, tamam," dedim. "Ben hallederim."

Ray çabucak adamın adını ve bazı belirleyici detayları verdi. Adı Josh Donizetti'ydi. Kırklı yaşların sonunda, sarışın bir adamdı. Diz kapaklarına yediği kurşunlar yüzünden topallayarak yürüyordu. Tamirhanesi Brooklyn'de yaşadığım yere fazla uzak değildi. Bu bilgiler yeterliydi ama Ray yine de çalışma masasına uzandı ve adamın kartvizitini alıp bana verdi.

Ben biramı bitirirken Ray konuyu değiştirmiş ve uzun uzun başka bir şeylerden konuşmaya başlamıştı. Ne olduğunu bilmiyordum. Benimle konuşmuyordu. Tam olarak değil. Sadece konuşuyordu. Benin aksime Ray sessizlikten hiç hoşlanmazdı.

Şişe boşaldığında kenara koydum, ayağa kalkıp ceketimi üzerime geçirerek elimi uzattım.

Ray, içten bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum Vitale."

Bensiz daha yoksul, daha güçsüz ve hatta muhtemelen ölü olurdu. Bana dile getirdiğinden... diğer adamlarının bildiğinden çok daha fazla güveniyordu. Diğerleri patronlarının şehirdeki en güçlü, en etkili adam olduğunu düşünüyorlardı. Yüzeyde görünen buydu. Benim yaptığım işlerin çoğuna kendi adını da katıp övgüler almıştı.

Umurumda değildi.

Bunu şöhret için yapmıyordum.

Övgüye ihtiyacım yoktu.

İnsanların sürekli bana dalkavukluk yapmalarını istemiyordum.

"İş biter bitmez seni ararım," dedim.

Bütün öğleden sonrayı Brooklyn'de tamirhaneyi bulup gözlemleyerek ve günün adamını iş yerinde topallayarak dolaşırken gözetleyerek geçirdim. Aşağılık herif muhtemelen cezasını yeterince çekmişti; iki bacağı da mahvolmuştu. Bu durumda yürüyebildiği için şanslıydı.

Ama adam, polise gitmekle ölümcül bir hata yapmıştı. Bu, bizim dünyamızda affedilemezdi; kimse bundan sağ kurtulamazdı. Kim olursan ol, ne yaparsan yap ya da kimin tarafından sevilirsen sevil... Bu affetmeyeceğimiz ölümcül bir günahtı.

İlk öldürdüğüm kişi Joseph Manchetti adında bir adamdı. Temiz ve kolay bir iş olmuştu; başının arkasından bir kurşunla... Tetiği çekerken ellerim titriyordu. Yolun kenarında iki büklüm olup midemdeki her şeyi çıkarmadan önce ancak caddenin köşesine kadar gidebilmiştim.

Sebep ölmüş olması değildi; kabul ettiği tek ödeme tarzı bu adamın ölümü olan bir gangstere ciddi miktarda borçlanmış olan evli bir erkeğin, bir babanın yaşamına son vermiş olmam da değildi.

Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Mesele adrenalindi.

Hayatım benden çalındığından beri damarlarımda hissettiğim ilk yaşam kıvılcımıydı; ilk kez kendimi normal hissetmiştim. Birinin son nefesinin kontrolünün elinizde olmasının verdiği haz başka hiçbir haza benzemiyordu. Kalbim, artık var olup olmadığından emin olmadığım kalbim, deli gibi çarpıyordu.

Hayatımın insanlıktan en uzak ânı, bana bir zamanlar benim de insan olduğumu hatırlatmıştı.

Tekrar yaşadığımı hissetmiştim.

Bu duyguya bağımlı hale geldim.

Zaman içinde birini öldürdükten sonra midem bulanmamaya başladı. Haz eskisi kadar büyük, adrenalin o kadar güçlü hissedilmez oldu. Her bağımlı gibi tatmin olmak için gitgide daha fazlasına ihtiyaç duyar oldum. Temiz ve kolay, karmaşıklığa ve acı vermeye dönüştü. Duygular ölümden sonrasına tanıklık edince coşmaya başladı. En az riskle en fazla heyecanı duyma yollarını arayarak işi geliştirdim.

Ben bu duyguları yaşadığım sürece onların ne hissettiği umurumda değildi.

Yolun karşısında arabamda oturup adamın dükkân içinde dolanmasını izlerken parmaklarım beklenti içinde karıncalanmaya başladı. Elimdeki kartvizitiyle oyalanıyor, parmak uçlarımı pürüzlü kenarlarında dolandırarak vaktimin gelmesini bekliyordum ama çekim çok güçlüydü. Buna bir tür orgazm demeleri ilginçti.

Çünkü gerçekten öyleydi.

Bir tür orgazm.

Şiddetli bir orgazm.

Ve bunun için can atıyordum.

Hava kararana, ortalık sakinleşene, işini bitirmek için

burada olduğum o adam dışında tamirhanedeki herkes gidene kadar bekledim. Büyük bir Amerikan arabasının altına uzanmış çalışıyordu.

Kartviziti arabanın konsoluna bırakıp temkinli bir halde arabadan indim ve karşıya geçerken siyah eldivenlerimi taktım. Sessizce tamirhaneden içeri girdim; ayak seslerim neredeyse duyulmuyordu. Adam beni ne gördü ne de duydu. Artık çok geç olana kadar orada olduğumu fark etmedi bile.

Eski krikoya bir tekme attığım anda araba öyle hızla aşağıya indi ki aşağılık herifin kenara kaçacak zamanı olmadı. İki ton metal hızla göğsüne çarptığında hareket edemedi, sadece çığlık atabildi.

Susunca bacaklarını sağa sola savurmaya başladı; vücudu deli gibi titriyordu.

Bir süre oyalanarak onu izledim.

Ölümde büyüleyici bir şeyler vardı. Sanırım huzur veriyordu. Yaşamın acısı, işkencesi, mücadelesi önemli değildi. Nasıl olsa her şey sona ermek üzereydi.

Hepimiz ölmek için doğarız. Durum bundan ibaretti.

Ben de bir gün, bir biçimde ölecektim ve bundan korkmuyordum. Ölüm, benim için kurtuluş olacaktı. O güne kadar diğer insanların kabullenme noktasına gelmelerini, fazladan bir nefes daha almak için mücadele etmelerini izleyecek ve onların korkularından beslenerek yaşamıma devam edecektim.

Ben yakınlarındayken hayat onlara asla yaşama hakkı lütfetmeyecekti.

Tıpkı bana başka şans vermediği gibi.

Bazen bunun benim lanetim olduğunu düşünüyordum.

Bu, içimdeki şeytanları zar zor yatıştıran, kendi kendime verdiğim bir cezaydı. Ama sadece geçici bir boşalmaydı.

Bu beni dengesizleştiriyordu.

Adamın kasları hâlâ seğirirken oradan ayrıldım ve başım önde karşıya geçip arabama bindim. Bir kez daha dönüp tamirhaneye bakmadan uzaklaştım. Telefonumu çıkarıp Ray'i aradım ve açar açmaz sadece, "İş tamam," deyip kapattım. Hemen eve gitmedim. Kafamı boşaltmak, adrenalinden arınmak için bir süre sokaklarda dolandım.

Bu haldeyken Karissa ile karşılaşmak tehlikeli olurdu.

Gümüş renkli ve siyah makine mutfak tezgâhının dörtte birini kaplıyor, el değmemiş aksesuarları pencereden süzülen sabahın ilk saatlerinin güneşi altında parlıyordu. Üst katta Karissa'nın kalktığını ve koridoru geçerek merdivenleri inmeye başlayan ayak seslerini duyunca mutfağın diğer tarafındaki tezgâha yaslandım.

Mutfağa girer girmez bakışlarımı ona diktim. Parlak tepe lambasını yaktığında gözlerimi kısıp karanlıkta gizlenmiş olduğumu fark edip duraksamasını izledim. Beni selamlayan korku içimin düğüm düğüm olmasına, vücudumun gerilmesine neden oldu. Öyle bir baktı ki sanki mideme yumruk yemişim gibi nefesim kesildi.

Kaç kez onun canını yakmayacağıma söz vermiş olursam olayım fark etmiyor, o her seferinde bunu unutuyordu. Ve bu, bir anlık bir duygu bile olsa çok ağır geliyordu.

"Günaydın," dedim.

Gözlerini dikip bana baktığında yüzündeki panik her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. Karşılık vermedi. Bakışları benden uzaklaştı ve tezgâhın üzerinde duran makineyi görünce kaşları çatıldı.

"Tezgâh üstü kahve makinesi," diye açıkladım. Şaşırmış bir ifadeyle aniden bana baktı. Omuz silkerek tezgâhta yanımda duran kullanma kılavuzunu alıp ona uzattım.

"Kahve için canını vereceğini söylemiştin."

Tekrar dönüp makineye bakmadan önce kullanma kılavuzunu elimden alarak, "Makineyi bu yüzden mi getirdin?" diye sordu. "Daha basit bir şey alamaz mıydın? Nasıl çalıştığını öğrenmek için roman okumayı gerektirmeyecek bir şey?" Tam cevap veriyordum ki, "Elbette alamazdın," diye homurdanarak sözümü kesti.

Kısa bir süre kullanma kılavuzunun kapağına baktıktan sonra tezgâhın üzerine fırlattı ve arkasını döndü. Dolaptan bir kâse alıp dolap kapaklarını ve çekmeceleri çarparak her sabah yediği mısır gevreğini hazırladı. Buzdolabından süt almak için hafifçe bana değerek yanımdan geçerken bir şey söylemeden ona baktım. Sütü kâseye boşaltırken bir kısmı sağa sola sıçradı; temizlemekle uğraşmadı bile.

Sırtı bana dönük ayakta durup pencereden dışarı bakarak bir lokma aldı.

Hâlâ çok öfkeli...

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve tam arkasında durdum. O kadar yakındım ki kravatım sırtına değiyordu. Üzerimde hâlâ dünkü kıyafet vardı. Yanında uyumadığımı, kimsenin sokaklarda olmadığı saatlerde eve döndüğümü ve gün doğana kadar o kahve içebilsin diye lanet makineyi kurmakla uğraştığımı fark edip etmediğini ya da bunu umursayıp umursamadığını bilmiyordum. O sırada benim varlığımı özleyip özlemediğini de bilmiyordum ama şu an varlığımı hissettiğinin farkındaydım.

Farkındaydım, çünkü ona doğru eğildiğimde titremeye başlamıştı ve camdaki yansımasından gözlerinin hafifçe kapandığını görüyordum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve alçak sesle, "Bulmaya çalıştığın kelimeler, *teşekkür ederim*, sanırım," dedim.

4. BÖLÜM

İnanç.

Güven.

Peri Tozu.

Kalın, altın sarısı yazılmış bu kelimeler, rengârenk eski poster üzerinde parlıyordu. Bunu daha önce de birkaç kez görmüştüm; Karissa'nın yurt odasındaki duvarında asılıydı ama o buraya taşındığından beri hiç görmemiştim.

Şu ana kadar hiç.

Küçük sarışın perinin kocaman gözleri artık yatak odasının raptiyelerle rasgele tutturularak asılmış olduğu duvarından bana bakıyordu. Poster kırış kırıştı ve sağ alt köşesi yırtıktı.

Yatağımın yanına asılmaktan ziyade çöp tenekesinde olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Görüntüsü tüylerimi diken diken etti. Onu yırtıp atmak... ya da lanet olsun, en azından düzgün asmak, kırışıklığı düzeltip daha iyi görünmesini sağlamak istedim. Ama yapmadım. Rahatsız olmuş bir halde kapıda dikilip loş ışıkta o lanet olası şeye bakmaktan başka bir şey yapmadım.

Başımı iki yana sallayarak arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Şu an aniden ortaya çıkan bu şeyle uğraşamayacak kadar bitkindim. Bütün öğleden sonra Ray'in işleriyle uğraşmış, kendi işlerimle ilgilenmiştim ve tek istediğim biraz gevşemek, her şeyi geride bırakıp rahatlamaktı.

Evdeki tek ışık çalışma odasındaydı. O tarafa doğru yürürken televizyonun sesi duyulmaya başladı. Sanırım yine yemek programı seyrediliyordu. Her zaman lanet olası Food Network kanalı. Kapıdan içeri adım atar atmaz ekranda beni karşılayan üst kattaki küçük sarışını görünce şaşkınlık içinde donakaldım.

Tinker Bell.

Ha?

Karissa üzerinde pijamaları, ayaklarını altına toplamış bir halde kanepede oturuyordu. Yanına gidip kendimi kanepeye attım. O kadar yakındım ki kalçam bacağına değiyordu.

Gerildi; vücudu sertleşti ama bana bakmadı. Onun yerine gözlerini televizyona sabitledi. Kravatımı gevşetirken bir süre onu izledim, ardından ayakkabılarımı çıkarıp televizyona döndüm.

Peter Pan.

Bu beni şaşırtıyordu.

Onun hakkında birçok şey biliyordum ama bu filmi neden bu kadar sevdiğini anlayamıyordum. Daha önce de bunu düşünmüş, ölçüp biçmiştim ve genç olduğunu biliyordum. Yine de böylesi olgun biri için bu film çok çocukçaydı.

"Biliyor musun?" dedim, "bazıları Peter Pan'in aslında bir korku filmi olduğunu düşünüyor."

Göz ucuyla şaşkın bir ifadeyle alnını kırıştırdığını gördüm. Benden tarafa inanmaz bir bakış attı.

Gözlerinin içine bakarak, "Ciddiyim," dedim. "Peter Pan'in ölüm meleği, Var Olmayan Ülke'nin ise Araf olduğu yönünde teoriler var. Bu yüzden orada yaşlanmadıkları iddia ediliyor." Bir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Henüz başını çevirmemiş olmasını devam etmek için bir fırsat olarak değerlendirdim. "Elbette başka teoriler de var. Kayıp Çocuklar yaşlanmıyor, çünkü yaşlanmalarına fırsat vermeden Peter onları öldürüyor. Kitapta bir cümle var. Okudun mu bilmiyorum. Şöyle diyor: *Büyümeye başladıklarında ki bu kurallara aykırıydı, Peter onları yok ediyordu.* Son derece açık. Sence de öyle değil mi?"

İki parmağımı boynuma sürterek boğazımı kesiyormuş gibi yaptım.

Karissa bana baktı.

Ve bana baktı.

Ve biraz daha bana baktı.

Yüzü ifadesizdi ama gözleri alev saçıyordu. Eğer bakışlarıyla beni yakabilecek olsaydı yapardı. Bir süre sonra başını çevirdi, kumandayı alarak kapatma düğmesine bastı. Televizyon kapandı ve ayağa kalkıp kumandayı kanepeye fırlattı.

"Her şeyi mahvetmek zorundasın, değil mi?" diye homurdandı ve cevap vermeme fırsat vermeden odadan çıktı.

Bir kez daha gitmişti. Başımı arkaya doğru eğip kanepeye yasladım ve gözlerimi kapattım.

Bu, kaybedilmiş bir davaydı.

Bence bu çok açıktı ama kabul edilemezdi. Konu o olduğunda elimden hiçbir şey gelmiyordu. Eminim bütün gücün benim elimde olduğunu, benim insafıma kaldığını

düşünüyordu. Ama bunun nedeni sadece kontrolü elimde tutuyormuş gibi görünmek için gece gündüz savaşıyor olmamdı.

Çünkü bunu yapmazsam... onu tamamen kaybedeceğimi biliyordum.

Ya onu kaybedersem?

Muhtemelen ikimiz de ölürdük.

Tekrar ayağa kalktım ve eşyalarımı oldukları yerde bırakıp çalışma odasından çıktım. Bugün düzeni koruyamayacak kadar bitaptım. Yarın hallederdim; yarın çevremde paramparça olmuş görünen ne varsa hallederdim. Ama bu gece sadece onunla ilgilenecek enerjim vardı.

Ama onunla diğerleriyle ilgilendiğim gibi ilgilenemiyordum. Diğerlerinin boynuna bıçak ya da kafalarının arkasına bir kurşun yetiyordu. Onun için elimde olan tek şey kelimelerdi ve onlar, en iyi ihtimalle yetersiz görünüyorlardı.

Ne kadar iyi davranırsam davranayım umurunda değildi.

Verdiğim sözlerin tek kelimesine inanmıyordu.

Machiavelli korkulmanın sevilmekten daha iyi olduğuna inanırdı, çünkü sevgi kolayca terk edilebilir oysa cezalandırılma korkusu asla yok olmaz. Ben onu korkutuyordum. Biliyordum, onu korkutuyordum. Ama bana olan aşkının eriyip gittiğini hissederken onu nasıl kendime âşık tutacağımı bilmiyordum. Sanki onunla her konuşmaya çalıştığımda ağzımdan çıkan her kelimede bana karşı kullanacağı, benim bir canavar olduğum inancını kendine kanıtlayacağı bir şeyler bulmak için çaba sarf ediyordu.

Belki de içimde bir canavar vardı.

Boş versene. Olduğunu biliyordum.

Bazen o çirkin kafasını kaldırdığını hissediyordum. Karanlık çöktüğünde bedenimi yiyip bitirdiğini, düşüncele-

rimi zehirlediğini hissediyordum. İçim kapkaranlık ama kalbim hâlâ atıyordu.

Hâlâ atıyordu.

Ve lanet olsun ki onun için atıyordu.

Yani içimde bir canavar vardı, evet. Ama her şeyimi ele geçiremedi.

Ayrıca herkesin içinde bir canavar yok muydu?

Üst katın ışıkları kapalıydı. Dışarıda güneş tamamen batmış olduğundan yatak odası karanlığa gömülmüştü. Yıllarca her tür ortama uyum sağlamaları için eğittiğim gözlerim karanlığa kolayca alıştı ve gözüme ilk çarpan poster oldu.

Orada değildi.

Boş duvara baktım. Raptiyeler, posterin yırtılmış köşelerine saplanmış halde hâlâ duvarda duruyorlardı.

Söküp almıştı.

Gözlerim hızla odayı taradı. Ortadan yırtılmış ve iki parçası da buruşturulmuş bir halde yatağın yanında duruyordu.

Kapıda durup bir süre paramparça olmuş postere baktım. O sırada kulağıma hafif bir ses çalındı. Neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir inleme.

Bu sesi tanıyordum. Hem de çok iyi tanıyordum. Hiç aklımdan çıkmayan bir sesti bu.

Siktir.

Sanki deli gibi ihtiyaç duyduğu havayı can havliyle solumaya çalışır gibi aldığı derin bir nefes sesi.

Bunun anısıyla her günüm işkence içinde geçiyordu.

Gözlerimi yatağın sağ tarafına, Karissa'nın kendini dış dünyadan korumak istercesine battaniyeye dolanmış yattığı yöne çevirdim. Yüzünü göremiyordum, vücudunun şeklinden fazla bir şey anlayamıyordum ama odada yankılanan o sesi tanıyordum.

Ağladığını biliyordum.

Benim yüzümden ağlıyordu.

Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi; üzüntüsü taşınamayacak kadar ağır bir yüktü. Bütün suç bende değildi ama her ne kadar kabul etmek istemesem de üzülmesinde payım vardı.

Onu üzmemeye çalışmıştım.

Yemin ederim buna çaba harcadım.

Ama onu üzdüm.

Sanırım bazen buna engel olamıyorduk. Düzenli olarak nefes alırcasına kolay bir biçimde işleri berbat ediyorduk. Yanlış adım attığım tek an kontrolün bende olmadığı an, kaderin engellenemez cilveleriydi. Yine de o durumda bile dengemi korumayı başarıyordum.

Ama onun yanında dengemi kaybediyordum.

Tökezliyordum.

O sesi bir kez daha çıkarırsa dizlerim boşalacaktı.

Parmak ucunda yavaşça onun yattığı tarafa doğru yürüdüm. Yanında durduğumda bedeninin gerildiğini görebiliyordum. Gölgem pencereden süzülen hafif ay ışığını engellemişti. Başımı eğip ona bakınca gözlerinin açık olduğunu ve kızarmış yanaklarından yaşların süzüldüğünü gördüm. Tek kelime etmeden uzanıp önce elimle gözyaşlarını sildim ardından saçını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdım.

İfadesiz gözlerle boşluğa bakıyordu. Ne bana baktı ne de varlığımı fark etti. Eğilip sıcaklığının tadını çıkaran gözyaşlarının tuzunu hissederek yanağına bir öpücük kondurdum. Dudaklarım tenine değer değmez yine aynı şeyi yaptı; o sesi çıkardı. İçime işleyen, kaskatı kemiklerime yerleşen o derin çaresizlik nefesinin sesini.

Yanında diz çökerek bana bakmaya, beni görmeye zorladım onu. O bu durumdayken, bu gece uyumam, gevşemem mümkün değildi. "Senin için ne yapabilirim Karissa?"

Alçak sesle sorulmuş bir soruydu bu ama sanki ona bağırmışım gibi geri çekildi. Dudakları küçümser bir ifadeyle büküldü, bakışları nefret doldu. "Cehenneme git!"

Kelimeler o güne kadar ağzından çıkan en acı sözlermiş gibi boğazına dizildi. Bu öfke tahrik olmama neden oldu. Bundan etkilenmek belki de yanlıştı ama lanet olsun ki bu düşmanca tavrı, içimde ilkel ve hastalıklı bir şeylerin uyanmasına sebep oldu. Aletimi sertleştiren ve bedenime ateş basmasına neden olan iç gıcıklayıcı, sıcak bir şeyler...

Bu duyguları hissetmek tehlikeliydi.

Elimi yüzünde dolaştırıp biraz daha gözyaşını sildim. "Çok uzun süredir oraya doğru gidiyorum zaten aşkım."

Kelimeler ağzımdan henüz çıkmıştı ki hızlı ve sert bir biçimde itildim, nerdeyse sırtüstü yere düşüyordum. Karissa battaniyenin altından çıkıp otururak kollarını göğsünde kavuştururken son anda ona tutundum. Artık ağlamıyordu, kini gözyaşlarını kurutmuştu.

Öfke ile baş edebilirdim... ama kalp kırgınlığıyla baş etmem imkânsızdı.

Onun tek kelime etmesine, tepki göstermesine fırsat vermeden tekrar doğruldum ve ellerimle onu iki yanından tutmuş bir halde yatağa doğru eğildim. O kadar yaklaşmıştım ki burunlarımız birbirine değiyordu.

Bu kez şaşkınlıktan derin bir nefes aldı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım. Sesim bastırılmış duygular yüzünden alçak ve kaba çıkmıştı. "Mücadele etmenin hoşuma gittiğini biliyorsun."

"Siktir git."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp sert bir biçimde onu öptüm.

Karşılık vermedi.

Birkaç saniye geçmeden beni göğsümden iterek aramızda bana vuracak kadar bir mesafe kalmasını sağladı.

Sertti.

Tam ağzımın orta yerine bir tane çaktı. Yumruk atmasını hiç beklemiyordum, gafil avlandım. Acıdan yüzümü buruşturdum ve tam bir kez daha vurmaya yeltenmişti ki bileğinden tuttum. Parmaklarını açtı ve geri çekilerek bana dik dik bakmaya başladı. Öfkeden titriyor, burnundan adeta ateş fışkırıyordu.

Altdudağımı yaladığımda kanın kekremsi tadı dilimi kapladı ve dişlerim ufak bir yarığa takıldı. Yara yanıyor, halihazırda deli gibi çarpan kalbimi şaha kaldırıyordu.

Birinin bana yumruk atmaya cesaret etmesi sık görünen bir şey değildi. Daha da ender görüneni o yumruğun bana isabet edeceği kadar gafil avlanmamdı.

Bir dakika önce itilmiş olma hissi beni iyice kudurtmuş, tepemi attırmıştı; güçlükle tuttuğum her şey patlamaya başlamıştı. Onu tekrar yatağa çekip üzerine çıktım. Bağırarak bir şeyler söyledi ama sesi zar zor duyulan bir fısıltıdan, içimdeki canavarın kükremesi tarafından yutulan cansız bir mırıltıdan fazla çıkmamıştı.

Bu bulanıklık içinde beni etkileyebilecek tek bir kelime vardı.

Kırmızı.

Kırmızı, öfkenin rengi, nefretin rengi, hayatımı doğru düzgün düşünemediğim bir noktaya getiren renk. Kırmızı, ahşap zemin tarafından emilen yoğun ve kumaşa işleyen, bir kez akınca çıkarılması güç olan kanın rengi. Kırmızı, tıpkı kızarmış yanakları ve bir kez daha dudaklarımla buluşmak için yalvaran kıvrılmış dudakları gibi. Kırmızı, kollarımda, göğsümde, boynumda ve yüzümde bıraktığı tırnak izleri gibi. Mücadele ediyordu ama beni itmiyor, aksine kendine çekiyor ve sımsıkı tutarak mahvediyordu.

Kırmızı.

Kırmızı.

Kırmızı.

Onu bir kez daha çok sert biçimde öptüm. Patlak dudağımın acısı daha da derinlere işliyor, beni ateşliyordu. Kan akıtacak kadar olmasa da benim hissettiğimi hissetmesini sağlamaya yetecek kadar ısırdım onu.

Onu altımda ezerken, "Hadi, söyle," diye homurdandım. Çok serttim; öylesi serttim ki canı yanıyordu. "Kelimeyi söyle."

Söylemesini istiyordum.

Söylemesine *ihtiyacım* vardı.

Çünkü eğer söylemezse, ciğerleri sökülene kadar çığlık atmadıkça ve sanki zehir tükürürmüş gibi bana tükürmedikçe durmam mümkün olmayacaktı.

Tek gördüğüm kırmızıydı; onun dışındaki her şey bulanıktı ve bunu yok edecek tek şey "kırmızı"ydı.

"Hadi, söyle," diye tekrarladım. Dudaklarım dudaklarına o kadar yakındı ki hızlı hızlı nefes alışını hissedebiliyorum. "Ama kastettiğin gerçekten bu ise."

Bana daha önce onda görmediğim kadar öfkeli bakıyordu. Küçük yavru kedim acımasız bir canavara, beni parçalama becerisine sahip aç bir dişi aslana dönüşmüştü. Ve öyle de yapacaktı. Beni paramparça edecekti.

Tek yapması gereken o kelimeyi söylemekti ve o an paramparça olacaktım.

Azarlar bir tonla, "Söyle şunu," dedim. "Lanet olası şu kelimeyi söyle."

Dudakları aralandı. Bekledim. Kulaklarımda çınlayacak o kelimeyi beklerken bedenimin her hücresi kasıldı, gerildi, göğsüm sıkıştı ama tek duyduğum zayıf bir nefesti. Bir hırıltı gibi çıktı ve ses bir saniyeden kısa süre havada asılı kaldı. Ardından başını kaldırıp dudaklarıma yapıştı.

Ve ben mahvoldum.

Üzerimizdekileri parçalayarak ve vücutlarımızı hırpalayarak bizi birbirimizden ayıran bütün kumaş parçalarını çıkardık. Yumuşaklık ve şefkatten eser yoktu.

Bu aşk değildi.

Nefretti.

Gerçek nefret.

Benden nefret ediyordu ve sanırım bu, onun acısını dindiriyor, kalp kırıklığını yatıştırıyor, bana duyduğu öfkeyi dışa atmasına fırsat veriyordu.

Umursamadım.

Memnuniyetle karşıladım.

Bana vurabilir, işkence edebilir, beni dövebilirdi. Hepsine razıydım. Yumruklarının etkisini ve kelimelerindeki öfkeyi mutlulukla karşılayacaktım. Tüm kinini kusabilir, kendini kaybedebilirdi. Bunun için asla onu engellemeyecektim.

Çünkü bu duyguyu biliyordum.

Öfkeyi, nefreti ve acıyı biliyordum.

Bana bakmak için kısa bir an dudaklarımdan uzaklaştığında ona bakmak yeniden aynaya bakmak gibiydi... kırık, sivri parçalar halindeki cam kendi ruhumu bana yansıtıyordu.

Bu kez karanlık yarımdı.

O da aynı benim gibi berbat haldeydi.

Ve belki bunu ona ben yapmıştım.

Belki bu, benim yüzümdendi.

Ama lanet olsun ki bu iyi hissettiriyordu.

Tekrar tekrar yanaklarını, çenesini, boynunu öptüm. Onu iyice yatağa çekip bacaklarımın arasına yerleşirken dişlerimi tenine geçirdim. Anında ıslanmıştı. Teni kıpkırmızıydı ve beklenti içinde her hücresi alev alev yanıyordu.

Bacaklarını tutup iki yana ayırdım. Dudaklarım bir kez daha dudaklarıyla buluşurken dizlerini göğsüne doğru kıvırdım. Sertçe içine girip daha da derine bastırdım. Ağzımın içine doğru bir çığlık attı ve hırıltı halinde tek bir kelime duyuldu. "Siktir."

Dudaklarım dudaklarına dayalı bir halde, "Yapacağım," dedim. "Seni öyle bir becereceğim ki içinde ne var ne yoksa boşalacak." Kendimi dışarı çekip anında bir kez daha ileri ittim. Yine bir çığlıkla karşılık verdi. "Durmam için yalvarana kadar becereceğim seni." Bir itiş daha. Bir çığlık daha. "Yine de beni durdurmak için o kelimeyi söyleyene kadar durmayacağım." Geri çekilip yüzüne baktım ve bu kez daha da derine tekrar içine girdim. Nefesi kesildi. "Sen onu söyleyene... gerçekten kastederek söyleyene kadar durmayacağım."

Dik başlı ve küstah bir ifadeyle bana bakıyor, tek kelime etmiyordu. Bu, bir irade savaşıydı; onun asla kazanamayacağı bir savaş.

Kalbim durana kadar onu bedecektim.

Lanet olsun ki Karissa olmadan zaten ona ihtiyacım yoktu.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, zaten ona fazla şans tanımamıştım. O kadar sert içine girip çıkıyordum ki her seferinde yatağa daha da gömülüyordu. Sessiz kalmak için elinden gelenden fazlasını yapıyor, yüzünü buruşturuyor, ses çıkarmamak için çenesini sıkıyordu. Ama içgüdüsel inlemelerini duyabiliyor; her parçamla kendimi ona verip boynunun her yanını yalar, emer ve ısırırken yuttuğu çığlıkları hissedebiliyordum.

Kendime hâkim olmaya çalışmıyordum.

Söz konusu o olduğunda kendime hâkim olmaktan bıkmıştım.

Kim olduğumu biliyordu.

Neler yapabileceğimi biliyordu.

Artık yumuşak davranmak yoktu.

Dakikalar geçti. On. On beş. Yirmi.

Belki de yarım saat.

Yarım gün de olabilir.

Gitmesine izin vermeyerek onu olmaktan çok hoşlandığını bildiğim bir bez bebek gibi sağa sola çevirirken odanın zifiri karanlığına rağmen yüzündeki gergin ifadeyi sezebiliyordum. Bir süre her şeyi olduğu gibi kabul etti ama sonra çok fazla gelmeye başladı, iniltileri daha acı dolu, kasları daha gergin bir hale geldi, daha güçlü ve daha kısa aralıklarla orgazm olmaya başladı. Bütün bedeni tükenmişti.

Bacaklarının titrediğini, tenimde dolaşan ellerinin daha yırtıcı olduğunu hissedebiliyordum. Sırtımda tırnaklarının çizdiği yerler zonkluyor, üzerlerinden akan ter yüzünden yanıyordu. Kırık bir tırnakla çenemi keserek daha da kan akıttı. Yine de kılımı bile kıpırdatmadım.

Beni paramparça edebilirdi.

Her yarımı yara bere içinde bırakabilirdi.

Bana istediğini yapabilirdi.

Altımdaki bedeninin gerildiğini, birbiri ardına orgazm olduğunu hissedebiliyordum. Ciğerlerinden kelime olarak dökülen derin bir nefes aldı. "Yeter."

"Ne dedin?" diye sordum. "Duymadım."

Göğsümden iterek, "Yeter," dedi. "Artık..." Nefesi kesilmişti. "Artık... dayanamıyorum." Bütün bedeni kasılarak boşalırken kelimeler boğuk boğuk çıkmıştı. Gözünün kenarında bir damla yaş akarak bana sımsıkı sarıldı. Durmayacağımın farkındaydı. Ben onu dizginlemeye çalışırken tekrar mücadele etmeye, bana vurmaya, neremi yakalarsa ısırmaya başladı.

Sınırını, nereye çizgi çektiğini keşfetmiş olduğumun farkında olarak, "Söyle," dedim bir kez daha. "Kelimeyi söyle."

Tek istediğim yenilgiyi kabul etmesiydi.

Bu öfkeli dönemden çıkmasıydı.

Bileklerini ellerimin içine alıp onu yatağa mıhladığımda gözlerimin içine baktı. Dudakları titriyordu. Onları

ısırmamak için kendimle savaşmam gerekti. Çok kısa bir süre sonra derin bir nefes aldı. Beklenti içinde gözlerimi kapattım. Orgazm olmamın yaklaştığını, bütün bedenimin kasıldığını hissedebiliyordum.

Tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştım.

Sesi o kadar alçaktı ki terli tene vurulan şaplak sesi onun sesini neredeyse bastırmıştı. Fısıltıdan biraz daha yüksek tek bir kelime duyuldu. "Sarı."

Anında gözlerim açıldı. Tamamen içgüdüseldi. Kendimi tutup gözlerimi ona dikerek yavaş yavaş hareket etmeye başladım.

Bir kez daha "Sarı," dedi tekdüze bir ses tonuyla. Neredeyse duracak kadar yavaşladım ama o, durmadan aynı kelimeyi söylüyordu.

Sarı.

Sarı.

Sarı.

Bunu umursamazlık edemeyeceğimi biliyordu.

Boşalırken sırtım hafifçe ürperdi ama hiç zevk almadım. Tam anlamıyla sona ermeden içinden çıktım, bileklerini bırakıp yanından uzaklaştım. Dizlerim kıvrık bir halde sırtüstü uzandım, ellerimi saçlarıma sokup bukleleri sımsıkı tutarak karanlıkta gözlerimi tavana diktim. Penisim sızlıyor, başım zonkluyordu. Derin derin nefes alırken tavandaki pervanenin tekrar tekrar dönüşünü izleyerek ona kadar saydım.

Siktiğimin sarısını kullanmıştı.

Bu yolla ikimiz de kazanamazdık.

Bir felakettik, önlenemez bir felaket ve gittiğimiz yol hiç de güzel bir yere çıkmıyordu. O kırılmaz olmaya çalışıyordu, ben ise sarsılmazdım. O deliriyordu, ben ise çoktan kafayı yemiştim. Benden uzağa uçamasın diye hapishane kuşunun kanatlarını kırmıştım ve şimdi onu neden yükseklere uçuramadığımı merak ediyordum.

O tanıdık ses odanın içinde bir kez daha yankılandı. Sakin havayı içine çekiyor ama hâlâ nefes alamıyor gibiydi. Başımı eğip gözlerimle onu bulmaya çalışırken ağlamaya başladı. Bu kez kendini tutmaya, gözyaşlarını içine gömmeye çalışmıyordu. Gözyaşları bir duygu seli gibi akıyorlardı. Zaman ayarlı bomba sonunda patlamıştı.

Patlamayı hissedebiliyordum.

Durum tam anlamıyla buydu.

BUM!

O kadar şiddetli hıçkırıyordu ki normalden hızlı nefes alıp veriyordu. Yanına uzandım, kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Başını göğsüme yasladı. Beni itmesini, tekrar saldırmasını bekliyordum ama büzülmüş ve tüm ağırlığıyla bana yaslanmış bir halde öylece uzanmaya devam etti.

O kelimeyi söylememişti ama söylemeliydi.

İçinden geçen oydu.

Saçlarının arasından, "Nefes al," diye fısıldadım. "Derin derin nefes almaya devam et. Her şey yoluna girecek."

5. BÖLÜM

Ertesi sabah aynada beni selamlayan adam paramparça olmuştu.

Göğsümden boynuma kadar çıkan, kollarımdan aşağıya inen kırmızı çizikler ve tırnak izleri vardı. Yolunu kaybetmiş birkaçı da yanaklarımı yara içinde bırakmıştı. Altdudağım şişmişti, küçük yarık zar zor görülüyordu. Rengim soluktu. Uykusuzluktan gözlerimin altı torbalanmıştı, kaslarım gergindi ve farkında olmadan dişlerimi sıktığım için çenem kenetlenmişti.

Parmak uçlarımı boynumla omzumun birleştiği yerde oluşan morlukta gezdirdim. Deride hafif diş izleri vardı.

Ellerimden başka hiçbir şey kullanmadan bir sürü adam öldürmüş ve çok az sıyrıkla oradan uzaklaşmıştım.

İç çekerek musluğu açtım ve yüzüme soğuk su çarpıp ellerimle saçlarımı düzelttim. Ardından musluğu kapatıp banyodan çıktım. Üzerimde çekmeceden çekip aldığım bir eşofman altı dışında bir şey olmaksızın parmak ucunda merdivenlere yönelerek alt kata inmeye başladım.

Karissa uyanmıştı... Hatta çoktan ayaktaydı. Onun da fazla uyuduğunu sanmıyordum. Eğer o da uyumadıysa ikimiz de bütün gece yatakta uzanıp karanlıkta düşüncelere dalmıştık.

Sessizlikle sarılmış bir halde.

Acı gerçekte boğulmuş bir halde.

Mutfak buram buram kahve kokuyordu. Bu makineyi eve getireli neredeyse iki hafta, upuzun on iki sabah olmuştu.

Nihayet kullanmaya başlamıştı.

Karissa, üzerinde beyaz gömleklerimden birinin örttüğü külotuyla arkası bana dönük tezgâhın yanında duruyordu. Görünüşünün tadını çıkarmak için mutfak kapısında bir süre durdum. Yandan görebildiğim yüzünde dingin bir ifade vardı. Elinde o güne kadar hiç kullanmadığım porselenlerin olduğu dolapta arayıp bulduğunu tahmin ettiğim beyaz bir fincan tutuyordu. Üzerinden hafif bir duman çıkan fincanı önce üfledi, ardından küçük bir yudum aldı.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

"Günaydın."

Sesimi duyunca döndü. Gözleri hızla benim olduğum yere kaydığında donakaldı. Bakışları, eserine hayranlıkla bakarak önce yüzümde dolandı, sonra göğsüme indi. Yürüyüp gitmesini, her sohbet başlatmaya çalıştığımda yaptığı gibi yokmuşum gibi davranmasını bekledim ama bana doğru ilerlemeye başladı.

Birkaç adım sonra yavaşladı ve aramızda sadece bir adımlık mesafe kalınca tam karşımda durdu. Hiçbir şey söylemeden fincanını bana doğru uzatıp kahvesinden ikram ettiğinde sessizliğimi ve sabrımı korumaya devam ettim.

Göğsüm sıkıştı.

Bunun bir zeytin dalı olduğunun farkındaydım ama kabul edemezdim.

Kahvesinden bir yudum aldı. Bu durumda bir sorun olmamalıydı ama en son böyle düşündüğümde başıma gelenleri gayet net hatırlıyordum.

Çok kısa bir süre sonra kahveye dokunmayacağımı fark edip iç çekti ve fincanı geri çekerek yanımdan uzaklaştı.

"Kahve makinesi için teşekkürler Naz," dedi alçak bir tonla. "Çok makbule geçti."

Ray gülmemeye çalışıyordu.

Ben ise onun yüzüne yumruk atmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

Akşam vakti Cobalt'taki siyah deri koltuğa yayılmış oturuyor, alkolün yıpranmış sinirlerime iyi gelmesini umarak biramı yudumluyordum. Ama Ray'in bana bön bön bakan bakışları karşısında bu işe yaramıyordu. Dudaklarının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldığında gözlerimi ona dikip sessiz bir başkaldırı ifadesiyle kaşımı kaldırdım.

İfadesiz bir yüz takınma konusunda zaten berbattı ve bugün ne kadar eğlendiğini kesinlikle saklayamıyordu.

Duyguları sanki gözlerinde dans ediyordu.

Bundan büyük keyif alıyordu.

Bir süre sonra savaşı tamamen kaybetti ve yüzünü koca bir sırıtış kaplarken hafifçe kıkırdamasına engel olamadı. "Nasılsın Vitale?"

En azından sarhoş değildi.

Ya yüzünde o ifade varken bana Naz diye hitap etseydi?

Kesinlikle yumruğu yerdi.

Bunun olası sonuçlarını düşünmek bile istemedim.

Biramdan bir yudum alarak, "İyi," diye karşılık verdim. Sanki tadı biraz daha keskindi ya da ben o tür bir ruh hali içindeydim. Karissa, tam anlamıyla beni çılgına döndürmüştü. Ne yapacağımızı bilmiyordum.

Elindeki viski bardağını çevirerek, "İyi," diye tekrarladı. İçkisini bana doğru salladığında bardağa çarpan buzların tıkırtısı duyuldu. "Eğer bu iyi halinse diğer halini görmeyi hiç istemem."

Bilgi almaya çalışıyordu; anlatmaya hevesli olmadığımı bildiği bilgileri. Aptal değildi, hem de hiç. Beni bu şekilde haklayan kişinin herhangi bir herif olduğuna inansa endişelenirdi. Bu çizikler aşağılanan bir kadının, bende bu izleri bırakıp buna rağmen hâlâ hayatta olacak tek kadının duygularını dışa vurmasının işaretiydi.

Ray bunu biliyordu ama anlamıyordu.

Karissa'nın neden hâlâ nefes alıyor olduğunu anlamıyordu.

Onu neden hâlâ öldürmediğimi... Neden öldürmeyeceğimi... Neden *öldüremeyeceğimi.*

Tekrar güldü. Bu kez gülüşünde bir ima vardı. İçkisinden bir yudum alarak, "Ne büyük kayıp," dedi.

Kaçan fırsattan söz ettiğini, beni hedef alan bir aşağılama olmadığını umarak ona baktım.

Etrafında tuttuğu diğer adamların aksine ben burada olmak için hiçbir zaman söz vermedim. Bu örgütün resmi bir parçası olmadım, yaptıkları şeylere hayatımı adamadım. Tamam, birçok şey yaptım. Diğer adamların çoğundan daha fazlasını hem de. Ama bunu, tetiği çekmeyi pek de kolay kılmayan karşılıklı anlayış ve saygı çerçevesinde yaptım.

Bunu yaptım, çünkü o benim için bir baba gibiydi.

Bunu yaptım, çünkü öyle istedim.

Bunu yaptım, çünkü uzun bir süre önce tam olarak bunun için yaratıldığıma karar verdim.

Bu yüzden sadık olduğum ve Ray bunu bildiği sürece bana diğer adamlara davrandığı gibi davranamazdı. Sadece beni zorlayabilirdi. Birbirimizi arkadan bıçaklamazdık ama bir gün önden bıçaklamamızı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Kimse tam olarak güvende değildi.

En yakın arkadaşım bunu kanıtlamıştı.

Gerçek şuydu ki Johnny'nin ölmesini sadece ben istememiştim.

Ray de istemişti.

Rita'nın soyunun yok olmasını istemişti.

Onları çiğneyip tükürmek istemişti.

Onun gibi acı çekmelerini istemişti.

Bizim gibi.

Bugüne kadar ona vaat ettiğim tek şey tam olarak bunu yapacağım olmuştu.

Onları mahvedecektim.

Adalet yerini bulacaktı.

Karissa'yı canlı tutan, Ray'i bunu dışarıdan birine yaptırmaktan ve onun ölümünü emretmemekten alıkoyan tek şey benimle olan bağlarını koparmak istememesiydi. Bu kişiseldi ve şu an için her tür işten daha ağır basıyordu ama ben aptal değildim.

Sonuna kadar böyle gitmeyebilirdi.

Onu benimle kalmaya zorladığım için Karissa'nın bir canavar olduğumu düşündüğünden emindim. Belki de gerçekten öyleydim. Belki de lanet olası aşağılık herifin tekiydim. Kesinlikle iyi bir adam değildim. Yine de hâlâ bu sayede nefes aldığının farkında değildi. Bu sayede benden nefret edeceği yeni bir güne uyandığını bilmiyordu.

Hâlâ canlıydı, çünkü kendimi onu öldürmeye ikna edememiştim ve hiç kimse bunu yaparak beni karşısına alacak kadar aptal değildi.

"Kayıp, öyle mi?" Biramdan bir yudum aldım ve gözlerimi şişeye dikip içinde kalan sıvıyı çevirmeye başladım. "Bana sorarsan hepsi kayıp. Hiçbiri yaşanmamalıydı."

"Ama yaşandı," diye karşılık verdi. "Bunu ancak bir aptal görmezden gelir."

İşte *bu* bir aşağılamaydı. Yine de sakinliğimi koruyup kalan biramı bitirdim. "Yani... Neyse ki aptal değilim. Hiçbir şeyi görmezden gelmiyorum."

Boş şişeyi kenara koydum ve ayağa kalkarak ceketimdeki kırışıklıkları düzelttim. Vedalaşmaya gerek görmedim; yanından geçerken Ray'in omzuna dokunup sıktım sadece.

Karanlığın her zamankinden daha yoğun, ciğerlerimdeki havanın daha ağır hissedildiği; nefes almaya çalışırken göğsümün sıkıştığı bunaltıcı bir geceydi. Böyle gecelerden nefret ediyordum. Maria'nın son nefesini boğan türden bir hava vardı. Bu uğursuz duygu, yavaş yavaş tüm bedenimi ele geçiriyordu. Sıcak havada hissedilen bir ürperti; beni içine çekmeye çalışan bir girdap gibiydi ama buna izin vermeyecektim.

Asla izin vermeyecektim.

Arabam Cobalt'ın arkasında, kulüp binasının yanında uzanan geçidin alt kısmındaki özel park yerindeydi. Yavaş yavaş, Karissa'yı görünce ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilmez bir halde oraya doğru yürüdüm.

Park yerine vardım ve kapıları açmak için anahtardaki düğmeye basarak parlak bir sokak lambasının altında park etmiş arabama doğru ilerlemeye başladım. O sırada arkamdan gelen bir ses duydum. Gevşek mıcıra basıldığında çıkan, var olmayan bir rüzgârın hışırtısına benzer,

çok alçak, saklanmaya çalışılan bir sesti bu. Tüylerim diken diken oldu, sırtım dikleşti ve bedenimin her hücresi dikkat kesildi.

Orada biri vardı.

Olabilecekleri düşününce kalbim deli gibi çarpmaya, zihnim hızla ne yapacağımı planlamaya başladı. İhtiyacım olacağını düşünmediğim sürece üzerimde silah taşımıyordum. NYPD* tarafından ölümcül silah sayılmasa da şehre giderken yanıma çakı bile almıyordum. Karanlıkta etrafa göz gezdirip kendimi savunacak bir şey aradım ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Sanırım ellerimi kullanmak zorundaydım.

Neyse ki sert yumruklarım vardı.

Ellerim olduğu sürece savunmasız değildim.

Ses, daha da yaklaşmıştı; en fazla on adım arkamdaydı. Kendimi hazırladım ve karşımdakinin hareket etmesine fırsat vermeden saldırabileceğim şekilde hızla döndüğümde bir yüzle karşılaştım. O çok iyi tanıdığım iri kahverengi gözler bir an beni gafil avladı. Çok kısa bir an için donakaldım ama bu süre tam göğsüme nişan alınmış bir silahın tetiğinin çekilmesine yetecek kadar uzundu.

Carmela Rita.

Sokak lambasının ışığı durduğu yere kadar ulaşmıyordu. Küçük kalibre silah tutan eli titriyordu; parmağı tetikteydi. Ani hareket yapıp zamanından önce tetiği çekmesini engellemek için olduğum yerde donakaldım.

Çünkü ateş edecekti.

Ateş edeceğini biliyordum.

Gözlerindeki bakış bunu yapacağını gösteriyordu.

Sakin ve güçlü bir ses tonuyla, "Merhaba, Carmela," diye onu selamladım. "Seni tekrar görmek ne güzel."

* New York Polis Departmanı

Dişlerinin arasından, "Sakın... sakın benimle böyle konuşma," dedi. Sesi titriyordu. "Sanki arkadaşmışız gibi konuşma benimle."

Artık silahı hâlâ zangır zangır titreyen ellerinin ikisiyle birden sımsıkı tutuyordu. Çıldırmış gibiydi; daha önce kimseyi bu kadar çıldırmış görmemiştim. Bir köşeye sinmiş lanet olası yüzümü tırmalamak için fırsat kollayan vahşi bir kedi gibiydi.

Zavallı kadın, kızı ondan önce davranmıştı.

Ona zarar vermeyi düşünmediğimi belli etmek için ellerimi yavaşça havaya kaldırdım. En azından şimdi değildi. Bugün onun canını yakmak gibi bir niyetim yoktu.

"Öyle olsun," dedim. "Neden buradasın?"

"Onu öldürdün," dedi. "Johnny'yi öldürdün. Her şeyimi elimden aldın ve onu geri istiyorum. Buna ihtiyacım var; onu bana geri vereceksin."

Karissa, diye düşündüm. Karissa'yı istiyordu.

Ama onu alamayacaktı.

Onun gitmesine izin vermeyecektim.

Bunu yapamazdım.

İkimizin arasındaki bir meselede Karissa'nın zarar görmesine izin veremezdim.

Beynim deli gibi çalışıyordu. Ona söyleyecek bir şeyler, dikkatini dağıtacak bir yol, üstünlüğü ele almaya yetecek kadar bir süre onu şaşırtacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Nerede yaşadığımı bildiğini sanmıyordum. Elbette bağlantıları kopmadan önce Karissa söylemediyse. Çok az kişi evimin nerede olduğunu bilirdi. "İstediğin..."

"Kızımı istiyorum," diye sözümü kesti. "Ama şu an paraya ihtiyacım var."

Kaşlarım çatıldı. "Para mı?"

"Beni ayakta tutan Johnny'ydi. O olmadan gidecek yerim yok. Hiçbir şeyim kalmadı. Bana para lazım. Bunu

çözmek için bir yol bulmam gerek ve onu sen vereceksin bana."

Bir adım daha yaklaşarak ışığa çıktı. İlk başta düşündüğümden daha berbat durumdaydı. Leş gibi ve dengesizdi. Son birkaç haftadır Johnny olmadan nasıl ayakta durduğunu merak ettim. Belli ki kenarda neyi var neyi yoksa bitmişti. Yoksa bana gözdağı vermeye kalkışmazdı.

"Üzerimde hiç para yok. Gidip almam gerek."

"Yalancı!" Silahı yüzüme doğru salladı. "Cüzdanını ver bana."

Çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra arka cebimden cüzdanımı almak için bir kolumu yavaşça indirdim. Cüzdanı çekip çıkardım ve kendi arzumla biraz para vermenin onu yatıştıracağına karar vererek açtım. Ama bu ona yetmedi.

"Ne var ne yoksa sökül," dedi emreder bir tonla. "Ve sakın şüphe uyandıracak bir şey yapmaya kalma, Vitale. Yoksa seni vururum."

Siktir.

Cüzdanı ona doğru fırlattım. Ayağının birkaç santim ötesine düştü. Parmağı tetikte, silah hâlâ bana doğrultulmuş bir halde dikkatle eğilip onu aldı. Silahı benden ayırmamak için çaba harcayarak açtı ve yalan söylediğimi saptamaya yetecek kadar kısa bir an içine baktı.

Bin dolardan fazla vardı.

Parayı alıp cüzdanı bir kenara atacağını umuyordum ama olduğu gibi cebine sokup tekrar tüm dikkatini bana verdi. "Şimdi anahtarlarını ver."

"Anahtarlarımı mı?"

"Evet."

"Arabamı da mı çalıyorsun Carmela? Daha zeki olduğunu sanıyordum. Biliyorsun ki arabalarda GPS var. Fazla uzağa gidemezsin."

"Yine yalan söylüyorsun," dedi. "Eğer arabası takip edilemeyecek biri varsa o da sensin. Kimsenin seni takip etmesine izin vermezsin."

Zekice.

Neredeyse etkilenmiştim.

"Ayrıca arabanı istemiyorum," dedi. "Sadece peşimden gelmeyeceğinde emin olmalıyım."

Kabul ediyorum ki zekiydi.

Yavaş hareketlerle Mercedes'in anahtarını anahtarlıktan çıkarmaya başlamıştım ki başını iki yana sallayarak bana doğru bir adım daha attı. "*Hepsini* ver. Beni kandıramazsın."

Fazlasıyla zeki.

Ama beni hafife almıştı.

Yedek anahtarı arabada tutuyordum.

İsteksizce anahtarları fırlattım ve onları yerden alırken ters ters ona baktım. Geri çekilmeye başladığında içimi bir korku kapladı. Onu durduracak, oyalayacak bir yol bulmalıydım. Öylece gitmesine izin veremezdim.

Adını söylemek üzere ağzımı açarak ona doğru bir adım attım. "Car..."

Kulübün arka kapısı açıldı ve park yeri yüksek seslerle doldu. Onların varlığı, elektrik tellerindeki kıvılcım gibi Carmela'yı tetikledi. Bunu yüzünde gördüm ama tepki vermek, dikkatini dağıtmak için çok geç kaldım.

Patlama beklenmedik bir anda geldi; patlayan silah aramızdaki boşluğu çok kısa bir an aydınlattı ve sonra her yanımı acı kapladı. Göğsüm alevler tarafından yutulurken, sol yanımı kaplayan yanma hissi hissizliğe dönüşürken dudaklarımdan keskin bir nefesle birlikte bir küfür döküldü.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Nefes alamıyordum.

İkinci silah sesi karanlığı yararak arabamın kapısına çarpıp yankılanır ve sekip sürücü tarafındaki cama çarparken yüzümü buruşturarak yaralı yanımı tuttum. Dizlerim çözüldü ve Carmela, bana doğru birbiri ardına rasgele kurşun sıkıp silahını boşaltırken arabanın yanında küt diye yere düştüm. Kıl payı yanımdan geçip arabaya çarpan kurşunları hissedebiliyordum.

Üst üste tetiği çekiyordu.

Klik.

Klik.

Klik.

Farklı bir klik sesi duyduğumda başımı kaldırdım. Gömleğim kan içinde kalmıştı. Carmela'nın kurşunu bitmişti. Derin derin nefes alıyordum; adrenalin tüm bedenimi kaplamıştı. Sanki biri beni sıcak demirle şişliyormuş gibi acı içime işliyordu. Kurşunun sıyırıp geçmiş olduğunu ümit ediyordum ama acısı ağzıma sıçıyordu.

Carmela telaş içinde birkaç adım geri çekildi. Dışarı çıkmış olanlar silah sesi yüzünden korkup kaçmışlardı ama kısa süre sonra başkaları gelecekti ve o bunu biliyordu. Birilerinin geleceğinin, kendisinin savunmasız olduğunun ve benim ölmediğimin farkındaydı. Ya ben çok şanslı bir orospu çocuğuydum ya da Carmela kötü bir nişancıydı. Sadece birkaç saniye, gözlerindeki katıksız korkunun tadını çıkardığım birkaç saniye birbirimize baktık.

Ve sonra gitti.

Göz açıp kapayana kadar koşarak karanlıkta yok olmuştu. Çenem acıdan kasılmış bir halde nefesimi kontrol altına almaya çalışarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Bir süre ayakta kımıldamadan durdum. Kan kaybediyordum.

Bunu hissedebiliyordum.

Burada kalamazdım.

Polis çok uzakta olamazdı; kimsenin rapor etmediği çok sayıda silah sesi duyulmuştu. İnsanların kulüpten dışarı fırladıklarını duydum ama kim olduklarını görmek için durmadım. Arabama atlayarak torpido gözünü açtım ve yedek anahtarları buldum. Sol elimle yaranın üzerine bastırıp sadece sağ kolumu kullanarak bunu yapmak zordu. Yine de kimse yanıma gelmeden arabayı çalıştırmayı başardım.

Hızla oradan uzaklaşırken her şey bulanıktı.

Görüşüm azalmış, başım zonkluyordu.

Eve varıp varamayacağımdan emin değildim.

Evimin önüne gelip arabayı park yerine çekene kadar tehlikede olduğum duygusu devam etti. Motoru kapatmakla uğraşmadan zar zor eve doğru ilerlemeye başladım. İçeri girmeliydim. Hastaneye gitmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamazdım.

Çok soru sorarlardı.

Hiçbirine verecek cevabım yoktu.

Sonunda eve vardığımda kapı kilitli değildi. Kapıyı kilitlemediği zaman genellikle Karissa'ya çok kızardım ama bu kez Tanrı'ya şükrettim. Kapıyı iterek açmaya çalışırken elim kanla kaplandı. Arkamdan çarparak kapattım ve yüzümü buruşturarak sırtımı yasladım.

Kapıdan uzaklaşıp sendeleye sendeleye antreyi geçerken merdivenlerden aşağıya inen ayak seslerini duydum.

Karissa.

Beni gördüğü anda korkudan gözleri kocaman açıldı ve panik olmuş bir ses tonuyla, "Naz?" dedi. Kulaklıklarını hızla çekip çıkararak koşarak yanıma gelip gömleğime yapıştı. "Aman Tanrım! Her yanın kan içinde. Her yanın *kan içinde.*"

Sesindeki dehşetten büyülenmiş bir halde ona baktım. Bu kez benim yüzümden değil, benim için korkmuştu. Benim için mi korkmuştu?

"Ne oldu sana?" diye sordu. "Tanrım! Her yer kan içinde."

Dişlerimin arasından, "Vuruldum," dedim. "Sanırım sadece bir kez."

"Vuruldun mu? Biri seni *vurdu* mu yani?"

Elleri telaş içinde vücudumda dolanmaya başladı. Bağırmamak için dişlerimi sıkarak acıyla yüzümü buruşturdum. Ağzımdan bir küfür kaçtı.

"Aman Tanrım! Özür dilerim." Hızla geri çekildi. Avuçları kan içinde kalmıştı. Telefonunu çıkarmaya çalışırken elleri titriyordu. Çatlamış ekrandaki bir düğmeye basabilecek hale gelene kadar lanet olası şeyi bir kez... iki kez düşürdü.

O ve lanet olası telefonu.

"Sakin ol... Dayan," dedi, "Dayan, tamam mı? Şimdi yardım çağıracağım."

911'i çevirmeye başladı ama son numaraya basmadan önce başımı iki yana sallayarak telefona uzanıp onu durdurdum. "Hayır! Polis yok."

"Ne?" Şok olmuş bir halde bana baktı. "Naz, yaralısın. Çok kötü bir yaraya benziyor. Ambulansa ihtiyacın var. Hastaneye gitmen gerek."

"Carter," diye mırıldandım. "Carter'ı ara."

"Carter kim?"

"Doktor," dedim. "Telefon numarası... ıhh... üç, dört, yedi, ıhh... sekiz, beş, üç... ıhh... bir..."

Duraksayınca "Bir... Ne?" diye sordu. "Devamı ne?"

Başımı iki yana salladım. *Siktir.* Her şey bulanıktı. Sallanıyordum. "Telefonum... Numara telefonumda... Carter diye ara."

Kendi telefonunu bıraktı ve ellerini pantolonumun ceplerine sokup benimkini çıkardı. Karşı çıkmalarını duymazdan gelerek sendeleye sendeleye yanından geçerken numarayı çevirdi. Yara çok kötü kanıyordu ama kurşunun hayati yerlerden birine isabet ettiğini sanmıyordum.

Şahdamarıma saplanmış olsaydı şimdiye dek ölmüş olurdum.

Karissa'yı duyabiliyordum; sesi sanki su altından geliyor gibiydi. Telefonda telaşla bir şeyler söyledikten sonra bana seslendi. "Naz, bekle... Hareket etmemeni, olduğun yerde kalmanı söylüyor."

Cevap vermeme fırsat vermeden beni sımsıkı tutarak çalışma odasına gitmeme yardımcı olmak için elinden gelen çabayı gösterdi. Gözlerimi açık tutmaya çalışarak kanepeye çöktüm. Kanamayı durdurmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Acele etmesini söyle," diye mırıldandım.

"Yola çıktı," dedi ve cümlesini tamamlamadan telefonumu hızla bıraktı. "Ne yapabilirim? Ne yapmam gerekiyor?"

"Yaraya bastır," dedim. Bunu yapamayacak kadar güçsüzdüm. Acı o kadar fazlaydı ki kendimi daha fazla zorlayamıyordum. İşte kendini koruyamamanın sonu!

"Nasıl?"

"Bir... havlu ya da onun gibi bir şey al. Ne bulursan onu kullan."

Yaraya bastıracak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Sonra ani bir kararla tişörtünü çıkardı. Her şey göz açıp kapayana kadar gerçekleşmişti. Bir saniye önce orada öylece oturuyordu, şimdi ise beyaz tişörtünü yumruğuna dolamış, üzerinde sutyeninden başka bir şey olmadan neredeyse tepemdeydi.

Gidip bir havlu bulamaz mıydı?

Elimi çekip kumaşı sertçe yaraya bastırdı. Boğazım yanıp kavrulurken inleyerek yüzümü buruşturdum.

"Lanet olsun Karissa," diye homurdandım. "Zaten yaralıyım ve sen soyunmaya başladın. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hiç komik değil," dedi. Sesinde hafif bir titreme vardı; ses tonu çok ciddiydi. Söylediğimi hiç komik bulmamıştı. Gözlerimi açmak için kendimi zorlayarak dikkatle ona baktım. Görüşüm bulanıktı ama sessizce yanaklarından süzülen yaşları görebildim.

Bu, anında aklımı başıma getirdi.

Ona doğru uzanarak metanetli bir ses tonuyla, "Hey," dedim ve yüzüne çizgiler halinde kan bulaştırıyor olmama aldırmadan elimin tersiyle yanaklarını sildim. "Ağlama. İyileşeceğim."

Gözlerime bakmadı. Bakışları yan tarafıma dikilmiş bir halde tüm gücüyle yaraya bastırıyordu. Gözyaşları hâlâ akıyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kusacakmışım gibi hissetmeme neden olan kan kaybı mıydı, yoksa onu bir kez daha üzmüş olduğumu fark etmem miydi bilmiyorum ama bulantı o kadar yoğundu ki boğazım yanıyordu. Her şey pusluydu. Sanki göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyordum.

Böyle giderse kalbim gerçekten durabilirdi.

Başımın dönmesi gitgide artıyor, görüşüm azalıyordu. Bütün alnımı kaplamış olan ter yüzümün iki yanından akıyordu ve ben uyanık kalmak için büyük bir çaba harcıyordum.

Alçak sesle, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "İyileşeceğini nereden biliyorsun?"

Gözkapaklarım öylesine ağırlaşmıştı, başım öylesine dönüyordu ki daha fazla mücadele edemedim ve girdap

beni içine aldı, gözlerim kapandı. Gücümün son parçasıyla cevap vermeye çabaladım; kelimelerim zar zor duyulan bir fısıltı halinde çıktı.

"Çünkü benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Naz! Aman Tanrım! Naz!"

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Dünya bulanık, ağır çekim, inanılması güç bir düşten ibaretti. Gerçek değildi. Olamazdı. Böyle bir şey yaşanıyor olamazdı. Sesi korku dolu bir çığlıktı. Kemiklerimi takırdatan, nefes almamı engelleyen bir sesti.

"Naz!"

Bir kez daha bağırdı. Adım sağır edici bir haykırışa dönüşmüştü. Yoğun karanlıktaki o kısacık anda bir zamanlar bana sıcacık bakan o yüzün ne denli soğuk ve mesafeli olduğunu gördüm.

Derler ki hayat seni ters köşeye yatırdığında buna sebep olan genelde bir dostun olur.

Bu kişinin o olacağını asla düşünmemiştim.

Silahtan çıkan kurşun, kaburgamda infilak eden bir maytap gibi göğsüme saplanmadan önce odayı aydınlatmıştı. Acı yayılarak, patlayarak içimi paramparça ederken konuşamıyor, tepki veremiyordum.

Siktir, ben ölüydüm.

Ölüyordum.

Sırtüstü yatağa düştüm.

Acıdan görüşüm kararmaya başlamıştı. Altımdaki beyaz çarşaf kandan kıpkırmızı olmuştu. Karanlıkta simsiyah görünüyor ve sanki farkında olmadan beni içine çekmekle tehdit ediyordu.

Hâlâ çığlık atıyordu.

Çığlık çığlığa adımı söylüyordu.

Tekrar tekrar.

Naz.

Naz.

Naz.

Odada bir silah sesi daha yankılandığında bu isim dudaklarında can verdi. Sesi yüksek bir iç çekiş tarafından yutuldu. Nefes almak, bir nefes daha almak, bir şans daha elde etmek için bir iç çekişti bu... En derin hücreme kadar beni sarsan bir iç çekiş; ta içimde hissettiğim, beni göğsümdeki kurşundan daha çok etkileyen, patlayana kadar kalbimi sıkan bir acıydı.

Çok kısa bir an ve adam gitti. Etrafımda karanlıktan başka bir şey kalmadı. Oda tamamen sessizleşmişti.

Çok kısa bir an daha ve kendimi hareket etmeye zorlayıp doğanın kanunlarına meydan okuyarak onu kollarıma aldım. Hâlâ nefes alıyor; çaresizce konuşmaya çabalıyordu. Dudaklarını kıpırdatıp çaresizlik içinde adımı söylemeye çalışıyordu ama ardından gelen bir ses yoktu. Ona sımsıkı sarılıp savaştım... savaştım... savaştım ama artık onun için dünyada savaşacak bir şey kalmamıştı.

Çok kısa bir an daha ve o da gitti.

6. BÖLÜM

Yoğun karanlığın içinde hissettiğim belirsiz antiseptik kokusu burnumun kaşınmasına neden oldu. Titriyordum; beni saran hafif battaniye sert ve ince bir buz tabakası gibi soğuktu. Yukarıdan bir yerden üzerime hava geliyordu.

Gözlerimi açmaya bile gerek görmeden nerede olduğumu biliyordum. Daha önce de burada bulunmuştum. İlk kez bu şekilde uyanmıyordum.

Burada son bulunduğumda cehennemde olduğumu sanmıştım.

Hastane.

Beni saran hava buz gibiydi. Ölümcül bir sessizlik vardı ama uzaktaki karmaşayı duyabiliyordum. Makinelerden gelen bip sesleri, koşturan ayak sesleri, fısıltıyla yapılan konuşmalar... Gözlerimi açmak için kendimi zorladığımda beni karanlığın karşılamasına şaşırmadım.

Hâlâ geceydi.

Elbette hâlâ aynı günse...

Görüşüm bulanıktı, kafam dumanlıydı. Damarlarımda o kadar yoğun ilaç dolanıyordu ki kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Yine de acıyı hafifletme konusunda pek işe yaramıyordu.

Hareket etmek istemiyordum.

Lanet olası göz kırpmak bile can yakıyordu.

Yine de acıyı umursamayarak pozisyonumu değiştirdim. Başarısızlıkla sonuçlanan yatakta oturma çabam sırasında acıdan çenem kenetlendi. Parmak uçlarım sızlıyordu. Ağzım kupkuruydu. Birden midemden bir bulantı yükseldi.

Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Kaderine boyun eğmiş bir iç çekişle gerisingeri yatağa uzandım. Ellerimle bedenimi yoklayarak durumumu anlamaya çalıştım. Acının büyük bir kısmının kaynağı olan sol tarafımda büyük bir bandaj vardı. Sağ kolumda, damarlarıma berrak bir şeyler pompalayan makineye bağlı bir hortum takılıydı.

Bu her neyse istemiyordum.

Yüzümü buruşturarak hortumu kolumdan çekip çıkardım ve minik yaradan akarak yere damlayan kanı umursamadan bir kenara fırlattım. İğneleri çekerek bana bağlı bütün kabloları çıkarıp makine ile olan bağlantımı kestim.

Bulanık gözlerim karanlıkta odayı taradı. Yalnızdım. Şaşırmadım ama o an göğsümdeki sızı sadece yaralarım yüzünden olmanın ötesine geçti. Ne kadar mantıksız olursa olsun bir yanım onun burada olacağını, gözümü açtığımda onu yanımda bulacağımı düşünmüştü.

Ama etrafta Karissa'dan iz yoktu.

Fırsatını buldu ve onu takip edemeyecek durumda olduğun anda kaçma şansını değerlendirdi. Artık senden kurtuldu.

Kendime geldikten çok kısa bir süre sonra odanın kapısı açıldı. Gözlerim o yöne doğru kaydı. Bakışlarım içgüdüsel olarak onu aradı. Aptalca bir umutla gelenin o olmasını bekledim.

Ama onun yerine iyi tanıdığım bir adam gelmişti.

Doktor Michael Carter.

Kabul, Carter *o* tür bir doktor değildi aslında.

Veteriner hekimdi.

Yani ikimiz de buraya ait değildik.

Hastane demek kayıt demekti ki bu zorunlu rapor anlamına geliyordu. Yani polisin kapıyı çalması an meselesiydi. Carter'a gitme sebebim çabucak ve kimseye duyurmadan yaramı dikmesi içindi ama bu durum, ne çabuktu ne de kimseye duyurmadan olacaktı.

Adamın en azından odadaki ışıkları kapalı tutacak sağduyusu vardı. Gergin bir biçimde yarı tebessüm ederek tedirginlik içinde yanıma yaklaştı.

Selamına karşılık vermedim.

Gülümsemeyi gerektirecek bir durum yoktu.

"Neden buradayım?" diye sorarken sesim çatlaktı.

Bir an duraksadı, ardından alarm verip başka birilerini daha odaya getirmesin diye tüm bağlantıları söküp attığım makineyi kapattı. Ayakucuma ilişti. "Seçeneğim yoktu Vitale. Oldukça çok kan kaybetmiştin."

"Umurumda değil," dedim. "Beni buraya getireceğine Kızıl Haç'ı soysaydın daha iyi olurdu."

Dalgın bir ifadeyle hiçbir şey söylemeden benim dışımda her yana bakındı. Hata yaptığını biliyordu. Bakışları odanın diğer tarafındaki boş koltuğa takıldı. Ziyaretçiler için konmuş ama benim için kimsenin oturmadığı koltuğa.

Kimse o kadar da umursamıyor diye düşündüm.

"Cerrahla konuştum... Kendisi arkadaşım. İyi adamdır.

Söylediğine göre kurşun yan tarafına saplanmış. Kanamayı durdurdular ve yarayı tedavi ettiler."

"Bir kez daha soruyorum," dedim. "Ne bok yemeye buradayım?"

Başını iki yana salladı. "Arayan kadın çok endişeliydi."

Bakışlarım boş koltuğa kaydı. "O kadar endişeli değilmiş."

Zoraki bir kahkaha attı. "Eve geldiğimde perişan haldeydi. Aklını kaybetmişti. Zavallının üzerinde sende olduğundan daha çok kan vardı. Sen baygındın ama nefesin düzgündü. Nabzın zayıftı ama istikrarlı atıyordu. Yine de sana kalp masajı yapmaya çalışıyor, göğsüne vuruyor, ciğerlerine hava üflüyordu. Faydadan çok zarar veriyordu yani. Göğsüne her bastırdığında daha çok kan fışkırıyordu. Seni hayatta tutmaya çalışırken neredeyse öldürecekti."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Tam Karissa'ya uygun davranıştı; kasıt olmadan, hatta bana ne yaptığını fark etmeden hayatımın içine etmek...

"Yani seni bu yüzden hastaneye getirttim," dedi. "Buranın gelinecek en son yer olduğunu biliyorum Vitale. Ama senin durumun... Kadının durumu... Bunlar göz önüne alınınca tek çare bu gibi geldi bana."

"Rapor ettiler mi?"

İç çekti. "Biliyorsun, yapmak zorundalar."

Beni buraya getirmekle neden olacağı ortada olan sorun yüzünden bu adama deli gibi kızmak istiyordum ama içimden gelmiyordu. Yan tarafım böylesi şiddetli acırken ve sadece Karissa'ya kafayı takmış haldeyken sinirlenmek için kendimi zorlayamayacaktım.

Kaltak annesi beni vurmuştu ve benim endişem Karissa'ydı. *Anla anlayabilirsen.*

Carter tekrar ayağa kalktığında pozisyonumu değiştirirken saplanan acıyla yüzümü buruşturdum.

"Biraz dinlen, tamam mı?" Yere fırlatıp attığım hortumlara baktı ve başını iki yana salladı. "Burada... ya da herhangi bir yerde senin üzerinde bir yetkim olmadığım biliyorum... Yine de umarım kararıma güvenirsin. Seni 48 saat gözetim altında tutmak isteyeceklerdir."

"48 saat mi?"

"Evet ama seni tanıyorum Vitale. Bu yüzden umarım en azından yarısına izin verirsin. Ölümcül olmaması ciddi olmadığı anlamına gelmez, biliyorsun."

Biliyordum ama hiçbir şey söylemedim. Kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle iç çekip ani acı saplanmalarını önlemek için hareketsiz durmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Birinin hayatına son verip ortadan kaybolmanın böylesi kolay olduğu bir yerde tedbiri elden bırakamayacak kadar paranoyak olduğumdan gecenin geri kalanında uyumamak için mücadele ettim. Yanlış bir ilaç vermek yeterli olurdu. Herkes bunun bir kaza olduğunu düşünürdü. Ama söz konusu ben olursam bu kaza olmazdı.

Hemşire geldi, hayati bulgularımı kontrol etti ve hortumları geri takarak ağrı kesici vermeye çalıştı ama karşı çıkarak ve her şeyi reddederek onu geri gönderdim. Damarlarımda dolanan her neyse etkisi azalınca ağrı daha da kötüleşti ve şiddetli acıyla birlikte içimi şiddetli bir öfke kaplamaya başladı.

Bir kez daha lanet olası hastanede olacağıma morgda olmayı tercih ederdim.

Dışarıda güneş yükselip yeni bir günü aydınlatmaya başladığında çekilmez, dayanılmaz bir hale gelmiştim; ağzımdan çıkan kelimelere yansıyan öfkemi dizginleyemiyor, yanıma yaklaşmaya cesaret eden herkese öfke dolu gözlerle bakıyordum.

Bu lanet olası yataktan çıkmalıydım.

Bu lanet olası yerden de.

Bu hayattan, bu berbat durumdan, lanet olası bu yaşam biçiminden kurtulmalıydım.

Ani bir kararla üzerimdeki battaniyeyi fırlatıp doğruldum. Mideme bıçak gibi saplanan acı içimi dağladı. Kapı açılıp içeri sesler dolduğunda ayağa kalkmak için kendimi zorluyordum. Seslerden birini anında tanıdım. Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına, her hücremin buz kesmesine neden olan bir sesti bu.

Mavi. Belki de beni kırmızıdan daha çok etkileyen tek renk buydu. Kırmızı ihtiras doluydu, mavi ise ihtiras yok olduğunda gerçekleşen şeydi. Hiçbir şey hissetmiyordum. İçimden taşan ve kanımı donduran ve damarlarımda dolandıkça her hücremi buz gibi yapan katıksız bir nefret dışında *hiçbir şey.* İçi sadece su katılmamış öfkeyle dolu bir kabuktan ibarettim ve bundan rahatsız değildim.

Mavi ile sarılıp sarmalandığımda yaptığım *hiçbir şeyden* rahatsız değildim.

Hastane odasının kapısına doğru baktığımda parlak altın rengi rozet ve ufak isim kartları takılı, cılız kollarında NYPD arması işli mavi üniforma giymiş iki adam gözüme çarptı. Bu ikilinin tam ortasında üzerinde mat gri bir takım elbise olan bir adam vardı. Kendimi lanet olası bir buzula, onu ise buz kırıcıya benzetmeme sebep olan kulak tırmalayıcı ses ona aitti.

Dedektif Jameson.

Bu adamla ilk karşılaştığımda yine böyle bir odada kırık kaburgalarla ve parçaları bir araya getirilecek yarım bir hayatla uyanmıştım. O gün beni soru yağmuruna tutmuş, neler olduğu hakkında sorular sormuştu ve ben dürüst cevaplar vermiştim.

Hiçbir şeyi gizleyemeyecek kadar yıkılmış bir haldeydim.

Johnny Rita'nın karımı öldürdüğünü söylemiştim ona. O da bana adaletin yerini bulacağını söylemişti.

Ama asla bulmadı.

Bu adam bana *yalan* söylemişti.

Bir katile ya da bir hırsıza saygı duyabilirdim ama yüzüme baka baka yalan söyleyen birine asla saygı duymazdım. Yapabileceğin şeyi söyle ve söylediğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme.

Hayat, lafı dolandırıp gerçekleri allayıp pullayacak kadar uzun değildi.

Dedektif Jameson, arkasında genç ortağı ve yüzünde kocaman yapmacık bir gülümsemeyle odaya girdi. Dedektif Andrew ile kişisel olarak fazla bir paylaşımım olmamıştı ama lafı gevelemeyen, zoraki gülümsemeyen ya da olmadığı biriymiş gibi davranmayan bir adamdı. Tam bir pislikti ve az da olsa ondan hoşlanmamın sebebi buydu.

Az da olsa.

Dedektif Jameson yatağa doğru yürürken, "Bay Vitale," dedi. "Başınıza gelenlere üzüldüm."

"Eminim öyledir."

"Öyle. Ayağa kalkmanıza sevindim. Henüz...?" Duraksayarak abartılı bir tavırla etrafına bakındı. "Henüz bir yere gitmiyorsunuz, değil mi?"

Kendimi zorlayarak tekrar yatağa yerleşirken cevap vermeye tenezzül etmedim. Şu an ayağa kalkamazdım, hele hepsi odadayken. Muhtemelen yüzükoyun yere kapaklanırdım ve onlara bu zevki vermek istemiyordum.

Üzerimde arkası açık bir hastane önlüğü olduğundan söz etmeye gerek bile yoktu. Üstelik kıyafetlerim görünürde bir yerlerde değildi.

"Nereye gideceğim ki?" diye sordum.

Jameson, odada kalmak için izin bile istemeden siyah

koltuğa yerleşirken, "Güzel soru," dedi. Ortağı ise yanındaki duvara yaslanmıştı. Üniformalı memurlar fazla yaklaşmadan koridorda dolanıyorlardı. Sadece destek için buradaydılar.

Neye destek? Bilmiyordum.

Her yer ışıl ışılken hastanenin orta yerinde içlerinden birine zarar verecek değildim herhalde.

Elbette hayır. Onun yerine hava kararduktan sonra gizlice evlerine girerdim.

Dedektif, ceketinin cebinden ufak bir not defteri ve bir kalem çıkararak, "Dün gece olan olayla ilgili birkaç soru sormak istiyoruz," diye devam etti. İlk boş sayfayı açtı ve bana bakmadan, "Sizi kimin vurduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Anında cevap verdim. "Evet."

Odada çok kısa bir sessizlik oldu, ardından dedektif tek kaşını kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Eee?"

"Ne?"

"Söyleyecek misiniz?"

"Hayır."

Kaşları çatıldı. "Hayır mı?"

"Siz bana söyleyebilir misin, diye sordunuz; söyleyecek misin, diye değil," diye açıklama getirdim. "Size herhangi bir şey anlatmaya hiç niyetim yok."

Andrews boğazını temizleyerek lafa karıştı. "Eğer bir misillemeden çekiniyorsanız..."

Öyle yoğun bir kahkaha attım ki göğsüm sarsıldı. Yüzümü buruşturdum; akıtmamak için büyük çaba harcadığım yaşlar gözlerime batıyordu; sarsılmanın neden olduğu acı adeta damarlarıma elektrik verilmiş gibi tüm bedenimi kapladı. Bakışlarımı adamlardan uzaklaştırıp bu duyguyu uzaklaştırmak için çenemi sıkıp gözlerimi kapadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bakışlarım kapıya takıldı. Beklenmedik bir görüntü karşısında donakaldım. Karissa, sessizce kapının pervazına dayanmış öylece duruyordu. Üzerinde çok büyük siyah bir tişört ve eşofman altı vardı ve sanki yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Saçları öylesine kıvrılıp dağınık bir topuzla tepesinde toplanmıştı ve topuzdan çıkan bukleler yorgun yüzüne dökülüyordu. Yanaklarındaki çizgiler ve tenindeki yol yol kırmızılık az önce deli gibi ağlamış olduğunu belli ediyordu.

Paramparça olmuş görünüyordu ama lanet olası derecede güzeldi.

Onun kırık parçalarını tekrar birleştirmek istedim.

Onu daha da parçalamak istedim.

Gözleri gözlerimle buluştu. Derinlere gizlenmiş tehlikeyi fark edince göğsüm sıkıştı. Üzüntü vardı, evet ama daha da ötesi korkuyu gördüm.

Benden hâlâ korkuyor muydu?

O zaman neden buradaydı?

İç çekerek gözlerimi ondan uzaklaştırıp tekrar dedektife çevirdim. Aşırı yorgun, aşağılanmış ve bu saçmalıkla uğraşamayacak kadar acı içindeydim. Jameson yine konuşmaya başladı ve aynı zırvalıkları tekrarlayıp durdu. Bu kahrolası şehirdeki en berbat suçlulardan biri olduğumu bile bile sokakların güvenliğini sağlamaktan söz etti. Bunu ikimiz de biliyorduk ama kanıtlayamıyordu. Bu yüzden yarım ağızla çektiği nutuk bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Bu konuşma, güçlü olma özlemiyle yanıp tutuşan ama ölüm saçan adi bir herifi bile yakalamaktan aciz, hiçbir boktan anlamayan bir adamın narsisizm mastürbasyonundan öte bir şey değildi.

Bu, onu yakıp kül ediyordu.

Bir gün evini ateşe verip onu gerçekten yakıp kül etmek isterdim.

Lafını keserek, "Beni kimin vurduğunu mu öğrenmek istiyorsun?" diye sordum. Jameson not defterini sımsıkı kavrarken ikisi de gözlerini kocaman açıp ümit dolu bir ifadeyle bana baktı. "En iyisi kodlayayım. Senin için daha kolay olur. Yanlış yazmanı istemem."

Jameson kalemini bana doğru salladı. "Hazırım."

"Hmm... Adı S-İ-K-T-İ-R. Soyadı G-İ-T. Yazabildin mi? Yoksa tekrar kodlamamı ister misin?"

Son kelime ağzımdan çıkmadan Jameson defterini kapattı ve ayağa kalkarak cebine soktu. Bunun işe yaramayacağının farkındaydı. Benden en ufak bir bilgi dahi alamayacaktı. Kapıya yöneldi. Jameson oyalanınca Andrew sanki söyleyeceği başka bir şeyler varmışçasına garip bir ifadeyle bana bakarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Söyleyeceği her neyse boşuna nefesini harcamış olacaktı. Dikkatli kullanması gereken nefesini... Soluğunun ne zaman kesileceğini kim bilebilirdi ki? Bunu o da düşünmüş olmalı ki bir süre sonra başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Karissa'nın başı öne eğikti. Sırtını odanın hemen girişindeki duvara dayamış, gözlerini yere dikmiş bir halde onlara yol verdi. Andrew yüzü asık bir halde yanından geçip dışarı çıktı. Ama Jameson durdu ve içten bir gülümsemeyle, "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Reed," dedi.

"Ben de."

Sesi alçaktı; o yavan sözcükler ağzından zar zor duyulan bir fısıltı halinde çıkmıştı. Jameson odadan çıktı. Üniformalı memurlar da onu takip ederek ikimizi yalnız bıraktılar.

Gerçekten burada olduğuna inanamıyordum.

Koridordan gelen sesler dışında odada ölüm sessizliği hâkimdi. Karissa bir süre daha olduğu yerde durdu, ardından sanki hızla kapıdan çıkmayı düşünüyormuşçasına

o yana doğru baktı. Onun gideceği ihtimalini düşünmek midemin düğüm düğüm olmasına neden oldu ama bu duyguyu uzaklaştırdım ve sessizliği bozacak kişinin o olmayacağını bilerek boğazımı temizledim.

"Buradasın."

Hemen cevap vermedi. Bakışları bir süre eski püskü linolyum zeminde gezindi, sonra bana çevrildi. "Neden olmayayım?"

Çünkü benden nefret ediyorsun.

Çünkü babanı öldürdüm.

Çünkü sırada annen var ve gözlerindeki ifadeden bunu bildiğini fark ediyorum.

"Çünkü sabah uyandığımda burada değildin."

"Ha." Duvardan uzaklaşarak yorgun argın odada yürüdü ve bütün gece boyunca boş duran siyah koltuğa çöktü. Parmak arası terlikleri ayağından fırlatıp attı ve kirli ayaklarını yukarı çekip altına alarak yerleşti. "Akrabalık bağımız yok. Gece sadece aileden birilerinin kalmasına izin veriyorlar, bu yüzden..."

"Yani buraya gelmene izin vermediler."

"Evet."

İçim öfkeyle doldu. Onun gelmemiş olması başka bir şeydi, diğerlerinin ona izin vermemiş olması başka bir şey. Bu durum ne kadar canımı yakarsa yaksın onu suçlayamazdım ama diğerlerinden bunun hesabını kesinlikle soracaktım. "Kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır." O an sesi daha da alçaktı. "Sen kendinde değildin, bu yüzden sorun olmayacaktı. Uyandığın söylenene kadar aşağıdaki bekleme odasında oturdum."

"Bütün gece orada mıydın?"

Elleriyle oynayıp tırnaklarını kurcalayarak hafifçe başını salladı. Bakışlarım ovalamaktan aşınmış ve pembeleşmiş ellerine kaydı. Kanımı temizlemek için ellerini kaç kez

yıkadığını merak ettim. Alyansı yoktu; bu beni şaşırtmadı. Zaten bir daha hiç takmamıştı.

Belki de bir tür isyan göstergesiydi bu.

Kontrol dışına çıkmış bir durumun kontrol altında olduğunu göstermenin bir yoluydu.

Ya da artık benimle evlenmekle ilgili hiçbir şey istemiyordu.

Bu konuyu ona sormadım, o da hiç açmadı. Gözlerini kucağına dikmiş bir halde sessizce orada oturmaya devam etti. Bir süre sonra iç çekti. "Öleceğini sandım."

Ses tonu o kadar ifadesizdi ki ne hissettiğini anlayamamıştım, bu yüzden ödümü kopartan o soruyu sordum. "Ölmemiş olmam seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Bir anda yüzünü öfke bürüdü, başını çevirip kısılmış gözlerle bana baktı. Akmak üzere olan gözyaşları gözpınarlarında birikmişti. Bana öylesi düşmanca bakıyordu ki, bu kadar ağır yaralı olmasam bu bakışlardan kaçardım. Bu kadın bir canavar olduğumu söylüyordu ama onun da içinde zaman zaman serbest bıraktığı küçük bir canavar vardı.

Belki de onu bu kadar sevmemem gerekiyordu.

"Öyle olmam gerekirdi," dedi. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi titriyordu. "Ölmeni istemem gerekirdi. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin. Aslında senden nefret ediyor olmalıyım... Senden *gerçekten* nefret ediyorum. Bazı günler uyandığımda ortadan kaybolmuş olmanı istiyordum. Böylece bir daha yüzünü görmek zorunda kalmazdım... Ama sonra bunun olabileceğini düşündüm. Bir gün gerçekten ölebileceğini düşündüm. Ölmek üzere olduğunu sandım." Sustu, bir damla gözyaşı aktı. Acı dolu hafif bir kahkaha atıp bakışlarını benden kaçırarak parmak ucuyla sildi onu. "Bir daha yüzünü asla göremeyeceğimi, yalan dolu sesini

asla duyamayacağımı düşündüm ve bu, tahmin ettiğimden daha fazla canımı yaktı."

Bir damla gözyaşını daha silerken onu izledim... ardından bir tane daha... Sonra cevap verdim. "Sana hiç yalan söylemedim."

"Sürekli bunu söylüyorsun," dedi. Sanki beni ölü görmekten hoşlanmayacağını itiraf etmiş olmak omuzlarından bir yük kaldırmış gibi ses tonu az önceden çok az daha yüksek, daha güçlüydü. "Bence işin en üzücü yanı buna gerçekten inanıyor olman."

"İnanıyorum," dedim. "Sana asla yalan söylemedim."

"Senin yaşadığın dünyada belki de bu doğrudur ama gerçek dünyada bir şeyleri saklamak da yalan söylemektir ve bu da diğeri kadar can yakar. Beni aldattın. Beni kandırdın. Benimle oyun oynadın. Birlikte olduğumuz süre içinde *neden ben?* diye merak edip durdum. Şimdi nedenini biliyorum. Beni çıkarların doğrultusunda kullanıyordun. Yani, belki yüzüme karşı yalan söylemedin ama asla dürüst olmadın. Gerçek olmadın. Sanki beni seviyormuş gibi davranıp gülümseyerek hayatımı mahvettin. Hem böyle davranıp hem de hâlâ sana güvenmemi bekleyemezsin Naz."

Sanki beni seviyormuş gibi davranıp gülümseyerek hayatımı mahvettin. Bu sözler karşısında mideme yumruk yemiş gibi oldum. Bir zamanlar başka biri bana aynı şeyi yapmıştı ve onu kesinlikle affetmemiştim.

"Asla başka biri olmaya çalışmadım," diye cevap verdim. "Belki bütün kartlar açık oynamadım ama kendi oyununda seni asla yanlış yönlendirmedim."

"Bunun bir oyun olması gerekmiyor."

"İşte bunda yanılıyorsun," dedim. "Dünya bir oyun Karissa. Hayatta kazananlar ve kaybedenler vardır. Asla kaybeden olmamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bundan sonra da yapacağım. Belki bazen hile yapmak zorunda

kalıyorum ve oyunu her zaman kurallarına göre oynamıyorum ama bunu yapamam. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, yapamam. Bunun için benden nefret edebilirsin ama bu seni korumama engel olmayacak. Senin de kazananlardan olacağını garanti altına almama engel olamayacak."

"Ya yapamazsan?" Nihayet yine gözlerimin içine baktı. Her şeyi önüme seriyordu, içinde ne var ne yoksa söylüyor, sıkıntısını içinde saklamak yerine dile getiriyordu. "Ya ikimiz de kazanamazsak?"

"O zaman ne olacağını söylemiştim sana."

"Ne?"

"Kalası sana veririm."

Ne dediğimi anlaması biraz zaman aldı. Karneades Prensibi. Sadece birimiz sağ kalabileceksek bu kim olurdu? Bazı insanlar kendi hayatını kurtarmak söz konusu olduğunda cinayetin meşru olduğuna inanır. Başka birinin hayatını elinden almaya karşı olanlardan biri olmasam da ölmelerine göz yumamayacağım belli insanlar vardır.

Onun gibi insanlar.

Sadece o.

Çünkü içinde onun olmadığı bir dünyanın yaşanmaya değer bir dünya olduğunu düşünmüyordum. Şimdiye dek karanlıklar içinde, üzerimde yıllarca güneşin parlamadığı bir hayatım oldu. Nihayet gün ışığını tekrar gördüm. Ve ona sırtımı dönebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerinden ip gibi akan gözyaşlarını silmeye gerek görmeden bana bakıyordu. Ona söylediğim şeye inanmıyormuşçasına başını iki yana sallarken gözyaşları yanaklarından süzülüp kucağına damlıyordu.

Cevap vermedi, konuyu uzatmadı. Koltukta kıvrıldı ve sert yüzeyini eğreti bir yastık gibi kullanarak başını koltuğun koluna yasladı. Birkaç dakikalığına odayı boğucu bir sessizlik kapladı. İkimiz de ne konuşuyor ne de hare-

ket ediyorduk. Karissa'nın gözleri yavaş yavaş kapanırken gözlerimi dikmiş onu seyrediyordum.

Saatler geçti. Saatin her vuruşu işkence gibiydi. Gergin, yorgun, huzursuz ve acı içindeydim. Bu lanet olası oda dışında bir yerde olmak istiyordum.

İnsanlar beni kendi halime bırakmışlardı. Kapının eşiğine kadar geliyor, içeri bakıyor ama benimle hiç konuşmadan uzaklaşıyorlardı. Karissa, o koltukta uyumuş olmaktan dolayı rahatsız olduğu açıkça belli bir halde gerinerek ve esneyerek uyandığında akşamüstüydü.

O evde olmalıydı.

İkimiz de evde olmalıydık.

"Buraya gelirken üzerimde olan giysilerin nerede olduğunu bilme ihtimalin yok, değil mi?"

Karissa'nın bakışları benden yana döndü. "Perişan haldeydiler."

"Sen giyecek yeni bir şeyler getirmedin mi?"

"Hayır," dedi. "Neden?"

"Çünkü bu kahrolası yerden çıkmak istiyorum."

"Gitmek mi istiyorsun? Hemen mi?"

"Buraya hiç gelmemeliydim."

Oturduğu yerde doğrulup inanamaz bir ifadeyle, "Yaralıydın," dedi. "Ciddi anlamda yaralı. Olman gereken tek yer burası."

"Benim için yapabilecekleri bir şey yok," dedim. "Ne onların verdiği yemeği yerim ne ilaçları alırım ne de tanımadığım bunca insan etrafımda dolanırken bu yatakta uyurum. Şu an bana iyi gelecek tek şey dinlenmek ve onu burada yapmayacağım."

"Ama..."

"Bak, eğer iş o noktaya gelirse bu kılıkta çıkar giderim," dedim kendimi işaret ederek. "Ama buna gerek kalmamasını tercih ederim."

İnanmaz gözlerle bana baktı. "Bu kılıkta mı?"

"Evet."

"Bu hastane önlüğüyle mi?"

"Evet."

Yüzündeki ifade hafif bir gülümsemeyle değişti ama anında kendini toparladı. Yine de yeteri kadar hızlı değildi. O gülüşü yakaladım ve göğsümdeki baskıyı azaltmak için ihtiyacım olan tek şey oydu.

Başını iki yana sallayarak bacaklarını öne doğru uzatıp gerdi ve sonra ayağa kalktı. "Bakalım ne yapabilirim."

Beni odada tek başıma bırakarak odadan çıktı. Yalnız kalır kalmaz dişlerimi sıkarak vücudumu kaydırdım ve bacaklarımı yataktan sarkıtarak oturmaya çalıştım. Yaramın üzerindeki bandaja hafifçe bastırarak derin derin, düzenli nefes alıp vererek acıyı yok etmeye çabaladım.

Karissa'nın bir süre dönmeyeceğini tahmin ediyordum ve deli gibi çişim vardı. Bu yüzden ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve yatağın kenarına sımsıkı tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım.

Ayaklarımı sürüye sürüye odayı geçerek yanındaki küçük banyoya gidip kendimi içeri atarken görüşüm bulanıktı ve bedenim alev alev yanıyordu.

Bir elimle lavaboya sımsıkı tutunmuş, diğer elimle yarı nişan alarak kendimi rahatlatmak için çabalarken bütün klozet çiş içinde kaldı. Ellerimi yıkayıp ayaklarımı sürüye sürüye dışarı çıktım ve odaya girer girmez duyduğum ses karşısında irkildim.

Kapının hemen girişinde durmakta olan Karissa, "Vayyy, ayağa kalmışsın," dedi.

"Geri döndün."

"Evet," diyerek etrafımda dolandı. Yüzü kızardı, dudaklarında yine o gülüş belirdi. "Al bakalım. Bunları buldum."

Bir topak lacivert kıyafet uzattı bana. Doktorların ame-

liyatta giydikleri önlüklerdendi. "Bunları bir doktordan mı aldın?"

"*Birinden* aldım," dedi. "Doktorların birinci kattaki soyunma odasında buldum."

"Çaldın mı yani?"

"Ödünç aldım."

Başımı iki yana sallayarak tuhaf tuhaf baktım onlara. Temizdiler ve tam benim bedenimdi. Yatağın yanına döndüm ve yandaki metal boruya tutunarak dengemi sağlayıp önlüğü çıkarıp yere attım.

Karissa şok olmuş bir halde yüzünü kapatarak, "Burada mı yapacaksın bu işi?"

Hafifçe kıkırdadım; gülmek acımı daha da tetikledi. "Evet. Ne olacak ki? Daha önce görmediğin bir şey değil."

"Olabilir ama şimdi bütün dünya görebilir."

"Hiç utanmam," diyerek yatağın kenarına oturup pantolonu giymeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi. Bacaklarımdan yukarı çekebilecek kadar eğilemiyordum. Sessizce bir süre mücadele ettim. Acıdan gözlerim yaşardı. Ardından Karissa eğilip hiçbir şey söylemeden giyinmeme yardım etti.

Uzanabileceğim yüksekliğe çıktığında işi devraldım ve tam yanımdan uzaklaşmaya çalışırken Karissa'yı kolundan yakaladım. Yüzü kıpkırmızıydı, utanmıştı. Onu kendime doğru çekerken gözlerime bakamıyordu.

"Utanma," dedim. "Ben kesinlikle utanmıyorum. Ayrıca dün gece *üzerindekini* çıkardığını unutmadım."

"Kan kaybediyordun. Yaraya bastıracak bir şey gerekliydi.

Yanımdan uzaklaşmasına izin verirken, "Kendini buna inandırmaya çalışıyorsun," dedim. "Ama biliyorum ki az da olsa teşhircilik yanın var."

Gözlerini devirdi ama inkâr etmedi.

Tişörtü giymek pantolondan çok daha kolaydı. Kendimi inceledim ve artık açık saçık bir yerimin kalmadığı konusunda tatmin oldum. "Benim için kıyafet yürüttüğün için teşekkür ederim."

Üzerine basa basa bir kez daha, "Ödünç aldım," dedi.

Tek kaşımı kaldırarak ona bakıp, "Sen ne diyorsan öyle olsun, hapishane kuşu," dedim. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Sanki sorumu değerlendiriyormuş gibi hemen cevap vermedi ama sonunda, "Ne halin varsa gör, hadi gidelim," dercesine omuz silkti. Onun peşinden odadan çıktım ve kalabalık koridorda ilerlemeye başladım. Bir kaplumbağa hızıyla yürüyordum. Her adım acı veriyordu ama kendimi zorluyordum. Çıplak ayaklarım leş gibi lanet olası zeminde şap şap ses çıkarıyordu.

Asansörlere doğru giderken, "Bu arada, buraya nasıl geldik?" diye sordum.

"Ambulansla."

"Üzerinde para var mı?"

"Hımm. Hayır. Sanmıyorum."

Asansörün kapısında durduğumuzda iç çektim. "Eve gitmenin bir yolunu bulmamız gerek."

Bunu söyler söylemez başımı kaldırdım ve hemşire bankosunun önünde duran Ray'i gördüğümde donakaldım. Benim onu fark ettiğim anda görevli hemşire de benim olduğum yönü işaret etti. Ray döndü ve anında beni gördü.

Ray bize doğru gelirken Karissa bana yaklaşarak yanımda durdu. Koruma içgüdüsüyle, aslında daha ziyade dayanmak için kolumu ona doladım.

Dengemi sağlayamıyordum.

Ray, tam karşımızda durduğunda bir an Karissa yokmuş gibi davranarak tüm dikkatini bana verdi. "Ayrılıyor musun, Vitale?"

"Evet," dedim. "Burada ne işin var?"

"Sana bakmaya gelmiştim," diye karşılık verdi. "Dün gece hızla çıkıp gittin. Ne olduğunu anlamadım ama sonra vurulduğunu duydum."

"Sadece bir sıyrık," dedim. "Daha kötüsünü de yaşamıştım."

Başını sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Hadi, seni eve götüreyim."

Tam karşı çıkacaktım ki aklıma başka çarem olmadığı geldi. Ne diyebilirdim ki? Başka çıkar yolumuz yoktu. Yanımda Karissa'yla sendeleye sendeleye asansöre bindim ve üçümüz birlikte direksiyondaki şoför ile beklemekte olan limuzine doğru yürüdük.

Brooklyn'e gidiş yolu gergin geçti. Fazlasıyla abartılı araçta Ray'in hemen karşısında oturuyordum. Karissa yanımdaydı. Kimse konuşmuyordu. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aklım karmakarışık, bedenim ıstırap doluydu ve çektiğim acıdan dolayı göğsüm sıkışıyordu.

Evimin önünde durduğumuzda Ray boğazını temizledi. "Bir dakikanı alabilir miyim, Vitale?"

Tereddüt ederek arkama yaslandım ve Karissa'ya doğrudan eve girmesini işaret ettim. Arabadan inerek kapıyı kapattı. Bir süre konuşmadan oturduk. Camdan dışarı baktım, gözlerim park yerindeki arabama kaydı. Yan tarafı kurşun delikleriyle doluydu.

Ray endişeli görünüyordu. Bakışlarını benden ayırıp park yerindeki arabama çevirdi. "Bunu kim yaptı?"

Yalan dilimin ucuna kadar geldi. Yutmaya çalıştım ama çıkıverdi. "Bilmiyorum."

Daha önce Ray'e hiç yalan söylememiştim.

"Bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Beni gafil avladılar, cüzdanımı ve anahtarlarımı çaldılar. Sonra korkup beni vurdular."

"Ve sen kim olduklarını bilmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır," dedim. "Bilmiyorum."

Bakışlarını tekrar gözlerime dikerek dikkatle baktı. Sanki her şeyi tekrar değerlendiriyormuş gibi bir hali vardı. Bana inanmamıştı. Bunu gözlerindeki ifadede görmüştüm ama o da ona asla yalan söylemediğimi biliyordu. Aramızda bazı şeylerin değiştiğini düşünmek istemiyordu. Bunu ben de istemiyordum ama hissediyordum.

O henüz dile getirmemiş olsa da değişimi hissediyordum.

"Yumuşuyorsun Vitale. Birinin sana ateş etmesine izin verdin. Seni soyup bu işten paçayı sıyırmalarına izin verdin."

"Dün akşam paçayı sıyırmış olmaları bundan kurtuldukları anlamına gelmez," dedim. "Her zaman intikamımı alırım."

Ray, "İntikam," diyerek kuru bir kahkaha attı. "Bununla ilgili farklı tanımlarımız olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bence intikam geri ödemedir, adalettir, göze göz dişe diştir... Aileye karşılık ailedir... İşin kolayına kaçmak değildir."

Kolayına. Başımı iki yana salladım. "Farklı olduğumuz nokta burası Ray. Sanırım yaptığım şeyin benim için kolay olduğunu, neredeyse yirmi yıldır planladığım şeyden vazgeçmenin kolay olduğunu düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun, çünkü hiç kolay değil. Hâlâ başaramadığımı, Maria'nın intikamını alamadığımı hissediyorum."

Duygusuz bir ifadeyle, "Başaramadın," dedi. Bu söz göğsüme bir bıçak saplanmış gibi içime işledi. "Carmela'nın yaşamasına izin vererek kızımın anısının içine ettin."

"Evet, belki. Ama bu geçici."

Dün geceden sonra kaçış yoktu.

Bana yaptığı şeyden sonra Carmela'nın sokaklarda dolaşmaya devam etmesine izin veremezdim. Karissa'nın hatırına kaçıp gitmesi için ona bir şans vermiştim ama artık çok geçti.

Ölümcül bir hata yapmıştı.

Ray, dönüp bana bakarak, "Ya çocukları?" dedi. Ondan tarafa bakmıyordum ama göz ucuyla yüzündeki ciddi ifadeyi görebiliyordum. "Ya Karissa?"

"Ona ne olmuş?"

"Yaşamasına izin vereceksin, öyle mi?" dedi. "Nefes almaya devam etmesine, kızımın yaşıyor olması gereken evde yaşamasına, senin yatağında uyumasına, *seninle* uyumasına izin vereceksin ve ona kızımın sahip olması gereken yaşamı, ölmeseydi sahip olacağı yaşamı sunacaksın. Ona tüm bunları sunacaksın, öyle mi? *Ona!*"

Ağzından çıkan her kelime bıçak gibi saplanıyor, iç organlarımı çürüterek yavaş yavaş yok ediyor, her hece beni paramparça ediyordu. Benim birçok kez düşündüğümden farklı şeyler söylemiyordu. Ona yalan söylemiş olma hissi beni halihazırda yiyip bitiriyordu ama kullandığı suçlayıcı ton bunun daha da coşmasına neden oldu.

Bayılacakmışım gibi hissettim.

"Kızımın katilinin kızı," diye mırıldandı. "Seçtiğin, onun yerine koyduğun kişi bu."

İçimi dolduran yoğun duygular yüzünden kelimeler ağzımdan güçlükle çıkarak, "Onun yerini kimse dolduramaz," dedim. "Kimsenin yerini doldurmaya çalışmıyorum ama Karissa'ya karşı hissettiklerime de engel olamıyorum."

"Sanırım bu konuda da farklı düşünüyoruz," dedi Ray. "Bunu engelleyebilirdin. Senden beklendiği gibi o fahişenin boğazını kesseydin bunların hepsini engelleyebilirdin.

Söylediğin bu değil miydi Vitale? *Onu yaratan pis kanda boğacağım onu.*"

Bunu söylediğinde nerdeyse ürktüm; sesindeki öfke, bu kelimeleri tam olarak bu biçimde ilk söylediğimde benim sesimdeki öfkenin yankısıydı. Bu sözler benim ağzımdan sadece birkaç ay önce çıkmıştı; son birkaç hafta içinde tanımadığım birine dönüşmüştüm. Ray'in kafa karışıklığını anlıyordum. Hâlâ kabullenmeye çalıştığım şeyin ne olduğunu nasıl anlayabilirdi? Yaklaşık yirmi lanet olası yıl boyunca tek bir damla bile kalmayana kadar her birinin kanını akıtma hayaliyle yanıp tutuşmuştum. Şimdi çok yakınımdaydı ve ben tereddüt ediyordum.

Hayır, tereddüt etmiyordum.

Fikrimi değiştirmiştim.

Sırf Karissa yüzünden bir gecede yüz seksen derecelik dönüş yapmıştım.

Sadece tenime işlememiş; bütün organlarıma nüfus etmiş, bir hastalık gibi her bir hücremi sarıp sarmalamıştı.

"Sadece anlamaya çalışıyorum Vitale," dedi Ray. "Sadece o kızla aynı havayı solumaya nasıl dayandığını ve onun yerine bu havayı soluyan kişinin benim kızım olması gerektiğini nasıl hiç düşünmediğini anlamaya çalışıyorum. Bu kişinin Johnny'nin kızı değil, kendi kızın ya da oğlun olması gerektiğini nasıl düşünmüyorsun? Nasıl oluyor da onunla birlikte olabiliyor, onu becerebiliyor ve bir zamanlar benim kızımla yaptığın şeyleri şimdi onunla yapabiliyorsun ve bu adaletsizliği ödetmek için onun lanet olası boğazını kesmeyi hâlâ istemiyorsun?"

Ne diyeceğimi, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kımıldamadan, camdan dışarı bakmaya devam ederek bir süre daha oturdum. "O, asıl planın bir parçası değildi."

"Planlar değişir."

"Kesinlikle," dedim. "Ve bir kez daha değişti. Onu

öldürmek beni Johnny'den daha iyi yapmayacak ve senin kızın öyle bir adamı sevmezdi. Karissa'yı öldürmek Maria'nın intikamını almak olmayacak. Onu öldürmek sadece her şeyi daha da kötü yapacak."

Sonra bizi eve kadar bıraktığı için ona teşekkür etmeye gerek duymadan arabadan indim. Tam kapıyı kapatıyordum ki sesini duydum. "Farklı düşündüğümüz bir şey daha."

Kaldırımda durup limuzinin caddede uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledim. Başımı iki yana sallayarak eve doğru döndüm ve sendeleye sendeleye o yöne yürüdüm.

Eve girdiğim anda ilk gözüme çarpan, bakışlarımın ilk takıldığı şey çıplak ayaklarımın çevresini kaplayan kurumuş kan lekeleri oldu.

Kızgın bir ifadeyle iç çekerek dik dik koyu kırmızı şeritlere bakarken Karissa antreye gelip karşımda durdu.

Gözlerimi kapattım.

Derin derin nefes al.

Nefes al.

Nefes ver.

Bunu şu an temizleyemem.

Sonra yaparım.

Kafana takma.

Gözlerimi tekrar açtığımda Karissa tam karşımda duruyordu. O, etrafımdan dolanıp kilitleri kontrol ederken ellerimi yüzümde gezdirdim.

Bu, muhtemelen mantıksızdı.

Carmela'nın nerede yaşadığımı bilip bilmediğinden emin değildim. Ruhsatta adres yazmıyordu. Ama eğer biliyorsa, eğer bulduysa artık içeri girecek bir anahtarı vardı. Zeki olduğunu biliyordum; korkusuz olduğunu ve öldürücü olabileceğini de kanıtlanmıştı.

Sanki yeteri kadar paranoyak değilmişim gibi.

Üst kata çıkarken Karissa elinden geldiğince bana yardımcı olmaya çalıştı. Bacaklarım yatağın kenarından aşağıya sallanır bir halde sırtüstü yatağa çöktüm. Gözlerim kapanıyordu. Uyumak istemiyordum. Bu riski göze alamazdım ama kendime engel olamıyordum. Karissa bir şeyler söyledi. Sesi yumuşacıktı. Darmadağınık saçlarımda dolanan parmakları da... Ama ne dediğini anlamadım.

Uyku onunla savaşamayacağım kadar büyük bir güçle beni içine çekiyordu.

7. BÖLÜM

Olmak istediğin gibi görün.

Derin derin uyudum, uzun saatler boşlukta kayboldum, zaman akıp geçti. Nihayet kendime geldim. Karanlıkta uzanmış, tavana bakıyor ve hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırarak ayılmaya çalışıyordum.

Odada yalnızdım.

Başım çatlıyor, vücudum sanki alev alev yanıyordu. Henüz kımıldamaya cesaret edemiyordum. Bakışlarım tavanda dönüp duran ve terli yüzüme serin hava üfleyen pervaneyi takip ediyordu.

Çok güçsüzdüm. Öyle güçsüzdüm ki gözlerimi kırpmak bile canımı yakıyor, nefes almak için sakladığım bütün enerjimi alıp götürüyordu. Bugün birinin beni öldürmesi çok kolaydı. Güçsüzdüm, savunmasızdım ve hâlâ yaşıyordum. Ama tek ayağım çukurda gibi hissediyordum.

Aslında uzun süredir böyle hissediyordum.

Diğer ayağın ne zaman ilkinin yanına ineceğini merak ediyordum.

Hâlâ yorgundum ama uyanık kalmak zorundaydım. Bu yüzden biraz güç kazanmak için gözlerimi kapadım ve dişlerimi sıkarak kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Zaman kimseyi beklemezdi. Dünya tersine dönüp onu yakalamazdı. Onunla başa çıkmak, kendimi toparlamak ve gidebildiğim mesafeye kadar gitmek zorundaydım.

Güçsüz olma şansım yoktu.

Güçlü olmak zorundaydım.

Merdivenlerden alt kata inerken bacaklarım ağırlaşmış gibi hissediyordum ama adımlarım hafif, yavaş ve dikkatliydi. Mutfağa yöneldim. Oranın ışığı yanıyordu. Ağzım kupkuru, boğazım sanki derisi soyulmuşçasına hassastı. Kapıdan içeri bir adım attım ve lavabonun yanındaki tezgâhta durmuş sebzeleri aceleyle doğrayıp ocaktaki tencereye atan Karissa'yı görünce duraksadım.

Sağa sola parçalar saçarak havuçları yamuk yumuk, katledercesine doğrarken adeta bıçakla kavga ediyordu. Marazi denebilecek bir keyifle onu izleyip başımı iki yana sallayarak ağır adımlarla mutfakta ilerledim. "Kimse sana nasıl bıçak kullanılacağını öğretmedi mi?"

Sessizlikte sesim olduğundan yüksek çıkmış gibiydi. Karissa sıçradı; hazırlıksız yakalanmıştı. Tam havucu kesecekti ki bıçak kaydı ve işaret parmağı kesildi. Küfrederek bıçağı bıraktı. Bıçak tangırtıyla yere düştü.

Sıçrayarak kendi etrafında dönüp, "Hassiktir!" diye bağırdı. "Lanet olsun, Naz. Beni korkuttun."

Hiçbir şey söylemeden yanında durup bileğini yakaladım ve kesiğe bakmak için elini kendime doğru çektim. Görmeme fırsat vermeden hızla elini çekip kesik parmağını ağzına soktu ve asık bir yüzle yaladı.

İçim kalktı. Neredeyse kanın tadını almıştım. *İğrenç.*

Hafifçe ona sürtünerek yanından geçip buzdolabına yakın olan çekmeceyi açtım. Ivır zıvır doluydu; mutfakta asla boş kalmayan tek çekmeceydi. İçini karıştırıp küçük bir yara bandı buldum.

Elini tekrar tutup dudaklarının arasından çekip çıkardım. Kısa bir süre üzerinde bir damla kan olan küçük kesiğe baktım. Kesik derin değildi; dikişe gerek yoktu ama yüzündeki ifadeden canını yaktığı açıkça belli oluyordu.

Yıllarca bu kanın peşinden koşmuştum. Akıtmak, onu pompalayan kalbi durdurmak ve dünyayı bu rezil soydan kurtarmak için izini sürmüştüm. Ufacık tek bir damlanın böylesi bir etkisi olacağını, ne kadar önemsiz olursa olsun onun acısını ta içimde duyacağımı aklıma bile getirmemiştim.

Karissa karşı koymadı. Yara bandını açarken sessizce beni izledi. "Biliyorsun, aynı gün içinde sadece birimizin kan akıtmasına ilişkin bir kural var."

"Gece yarısını geçti," diye fısıldadı. "Sen bugün henüz kan akıtmadın."

Henüz.

Kuru bir kahkaha atarak yara bandını parmağına sarıp kesiği kapattım. Parmağını dudaklarıma götürüp küçük bir öpücük kondurdum ve elini bıraktım. "Yemek yapmak için oldukça geç bir saat."

"Şey... doktorun uğradı ve reçete getirdi ve bazı talimatlar verdi... Bilinen şeyler... Dinlensin, sıvı ve o tür şeyler tüketsin. Bir şeyler yemen gerektiğini de söyledi ama muhtemelen henüz ağır bir şeyler yiyemezsin. O yüzden düşündüm ki..."

Sesi alçaldı. Hâlâ sorumu cevaplamamıştı. "Ne düşündün?"

"Sana tavuk suyuna çorba yapmayı düşündüm."

"Tavuk suyuna çorba mı?"

"Evet. Sanırım daha çok sebze çorbasına benziyor, çünkü içinde tavuk, havuç, kereviz ve..." Tenceredeki şeyi karıştırmak için benden uzaklaşırken ses tonu azaldı. Kısa bir süre sonra bakışlarını benden tarafa çevirdi ve yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. "O tür şeyler işte ve biraz su ile baharat. Hepsi bu. Başka bir şey yok."

Ona inanmak istiyordum.

Bunu gerçekten istiyordum.

"Dolapta tavuk suyu yok mu? Bir yerlerde bir kutu görmüştüm sanırım."

Yüzünü buruşturdu. "Asla hazırmı kullanmaman gereken bazı şeyler var. Tavuk suyu da bunlardan biri."

Tezgâha yaslanarak, "Diğeri de şarap sanırım, değil mi?" diye sordum.

"Kutu şarabı severim," dedi. "Hem ucuzdur hem de işe yarar."

Omuz silkip tezgâhtan uzaklaşırken, "Benim için de hazır tavuk suyu kullanmanın bir sakıncası yok," dedim. "Şimdiye dek beni öldürmedi."

Dışarı çıkarken sesini duydum. Alçak bir tonla, "Ben de seni öldürmem," diye mırıldandı.

Daha fazla oyalanmadım. Ayaklarımı sürüye sürüye çalışma odasına gittim. Kapıdan içeri adım atar atmaz burnuma çamaşır suyu kokusu geldi. Zemine ve kanepeye göz atarak etrafı kolaçan ettikten sonra bakışlarım ön kapıya doğru kaydı.

Bütün kan temizlenmişti.

Her şey ovalanmış, temizlenmiş, eski haline getirilmişti. Ben üst katta uyurken burada olan biteni hatırlatacak her şey yok edilmişti. İçimde bir duygu kıpırtısı hissettim ve içgüdüsel olarak bastırmaya çalıştım. Ama numara yapamayacak kadar yorgun, maske takamayacak kadar bitkindim.

Minnettarlık.

Neden olduğum bütün karışıklığı temizlemiş, annesinin ellerinin akıttığı kanı silmişti. Bunu yapmak zorunda değildi. Yine de yapmıştı.

İç çekerek çalışma odasına girip kanepeye oturdum ve başımı arkaya yaslayıp aniden saplanan acıyı bastırmak için gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım. Yatağa geri dönmem gerekiyordu ama üst katla bağlantım kesilmiş gibi hissediyordum. Zamanın olmadığı bir boşlukta sıkışıp kalmıştım sanki.

Daha oturalı birkaç dakika olmadan tekrar kendimden geçmeye başlamıştım ve üzerime bir şeyler örtüldüğünü algıladığımda bedenim kendini kapatmak üzereydi. Kumaş, yumuşaktı ama ürkütücü bir biçimde tenime değdi. Gözlerim anında açıldı ve bana bir battaniye örten Karissa'yı gördüm.

Minnettarlık hissi tekrar kabardı ama hemen bastırdım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kanepenin hemen önündeki küçük sehpaya yavaşça oturmadan önce battaniyeyi düzeltti. O kadar yakındı ki dizleri dizlerime değiyordu. Herhangi bir yerinin herhangi bir yerime değmemesi için elinden geleni yaptığı bu odadaki son günümüz düşünüldüğünde bu çok şaşırtıcı bir değişiklikti. Saatler haftalar, günler sonsuzluk gibi geçmişti ama sadece kırk sekiz saat önceydi.

İki gün ve böylesi büyük bir değişiklik.

"Tüylerin diken diken olmuştu," dedi sakin bir tonla. "Üşüdüğünü tahmin ettim."

"Sadece battaniyeden söz etmiyorum. Bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Çünkü yaralısın. Kurşun yedin, Naz. Hem de dün. Henüz hastanede olman gerek. Sanki iyiymişsin gibi ortalıkta dolaşmaya çalışman değil."

"Ama öyleyim," dedim. "İyiyim, Karissa. Bu, ilk kez başıma gelmedi."

"Biliyorum."

"Ve muhtemelen son da olmayacak," diye devam ettim. "Kendime bakabilirim. Ben kendime bakmaya başladığımda sen henüz doğmamıştın bile. Sırf yaralı olduğum için umurundaymışım gibi davranmana gerek yok. Çünkü yakında iyileşeceğim, aşkım. Sen şefkat göstersen de göstermesen de eskisinden iyi olacağım."

Elini çekti. Yüzünde yoğun bir öfkeye dönüşen incinmiş bir ifade belirdi. Ellerini kucağında yumruk halinde sıkarken gözlerini kıstı. "Bu kadar aşağılık davranmak zorunda mısın? Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü *yaralısın*," dedi bir kez daha. "Ve ne düşünürsen düşün bu, sana acıma ya da her ne ad veriyorsan o duygu değil. Kimseye ihtiyacın olmadığını düşünebilirsin. Belki de öyle düşünmüyorsun... Bilmiyorum... Ama bu, birinin seninle ilgilenmesi *gerekmiyor* anlamına gelmez. Şu an yalnız kalmaman ve sana bakabilecek biri varken kendine bakıyor olmaman gerekiyor."

"Bunu neden *sen* yapasın? Neden bana yardım edesin?"

"Çünkü yapılması gereken bu."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünerek ona baktım. Kısa bir süre bakışlarıma karşılık verdi, sonra başını iki yana sallayarak başka yöne baktı. Ayağa kalkmak üzereydi ki pes etmiş bir ifadeyle iç çektim. Bir çıkmazdaydık ve birimiz vazgeçmezsek bu işten sıyrılamayacaktık.

Birimiz, *ben* demekti.

O, elinden geldiğince fedakârlık yapıyordu.

Sakin bir tonla, "Bu, senin suçun değil," dedim. Söylediklerim dikkatinin tekrar bana yönelmesine neden oldu. Ben konuşmaya devam ederken o kaşlarını çatmış beni

dinliyordu. Beni kimin vurduğunu ona söylememiştim. Kimseye söylememiştim. Yine de ondan taşan utancı hissedebiliyordum. "Eğer bunu bir tür suçluluk duygusuyla yapıyorsan, eğer bana borçlu olduğunu düşünerek böyle davranıyorsan..."

Telaşla, "Sebep bu değil," dedi. Ama ses tonundan az da olsa sebeplerden birinin bu olduğu açıkça belliydi. "Seni ölürken izlediğimi düşündüm Naz. Bu, bir kez daha yaşamak istediğim bir şey değil. Ve bana güvenmediğini biliyorum. Tekrar bana güvenip güvenmeyeceğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama seni kandırmaya çalışmıyorum. Sana zarar vermeye ya da yardım etmek dışında bir şey yapmaya da çalışmıyorum. Sadece yardım etmek istiyorum. Hepsi bu. Benin hakkımdaki şüphelerinden kurtulamaz mısın?"

Ona güvenmemek, söylediği tek bir kelimeye bile inanmamak için en az yarım düzine sebebim vardı. Söz konusu bu aile olduğunda geçmiş kesinlikle benden yanaydı. Ama az önce bunun onun suçu olmadığını söylemiştim. Şimdi bunu ona karşı kullanmak beni olmaya çalıştığım... olmak *istediğim* adamdan daha eksik biri yapacaktı.

Başımı tekrar geriye yaslayıp gözlerimi kapatarak sadece birkaç gün önce kahve makinesi için sarf ettiği kelimeleri kullandım. "Battaniye için teşekkürler Karissa. Çok makbule geçti."

Uzlaşma, diye hatırlattım kendime. Uzlaşma olmak zorunda.

"Rica ederim." Ses tonu sakindi. Bacaklarının benimkilere değdiğini hissettim ve bana doğru yaklaşıp saniyeler sonra yumuşak dudaklarını yanağıma dokundururken mis kokulu parfümünün kokusunu duydum. "Tatlı rüyalar."

Tatlı rüyalar. Ne güzel bir dilek.

Ama rüyalarım asla tatlı değildi.

Sadece kâbuslar görüyordum.

Anıları.

Tekrar tekrar aynı şeyi.

Acıyı.

Istırabı.

Silah seslerini.

Bam.

BAM...

Tekrar kanepede uykuya daldım ve gecenin geri kalanını rahat etmek için pozisyon değiştirmeye çalışarak yarı uyur yarı uyanık geçirdim. Ama hiçbir biçimde rahat olamadım. Gün doğarken bir şey beni uyandırdı. Sabahın erken ışıkları pencereden içeri süzülerek ahşap zemini aydınlatmış, etrafımdaki her şeyi altın sarısı bir renge büründürmüştü. Tir tir titriyordum, kalbim deli gibi çarpıyordu, tepeden tırnağa tüm bedenimi soğuk ter basmıştı.

Duşa ihtiyacım vardı.

Ve lanet olası bir tıraşa.

Herhangi bir şeye.

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamak için kulaklarımı dört açmış bir halde tamamen hareketsiz uzandım ve sebebin sokak kapısı olduğunu fark edince içimde kabaran bulantıyı bastırmaya çalıştım.

Kilit tıngırdayarak kapı açıldı ve kapandı. Hafif ayak sesleri evde yankılandı. Sanki birisi gizlice oturma odasından mutfağa geçmeye çalışıyormuş gibiydi. Ardından bir şeyler sessizce sağa sola kaydırıldı çekmeceler açıldı.

Yan tarafımdaki sarılı yarayı kavrayıp sanki kendimi bir bütün olarak tutmaya çalışıyormuşçasına bastırarak ayağa kalmak için kendimi zorladım. Tetikte, görüşüm bulanık, başım dumanlı bir halde yavaş yavaş çalışma odasından çıktım.

Tam anlamıyla dağılmıştım.

Eğer şu an biri bana saldırmaya çalışsa beni kolayca devirirdi. Karanlık yüzünden göz kırpmalarım artmış, tepkilerim yavaşlamıştı.

Sessizce mutfağa doğru ilerledim ve kapıda durdum. İçeridekinin Karissa olduğunu görünce bütün bedenimi bir rahatlık kapladı. *Sadece Karissa.* Üzerinde kesilerek kısaltılmış, güzel poposunu zar zor örten bir kot şort ve kesinlikle baştan çıkarıcı beyaz bir tişört vardı.

Yorgun bacaklarım tüm ağırlığımı taşıyamadığı için kapının pervazına dayanıp onu izledim. Enerjimi toplamam gerekiyordu. Hem de acilen. Sallanarak burada dikilmek bile tüm enerjimi yok etmişti. Yerde birkaç alışveriş torbası vardı ve Karissa onları boşaltıp yerleştiriyordu. Kulaklıkları kulağındaydı; hafif müzik sesi bana kadar ulaşıyordu.

Ne dinlediğini merak ediyordum ama asla sormuyordum.

Bir kutu Cocoa Puffs çıkardı ve yukarıdaki bir dolaba koymak için parmak uçlarında yükseldi. Bunu yaparken tişörtü yukarı sıyrıldı; gözlerim çıplak tenine takıldı. Vücudu konusunda bazen utangaç olabiliyordu. Özellikle de beni kendisini seyrederken yakaladığında. Üzerindekini çekiştirerek görmemi istemediği yerleri kapatıyordu. Oysa bu çok anlamsızdı, çünkü onun vücudunun her santimini biliyordum.

Her kıvrımı, her kavisi, tenindeki her yara izini ve her çizgiyi ezberlemiştim. Sırtının alt kısmındaki gamzeler, gerinip dümdüz olduğunda göğüs kafesindeki çıkıntı, bana sımsıkı sarıldığında parmaklarının gerilmesi, zevkten inlerken ayak parmaklarının kıvrılması unutulacak şeyler değildi. Sırtını kaplayan ve kızarmış yanaklarında yayılan çillerine kadar tüm kusurlarıyla mükemmeldi.

Benim için onun her hali güzeldi.

Hatta surat astığında, sinirli ve nefret dolu olduğunda bile. Ağladığında, acı içinde kıvrandığında da güzeldi, gülümsediğinde ve bana kahkahalarla güldüğünde de. Ama en güzel hali hiçbir şey yapmadığı anlardı. Kimsenin ona bakmadığını, yalnız olduğunu düşündüğü anlar. Duvarlarının inik olduğu; savunmasız, gerçek Karissa'nın ışıl ışıl parladığı anlar. Dalgın ve kendi halindeydi. Fırtınanın ortasında bana huzur veren bir meltemdi. Kafasının içinde bir yerlerde kaybolmuştu ve fazla düşünmesinden ne kadar nefret edersem edeyim bu haliyle çok ama çok güzeldi.

Eğer ona neden âşık olduğumu açıklamam için bana baskı yapılsa cevabım bu olurdu. *Çünkü çok güzel.* Bunu söylerken dış görünüşü kast etmiyordum. Onu bir derginin kapağında göremezdiniz. Daha çok bir müzede, bir tabloda ya da edebi bir eserde bulabileceğiniz türden bir güzelliği vardı. Ruhundan gelen bir güzellik.

Ondaki bu güzellik ikimize de yetecek kadar çoktu.

Ayaklarının üzerine indi ve torbalara geri dönerken beni orada dikilirken görünce sıçradı. Kulaklıklarını çekip çıkardı. Müziğin sesi biraz daha yüksek duyulmaya başladı. Soluk soluğa bir halde, "Tanrım! Hem hastasın hem de sinsice yanıma geliyorsun."

"Hasta mı?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Sen bana işe yaramaz mı diyorsun?"

"Şey..." Bana doğru bir adım atarken muzır bir ifadeyle gülümsedi. "Yarası olan gocunur."

"Yaralıyım."

Yan tarafımı göstererek, "Öylesin," dedi. Bana yaklaştıkça yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. Dingin ifadesi gitti, yüzünü telaşlı bir ifade kapladı. Tam karşımda durarak uzanıp yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Deli gibi terliyorsun Naz. Burada dikilmiş ne yapıyorsun?"

"Ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum."

Bu doğruydu.

Yaptığım tam olarak buydu.

Bunu ona yeterince söylediğimi sanmıyordum.

Gözlerini devirdi. Alnıma dokunmak için yükselirken yanakları gitgide kızarıyordu. "Senin ateşin var galiba."

Bileğinden tutup elini benden uzaklaştırdım ve başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim."

"Durmadan bunu söylüyorsun." Geri çekildi ve tezgâhta duran çantasına doğru yürümeye başlamadan bir an duraksadı. Ardından çantasına uzanıp bir süre karıştırdı ve iki adet turuncu ilaç kutusu çıkarıp tekrar bana döndü. "Gidip ilaçlarını hazırlattım. Onları beklerken ufak tefek birkaç şey aldım. Ne tür bir sağlık sigortan olduğunu bilmiyorum..."

"Sağlık sigortam yok."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Yok mu?"

"Yok."

"Yaptırman gerek."

"*Senin* sağlık sigortan var mı?"

Yoktu. Olmadığını biliyordum. Başını iki yana sallaması beni hiç şaşırtmadı. Sigorta kayıt demekti ki bu da evrak takip eden herhangi birinin doğrudan seni bulabilmesi anlamına geliyordu.

"Benim de ihtiyacım yok," dedim. "Doktorum nakit ödeme alıyor."

Karissa, ilaç şişelerini kaldırırken cümlemi duymazdan gelip, "*Her neyse,*" dedi. "Gittim ve herhangi bir sigortan olup olmadığını bilmediğim ve seni uyandırmak istemediğim için hepsinin bütün ücretini ödedim.

"Minnettarım ama yapmana gerek yoktu," dedim. "Onları kullanmaya hiç niyetim yok."

Bakışları ilaçlarla benim aramda gelirken yüzü asıldı. "Eğer endişeleniyorsan... yani onlara bir şey karıştırdığımı

düşünüyorsan yemin ederim yapmadım. Hapları sayabilirsin... kontrol edebilirsin. Göreceksin."

"Mesele bu değil."

"Ne o zaman?"

"İlaç kullanmayı sevmiyorum."

"Ama kullanman gerek," dedi ilaç kutusunu bana doğru sallayarak. "Biri antibiyotik. Daha kötü olmamak için alman gerek. Diğeri ise ağrı kesici. Ağrın olduğundan eminim."

"Ben iyiyim."

Sesini yükselterek, "Hayır, değilsin," dedi. Son kelimeyi dişlerini sıkarak söylediği için sesi biraz çatlak çıktı. Bulunduğum yerden kenarları akıtmadığı gözyaşlarıyla dolu olan gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. "İnatçılık yapıyorsun. Çorbamı içmiyorsun, ilacını almıyorsun, dinlenmiyorsun... Kahrolası battaniyeyi kabullendirmek için bile seninle mücadele etmem gerekti. Her şeyi *fazla düşündüğümü* söyleyip duruyorsun. Bir de kendine bak. Benden betersin."

Bana bağırıyordu.

Bağırıyordu.

Bağırırken de çok güzeldi.

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi ama bu onu sakinleştirmeye yetmedi. Hatta daha da sinirlendirdi. Omuzlarını dikleştirip dik dik suratıma bakarak beni inceledi. "Neye gülüyorsun?"

"Sana," diye itiraf ettim. "Hâlâ çok güzelsin."

Tekrar bana doğru bir adım atarken çok ciddi bir ses tonuyla, "Lanet olası bir delisin sen," dedi ve ilaç kutularını göğsüme hızla bastırdı. Bana vurunca acıyla yüzümü buruşturdum ve geriye doğru sendelerken kısık sesle söylendim; bu ani darbe yaramın alev alev yanmasına neden olmuştu. Yüz ifadesi sanki suratına bir kova buzlu su atıl-

mışçasına bir anda değişti; gözleri pişmanlıktan kocaman oldu. "Özür dilerim. Af..."

Şişeleri sımsıkı tutarak, "Özür dileme," dedim. "Acı çektiğimi görmek senin hoşuna gidiyor, bunu anladım."

"Evet, tabii. Ama yanlış anladın," dedi. "İster inan ister inanma ben o tür biri değilim. Başkaları çırpınırken onları seyretmekten zevk alan manyak bir sadist değilim."

Benden bir adım uzaklaşırken ona dikkatle baktım. Bugün onda daha öncekilerden çok daha güçlü bir yangın vardı ama isteyerek acımasız davrandığını düşünmüyordum. "Benim gibi mi demek istiyorsun?"

"Ne?"

İki kutuyu da sol elime aldım ve sağ elimi ona uzattım. Parmak uçlarımı boynunda gezdirerek tam boğazına getirdiğimde irkildi. "Başkaları çırpınırken onları seyretmekten zevk alan manyak bir sadist."

"Bunu kastetmemiştim. Sana..."

Henüz cümlesini bitirmeden elimi ondan çekip ilaç kutularını sallayarak ondan uzaklaştım. "Antibiyotiği kullanmayı bir kez daha düşüneceğim."

"Ya ağrı kesiciyi?"

"Ağrıyı yok etmek istemiyorum," dedim. "Eğer ağrı hissetmezsem unutabilirim."

"Yaralı olduğunu mu unutmaktan söz ediyorsun?"

"*Birinin* beni yaraladığını unutmaktan söz ediyorum."

Buna cevap vermedi. Ben, uyuşturucuyu çöpe atıp antibiyotikleri tezgâha koyarken o hareketsiz duruyordu. Ayaklarımı sürüye sürüye buzdolabına gidip bir şişe su çıkardım ve kapağını açıp bir yudum aldım.

Karissa, "Mazoşist," diye mırıldandı. "Sen busun."

"Sadece iki ay önce ilk güvenlik kelimesini kullanan biri için fazlasıyla güçlü kelimeler bunlar."

Gözlerini devirerek çöp kutusunun en üzerinde duran ağrı kesiciyi alıp tezgâha, diğerinin yanına koydu. "İkisini de almayı bir kez daha düşün, olur mu? Bence yeterince ıstırabın oldu. Kendine işkence etmenin alemi yok. Tanrı biliyor ki *bana* yaptığın işkence ikimize de yeter."

Mutfaktan çıkmak üzere kapıya doğru yürümeye başladığında tekrar buzdolabının yanındaki tezgâha yaslandım. "Bana yine sadist diyorsun gibi geldi."

"Nasıl düşünürsen. Daha önce de söylediğim gibi, yarası olan gocunur..."

O dışarı çıkar çıkmaz kendi kendime güldüm. Birkaç yudum daha su içerek orada biraz oyalandım. Susuzluğum bastırılacak gibi değildi; zihin bulanıklığı devam ederken yaram acıyor, midem parçalanıyordu. Bir süre sonra tezgâhtan uzaklaştım ve yalpalaya yalpalaya dışarı çıkıp ağır adımlarla üst kata çıktım.

Acilen duş almam gerekiyordu.

Yatak odasının önünden geçtim. Karissa tamamen giyinik bir halde sırtüstü yatağa uzanmış kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Sanırım son iki gündür benden az uyumuştu. Dinlenmeye çalışırken onu rahatsız etmek istemedim. Doğrudan banyoya gittim ve aynaya baktığım anda yüzümü buruşturdum.

Daha önce de kurşun yemiştim ama hiç bu kadar kötü görünmemiştim.

O zamanlar daha genç, daha dayanıklıydım... ya da belki kendimi bu kadar önemsemiyordum. Bugün asıl önemli olan hâlâ burada olmamken o zamanlar dünya kaybettiğim şeylerin etrafında dönüyordu. Kolum kanadım kırıktı, kendimi berbat hissediyordum ama yaşıyor ve nefes alıyordum.

Ve biri bunun bedelini ödeyecekti.

Hâlâ üzerimdeki terleten, çalıntı doktor önlüğünü büyük bir uğraş sonucu çıkararak yerdeki yığına bıraktım. Duşu açıp suyun ısınmasını beklerken göğsümdeki beyaz bandajı inceledim. Ameliyatta kullanılan bandı tutup çekerek tenimden çıkarmaya başladım. Yarısına kadar çıkardığımda banyo kapısı hafifçe çalındı ve açılmadan önce alçak bir tonla adım söylendi.

Göz ucuyla beni orada çırılçıplak dikilirken gören Karissa'nın duraksadığını gördüm. Ama bu, sadece bir saniye sürdü. Hâlâ bandı tutmuş inleyerek tenimden sökmeye çalışırken yanıma geldi ve ellerimi itti.

"Bırak ben yapayım," diyerek hafifçe tutup çekti ve sargı bezini çöp kutusuna atarken yüzünü buruşturdu. Aynaya bakıp yarayı inceledim. Öndeki yara küçüktü; kurşunun vücuda girdiği yerde düzgün, ufak bir daire vardı ama arka taraf sanki kurşun içimde patlamış gibi görünüyordu. Pütürlü, şekilsiz delik rastgele dikilerek kapatılmıştı.

Karissa, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Korkunç görünüyor."

"O kadar kötü değil," dedim. "Çabucak iyileşir. *Tamamen* iyileşecek. Birkaç gün sonra hiçbir sıkıntım kalmayacak. Bir ya da iki hafta sonra ise sadece birkaç yara izi kalacak."

Arkamı dönüp duşa girdim. Perdeyi kapatmakla uğraşmadan, her yeri su içinde bırakmayı umursamadan yıkanmaya başladım. Bugün herhangi bir şeyi kafama takamayacak kadar yorgundum. Karissa'nın kapıdan çıkıp gitmesini ve beni rahat bırakmasını bekliyordum ama aksine duşa iyice yaklaştı. "Yardım edebilir miyim?"

"Bilmiyorum," dedim. "Edebilir misin?"

Bir an tereddüt ederek duraksadı, ardından tişörtünün kenarından tutup çıkardı ve yerde duran kıyafetlerimin

üzerine attı. Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim ve Karissa yanı başımda soyunurken derin bir iç çektim. Bakmadım; bakamazdım. Duşa girip arkama yanaştı ve anında ellerini sırtımda dolandırmaya başlayarak tüm bedenimin titremesine neden oldu.

Bu, ıstırap vericiydi.

Birinin benimle ilgilenmesine alışık değildim. Ne olursa olsun kendimi başka birinin ellerine teslim etmezdim. Ama o, duş perdesini çekerek kapatıp ikimizi de yarı karanlıkta bıraktığında ellerinin teması, yanımdaki varlığı içimde bir şeyleri değiştirdi.

Ben orada öylece dururken beni yıkadı, canımı daha fazla yakmamaya özen göstererek yumuşak bir sabunlukla hafif hafif yaramın çevresindeki kanı temizledi. Bir süre duşun altında durarak suyun yağmur gibi akıp gitmesine izin verdim ama sonra başım dayanamayacağım kadar dönmeye başladı. Ondan uzaklaşıp küvetin kenarına oturdum ve başımı fayansa dayadım.

Akan suyun altında bana doğru bir adım atarak dikkatle bakmaya başladı. Ona bakmamak için ne kadar çaba harcarsam harcayayım gözlerimi vücudundan alamıyordum. Bakışlarım onunkilerle buluşmadan önce bedeninin her santimini inceledim.

Hiçbir şey söylemedi.

Ben de ne demem gerektiğini bilmiyordum.

Bu yüzden kollarımı ona dolayıp kendime çektim ve başımı karnına yasladım. Ellerini okşayarak saçlarımda gezdirirken gözlerimi kapatıp kendimi anı yaşamaya bıraktım.

Doya doya yaşamaya.

Her saniyesini.

Engellediğim, geri ittiğim ve yok saydığım her şeyi.

Asla âşık olmamam gereken bir kadına âşıktım.

İkimiz geliyorum diyen bir faciaydık. Oynadığımız savaş oyunu ikimizi de mahvederek son bulacaktı, çünkü onun karakterinde teslimiyet yoktu ve ben işi oluruna bırakamıyordum.

Onda sevdiğim şeylerden biriydi bu.

Savaşçı bir ruhu vardı.

Ama bu, ikimizin de çöküşü olacak bir savaştı.

Çünkü benim de savaşçı bir ruhum vardı.

Hâlâ konuşmuyorduk. Su soğumaya başlayıp havanın serinliği onu ürpertene kadar ona sarılmış bir halde durdum. Sonra kollarımın arasından sıyrılarak benden uzaklaştı ve duştan çıktı. Ben biraz daha orada oturup onun banyodan çıkışını dinledim ve sonra uzanıp suyu kapattım.

8. BÖLÜM

Kendime bir gün daha verdim.

Hepsi bu kadar.

Paranoya iyice artıp daha fazla öylece yatamayacak duruma gelmeden önce sadece bir gün daha.

Cesur bir yüz ifadesi takınıp kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Attığım her küçük adım berbat bir acı veriyordu; buna rağmen yürümeye devam ettim.

Midemin içinde sanki aktif bir yanardağ vardı.

Dişlerimi sıktım ve görüşüm bulanıklaştığında, başım döndüğünde, acıdan iki büklüm yere çökmek istediğimde bile belli etmemeye çalıştım.

Karissa yatak odasında değildi.

Sanırım güneş batmak üzereydi, belki de doğmak... Emin değildim. Tek bildiğim evin karanlık olduğuydu.

Çok karanlık. Saatlerdir kendimde değildim. Çok uzun saatler... Beni korumasız ve savunmasız bırakan saatler... Rahatsız edici bir duygu peşimi bırakmıyordu, o yokken sessizlik sağır ediciydi.

İlk başta gittiğini düşündüm ama banyodan sızan ışık bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdı. Banyonun kapısı hafif aralıktı. İterek açıp içeri baktım.

Karissa küvetteydi.

Kapı pervazına yaslanıp bir süre onu izledim. Köpüklü su bedeninin en mahrem yerlerini kapatıyordu ama hayal gücümü harekete geçirmeye yetecek kadarını görebiliyordum.

Bir kez daha güzelliği karşısında büyülendim.

Onun varlığının verdiği huzur acıyı biraz hafifletti, en azından geçici bir süre... Son günlerde hayatımın içine öylesine girmiş, kalbime öylesine yerleşmişti ki sanırım onu öldürmek benim de ölümüm olacaktı.

Aşk, en son beni paramparça ettiğinde yaşamayı başarmıştım.

Tekrar bunu başarabilir miydim bilmiyordum.

Ve bence Ray'in anlamadığı da buydu.

Ray, artık sevgiyi anlamıyordu. Bir karısı, bir metresi ve her an emrine amade yüzlerce adamı vardı ama hayatı boyunca kızı dışında biri tarafından sevildiğini sanmıyordum. Sevgi, o gün onu da yok etmişti ve bir daha toparlanamamıştı.

Benim nasıl toparlanabildiğimi anlamıyordu.

Karissa, çok iyi bildiğim eski bir kitap okuyordu; bir bakışta tanıdığım bir kitap. *Prens.* O kadar çok okumuştum ki, kelimesi kelimesine alıntı yapabilirdim. Kitaba gözlerini dikmiş bakarken, alnını kırıştırmasından ve dudaklarını büzmesinden onun kitaptan, benim kadar hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Yine de okuyordu.

Hakkını vermeliyim.

"Prens."

Çıt çıkmayan banyodan sesim adeta yankılanmıştı. O âna kadar orada olduğumu fark etmediğinden irkilerek sıçradı. Kitap elinden kayıp suya düştü. Tamamen suya gömülmeden yakaladı ve bana korku dolu bir bakış attı. "Siktir. Özür dilerim. İstemeden..."

Onu susturmak için ellerimi kaldırdım. "Özür dileme."

Kitabı silkeleyerek, "Ama kitabın ıslandı," dedi.

Omuz silkerek ona doğru birkaç adım attım. "Alt tarafı bir kitap."

"En sevdiğin kitap," dedi. "En azından yarısının altının çizilmiş, işaretlenmiş ve her boş kenara bir şeyler karalanmış olduğu göz önüne alındığından, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Uff! Ve ben onu mahvettim... Gerçekten özür dilerim. İstemeden oldu ama beni korkuttun. Her seferinde bunu yapmayı nasıl başarıyorsun? Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi."

"Evet, öyle," dedim. "Ama sezgilerin yetersiz."

Gözlerini devirdi. "Yo, hayır. Aslında sezgilerim çok kuvvetli, arada bir hatlar karışıyor sadece. Annemden miras."

Duraksayarak kısa bir an düşündüm, sonra yavaş yavaş ona doğru yürüdüm. Bıçak gibi saplanan acıdan dolayı dişlerimi sıkıp küvetin kenarına oturdum. Oturunca acı azaldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Her zaman paranoyaktı. İnsanların onu izlediğini düşünürdü ve duruma bakılırsa sanırım izliyorlardı..." Bana keskin bir bakış attı. "Ben de sürekli aynı şeyi hissediyorum."

"Birinin seni izlediğini mi?"

"Evet. Dün markete gittiğimde, bugün park yerine çıktığımda da aynı şeyi hissettim. Biliyorum en fazla on adım ama yine de..." Ses tonu azaldı ve kaşları çatıldı. "Başına gelenlerden sonra sinirlerim gerildi sanırım."

Paranoya değil, diye düşündüm. Ama bunu ona söylemedim.

Takip ediliyor, gözleniyor olması beni hiç şaşırtmazdı.

Bu, diken üstünde olmama neden oluyordu.

"Neyse... Sen ne yapıyorsun," diyerek konuyu değiştirdi. "Neden yatakta değilsin?"

"Yapacak işlerim var."

Kuşkulu bir ifadeyle, "Yaa, tabii," dedi. "Uyumak, dinlenmek ve iyileşmek gibi."

"Sadece bir sıyrık," dedim. "Doğru dürüst acımıyor bile."

Gözlerini devirdi ama benimle tartışmadı. Dikkatini tekrar kitaba verdi. "Kitabını ıslattığım için gerçekten özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Yenisini alabilirim."

İç çekerek kitabı kapattı. Yanakları hafifçe pembeleşti. "Ama bütün notların gitti."

"Önemli değil." Şakağıma dokundum. "Hepsi burada kayıtlı."

Kitabı bana doğru uzatırken, "Eminim," dedi. Aldığımda kapağının sırılsıklam olduğunu hissettim. Eski ve antikaydı. Kesinlikle mahvolmuştu. "Senin beynini okuyormuşum gibi hissettiriyordu."

"Nasıl bir duygu bu?"

"Karmaşık."

Çekinerek hafifçe güldüm. Lanet olsun, bu bile canımı yakıyordu. "Bu iyi mi, kötü mü?"

Hafifçe omuz silkerek suyun içinde kendini yukarı çekip dizlerini kırdı ve kollarını bacaklarına doladı. Vücu-

dunun belli bölgelerini, görmemi istemediği bölgelerini örtmeye çalışırken rahatsız olduğunu hissettim.

Her yanını ne kadar iyi tanıdığım düşünüldüğünde gereksiz bir utangaçlık sergiliyordu.

"Haa." Sanki ondan söz ediyormuşçasına elimdeki kitaba baktım. "İnsanlar ellerinden ziyade gözleriyle hüküm verirler, çünkü herkes görebilir ama sadece çok az kişi sana dokunabilir."

"Sen..." Parmağını suda döndürdü. "Beni okşamak ya da öyle bir şeyler istediğini mi söylüyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak tekrar ayağa kalktım. "Senin bana dokunduğunu söylüyorum Karissa. Başkalarının sadece görebileceğinden çok daha fazla yaklaştın bana. Bu yüzden karmaşık."

Daha fazla rahatsız olmasım istemediğimden dışarı çıkıp onu kendi haline bıraktım.

Sabun içindeki kitabı yatak odasındaki şifoniyerin üzerine bırakıp gardıroba gittim ve askıdan bir takım çekip aldım. Karissa'nın koridorda sessizce yürüyüp doğrudan yatak odasına geldiğini duydum. İçeri girer girmez durdu. Dönüp ona bir bakış attım. Bembeyaz bir havluya sarılmış halde dikkatle bana bakıyordu.

Askıdan gömleği aldım ve gözlerimi ondan ayırarak giymeye başladım. Sadece birkaç saniye içinde tam karşımda durdu ve ellerimi uzaklaştırıp gömleğimi bana giydirmeye başladı. "Yani... bu durumda... beni okşamak istemediğini mi söylüyorsun?"

Ses tonundaki işveli tını beni gülümsetti. Bunu yeniden duymak güzeldi. "Bunu dile getirdiğimi duyacağını *hiç* sanmam."

Geriye doğru bir adım atarak yatağın kenarına oturdum ve pantolonumu giydim. Ardından tekrar ona baktım. Bakışlarım gözlerine kaymadan önce loş ay ışığı yansıyan

çıplak teninde dolandı. Kaşları hafifçe çatılmış merakla beni izliyordu.

Kollarını kendine dolamış bir halde bana yaklaşırken alçak sesle, "İyi olduğuna emin misin Naz?" diye sordu. "Keşke bu kadar acele etmesen."

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki ifadenin her zerresini keyifle seyrederek onu inceledim. Benim için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyordu. Yavaş yavaş ellerimi ona uzattım, dizlerinden başlayıp kalçalarına doğru çıkıp havlunun altından çıplak poposunu avuçladım. Onu kendime çekip bacaklarımın arasına aldım ve başımı karnına yasladım.

Ne gerildi ne de beni itti.

Bir kez daha hiçbir şey söylemeden parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı.

Gözlerimi kapatırken, "İyi olacağım," diye mırıldandım. "Her şey yoluna girdiğinde rahatlayacağım."

"Ne yoluna girdiğinde?"

Cevap vermeden bir süre öylece oturup ona dokunmanın tadını çıkardım. Ona tekrar benden uzaklaşma şansı vermedim. Bu kez, *ben* onun gitmesine izin verdim.

Karissa'nın arka tarafına doğru bakarak saatimi ararken, "Saat kaç?" diye sordum. Ne saatimin ne de telefonumun nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Dünya ile ilişkim bu derece kesilmişti.

"Hmm... Sarırım yedi."

"Sabah mı, akşam mı?"

İnanmaz bir ifadeyle bana baktı. "Akşam."

"Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Alt katta," dedi. "Çalışma odasındaki masanın üzerinde."

Başımı sallayarak tekrar ayağa kalktım, kemerimi sıktım ve Karissa'nın yanından geçip ayakkabılarımı aradım.

"Ne yoluna girdiğinde?" diye sordu tekrar. "Nereye gidiyorsun?"

Yine cevap vermedim.

Bir süre bana baktı, ardından arkasını dönüp giyecek bir şeyler aldı ve hızla odadan çıktı. Paldır küldür merdivenlerden indiğini, eşyalara vurduğunu ve kapıları çarptığını duydum.

Sinirliydi.

Ne değişmişti?

9. BÖLÜM

Gece herkes yatağındayken evler gıcırdar, kayar ve yerleşir. Bu evi aldığımda yepyeniydi; doğramalara son çivi henüz çakılmıştı. Karissa aylar önce buraya taşınana kadar bu odaları işgal eden, karanlıkta bu koridorlarda gezinen veya gündüzleri çalışma odasında kestiren tek kişi bendim.

Bir kez daha baştan başlamıştım.

Bu sert zeminde hiçbir anı dolanmamış, bu çıplak duvarlara hiçbir hikâye sızmamıştı ama ev, geceleri hâlâ ses çıkarıyor, sanki asla olmayacağı bir şey için yas tutarcasına figan ediyordu.

Sebep duvarlar ve çatı mıydı? Onlar bir evi yuva yapmazdı.

Brooklyn'in diğer yakasında, en sevdiğim pizzacıya yürüme mesafesinde, yuvam olduğunu düşündüğüm küçük

bir ev vardı. Tek katlıydı. Bir yatak odası vardı ve o güne kadar gördüğüm en küçük mutfağa sahipti ama bana ait olduğunu hissettiğim ilk yerdi.

Kendimi güvende hissettiğim ilk yerdi.

Mutluluğu bulduğum ilk yerdi.

Âşık olduğumu hissettiğim ilk yerdi.

Ama bunun oradaki binayla hiçbir ilgisi yoktu. Öyle hissetmemi sağlayan duvarların içinde var olan şeydi.

Orada bir yıldan kısa bir süre yaşadım... Yuvam saldırıya uğramadan önce bir yıldan kısa bir süre... Ama bu evde geçirdiğim on dokuz yıl orada sahip olduğum şeyin yanına bile yaklaşamadı. Karissa, onun için yuva diye bir şey olmadığını söylediğinde onu anlamıştım, çünkü benim için de yoktu.

O gün Johnny yuvamı elimden almıştı.

Sonrasında o evi yakmıştım.

"Sanırım söylenen doğru."

Karissa'nın sesi dikkatimi çekti. Döndüğümde onu bakışları arkamdaki sokak kapısında dikilmiş bir şekilde merdivenlerin dibinde dikilirken gördüm. Sabahın erken saatlerindeki güneş etrafı yumuşak turuncu bir ışıkla boyamış, kapılardaki yepyeni kilitlerin parıl parıl parlamasına neden olmuştu. Bütün geceyi evi sağlamlaştırmakla geçirmiş, daha güvenli bir yer haline getirmek için elimden geleni yapmıştım.

Carmela'nın buraya gelmesini önleyemezdim ama eğer gelirse içeri girmesini engelleyecektim.

"Söylenen tam olarak ne?"

Karissa'nın bakışları kapıdan bana kaydı. Saçları darmadağınık, pijaması karman çormandı. Belli ki derin ve huzurlu bir uykudan az önce uyanmıştı. Oysa ben son birkaç saati paranoyayla boğulmuş bir halde geçirmiştim. Ev her gıcırdadığında yolmak istermişçesine tırnaklarımı kendi tenime geçiriyordum.

"Tarihte olaylar, ilkinde trajedi ikincisinde komedi olarak tekerrür eder," dedi.

Karl Marx. Alıntıyı tanımıştım.

Bunu ona Daniel Santino öğretmiş olmalıydı.

Hıh.

Elimi ön kapıya doğru salladım. "Burada sana komik gelen bir şey mi var?"

"Tam olarak komik denemez," dedi yavaşça yaklaşarak. "Daha ziyade biraz garip. Bütün hayatımı kilitli kapılar arkasında hapsedilmiş geçirdim ve şimdi yine aynı şey oluyor. Annem ne zaman fazladan kilit alsa ve pencereleri çivilemeye başlasa bir şeyler döndüğünü fark ediyordum. Senin de aynı şeyi yaptığını görmek bir tür *dejavu*."

Bir an duraksadıktan sonra elimi cebime sokup anahtarları çıkardım ve hiçbir şey söylemeden ona doğru fırlattım. Tıngırdayarak ayağının dibine düştüler. Karissa, merak dolu gözlerle bana bakarak eğilip onları aldı.

"Burada hapis değilsin, Karissa."

Anahtarları avucunun içine soktu, tek kaşını kaldırıp alev gibi gözlerle bana baktı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, ardından, "Değil miyim?" diye sordu.

"Hayır, değilsin. Ne zaman istersen dışarı çıkabilirsin."

"Çıkabilir miyim?"

"Elbette," dedim. "Ama bu seni takip etmeyeceğim anlamına gelmez."

Kısa bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını kapıda sıra sıra duran kilitlere çevirdi. "Geri alıyorum."

"Neyi geri alıyorsun?"

"*Komikmiş*," dedi ama sesinde eğleniyormuş gibi bir ifade yoktu. "Kilitli kapılar arkasında büyümemin tek sebebi sensin ve şimdi tekrar sırf senin yüzünden kilitli kapılar arkasındayım. Sence de ironik değil mi?"

"Bu, Alanis Morissette* şarkısındaki gibi hissetmene mi neden oldu?"

Kaşları çatıldı. "Kim?"

Başımı iki yana sallayarak ona doğru yürüdüm. "Boş ver. Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum."

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. "Ben genç değilim. Sen yaşlısın."

"Yaa." Tam karşısında durdum. "Bir zamanlar, üstelik fazla uzun bir süre önce de değil, benim yaşlı olmadığımı iddia ettiğini hatırlıyorum. Ama bu aynı zamanda kalmamı istediğin geceydi ve sonra buna ne kadar pişman olduğunu gayet net dile getirdin. Sanırım söylediğin şeyleri geri aldığında şaşırmamam gerekir."

Birkaç saniye dik dik bana baktı, ardından gözlerini kapatıp başını çevirdi. Daha fazla oyalanmadan ayaklarını sürüyerek yanından geçip çalışma odasına yöneldim. Bitkindim, hayal kırıklığına uğramıştım ve kendimi yatağa atıp kesintisiz uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Ama hâlâ yapacak çok şey vardı.

Kendimde olmadan yeterince uzun zaman geçirmiştim.

Karissa geldiğinde masamda oturmuş elimde American Express kartımla telefonda konuşuyordum. Kanepeye oturup televizyonu açacağını ve her zaman ne yapıyorsa onu yapacağını sandım. Ama masaya yaklaşarak beni şaşırttı. Ben sandalyeme yaslanırken o da masanın bir köşesine tünedi.

Telefondaki kişiye, "Kartımı iptal ettirmek ve yeni bir kart almak istiyorum," dedim. "Ayrıca bu kartın son günlerde kullanılıp kullanılmadığını öğrenmek istiyorum."

Kadın, kart geçmişimi kontrol ederken kullanım tarihi ve güvenlik konusunda her zamanki laf kalabalığını yaptı.

---

* Kanadalı şarkıcı, şarkı sözü yazarı ve sinema oyuncusu. –ç*n*

En son, çalındığı gece şehrin kuzeyindeki bir benzin istasyonunda kullanılmıştı. *Hah!*

Her şey çözümlendikten sonra telefonu kapattım ve arkamdaki geniş pencereden dışarıya bakan Karissa'yı izlemeye devam ettim. Benim yüzümden günlük rutini değiştiriyordu ama aslında pek fazla bir şey değişmemişti. Tam anlamıyla bir değişim yoktu. Kendini bir mahkûm gibi hissetmesini istemiyordum ama hapsedilmiş hissettiği aşikârdı.

Hatta kendini buna ikna etmişti.

"Sana vermem gereken bir şey var," dedim.

"Hiçbir..."

"Benden hiçbir şey istemiyorsun," diyerek cümlesini tamamladım. "Benden hiçbir şey istemiyorsun. Bunu anladım."

"Aslında hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söyleyecektim."

"Anladım ama sanırım bunu istersin."

Masamın üst çekmecesini açarak NYU'den aldığım faturayı çıkarıp ona uzattım. Ben tekrar çekmeceyi kapatırken kâğıdı alıp yavaşça açtı. Sımsıkı tutarak gözlerini faturaya çevirdi. Bakışları uçarcasına kâğıtta gezinerek yazılanları okudu. "Okul ücretimi mi ödedin?"

"Evet."

"Ama nereden biliyordun? Yani nasıl...?" Başını iki yana sallayarak bir an sustu. "Boş ver. Söz konusu ben olduğumda *bilmediğin* ne var ki?"

Sanırım fazla bir şey yoktu; olanı da eninde sonunda öğrenirdim.

Kâğıdı tekrar katlarken bana bakarak, "Bunu yapmana gerek yoktu," diye devam etti. "Senden böyle bir şey istemeyecektim."

"Biliyorum," dedim. "Ama NYU'ya gelmek için çok şeyi riske attın. Madem okul senin için bu kadar önemli, devam etmelisin."

Söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi görünüyordu. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Cevap vermek için yaptığı birkaç girişimden sonra o an için konuşmaya çalışmaktan vazgeçip başını çevirdi.

Minnettar olduğunu biliyordum, o bunu söylemese de.

İç çekerek sandalyemi geri ittim ve biraz sallanarak tekrar ayağa kalktım. Masaya dayandım; gözlerimi kapatıp dengemi sağlamak için birkaç derin nefes aldım. Gözlerimi tekrar açtığımda beni seyrettiğini gördüm. Daha fazla oyalanmadım. Benim için endişelenmesini istemiyordum.

Başka bir şey söylemeden çalışma odasından çıktım.

Üst kata çıkıp duşa girdim ve beni kendime getireceğini umarak buz gibi suyun altında bir süre durdum. Ardından üzerimi değiştirmek için yatak odasına geçtim. Dalgın bir halde takım elbiselerimden birini daha çekip çıkarırken sersem gibiydim. Siyah kravatımı bağlarken az da olsa dikkatimi toplamam gerekti. Elimde ayakkabılarımla yatağın kenarına oturduğumda kapıya doğru bir göz attım ve Karissa'nın geldiğini gördüm. Tam karşımda durup kapının pervazına yaslandı.

Hâlâ söyleyecek bir şeyi vardı.

Sanırım sonunda doğru kelimeleri bulmuştu.

"Dün gece uyumadın."

Göz ucuyla ona baktım. "Fark etmiş olmana şaşırdım."

"Her zaman fark ediyorum."

"O zaman umursuyor olmana şaşırdım."

"Her zaman umursuyorum."

Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, "Evet, belki de öyle," diye mırıldandım ve sonra hafif bir kahkaha attım. "Bazen beni burada istemediğin için umursuyorsun."

Buna cevap vermedi. Ceketimi almak için dikkatlice tekrar ayağa kalkarken abartılı bir biçimde iç çekti. "*Yine* bir yere mi gidiyorsun?"

"Arabamla ilgili halletmem gereken işler var," dedim. "Ayrıca ehliyetimi yenilemem ve cüzdanımla birlikte gidenlerle ilgilenmem gerek."

"Bekleyemez mi?"

"Hayır," dedim. "Bekleyemez."

"Yani bir süre burada olmayacaksın, öyle mi?"

Bu soru ona tuhaf tuhaf bakmama neden oldu. Ceketimi giyerken, "Belli olmaz," dedim.

"Hımm."

"Yokluğumda çılgın bir parti vermeyi mi planlıyorsun?"

Ben çıkar çıkmaz kaçmayı mı planlıyorsun?

"Elbette hayır," dedi sakin bir tonla. "Sadece belki seninle gelebilirim diye düşündüm."

Düğmelerimi iliklerken kalakaldım. "Benimle mi gelmek istiyorsun?"

"Senin için bir sakıncası yoksa... yani eğer yapacak... işte..."

"Kanun dışı bir işim yoksa," diye fikir yürüttüm. Onaylarcasına başını salladığında, "Çok sıkıcı ve yasal işler. Bugün pis işler yok, hapishane kuşu. İzci sözü."

Hafifçe gülümsedi. "Sen izci miydin?"

Ceketimi düzeltirken "Evet," dedim. "Liseye kadar."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Örgütlere katılmaktan hoşlanıyor olmalısın."

Bu lafın karşısında kahkaha atmama engel olamadım. İşim hakkında konuşamamak, organize suçlar dünyasında herhangi bir rolüm olup olmadığı konusunda bilgi vermemekle ilgili bir kuralım vardı ama Karissa aptal değildi ve ben kim olduğumu saklamaktan yorulmuştum.

İçimi okuyordu.

Biliyordu.

"Evet, karşılıklı yararları olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," dedim. "Onlar bana bilmemi istedikleri şeyleri öğrettiler ve ben de öğrendiklerimi elimden geldiğince onlara yardım etmek için kullanıyorum."

"İzciler sana neler öğretti?"

"Temel şeyler," dedim. "Düğüm atma, avcılık, hedefi vurma, ateş yakma... *Hayatta kalma.*"

"Ya diğer... Hımm, diğer örgüt?"

Bir süre düşündüm. "Hemen hemen aynı şeyleri."

Dikkatle bana baktı. "Bu kadar eğitimden sonra çok iyi olmalısın."

Ona doğru birkaç adım attım ve tam karşısında durdum. O kadar yakındım ki ayakkabılarımın uçları parmaklarına değiyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde istekli bir ifade vardı, yanağının içini ısırıyordu. Elimin tersini çenesinde gezdirdim; dudakları kıpırdandı. "Bu tür sorular sorma konusunda sana ne demiştim?"

"Soru sorarken dikkatli olmam gerektiğini, cevapların her zaman güzel olmayabileceğini," dedi, alçak bir ses tonuyla.

"Aynen."

"Ama soru sormuyorum ki," dedi. "Bu soru değildi."

Bu kadar eğitimden sonra çok iyi olmalısın.

Hayır, soru değildi.

"Gözlemleyerek, anlatılandan daha çok şey öğrenilir deyişini duydun mu hiç?" diye sordum. Başını iki yana salladı. Daha da eğildim ve sesimi iyice alçaltarak, "Etrafındaki dünyayı gözlemleyerek birinin sana öğretebileceğinden çok daha fazla şey öğrenebilirsin," diye fısıldadım. "Evet, iyiyim ama bunun eğitimle hiçbir ilgisi yok. İyiyim, çünkü dünya bana nasıl öyle olunacağını gösterdi. En bü-

yük becerilerime çok az kişi şahit olmuştur, Karissa... Ve çok daha azı bunları hatırlayacak kadar yaşadı."

Tüm bedeni gerildi... İstediği kadar hareketsiz durmaya çalışsın, kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Söylediklerim onu ürpertmişti. Geri çekildim ve arkamı dönüp kapıya yöneldim.

"Aşağıda olacağım," dedim. "Eğer benimle gelmek istiyorsan hazırlan. Sana bağlı."

Gerçekten geleceğini, ben evden çıkmadan yüzünü göstereceğini sanmıyordum.

Çalışma odasındaki kasadan biraz nakit para aldıktan, yedek anahtarlarımı bulduktan ve kimlik olarak kullanmak üzere pasaportumla sosyal güvenlik kartımı çıkardıktan sonra sokak kapısına doğru yürüdüm ve park yerine gidip arabamı incelemeye başladım.

Şoför kapısının sağında solunda birkaç göçük vardı ama Mercedes S-Guard'ın zırhlı gövdesine 22 kalibrelik bir kurşunun girmesi söz konusu değildi. Bu arabayı, piyasadaki en güvenli araba olduğu kanıtlanmış olduğu için almıştım. Kurşun geçirmez değildi, aslında hiçbir şey kurşun geçirmez değildi. Yeteri kadar güçlü bir silah en iyi kurşun geçirmez yeleği bile delebilir, en sağlam yapıyı bile tahrip edebilirdi ama benim yoluma çıkacak herhangi bir şeye karşı dayanıklıydı. En kötü durumda olan yan camdı; köşesindeki bir çatlak, örümcek ağı görüntüsünde kalın cama yayılmıştı.

Kapı koluna uzanıp kapıyı açtım ve içeri göz attığım anda donakaldım. Deride yol yol kan lekeleri vardı ama sadece... leke.

Araba tertemiz yapılmıştı.

Arabanın içine bakarken arkamda bir ses duydum ve hızla döndüm. Öyle hızla döndüm ki aniden saplanan acı yüzünden neredeyse tepe taklak düşüyordum. Kapıya

sımsıkı yapıştım ve etrafımdaki dünyanın dönmesini engellemek için tekrar gözlerimi kapattım.

Gözlerimi yeniden açtığımda Karissa'nın orada durduğunu gördüm.

Üzerinde kot pantolon ve dar siyah bir tişört vardı. Siyah çizmeler giymiş, pembe bir fular takmıştı. Yandan toplanmış saçları gevşek bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde çok hafif makyaj vardı. İlk karşılaştığımda beni büyüleyen kadına çok benziyordu.

Beni bir kez daha yanıltmıştı.

Arabanın içini işaret ederek, "Kan lekelerini çıkarmaya uğraştım ama uzun süre kaldıkları için ne kullanacağımı bilemedim," dedi. "Düşündüm ki... yani... bu konuda benden daha deneyimli olduğun aklıma geldi."

Bu cümlede en ufak bir ima yoktu.

Sonuçta doğruydu.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

Omuz silkti. "Hiç değilse bunu yapayım."

Hayır, gerçekten gerek yoktu.

İç çekerek arabaya döndüm ve lekeleri umursamadan direksiyona geçtim. Karissa'nın da yerleşmesini bekledim, ardından motoru çalıştırıp hareket ettim.

Bütün şehri dolaşıp işlerimi hallederken de, ehliyetimi yenilemek için Trafik Şubesi'nde kahredici derecede uzun bir süre harcadığımda da Karissa sessizce bekledi. Peşimden oradan oraya sürüklendi, bütün bu süre içinde yanımdan ayrılmadı. Sesi çıkmasa da varlığı muhteşemdi.

Nihayet, "Son bir yerde daha duracağız," dedim. "Arabaya baktırmam gerek."

Bakışları çatlak camda dolandı. "Donizetti'nin tamirhanesine mi gidiyoruz?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne dedin?"

Bana bakmadan önce bir kez daha, "Donizetti'nin yerine mi?" dedi. "Sanırım adı buydu. Kartviziti buldum..."

Torpido gözüne doğru uzandı. Neden söz ettiğini fark edince midem sıkıştı. *Siktir.* Kartviziti çıkarmasına fırsat vermeden torpido gözünün kapağını tekrar kapattım ve başımı iki yana sallayarak, "Arabamla ilgili bütün işleri yetkili servise yaptırırım," dedim.

"Anladım." Tekrar koltuğa yerleşti. "Ben de o ilgileniyor sanmıştım."

Buna cevap vermedim.

Konuyu kurcalamadığına memnun olmuştum.

Şehir merkezinin doğusundaki Mercedes yetkili servisine vardığımızda akşamüstüydü. Bekleme salonu sakindi. Satış temsilcileri ile konuşan ya da arabalarını bekleyen birkaç kişi vardı sadece. Bankoya yaslanmış bir halde görevlinin beni araya sokacağı bir saat bulmasını beklediğim danışma masasının etrafında garip, mavi bir ışıltı vardı.

Danışmadaki kadın, parlak kırmızı dudaklarıyla bana gülümseyip anlatılamayacak kadar beyaz dişlerini ortaya çıkararak, "Sadece birkaç dakika sürer, Bay Vitale," dedi. Bu satın alman ve bedeli ödenen türden zoraki ve yapmacık bir gülüştü. İnsanların ipleri yozlaşmışlığın elindeki bir kuklaymış gibi amaçsızca gülümsemelerinden nefret ediyordum. "Lütfen oturun. Az sonra biri sizinle ilgilenecek."

Yedek anahtarımı aldı ve seke seke uzaklaştı. İç çekerek danışmadan uzaklaştım. Karissa bekleme odasında televizyonun tam karşısındaki mavi sandalyede oturuyor, şaşkın bir halde kıpırdanıp duruyordu. Yanından geçip kenarda duran Dean & DeLuca* tezgâhına gittim ve iki espresso alıp Karissa'nın yanına döndüm. Birini ona uzatırken dikkatle bana baktı.

"Al," dedim. "Bir süre buradayız sanırım."

* Dünyaca ünlü gurme restoran zinciri. –*çn*

Her zaman saatler süren iş için dakikalardan söz ederlerdi.

Sakin bir tonla, "Teşekkür ederim," deyip hafifçe gülümseyerek küçük kâğıt bardağı aldı. Bu, sadece birkaç dakika önceki gülümsemeden farklıydı; içtendi.

Bu gülümsemeyi seviyordum.

Özlüyordum.

"Rica ederim," diyerek yanındaki sandalyeye oturdum ve bacaklarımı uzatarak espressodan bir yudum aldım. Her zamankinden daha koyu, biraz daha acıydı. Ağzımın içinde buruk bir tat bıraktı. Yüzümü buruşturdum. Karissa'ya baktığımda o da aynı şeyi yapıyordu.

Burnunu kırıştırdı. "Berbat bir kahve."

"Espresso."

Dudak bükerek bir yudum daha aldı. "Aynı şey."

"Aynı şey mi? Gerçekten mi?" Başımı iki yana salladım. "İtalyanların yüz karasısın."

Bir kahkaha attı. "Neyse ki gerçek İtalyan değilim."

"Yaa. Ama öylesin," dedim. "Baban İtalyan vatandaşıydı, bu durumda sen de İtalyan oluyorsun."

Bir an duraksayıp bir yudum daha aldı. "Annem de İtalyan vatandaşı mı?"

Sandalyeme yaslanıp dikkatle ona bakarak, "Hayır, değil," diye karşılık verdim. "Annesiyle babası... yani senin anneannenle büyükbaban oluyorlar... ikinci ya da üçüncü kuşaktılar."

Karissa'nın gözleri kocaman oldu. *"Anneannem ve büyükbabam mı?"*

"Evet," dedim. "Bir anneannen ve bir büyükbaban var. Bilirsin, herkesin vardır."

Yüzündeki ifadeden bu konuyu hiç düşünmediği, daha kalabalık bir ailesi olduğu gerçeğinin hiç aklına gelmediği açıkça anlaşılıyordu.

"Ama yaşamıyorlar, değil mi?" Sesi sakindi. "Ben büyürken annem kendi anne babasının öldüğünü söylerdi hep."

"Evet. Trafik kazasında öldüler."

"Neyse en azından bu konuda yalan söylememiş."

Parmaklarımı sandalyenin koluna tempo tutar gibi vurarak, "Sanırım şunu da unutmamalısın," dedim. "Carmela tek ebeveynin değil. Johnny'nin annesi hâlâ sağ."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Harlem'de yaşıyor. Cadalozun tekidir. Babam on altısını doldurur doldurmaz kıçına tekmeyi vurup evden atmış ama hâlâ buralarda. Adı Janice."

Karissa, "Janice," diye mırıldandı. "İlginç."

Orada oturmuş espressoyu yudumlarken ön bürodaki kadın, yüzünde hâlâ o sahte gülümsemeyle seke seke yanıma geldi. "Bay Vitale, yanınızda herhangi bir kimlik var mı? Ana merkeze yeni anahtar siparişi verebilmemiz için aracın sahibinin siz olduğunu doğrulamamız gerekiyor."

"Elbette." Ceketimin cebinden Trafik Şubesi'nin yeni ehliyetim gelene kadar verdiği geçici belgeyi çıkardım ve fotoğrafa da ihtiyacı olabilir diye pasaportumla birlikte uzattım. İkisini de alarak uzaklaştı. Çok kısa bir süre sonra geri gelerek onları bana teslim etti.

İkisini de tam cebime sokuyordum ki Karissa sessizliği bozdu. "Görebilir miyim?"

Göz ucuyla ona baktım. "Neyi?"

"Pasaportunu."

Bir an tereddüt ettim ama ona bakmasına izin vermemin bir zararı yoktu. Pasaportumdan öğrenecekleri benim söyleyeceğim dışında şeyler olmayacaktı. O da eğer sorarsa. Uzattım. Espressosunu sehpaya koyup pasaportu aldı.

Ben kahvemi yudumlamaya devam ettim.

Karissa pasaportun sayfalarını çevirdi ve birden kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkaha sesi ta içime işleyip kaslarımdaki gerginliği azalttı. O daha söylemeden neye güldüğünü kesinlikle biliyordum. "Michele mi? İkinci adın *Michele* mi?"

Amerikalıların çoğu gibi telaffuz ediyordu. Kadınsı ve yumuşak. Tekrarladıkça kahkahası artıyordu. *Michele.*

"Miş-hel değil," diyerek onu düzelttim. Büyürken bu sözleri ne çok tekrarlamıştım. "Mi-ke-le. Michael'ın İtalyanca söylenişi."

"Sen İtalyan mısın?"

"Tabii ki."

"Hayır, onu sormadım. Yani babam... şey... Johnny gibi İtalyan vatandaşı mısın? Seninki gibi ismi olan birinin öyle olması gerektiğini düşünüyorum ama Amerikan pasaportun var. Yani..."

"Haa. Hayır. Doğma büyüme New Yorkluyum."

"O zaman tek sebep anne ve babanın geleneksel isimleri sevmesi, öyle mi?" diye sordu, geleneksel kelimesinin üzerine basarak ve altındaki şakayı saklamaya çalışarak. "Michele gibi isimleri."

Bu kez daha yüksek bir kahkaha daha attı. İsmimi kasten yanlış telaffuz etmişti. Pasaportu elinden çekmek için uzanıp sımsıkı kavradım ama o daha da sıkı tutup vermemek için mücadele etti. "Hayır, bekle. Henüz işim bitmedi."

Elimden hızla çekip alarak hafifçe geri çekildi. Ulaşacağım mesafenin dışına çıkmıştı. Savaşmaktan vazgeçtim ve başımı iki yana sallayarak sandalyeye yaslandım. Karissa kendi kendine kıkırdarken kızmak ya da öfkelenmek içimden gelmiyordu. Benimle alay etmek cesaret isterdi. Kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyordu ama tepkimden korkmuyordu.

Özünde benden korkmuyordu.

Sanırım yine unutmuştu. Benden nefret etmesi gerektiğini unutmuştu. Ne tür bir canavar olabileceğimi unutmuştu.

Bu durum karşısında zerre kadar üzülemezdim.

Faturası bana çıkacak olsa da beni gülümsetti.

"Yani gerçekten neden bu kadar pornografik bir İtalyan ismi koymuşlar?"

"Annemle babama sorman gerek," dedim. "Bu konuyla benim hiçbir ilgim yok."

"Onların adları ne?"

"Babamın adı Giuseppe."

"Ya annenin?"

Tekrar bir kahkaha atacağını bilerek duraksadım ama gözlerini bana dikmiş bir halde cevabımı beklediğini hissedebiliyordum. Sessizce espressomu bitirdiğimde aracımla her zaman ilgilenen temsilci bekleme salonundan içeri girdi ve bakışlarıyla etrafı taradı, beni görünce durdu.

"Michelle," dedim kadın ismi biçiminde telaffuz ederek. "Annemin adı Michelle."

Karissa tam beklediğim gibi kahkahalarla gülerken ayağa kalkıp bardağımı çöp kutusuna attım. Adım, tamamen erkeksi bir isim olan Michael'in İtalyanca karşılığı olabilirdi ama annemin adını almış olduğum inkâr edilemezdi. O kahkahalarla gülmeye devam ederken yanına yaklaştım ve dikkatlice eğilip ellerimi sandalyesinin iki yanına koydum. Başını kaldırıp bana baktı; hızlı hızlı nefes alarak zorla kahkahasını bastırdı.

Yavaşça ona daha da yaklaştım. Yüz ifadem çok ciddiydi.

Gözlerinin içine bakarak, "Gül bakalım," dedim. Burnumu burnuna sürtüp kulağına eğilerek, "Bir dahaki sefere seni çığlık çığlığa bağırttığımda adımı ne kadar komik bulduğunu göreceğiz," diye fısıldadım.

Gözleri kocaman oldu; yüzündeki neşeli ifade anında yok oldu, yanakları kıpkırmızı kesildi. Ondan uzaklaşarak temsilciye döndüm. Elindeki evrakı, faturayı ve yedek anahtarımı bana uzatırken sırıtarak bana bakıyordu; burada sürekli karşılaştığım sahte, zoraki gülüşlerden biri daha.

"Yeni bir anahtar ısmarladım ama bir iki haftadan önce gelmez," dedi. "Bu anahtar şimdilik işinizi görür. Çalınan anahtarı devre dışı bıraktım, böylece arabayı çalıştıramayacak. Ama kapıları ve bagajı açabilir. Böyle bir şey olursa alarm devreye girecek ve sizin anahtarınız dışında hiçbir şey onu susturamayacak. Arzu ederseniz elle açılan kilitlerin değiştirilmesi için randevu ayarlayabiliriz."

Başımı sallayarak, "Bunu düşüneceğim," dedim ve ondan uzaklaştım. "Teşekkür ederim."

Karissa'ya doğru yürümeye başlamıştım ki temsilci bana seslendi. "Bay Vitale, hasara gelince. Yani... şey... kurşun deliklerine."

Adam bunu söylediğinde Karissa'nın bakışları bana döndü. Ona arkamı dönüp tekrar adama baktım. "Ne olmuş onlara?"

"Tamir etmemizi ister misiniz?" diye sordu. "S-Guard olduğundan içinde hasar yok elbette... Şükürler olsun ki, değil mi? Yine de kaportacı bunları halledebilir."

"Belki başka bir zaman."

Vezneye gittim ve cüzdanımın kaybolmuş olmasına söylenerek cebimden nakit para çıkarıp faturayı ödedim. Ardında Karissa'nın yanına doğru yürümeye başladım. Tek kelime etmeden peşimden gelmesini işaret ettim ve birlikte dışarı çıkıp arabamın park halinde durmakta olduğu servis kapısına gittik. Karissa'nın binmesi için yolcu kapısını açtım. Bir an durarak dikkatle bana baktı. Gözlerindeki merakı görebiliyordum ve bu dünyadaki tüm so-

rulara verecek cevabım vardı ama o, hiçbir zaman doğru soruyu sormuyordu.

Bir yorumda bulunmadan arabaya binip kapıyı kapatmamı bekledi. Direksiyona geçip motoru çalıştırdım ve anında Manhattan trafiğine karıştım.

Hâlâ pasaportum elinde, serin deri koltukta oturuyordu. Ben arabayı kullanırken onu tekrar açtı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle sayfalara göz attı. "İtalya yok."

"Anlamadım."

Pasaportu kaldırdı. "Burada İtalya'ya giriş çıkış mührü yok."

"Aaa evet. Mühür basmakla uğraşmazlar."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Hiç kafama takmamıştım. Roma'ya her indiğimde el sallayarak doğrudan geçiş yapmaktan memnundum. "Bu neden önemli?"

"Çünkü bana İtalya'ya gittiğini söyledin."

Kırmızı ışıkta durduğumda sesindeki suçlayıcı tona şaşırmış bir halde ona döndüm. "Gittim."

İnanıp inanmamak arasında kalmış gibi görünüyordu ve o an bunun neden bu kadar önemli olduğunu fark ettim. Benden şüphelenmek, benden nefret etmek için bir gerekçe bulmak için hâlâ bir neden arıyor ve beni sevmemesi gerektiğine kendini ikna etmeye çalışmak için kuşku duyulabilecek en ufak bir olaya sımsıkı sarılıyordu.

Beni sevmek istemiyordu.

Onu suçlayamazdım.

Ama gerçek şuydu ki seviyordu.

Beni seviyordu.

Ve muhtemelen bu gerçekten benden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyordu.

Işık yeşile dönünce bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Bir an söylediğime inanmaya karar vermiş gibi göründü.

Tekrar pasaporta bakarak gittiğim yerlerdeki giriş çıkış mühürlerine göz attı ve ardından kapattı.

Ön konsola fırlattı ve kapıya yaslanacak biçimde kayarak koltuğa gömülüp camdan dışarı bakmaya başladı. "Annenle baban hâlâ New York'ta mı yaşıyorlar?"

"Evet."

"Burada, şehirde mi?"

"Evet."

"Ve sen onları görmüyorsun, öyle mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Bir kırmızı ışıkta daha dururken iç çektim. Bugün trafik yoğundu. Bu hızla Brooklyn'e dönmek biraz zaman alacaktı. Bitkin bir haldeydim, midem bulanıyordu ve bütün vücudum acı içindeydi.

Yan gözle ona baktığımda yüzündeki meraklı ifadeyi gördüm. "Hayatımla ilgili bir kitap yazmadığına emin misin?"

Gözlerini devirdi. "Sadece kim olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Sesinde sert bir ton, tenime iğneler batmasına neden olan hafif bir öfke belirtisi vardı. "Bana göre sen bir eskiz gibisin, Naz... Sadece dış hatları olan bir adam, belli belirsiz çizilmiş bir insansın ve ben resmin geri kalanını doldurmaya, bütün siyah çizgilerin içini renklendirmeye çalışıyorum. Üstelik bunu nasıl yapacağımı, ağzından laf almadan gerçek seni nasıl tanıyacağımı bilmiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi," dedi. "Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Cevapların hoşuma gitmeyeceğini söylemiştin. Bunu biliyorum ama umurumda değil. Şu an yaşadığımız

şeyi sürdürmek ve birlikte bir şeyler kurmak için bir şansa sahip olacaksak öncelikle bu cevapları bu kadar kötü kılan şeyin ne olduğunu anlamak zorundayım."

Sessizce oturup ön camdan parlak kırmızı ışığa bakarak bir süre düşündüm. Işık yeşile döner dönmez diğer araçların önünü kesip bangır bangır çalan kornalarını duymazdan gelerek beklenmedik bir dönüş yaptım ve soldaki ilk sokağa saptım.

Bizi geldiğimiz yöne geri çeviren bir sola dönüş daha yapıp Brooklyn'den uzaklaşmaya başladım.

Karissa'ya bakarak, "Aç mısın?" diye sordum.

İnanmaz gözlerle bana baktı. Gözlerinden fışkıran hiddeti, kulak asılmamış olmanın, sorusunun duymazdan gelinmesinin neden olduğu öfkeyi görebiliyordum. Yerle bir ettiğim duvarlar yeniden inşa ediliyor, yeniden kalesine çekiliyor ve kapılarını kapatıyordu.

O an için buna memnun olmuştum.

Muhtemelen ihtiyacı olacaktı.

Cevap vermeyince, "Bugün hiçbir şey yemedin," dedim.

"Evet, ne olmuş? Sen de hemen hemen bir haftadır hiçbir şey yemedin."

Abartıyordu ama bugün de bir şey yemeğe niyetim olmadığı düşünüldüğünde bunun bir önemi yoktu.

"Aç olmalısın," dedim. "Sana yiyecek bir şeyler bulalım."

Sadece başını iki yana sallayarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Manhattan'dan geçip kuzeye doğru yol alırken bir daha konuşmadım. Trafik durduğunda gizlice arabanın diğer tarafına bir bakış atıyor ve yüz ifadesinin sertleştiğini, öfkesinin hâlâ devam ettiğini, hatta kafasının karışıklığıyla birlikte gitgide daha da arttığını görüyordum.

Nereye gittiğimizi sormamak, onu nereye götürdüğümü söylememi istememek için kendini zor tutuyordu.

Hell's Kitchen'daki* hazır yemek dükkânı, kasap ve köşedeki küçük bakkal arasına sıkışmış, eski bir apartmanın altına sokuşturulmuş soluk renkli tuğla bir binaydı. Hafif boyalı camların çoğu gereksiz bir biçimde demir parmaklıklarla kaplıydı; onların üzerinde bina boyunca uzanan yeşil bir tente vardı. Tuğlanın üzerinde kalın harflerle *İtalyan Şarküteri* yazıyordu. Dükkânın asıl adı artık yerinde değildi; bir zamanlar asılı olduğu üst, ön ortadaki çevresinde binanın geri kalanına göre solgun olan izi hâlâ duruyor olsa da yıllardır orada değildi.

Ama bu hiç önemli değildi.

Adı olsun ya da olmasın bu dükkân bir simgeydi.

Tek bir sandviçini yemek, taze mozzarellasının lezzetini tatmak, füme jambonundan almak için insanlar şehir dışından gelirlerdi. Bu dükkânı ister daracık bir sokağa taşısınlar ya da bir kamyonetin kasasından satış yapsınlar yine de herkes bu yolu göze alırdı.

Herkes, tanınmayı zerre kadar umursamamasının, yıllar önce yapılan tadilat sonrası tabelayı yerine koymakla uğraşmamasının sahibinin alçakgönüllüğünün bir işareti olduğunu düşünürdü. İnsanlar sorduğunda, *önemli olan yemekler*, derdi. *Buraya yemek yemeğe geldiğiniz sürece adının ne olduğu kimin umurunda?*

Ama bunun alçakgönüllülük olmadığını biliyordum. Pişmanlıktı.

Sadece artık ismi umursamıyordu.

Arabayı sokağın aşağısında bulabildiğim en yakın noktaya park ettim. İndikten sonra parkmetreye biraz bozukluk attım. Ben bunu yaparken Karissa sanki benimle gel-

* Manhattan civarında çoğunluğu çok eski ve asansörsüz binaların bulunduğu bir bölge. –çn

meye niyeti yokmuş gibi oturuyordu. Ama bir süre sonra arabadan indi. Yüz ifadesi değişmemişti.

"Eğer istemiyorsan kalmak zorunda değiliz," dedim. "Seni hemen eve götürürüm."

Bir yanım bu teklifi kabul etmesini istiyordu.

Bu hafta yeteri kadar berbat şeye katlanmıştım. Üzerine bir de bunu çekecek durumda değildim.

Ama böyle bir şansım yoktu.

Eliyle etrafı işaret ederek "Yoo, madem buradayız, kalabiliriz," dedi. *Burasının* neresi olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Emin misin?"

"Eminim."

Keşke ben de emin olabilseydim.

Elimi sırtına bastırıp sokak boyunca onu yönlendirdim ve tanıdık dükkâna yaklaşınca yavaşladım. Bakışlarım dikkatle dış cephede gezindi; içgüdüsel olarak son geldiğimden bu yana değişen bir şey var mı, diye bakıyordum. Her şey hatırladığım gibiydi.

Kapıya uzanarak çekip açtım; Karissa'ya içeri girmesini işaret ederken tepedeki çan iğrenç bir sesle çıngırdadı.

Sinirime dokundu.

İçerisi son derece sadeydi. Kare taşlı bir zemin, bir düzine ahşap masa, loş aydınlatma ve uzun, kavisli tezgâhlardan oluşuyordu. Kasanın yan tarafındaki tezgâhın yarısını et ve peynir dolu cam kavanozlar kaplıyordu. El yazısıyla doldurulmuş bir menü tahtası öylesine üzerlerine konulmuştu.

Bir delikanlı tek başına kasa ile ilgileniyor, sırada bekleyenlere yardım ediyor; onun birkaç adım ötesindeki bir adam ise arkası müşterilere dönük bir halde durmadan et kesiyordu. Yapılı, neredeyse iki metrelik bir kas yığınıydı ve derisi kösele gibiydi. Karman çorman siyah saçlarında yer yer gri teller vardı.

Yaşına rağmen seri hareket ediyordu.

Sakin.

Kendinden emin.

Bu dükkânın sahibiydi.

Çalışırken, sanki Pamuk Prenses masalından fırlamış aşırı büyük bir cüce gibi yüksek sesle ıslık çalıyordu. Bu detone ezgi, konuşmalar dışında mekândaki tek sesti. Ne televizyon ne müzik ne de Wİ-Fİ vardı.

Var olan tek şey Johnnie Ray'in "Just Walking in the Rain" adlı şarkısını ıslıkla çalan bir adamdı.

Bu şarkıyı yıllardır duymamıştım.

Karissa sallana sallana yürüyüp sıranın en arkasına geçti. Ona katıldım ve gelişigüzel çalınan ıslık kulaklarımı tırmalarken hiçbir şey söylemeden beklemeye başladım. Geçen her saniye bacaklarımı daha da güçsüzleştirdi, görüşümü bulanıklaştırdı, başımı zonklatan ağrıyı arttırdı.

Terliyordum.

Ağrı içindeydim.

Ellerimi ceplerime soktum.

Bu kötü bir fikirdi.

Çok kötü bir fikir.

Beklerken ikimiz de konuşmuyorduk. Karissa menüyü okuyor, yavaş yavaş öne doğru ilerlerken seçenekleri gözden geçiriyordu.

Bu, sadece birkaç dakika sürdü.

Önümüzdeki herkes gitmiş, sadece arkamızda bekleyen iki ya da üç kişi kalmıştı. Kasadaki delikanlı başını kaldırıp bize baktı. Karissa'dan fazla büyük olamazdı ve onu gözüne kestirmiş gibi görünüyordu. Aşırı coşkulu bir tonla, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken suratında önce onu akşam yemeğine götürmek, ardından da tatlı niyetine onu yemek istermiş gibi bir sırıtış vardı.

Tezgâhın üzerinden uzanıp boğazına yapışmak istedim ve sadece onunla konuşmuş olması bile gırtlağını sökmem için yeterli bir sebepti.

Başka bir yerde bunu yapabilirdim.

Başka bir zamanda muhtemelen yapardım.

Onunla flört etmeyi düşünmeye cesaret etmesi bile bağırsaklarını deşmem için yeterliydi.

Ama şu anki durumumda bu küçük, sinir bozucu serseri beni muhtemelen yere sererdi.

Acınası.

Karissa onun gülümsemesine karşılık verdikten sonra soruya cevap vermemi bekleyerek bana baktı. Delikanlıya gözlerimi dikip bana döndüğünde yüz ifadesinin değişmesini izledim ve sonra boğazımı temizleyip Karissa'ya döndüm.

Alnımdaki teri sildim. *Hadi bakalım.* "Ne istersen ısmarla, aşkım."

Dükkânı sessizlik kapladığında, et kesmekte olan adam eli havada kalakaldığında, ıslık melodinin ortasında kesildiğinde kelimelerin hepsi henüz ağzımdan çıkmamıştı. Havadaki ani değişikliği hissedebiliyordum. Sanki güneş kalın bulutların ardında kalmış da dünya, benim gibi adamların yaşadığı türden gölgelerle kaplanmış gibi ortam bir anda buz kesmişti.

Ürperdim.

Bakışları üzerimde hissediyordum. Durmakta olduğum yerden ayrılmadım, sadece bakışlarımı tezgâha diktim. Birkaç saniye önce coşkuyla ıslık çalan dudaklar şimdi küçümseme dolu ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Sanki adam bir şey söylememek için onları sımsıkı birbirine bastırmış gibiydi.

Artık arkası bana dönük değildi.

Ne düşündüğünü hayal edebiliyordum. Bakışları sert ve eleştireldi. Gözlerinden beni tanıdığı anlaşılıyordu ama bakışlarında en ufak bir duygu yoktu.

Karissa her şeyden habersiz sipariş vermeye başlamıştı. Kendisi için bir İtalyan sandviçi ısmarlayıp bana seslendi. "Naz, sen ne yiyorsun?"

Kasadaki delikanlıya dönmeden uzun bir süre adama dik dik bakarak, "Hiçbir şey," dedim. "Ben bir şey istemiyorum. Sadece bir İtalyan sandviçi."

Delikanlı siparişi aldı. Hızla parayı ödedim, üzerini almayı beklemedim. Tezgâha bir yirmilik fırlatıp arkamı döndüm ve ayaklarımı sürüye sürüye gidip dükkânın ortasındaki boş masanın sandalyesine çöktüm. Karissa da bana katıldı ve sandviçi hazırlanıp önüne konana kadar hiçbir şey söylemedi.

Bakışları şaşkın bir ifadeyle benimle sandviç arasında gidip geldi. "Sen bir şey istemiyor musun?"

"Hayır."

Sandviçinden bir ısırık alarak, "Neden?" diye sordu. Bir yandan çiğnerken neredeyse homurdanarak, "Aman Tanrım, bu gerçekten muhteşem," dedi.

Ona inanıyordum.

Buranın yemeği her zaman öyleydi.

Ama şu an yiyemezdim; özellikle de burada.

"İnsanların beni zehirleyebilecekleri konusunda ne kadar paranoyak olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Tam anlamıyla paranoyak diyemem," dedi. "Ama evet..."

"İşte, bunu gerçekten yapacak biri varsa bu adam olduğu konusunda her türlü iddiaya girerim."

Başımla tezgâhı işaret ettim. Gözleri kocaman oldu. Gözleri korkuyla benden yemeğine doğru kaydı. Aniden hastalanmıştı sanki.

Bu tepkisi karşısında hafif bir kahkaha atarak, "Sakin ol," dedim. "Senin yemeğinde sorun yok. Seninle uğraşmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu yapması için bir neden yok," dedim. "Onu küçük düşürmedin?"

"Ya sen? Sen düşürdün mü?"

"Evet."

"Nasıl?"

Ne cevap vereceğimi düşünerek ona baktım. "Daha çok varlığımla."

Sanki anlamış gibi başını sallayarak yemeye devam etti. Oysa anlamamıştı. Tam olarak değil. Henüz değil. Ama adam beni görmenin şokunu atlatacak, özenle takındığı o neşeli *çalışırken-ıslık-çal* ifadesi silinecek ve çözülmeye başlayacaktı. İşte o zaman anlayacaktı.

İnsanların çoğu benim gibi adamları görmezden gelir ya da kaçınılması gereken kötü adamlar olarak görürdü. Bu yüzden yolumuza çıkmaktan sakınır ve bizden uzak dururdu. Ama bu adam çok inatçı çıkmıştı. Gereksiz dürüstlük sevdası çenesini kapatıp kendi işine bakamayacak kadar kanına işlemişti.

Buraya gelmek kesinlikle bir hataydı.

Bunu en baştan beri biliyordum.

Ama Karissa bazı şeyleri öğrenmek istemişti... Sadece anlatarak anlamasını sağlayamayacağım şeyleri... Bütün bir öğleden sonra gökyüzünün mavi olduğunu haykırabilirdim ama kendi bakmadan ne ton olduğunu asla anlayamazdı. Koyu mavi de olabilirdi, çok açık mavi de.

Ve söz konusu bu adamın benim için hissettikleri olduğunda, gökyüzü gece yarısı kadar siyahtı.

Dükkâna yankılanan sesi duyduğumda Karissa'nın yemeği neredeyse bitmişti. Kelimeleri kibardı ama ses tonu

her zaman küstahtı. Öyle ki sadece sesiyle bir insanın yarasını kazıyabilir, derisini soyup kemiklerini ortaya çıkarabilirdi. Bu yeni bir şey değildi; her gün, eline geçen her fırsatta müşterilerini selamlıyor, yemeğin iyi olduğundan ve müşterilerin burada bulunmaktan keyif aldığından emin olmak için gerekeni yapıyordu.

Masamız tam ortadaydı ama çevremizde geniş bir daire çizmiş ve bizi en sona bırakmıştı. Diğerleri onun gülümsemesine karşılık verir ve onunla birlikte kahkahalar atarken Karissa merak içinde onu izliyordu. Doğru bir toplulukla mizah anlayışı bulaşıcı olabilirdi ama ben onun hedef seyirci kitlesinden değildim.

Bu yüzden Karissa da olmayacaktı.

Nihayet bizim masaya geldi. Karissa başını kaldırıp dikkatle ona baktı, yüzü asıldı. Tereddüt içinde bana döndü. Korkudan kalbinin göğsünden çıkacak gibi attığını neredeyse görebiliyordum.

Bu masaya sıcak bir karşılama yoktu.

Ne gülümseme ne de kahkaha.

Öfkeli görünüyordu.

Avuçlarını masaya dayadı ve yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzak kalana kadar eğildi. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor; bir daha asla içime çekmesem çok mutlu olacağım, hafif tütün ve tuz kokan terinin kokusunu alabiliyordum.

Bakışlarım bir gün içinde ikinci kez onunla buluştu. Sakin ve rahat görünmeye çalışıyordum ama içim bükülmüş bir yay gibi gergindi.

Alçak sesle, "Gidebileceğin başka yer yok mu?" diye sordu. Nefesi, sigara kokusunu bastırmak için çiğnediği çubuklar gibi tarçın kokuyordu. "Yemek yiyebileceğin başka bir yer yok mu? Bu şehirde binlerce restoran var, Ignazio. Binlerce. Neden buraya geliyorsun?"

"Yemekler güzel."

Alay eder bir tonla, "*Yemekler güzelmiş*," dedi. "Hiçbir şey ısmarlamadın."

"Güvenlik endişem vardı."

Bu sözleri bir hakaret olarak alıp öfke dolu gözlerini kısarak bana baktı. "Senin yemeğine bir şeyler karıştıracağımı düşünüyorsun, değil mi? Seni hasta etmeye çalışacağımı, muhatap olduğun diğer aşağılık herifler gibi seni zehirleyeceğimi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bence bu mümkün."

"Kendini bir bok sanıyorsun. Hep öyleydin. Ama bunu asla yapmam. Asla. Bu benim hayatım... ve yemeklerim benim her şeyim... Sen buna değmezsin. Ne yemeğimi yiyecek ne de zamanımı alacak kadar değerlisin. Senin gibiler için adımı lekeleyemem."

Sesi yavaş yavaş beni sinirlendiriyor, parçalara ayırıyordu. Sert sert ona bakarken göz ucuyla Karissa'nın yüzündeki afallamış ifadeyi gördüm. Dönüp ona bakmadım. Adamın söylediği, Karissa'nın da duyduğunu bildiğim her kelimeyi sindirerek parmaklarımla masada tempo tutmak dışında hiçbir şey yapmadım.

Güzel.

Böylece belki istediklerini öğrenebilecekti.

Tasdik etme.

Benden nefret eden sadece o değildi.

Dışarıda benden, onun bütün hayatı boyunca edebileceğinden çok daha fazla nefret eden insanlar vardı.

O, bu adamların taşıdığı nefreti taşıma becerisine sahip değildi.

Adam, "Sen bir pisliksin," diye devam etti. "Benim kötü bir adam olduğumu düşünüyorsun. Senin uğruna yemeklerimin ününe leke süreceğimi, sevdiğim şeylere zarar vereceğimi düşünüyorsun. Asıl sen öylesin Ignazio. Sen! Ben değil. Her şeyi mahveden sensin."

Ses onundu ama kelimeler Karissa'nındı... Karissa'nın sadece birkaç gün önce bana söylediği kelimelerdi. *Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?*

Elini cebine soktu ve yirmi dolar çıkararak sertçe masanın üzerine, önüme koydu. Bakışları hâlâ yüzüme sabitlenmişti. "Ne seni ne kanlı paranı istiyorum burada. Paranı al ve defol. Benim için uzun zaman önce öldün ve buna memnunum. Artık buraya gelmeni istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Dönüştüğün bu şeytanı görmek istemiyorum. Ölü kalman daha iyi. Tanrı biliyor ki şu an öyle görünüyorsun." Bir adım geri atarak dikkatini Karissa'ya yöneltti. "Kaç, kızım. Bu adamdan uzağa kaç."

Uzun adımlarla dükkânı boydan boya geçerek arka tarafa doğru yöneldi; çift kanatlı kapının arkasında gözden kaybolana kadar gözlerimle onu takip ettim. Bir yandan sakinliğimi korumak için kendi kendimi telkin ederken, diğer yandan kendime hâkim olmak ve sandalyeden fırlamamak için derin, düzenli nefes alıp vererek dik dik kapıya baktım. O sözleriyle beni topa tutarken dükkân ölüm sessizliğine bürünmüştü. Söylediği her şeyi duyan tek kişinin Karissa olmadığına emindim.

Karissa, "Naz?" diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Parmaklarımla masada tempo tutmaya devam ederken arkasından oraya girip girmemeyi düşünerek hâlâ sallanan kapıya dik dik bakıyordum. Bir süre sonra Karissa uzandı, parmaklarımı durdurmak için elini elimin üzerine koydu. "Ignazio?"

Bakışlarım kapıdan elime, daha doğrusu elimin üzerinde duran ve tırnakları, hafif bronzlaşmış teniyle ters düşecek kadar açık pembe ojeli olan onun eline, ardından gözlerine kaydı. Travma sonrası şokunu yaşıyormuş gibi görünüyordu. Birçok kez gördüğüm bir ifadeydi bu. Şahit olmaması gereken bir şeye şahit olduğunun farkında olan

birinin ifadesiydi... Benim vereceğim tepkiden endişelenen birinin ifadesi.

Sesimin kesinlikle iyi çıkmayacağını bildiğimden önce boğazımı temizledim, ardından, "Ben iyiyim," dedim. "Yemeğin bitti mi?"

Sanki böyle bir anda yemekten söz ettiğime inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak tabağında kalanlara baktı. "Şey... Evet..."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Doydum."

"O zaman buradan çıkalım."

Elimi çekip sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım. Karissa'nın kalkmasını beklerken ceketimi düzelttim ve parayı masada bırakıp diğer müşterilere hiç bakmadan onu kapıya doğru yönelttim. İsterse lanet olası çöp kutusuna atabilirdi; hiç umurumda değildi. Karissa'nın çıkması için kapıyı açtım ve tepemdeki çanın sesi karşısında gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak onu takip ettim.

Karissa tam dükkânın önünde kaldırımda durdu. "Az önce ne oldu?" diye sordu. Onu yürütmeye çalıştığımda kımıldamadı. "O lanet herif kim olduğunu sanıyor? Seninle nasıl böyle konuşabilir?"

Tek kaşını kaldırmış bir cevap bekleyerek dikkatle bana bakıyordu. Ne söylememi beklediğini bilmiyordum. Bence her şey ortadaydı.

"Sevdiği biri değilim."

Eliyle binayı işaret ederek, "Bu açıkça belli," dedi. "Senin bir lokma bile bir şey yiyemeyeceğin bir yere yemek yemeye gelmemizin ne anlamı vardı? Neden buraya geldik? Bile bile beni neden buraya getirdin?"

Bağırarak konuşuyordu. Az önce içeride katlanmak zorunda kaldığımızdan farklı bir görüntü değildi bu. Yanımızdan geçenler neden böyle bağırdığını merak eder gözlerle bir ona bir bana bakıyorlardı.

Ona doğru bir adım attım. "Bana bir soru sormuştun."

"Sana bir sürü soru sordum. Senin için uygun olmayan hiçbirini cevaplamak istemedin."

"Uygun mu?" Bu kelimeyi kullanmış olması beni sinirlendirdi. Kolay... Uygun... Neden insanlar bu tür şeylerin beni rahatsız etmediğini düşünüyorlardı? "Bunun benim için *uygun* olduğunu mu düşünüyorsun, Karissa? O kadar insanın önünde hakarete uğramaktan hoşlandığımı, herkesin içinde beni bu şekilde küçük düşürmüş olmasından keyif aldığımı mı sanıyorsun? Sence bunu eğlence olsun, şamata olsun diye mi yaptım? Öyle düşünüyorsan yanılıyorsun. Bir saniyesinden bile keyif almadım. Ama sen bir soru sormuş, beni tanımak istediğini söylemiştin; ben de sana gösterdim."

"Neyi gösterdin?"

"Ailemle niye görüşmediğimi."

Yüzündeki öfke yok olup şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya başladı. Neden buraya geldiğimizle ilgili parçaları birleştirirken zihninin çarkları durmaksızın çalışıyordu. Her şey ortadaydı; her zaman öyleydi. Tek yapması gereken o lanet olası gözlerini açmak ve dikkat etmekti. *Gözlemleyerek, anlatılandan daha çok şey öğrenilir.* Ama kahrolası bu mahallede herkes bizi izlerken öylece dikilecek ve çöp içindeki bu kırık dökük kaldırımda oyalanarak sabırla onun kendini toparlamasını bekleyecek halde değildim.

Sokağın aşağı tarafında arabayı park etmiş olduğum yeri işaret ettim.

"Ben düşüp bayılmadan gidebilir miyiz, yoksa bana biraz daha bağırmak mı istersin?"

Yüzünde kısa bir an suçluluk ifadesi belirdi, ardından başını öne eğip yürümeye başladı. İç çekerek başımı iki yana salladım. Bakışlarım bir kez daha dükkânın dışında

gezindi; bir zamanlar tabelanın durduğu soluk yere takıldı. Düşüncelerim, sahibinin bir zamanlar gururla taşıdığı adının ben lekelemeden önce onun için bir anlam ifade ettiği günlere kaydı.

Vitale'nin Yeri

Arabaya biner binmez Karissa bana döndü ve ben henüz motoru çalıştırmadan kekeleyerek konuşmaya başladı. "Özür dilerim. Fark etmedim..."

"Özür dileme."

"Ama üzgünüm. Gerçekten. O adamın söyledikleri..."

Daha fazla uzatmasına fırsat vermeden sözünü kesip, "Hepsi doğru," dedim. "Ben iyi bir adam değilim, Karissa. Bunu sana söylemiştim. Annenle baban da söylemişti. Şimdi benimkilerden de duydun. Bunun için benden özür dileme, çünkü ben senden dilemeyeceğim. Böyle biri olduğum için üzgün değilim. Sen öğrenmek istedin, ben de sana gösterdim. Bu kadar. Söylenecek başka bir şey yok."

Söylediklerim onu susturdu. Başını çevirdi, bakışları benden uzağa doğru kaydı ve Brooklyn'e gidene kadar camdan dışarı baktı. Eve vardığımızda güneş batmak üzereydi ve henüz yapmam gereken her şeyi bitirmemiştim. Sıfır uyku ile koşturup durmuştum, hem zihnen hem bedenen bitkin durumdaydım ve duygusal olarak tamamen çökmüştüm.

Darmadumandım.

Bitkin bir halde arabayı evin önüne çektim ve motoru kapattım ama hareket etmeden oturmaya devam ettim. Gözlerim dikiz aynasına kaydı; kaldırım kenarına park etmiş tanıdık gelen bir araba vardı. Sokağa girer girmez onu fark etmiştim.

Dedektif Jameson.

Tek kelime ile mükemmel.

Arabadan indim. Gizlenmiş duran arabanın kapısı açılıp çok iyi tanıdığım iki adam inerken duraksadım. Ortağı arkasında durmuş etrafı kolaçan ederken Dedektif Jameson bana doğru yürümeye başladı.

Birkaç adım ötede çimlerin üzerinde durduğunda, "Merhaba, Dedektif," dedim. "Neden burada olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Nasıl olduğunu görmek için bir uğrayayım dedim," diye karşılık verdi. "Ayağa kalktığını duydum. Cobalt'taki olay seni yıkmadı sanırım."

Hiçbir şey söylemeden sadece baktım. Rahat ve konuşmaya hevesli görünüyordu ama ben aptal değildim.

Karissa arabadan indiğinde dedektifin dikkati ona yöneldi. "Merhaba, Bayan Reeds. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Karissa korkmuş görünüyordu; hiçbir şey söylemedi.

Jameson gözlerini ondan uzaklaştırıp tekrar bana dönerek, "Bir bakalım," dedi ve arabanın yan tarafına göz gezdirerek hasarı kontrol etti. "Araba için büyük şanssızlık."

"Göründüğü kadar kötü değil."

"Bu arada bunu tamir edebilecek bir adam tanıyorum. Aslında sen de tanıyor olabilirsin. Adı Josh Donizetti."

Hakkında konuştuğu kişiyi tanıdığımı belli etmemi beklercesine tek kaşını kaldırarak sustu. Elbette tanıyordum ve o tanıdığımı biliyordu.

Bunu gözlerinde görüyordum.

"Neyse, buradan fazla uzak olmayan bir tamirhanesi var. Eminim sana uygun bir fiyat verir. Genelde senin gibi adamlarla çalışır." Jameson, sanki gidiyormuş gibi arkasını döndü ama durdu ve abartılı bir biçimde iç çekerek parmağını şaklattı. "Doğru ya... Unut gitsin... Adamın kısa bir süre önce ölmüş olduğu tamamen aklımdan çıkmış. Çok üzücü. Elbette kaza. Üzerine araba düşmüş. Bu konuda bir

bilgin yoktur, değil mi?"

Dikkatle tekrar bana baktı.

Biliyordu.

Nasıl öğrenmişti bilmiyorum ama biliyordu.

Bu, hiç iyi değil.

"Elbette yok," dedim. "En ufak bir bilgim yok."

Dedektif onaylarcasına başını sallayarak bakışlarını Karissa'ya çevirdi. Başını eğip onu tekrar selamladı. "Hoşça kalın, Bayan Reeds."

Orada hareket etmeden öylece dikilip adamın uzaklaşmasını ve arabanın gözden kaybolmasını izledim. Onlar gider gitmez eve girip alt katta hiç oyalanmadan doğrudan yatak odasına çıktım. Ceketimi çıkardım; yatağın kenarına oturup ayakkabılarımı fırlatıp attım.

Karissa'nın arkamdan içeri girdiğini, kapıdaki bütün yeni kilitlerin zincirlerini taktığını, dikkatli adımlarla yukarı gelirken çıkan ayak seslerini duydum.

Kravatımı çözerken geldiğini fark edip kapıya göz attım.

İçeri girer girmez, "Yanılıyorsun," dedi.

Kravatı çekip çıkardım ve yatağın üzerine fırlattım. "Bundan kuşkuluyum."

Dudakları çok hafif kımıldadı; cevabım karşısında belli belirsiz gülümsedi. "Ama öyle."

Bir yandan gömleğimin manşetlerini açıp diğer yandan konuyu nereye vardıracağını merak ederek onu izlerken, "Peki," dedim. "Tam olarak hangi konuda yanılıyorum?"

"Bir zamanlar söyleyecek bir şey kalmadığını söylemiştin ama var. Her zaman var."

Cevap vermeye bile tenezzül etmeden kızgın bir ifadeyle iç çekerek gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. İçini dökmek için söyleyecek bir şeyi varsa hiç süslemeden söyleyeceğinden emindim.

"İyi bir insan olmayabilirsin..."

"Değilim."

Ben sözünü kesince bir an durup düşüncelerini toparladı. "Tamam. Yine de bu senin *kötü* bir insan olduğun anlamına gelmez, Naz."

Gömleğimi çıkarıp bir kenara fırlattım, ardından başımı kaldırıp ona baktım. "Ne oluyorum o zaman?"

"İnsan," dedi. "Sadece insan."

Söylediklerine inanabilmeyi çok isterdim. Yine de bunları söylemesi güzeldi. "İyi ya da kötü diye bir şey yoktur; bunları düşüncelerimiz yaratır."

Hafifçe gülümsedi. Hamlet'ten alıntı yaptığımı fark etmişti. Zekiydi. Ne yaptığımı biliyordu. "Yani kötü bir insan olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Bir süre sessizce ona baktım. "Evet."

"Hımm... Bence kötü bir insan böyle düşünmez," dedi. "Gerçekten kötü olan bir insan yaptığı hiçbir şeyin kötü olduğunu düşünmez. Kendini haklı bulur. Pişmanlık duymaz."

Cevap vermek için ağzımı açtım. Kelimeler dilimin ucundaydı ama yüzündeki samimi ifade onları yutmama neden oldu. Yanılıyordu; hem de çok, çok yanılıyordu. Kendimi kesinlikle haklı buluyordum. Pişmanlık duymuyordum. Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Neysem oydum. Yine de onun söylediklerine böylesi inanır olması, kötü bir insan olduğumu düşünmemeyi böylesi içten istemesi sevindiriciydi. Ama kendimi tanıyordum: Bunun farkında olmak gerçeği değiştirmezdi.

Olduğu gibi kabul ediyordum.

Ama o bunu yapamıyordu ve onu bu yüzden seviyordum. Bu lanet kadını sevmem için bir neden daha. Yaptığımı bildiği her şeye ve çoğunlukla benden nefret ediyor olmasına rağmen, umut etmekten vazgeçemiyor, bir yanı

içimde bir yerlerde iyi bir insan olduğunu düşünmeye devam ediyordu. Ona beni değiştiremeyeceğini söylemiştim ama bir an bile buna inanamadı. Keşke... ah keşke... onu haklı çıkaracak bir yönüm olsaydı.

Tartışmak yerine gülümsemesine karşılık verdim. Öylesi yanlıyordu ki. Yine de onu takdir ettim ve bu düşünceye dört elle sarılmasına izin verdim. Onun bu bozulmamış yanını elimden geldiğince korumak için mücadele etmeye kararlıydım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Böyle düşündüğün için."

Gülümsemesi biraz daha arttı; omuzları gevşedi. Onu haklı çıkardığını düşünüyordu ama minnettarlık kini silemezdi; tıpkı suyun ellerimdeki kanı mucizevi bir biçimde temizleyemeyeceği gibi. Göremeyebilirdiniz ama oradaydı ve hep orada olacaktı.

Bir anlık istekle yaklaşmasını işaret ettim; geri çevrilmeyi bekliyordum ama hemen yanıma geldi. Kollarımı beline dolayıp ellerimi kalçasının kıvrımlarımda dolaştırdım ve ardından tişörtünün altına sokup belinin arkasına koydum.

Teni sıcacıktı.

Ona dokunmayı çok seviyordum.

Başımı kaldırıp ona bakarak alçak sesle, "Seni seviyorum, biliyorsun," dedim. "Ne olursa olsun. Gerçekten seviyorum."

Duraksadı; sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi ağzı açılıp kapandı. Beni sevdiğini söylemek yerine sadece, "Biliyorum," diye fısıldadı.

10. BÖLÜM

Uykusuzluk tuhaf bir şey.

Yorgunluk öyle bir noktaya ulaşıyor ki artık kendini yorgun hissetmez oluyorsun. Uyuşukluk yok oluyor. Tamamen uyanık oluyorsun. Tetikte. Yorgunluğun neden olduğu bulanıklık ortadan kalkıyor ve yerini şaşırtıcı bir uyanıklığa bırakıyor.

Buna ölüm iyiliği derler.

Ölüm ânında genellikle yaşanan şey de bu... yani doğal ölümde. Daha fazla nefes alamayacaklarını düşündükleri bir noktaya geldiklerinde içlerinde bir şey uyanır ve o son an başlangıçmış gibi hissedilir.

Hayat umutsuzların çoğunu hemen ardından ellerinden çekip alacağı bir parça umutla kandırmaya çalışır.

Bunun gerçekleştiğine hiç tanık olmadım; hiç doğal bir biçimde ölen birinin yanında bulunmadım ama bu taktiği kullandım. İşi temiz ve çabuk bitirmeye çalıştım. Bir deneyim değil, bir infaz olması için çaba harcadım. Yine de bazen süre biraz daha uzuyordu. Bir umutla, sadece ufacık bir umutla başarabileceklerini düşündüklerinde içlerinde kabarıp bedenlerinde açığa çıkan, gözlerini ışıldatan rahatlamayı izlemek büyüleyiciydi.

Belki yaşayacaklardı.

Belki kurtulacaklardı.

Asla yapamadılar.

Onlarla bu biçimde alay etmem yanlış mı, yoksa bana teşekkür etmeleri gereken bir şey mi diye merak ediyorum. Nasıl hissetmiş olduklarını sadece hayal edebiliyorum. Rahatlamayı, minnettarlığı ve hayata duydukları saygıyı. Acaba kaç tanesi o saniyelerde Tanrı'yı buldu? Vücutlarında depolanmış olan adrenalin, dopamin ve hoş duygular uyandıran benzer her tür şey, damarlarında akan kanla birlikte yoğun bir sel olarak açığa çıkarken kaç tanesi sıradan yaşamlarında ilk kez Tanrı'yı hissetti?

Bam!

En düşük fiyata en yüksek kalite. Belki de bunun bir hediye; yaşam boyu karşılarına bir kez çıkabilecek, kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu düşünüyorlardı... Ya da zalim bir tuzaktan başka bir şey değildi.

Emin değilim.

Hangisini tercih ederdim bilmiyorum.

Gece yatağıma uzandığım zaman yorgunluk sınırının ötesine geçmiş ve ölüm iyiliği denen duyguya kapılmış bir halde karanlıkta gözlerimi tavana dikip düşündüğüm şeylerdi bunlar. Kaç gün olmuştu? İki mi? En son kırk sekiz saat önce gözlerimi kapatıp uykuya dalmıştım.

Ancak öldüğüm zaman uyuyacağım. Bu, babamın söylediği bir şeydi. Annem çok çalıştığı konusunda onu her azarladığında bunu söylerdi. O da hiç uyumaz, her gün ölümsüz ölüm iyiliğini yaşardı.

Hayat kısadır; hatta bazılarımız için göz açıp kapayana kadar sona erer.

O zaman neden yarısını gözlerimiz kapalı harcayalım?

Ancak öldüğüm zaman uyuyacağım.

Belki de çoktan öldüm...

İç çekerek bakışlarımı tavandan ayırdım ve başımı çevirip yatağın diğer tarafına baktım. Karissa yüzüstü uzanmış, yüzü bana dönük, bacağı bacağının üzerinde bir halde derin uykudaydı. Yüzü bana o kadar yakındı ki burnunun üzerine serpiştirilmiş, son zamanlarda güneş yüzünden daha da belirginleşmiş olan çillerini karanlıkta bile görebiliyordum. Huzurlu görünüyordu. Acaba rüya görüyor muydu?

Ölümü ne sıklıkla düşünüyordu acaba?

Acıdan dişlerimi sıkıp onu rahatsız etmemeye çalışarak yaralı olmayan tarafıma doğru döndüm. Uzanıp bir tutam saçı yüzünden çekerek kulağının arkasına soktum. Ardından elimi kızarmış yanağında gezdirdim.

Ben onun ölümünü her gün düşünüyordum.

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum ve çok kısa bir süre daha oyalanıp yataktan çıktım. Karanlıkta sessizce giyindim ve bir kez daha ona bakmadan yatak odasından çıktım. Alt kata indim. Mutfağa gidip bir şişe su aldım ve gözümü tezgâhın üzerinde duran ilaç kutularına diktim.

İlaçları hâlâ kullanmamıştım.

Evden çıktım; kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi kontrol ettim ve dış kapının ışığı altında saatime baktım.

Sabahın beşiydi.

Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum ama Karissa'nın yanında öylece tavana bakarak yatamaz ve ölümü daha fazla düşünemezdim. Karanlığın beni yutmasına, sessizliğin sarıp sarmalamasına izin vererek bir süre arabayla dolaştım. Güneş doğarken nasıl olduysa kendimi Hell's Kitchen'da buldum.

Gökyüzü belli belirsiz güneş ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı; hava bu saatte bile sıcaktı... Boğucu bir gün olacaktı.

Son yirmi dört saat içinde ikinci kez tanıdık hazır yemek dükkânının yakınına park ettim. Kapıları kilitledikten sonra mekâna doğru yürümeye başladım. İçerisi boştu; sandalyeler masalarının üzerine ters çevrilmişti ama çift kanatlı kapının ardından sızan hafif bir ışık vardı.

İçeride olduğunu biliyordum.

Bu saatte hep burada olurdu.

Kapı kilitliydi; ittiğimde kımıldamadı bile. Bazen sırf benim yüzümden arkasına çubuklar koyup koymadığını merak ediyordum. Ben henüz küçük bir çocukken Vitale'nin Yeri tabelasının görünür bir biçimde asılı, pencerelerin parmaklıksız, açık ve davetkâr olduğu, burann ilk açıldığı günleri hatırladım.

O zamanlar kapı herkese açıktı.

Babamın beni oradan kovup bir daha geri dönmememi, bu kapının benim gibi insanlara açık olmadığını söylediği gün henüz on sekiz yaşındaydım.

Parmaklıklar bir hafta sonra takıldı.

O günden beri uzak duruyordum.

Köşeyi döndüm ve binaların arkasında uzanan dar sokakta ilerledim. Grafiti kaplı duvarlar boyunca çöp kutuları diziliydi. Çöp ve çiş kokusundan burnumun direği kırıldı. Dükkânın arka kapısı içeriden aydınlatılmıştı. Neyse ki bu kapı önüne konan bir tuğla sayesinde hafif aralıktı.

Babam, içeride, uzun metal bir tezgâhın önünde arkası

kapıya dönük bir vaziyette ayakta durmuş sebze doğruyordu. İçeri girdiğimi duyunca omuzlarını dikleştirerek durdu ama arkasını dönmedi.

Beş... On... On beş saniye boyunca öylece dikildim. Sonra babam elindeki işe geri döndü.

Yüzüme bakmadan "Bir günde iki kez, Ignazio," dedi. Büyük bir ustalıkla sebzeleri doğrarken kesme tahtasına çarpan bıçağın sesi yükselmişti. Bunun nasıl yapılacağını, sanki vücudumun bir parçasıymış gibi nasıl bıçak kullanacağımı ondan öğrenmiştim.

Sadece ben farklı biçimde kullanıyordum.

Ellerimi cebime sokup kapının yanındaki duvara yaslanarak "Neredeyse sabah oldu," dedim. "Yeni bir gün."

Bir demet marulu doğramayı bitirip ikincisine geçti. "Teknik olarak son ziyaretinden beri on iki saat geçti. Bu da *yarım* gün demek."

"Hmm. Haklısın. Ne diyebilirim? Her zaman o kadar misafirperversin ki fazla uzak kalamıyorum."

Ben öylece dururken hiçbir şey söylemeden işine devam etti ve ikinci marul demetini de kolayca doğradı. Nihayet bıçağı bırakıp bana doğru döndü. Ellerini eski ve lekeli beyaz önlüğüne sildikten sonra avuçlarıyla yüzünü sıvazlayıp kızgın bir ifadeyle iç çekti.

Metal tezgâha yaslandığı sırada beni karşılayan yorgun gözleri sorgulayıcı ve yargılayıcıydı.

Giuseppe Vitale benim tanıdığım en korkusuz adamdı. Şimdiye dek onun kimseden korktuğuna şahit olmamıştı. Ne polisten, ne ondan para sızdırmaya çalışan kurnaz heriflerden, ne de benden. Yüksek standartlara ve düşük toleransa sahipti ve ben hiçbir zaman onun beklentilerine uygun biri olmadım. Konuşmaya başladığım andan itibaren bu adamı hayal kırıklığına uğrattım ve o, eleştirileriyle beni her gün daha çok kendinden uzaklaştırdı.

Asla anlamayacaktık. Ray için çalışmaya başladığım gün beni silmişti ve Ray, benim için Giuseppe'nin asla olmayacağı biçimde bir baba gibi olmuştu. Ama gerçek değişmezdi; bana hayat veren karşımda duran adamdı.

Bunun için ona minnettardım.

Ve saygı duyuyordum.

Bu karşılıklı olmasa da.

Kalın kollarını geniş göğsünde birleştirerek "O kimdi?" diye sordu.

"Kim?"

"Buraya getirdiğin kız."

Meraklı gözlerle ona baktım. "Sana tanıdık gelmedi mi?"

"Geldi," diye karşılık verdi. "O yüzden soruyorum. Öyle bir yüzü var ki asla unutulmayacak türden. Her gün okuldan sonra dükkândan içeri girer, annenin kurabiyelerinden ararդı. Ne tatlı bir yüz... Senin yüzünden uzun süredir böylesi bir güzellikten mahrum kaldım."

Elbette beni suçluyordu.

Her şeyi ben başlatmış ve sonunda yıkılacak dominoları ben yerleştirmiştim.

O gün Ray'in dükkânında hırsızlık yapmasaydım bana o işi teklif etmeyecek; Johnny ve Carmela'yla yollarımız muhtemelen kesişmeyecekti. Maria ile on altı yaşında babasının evine ilk girdiğimde karşılaşmıştım ve geri kalanıyla benim aracılığım ile tanışmıştı.

Her şeyin merkezi bendim ve babam bunu biliyordu.

Karakterim bozuktu.

Babam her zaman başka biriyle birlikte olmak için fazla zayıf olduğuma inandı.

Karımın cenazesinde yanıma gelmiş, ellerimi sımsıkı tutmuş, ifadesiz gözlerle gözlerimin içine bakmış ve "Batan gemiyi ilk olarak fareler terk eder, Ignazio," demişti.

İlk başta bunun şefkat göstergesi olduğunu düşünmüştüm. Arkadaşımdan kazık yediğim için bana acıdığını sanmıştım. Dönüştüğüm insana bir gönderme olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Batan gemi bendim.

Kaçıp hayatını kurtardığı için Johnny'yi suçlamıyordu.

Gemiden atladıkları için onları suçlamıyordu.

Battığım için *beni* suçluyordu.

"Onların kızı," dedim. "Johnny ve Carmela'nın."

"Senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"O zaman neden yanında?"

Bu lanet olası derecede iyi bir soruydu. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Benimle olma nedenini açıklayacak onlarca sebep sayabilirdim ama bunların hiçbiri yeterli olmazdı. Sonuçta benimleydi, çünkü öyle olmak zorundaydı. Bununla kıyaslandığında geri kalanın bir anlamı yoktu.

Uzun süre önce gidebilseydi giderdi ve bence fırsat bulduğu anda hâlâ gitme ihtimali vardı.

Sessizliğim karşısında başını iki yana sallayarak arkasını döndü ve bıçağı tekrar eline alıp işine devam etti. "Keşke şaşırdığımı, bu kızı da kendi pisliğine bulaştırmış olmana hayret ettiğimi söyleyebilseydim ama şaşırmadım. Annen... Her şeye rağmen annen yıkılırdı. Hayal kırıklığına uğrardı. *Tiksinirdi.* İstersen kendini mahvet. Umurumda değil. Seni umursamayı çoktan bıraktım. Kendine adam diyen ama bir haydut gibi yaşayan o aşağılık heriflerden biri olmak istiyorsan ol. Ama bunu benden ve annenden uzakta yap. Ve özellikle de masum, küçük kızlardan uzak dur."

Bana bakmıyor olmasına sevinmiştim, çünkü seçtiği kelimeler yüzümü buruşturmama neden olmuştu. "O, *küçük bir kız* değil."

"Öyle mi? Kaç yaşında?"

"On dokuz."

Bir kahkaha attı. *Kahkaha attı.* "O yaştayken seni hatırlıyorum da... Sokaklarda dolanıyor, kendini erkek sanıyordun... Kocaman bir erkek... Oysa erkek falan değildin. Elinde silah olan, kin dolu, her şeyi bildiğini sanan küçük bir çocuktun. Ama inan hiçbir şeyden haberin yoktu. Hâlâ da yok. Asla büyümedin. Kendine bir bak. Şu haline bak!" Bana bakmıyordu ama bakıyor olsaydı ne göreceğini hayal edebiliyordum. Yaralı tarafıma bastırmış bir halde dururken beni ayakta tutan şeyin duvar olduğunu görecekti. Yaram zonkluyordu. "Yine vurulduğunu duydum. Komşularımızdan biri duyup annene söylemiş. Kalp krizi geçirecek sandım."

"Önemli bir şey değil," dedim. "İyiyim."

Son hafta içinde bunu yüzlerce kez söylemişim gibi hissediyordum.

"Azrail gibi görünüyorsun," dedi. "Kendini yine dibe çekiyorsun. Batıyorsun ve dikkatli olmazsan o kızı da batıracaksın. Ve bu, seni kesinlikle *erkek* yapmaz, Ignazio."

Daha önce söylediklerinden farklı bir şey söylemiyordu ama onu o kadar erken bir saatte yakalamıştım ki henüz acımasızlaşamamıştı. Ses tonunda şu an tek duyduğum yorgunluk ve biraz endişeydi.

Karissa için duyduğu endişe.

Benden kesinlikle bıkmıştı.

"Nutuk dinlemeye gelmediğimi biliyorsun."

"Aslında buraya hiç gelmemeliydin," dedi. "İstenmediğini söylemiştim sana. Şu an haneye tecavüz ediyorsun."

"Polisi mi arayacaksın? Oğlunu tutuklatmak için?"

Duygusuz bir ifadeyle, "Benim oğlum öldü," dedi. "Henüz bir çocukken sokaklarda öldü. Şu an neden geldiğini, neden burada olduğunu bilmiyorum."

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de bilmiyorum."

Arkasını dönüp bıçağı bana doğrulttuğunda tam da oradan ayrılmayı düşünüyordum. Bu hareketinde tehditkâr bir şey yoktu. Sadece değinmek istediği bir konu vardı ve dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "O kızı önemsiyor musun?"

"Evet."

"Son kez birini önemsediğinde neler olduğunu unutma."

Tekrar bana arkasını döndü. Söyleyeceği her şeyi söylemiş olduğunun farkındaydım. Eğer şimdi bu kapıdan çıkıp gitmezsem polis çağıracaktı. Bunu yapacaktı.

Ve durumun bu kadar ileri gitmesine izin veremezdim.

Anneme bunu yapamazdım.

Babam benden uzun süre önce vazgeçmişti.

Annem ise tamamen ümitsiz olmadığımı gösteren, belli belirsiz tek umudumdu.

✒

"Enfeksiyon kapmış."

Kolumu gözlerimin üzerinden kaldırdım ve tepemde dikilen adama baktım. Dr. Carter'a. Evimde birilerinin olmasından hoşlanmazdım. Evime kimseyi davet etmezdim. Ama işte bu adam bir kez daha çalışma odamda dikiliyordu.

Gömleğimi çıkarmış kanepede yatıyordum. Bakışlarımı adamdan ayırıp yarama çevirdim. Yan tarafım ateş gibiydi, yaradan iltihap sızıyordu. Zonkluyor, her yanım alev alev yanıyor, en ufak bir dokunuş acı veriyordu.

Enfeksiyon kapmış. Hayda!

Kokusunu bile alabiliyordum.

Gözlerimi tekrar doktora çevirdim ama bir şey söylemedim. O, bir ödün; vermek zorunda kaldığım bir tavizdi. Karissa hastaneye geri dönmem gerektiği konusunda ısrar etmişti ama ben iyi olduğumu söylemiştim. Bu yüzden Karissa da onu çağırmıştı.

Onu yanımdan sepetlememe çok az kalmıştı.

Carter, elinde ilaç çantasıyla yaramı inceledikten sonra boğazını temizledi. "Doktorun verdiği ilaçları aldın mı?"

Kapı boşluğundan "Hayır," diye bir ses geldi. "Almadı." Karissa.

İç çekerek kolumla gözlerimi tekrar kapattım. Bununla uğraşacak durumda değildim.

Carter, beni sorgulamanın işe yaramayacağını bilecek kadar benimle muhatap olmuştu, bu yüzden başka bir şey sormaya kalkışmadı. Lateks eldivenleri takıp tenimi yoklamaya başladığında gözlerimi açmadan çenemi sıktım. Yarayı açıp sterilize etti ve sonra temiz bir sargı beziyle kapattı.

Kanepenin karşısındaki sehpaya tünercesine oturduğunu hissettim.

"Anlaşıldı, Vitale," dedi. "Eğer bu acıyı çekmek istiyorsan devam et. Acının seni öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ama enfeksiyon farklı. Dikkatli olmazsan öldürür. Antibiyotiğini al, yarayı temiz tut ve Tanrı aşkına ayağa kalkma."

Konuşmamızı dinlemekte olan Karissa, "Ne kadar süre?" diye sordu. "Ne kadar süre yataktan çıkmaması gerekiyor?"

Bu meseleyi bu kadar büyüttüğü için ona söylenmek istiyordum ama gerçek şuydu ki istesem de şu an ayağa kalkıp dolanamazdım. Kendimi çok fazla zorlamıştım ve henüz tam olarak iyileşemeden dibe vurmuştum.

Carter, "İyileşene kadar," dedi. "Dinlenmesi ve uyuması gerek."

"Ancak öldüğümde uyuyacağım," diye mırıldandım.

"Evet, öyle. Bu hızla gidersen fazla uzun sürmeyecek."

Adam odadan çıktı. Sokak kapısına doğru ilerken çıkardığı ayak seslerini dinledim. Karissa da onu uğurlamak için arkasından gitti. Oturma odasında konuştuklarını duyabiliyordum. Ne olduğunu çıkaramadığım fısıltı halinde kelimelerdi bunlar. Ardından sokak kapısı açıldı ve kapandı. Carter gider gitmez kaslarımdaki gerginlik gevşedi. Kilitlerin takırtılarını duydum. Karissa kapıyı kilitliyordu.

Ayak seslerini duymadım.

Hem de hiç. Çok sessizdi.

Kanepe sallanana kadar orada olduğunu fark etmedim. Kenara oturduğunda irkildim. Kolumu kaldırıp ona baktığımda turuncu ilaç kutusunu tutmuş yüzüme doğru sallıyordu.

"Antibiyotik," dedi. "Adamı duydun."

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi.

Ben kimseden emir almam.

Neredeyse ağzımdan kaçıyordu ama son anda yutup doğrulmak için kendimi zorladım. Tek elimle yaranın üzerindeki sargı bezine bastırıp yüzümü buruşturarak diğer elimle ilaç kutusunu ondan aldım. Etikete bakıp kullanma talimatını okudum.

Yedi gün boyunca günde dört tane.

Tek kelime etmeden kutuyu açıp bir hap çıkarttım ve ağzıma atıp kuru kuru yuttum. Kutuyu önümdeki sehpaya fırlattıktan sonra sırt üstü uzanarak gözlerimi kapattım.

"Tok karna alman gerekiyor."

"Aç değilim."

"En azında su getirmeme izin ver."

"Ben iyiyim, Karissa," dedim. "Zımba gibiyim."

"Hayal görüyorsun."

"Sanırım *yakışıklısın* demek istedin."

Dudak büktü. "Bugün değil. Berbat görünüyorsun."

Bunu söyleyince kolumu çektim. Bakışlarım onun bakışlarıyla buluştuğu an gözlerini yuvarlayarak arkasını döndü. "Her neyse. Hâlâ yakışıklı sayılırsın, Azrail seni becermiş gibi görünüyor olsan bile."

Bu kelimeler bir kahkaha atmama neden oldu. Canım çok acıdı ama dudaklarında hafifçe beliren gülümsemeyi görünce buna değdiğini düşündüm. Ona uzatıp parmak uçlarımla yanağına dokundum, ardından dudaklarını okşadım. "Son günlerde fazla cesur konuşmaya başladın."

Elimi çekerken "Bunun nedeni beni çilden çıkarman," dedi. "Çok inatçısın. Hayatında kimseye ihtiyacın olmadığını biliyorum ama ben buradayım. Yani sana..."

Ses tonu düştüğünde "Yardım edebilirsin," dedim.

"Evet."

Bunu kısa bir süre düşündüm, ardından kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle iç çektim. Zayıf görünmek benim kurallarıma aykırıydı. Bu duvarların dışında zafiyet göstermek çok tehlikeliydi ama sadece ikimizken, evin içindeyken belki de bunun bir zararı olmazdı.

"Tamam," dedim. "Bana yardım mı etmek istiyorsun?"

"Evet."

"Bu evden içeri kimsenin adım atmasına izin verme."

Hafifçe gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

Bir hafta.

Bu kez kendime bir hafta verdim. Dinlenmek ve sağlığıma kavuşmak için tam yedi gün. Antibiyotiğimi tam zamanında aldım ve Karissa'yı rahat bıraktım. Yedinci gün artık eskisi gibi hissetmeye başlamıştım; gücüm yerine geliyordu, enfeksiyon geçmişti. Hareket ettiği zaman yara hâlâ hafif acıyordu ama gitgide iyileşiyordu. Kısa süre sonra izi belli belirsiz görünür oldu.

Ama şu an hâlâ hatırlıyorum
Henüz unutmadım.
O yarayı nasıl aldığımı asla unutmayacağım.
Ne yapmam gerektiğini unutmayacağım.

11. BÖLÜM

İlk izlenim için tek şansın vardır.

Ben çocukken babam sürekli bunu vurgulardı. Dik dur. Kambur durma. Başını dik tut. Kaşlarını çatma. İnsanlar bir saniyeden kısa sürede hakkında karar verirler. Tek bir bakışla. Göz açıp kapayana kadar.

Büyürken hiç aklımdan çıkmayan bir şeydi bu. İnsanlar beni nasıl görmelerini istiyorsam öyle görürler. Ama ilk izlenim yaratmak kadar önemli olan bir şey daha var; bence son izlenim çok daha önemli. İnsanlar sizinle ilgili ilk ne düşündüklerini hatırlamayabilirler. Duygular değişir. İnsanlar fikir değiştirir. Ama son anları asla unutmazlar. Onlar sonsuza kadar kalır.

Son kelimeler.

Al Capone ölüm döşeğindeyken Jimmy Clark'ın hayaletine onu rahat bırakması için yalvardığı söylenir. Capone, geçmişi tarafından lanetlenmiş, yıllar önce bir garajda katledilmesini emrettiği adamın anılarının işkence ettiği, sorunlu bir adamdı.

Acaba ben de böyle mi olacaktım?

Acaba bir gün her şey yakama yapışacak mıydı?

Sonunda beni yaralayan bir şey yüzünden özenle kontrolüm altında tuttuğum dünyam paramparça olacak mıydı?

Umarım Capone'nin adamlarından on dört kurşun yemiş halde hastanede yatan Frank Gusenberg gibi olurdum.

Polis memuru, "Seni kim vurdu?" diye sormuş.

"Kimse vurmadı," dedikten sonra son nefesini vermiş.

Bunu çok düşünüyordum.

Kelimelerimi dikkatle seçiyordum.

İnanarak söylemediğin şeyleri söyleme.

Ağzından çıkan son kelimelerin ne olacağını asla bilemezsin.

Queens'in köhne bir mahallesinin en diplerinde olan eski mezbaha terkedilmişti. Ray, buraya dalga geçer bir edayla Beş Numaralı Katliam Evi derdi. Burası, savaştaki bir askerden daha çok ölüm görmüştü. Dış yapısı hâlâ sağlam, tuğlalarının hepsi yerinde olsa da içi tam bir viraneydi.

İşe geri dönmüştüm.

Adamın biri, kalasa tutturulmuş bir et kancasına bileklerinden zincirlerle asılmıştı. Yere o kadar yakın sallanıp duruyordu ki ayakkabıları beton zemine sürtüyordu. Fena hırpalanmıştı; her yanı kanıyordu. Berbat bir haldeydi ve salya sümük içindeydi. Adını bilmiyordum. Buraya gelmeyi hak edecek ne yaptığını bile bilmiyordum. Ama buradaydı ve onunla işimiz bittiğinde dışarı çıkacağı tek bir yol vardı.

Bir ceset torbasında.

"Son bir sözün var mı?" diye sordum.

Adam sanki uyuşturucu almış gibi yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı. Oysa kanında o tür hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yoktu, sadece ruhunu teslim etmek üzereydi. Kim bilir ne kadar süredir oradaydı. Bu sabah Ray beni aramış ve adamın acısına son vermemi istemişti.

Ve işte adam karşımdaydı.

Bana sanki karşısındaki Azrail'miş gibi bakıyordu. Sanırım bir bakıma öyleydim.

Günahlarının bedeli olarak hayatını alacaktım.

Eldivenli elimi cebime soktum ve önceden doldurulmuş, kesinlikle benim adıma kayıtlı olmayan 22 kalibrelik ucuz bir tabanca çıkarttım. New York eyaletinin kayıtlarına bakarsanız hiç silahım olmadığını görürsünüz.

Tabancayı ona doğrultup bir şeyler söylemesi için ona zaman tanıdım.

Sessizliği sağır ediciydi.

"Son şansın," dedim ona. "İyi kullan."

Yere kanla karışık bir tükürük fırlattı ve ardından "Siktir git!" diye mırıldandı.

Biraz klişe olsa da hayranlık uyandıran türden bir son kelime. Bu kelime bana ilk kez söylenmiyordu. Nişan aldım ve tetiği çektim. Silah büyük bir yankılanmayla patladı ve kurşun kafatasına saplanarak onu anında öldürdü. Vücudu aldığı kurşun darbesinin etkisiyle sallanırken ayakları pis zemine sürtünüyordu.

Tabancayı fırlattım ve orada bırakıp dışarı çıktım. Bu tabancayla beni bulamazlardı. Orada olduğumu bile kimse öğrenemeyecekti.

Bunu daha önce de söylemiştim.

Tekrar söylüyorum.

Ben iyi bir adam değilim.

Asla olmayacağım.

Brooklyn'e geri dönmeden önce adrenalini damarlarımdan atmak için arabayla bir süre dolandım. Hâlâ çok erkendi, bu yüzden Karissa'yı duş almış ve giyinmiş bir halde evin içinde dolaşırken bulunca şaşırdım.

Üzerinde kısa bir kot şort vardı; boyundan bağladığı parlak pembe bikini üstünün üzerine beyaz atletlerimden birini giymişti. Saçları gevşek bir biçimde atkuyruğu yapılmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Buzdolabının yanında durmuş küçük, portatif bir buz çantasına su şişeleri yerleştiriyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü.

"Şey... Evet... Bugün ayın dördü."

"Dördü mü?"

"Evet. Yani... 4 Temmuz. Haydi, özgürlük çanları çalsın."

Ah. Buna dikkat etmemiştim. Genelde dikkat etmezdim zaten. Benim için tatillerin diğer günlerden farkı yoktu. Bir unvan ya da ulusal bir bildirge onlara bir anlam katmazdı. Ama Karissa heyecanlı görünüyordu. "Ha."

Tepkimi görünce yüzü asıldı. "Sorun olmaz, değil mi? Yani artık iyisin. Bana ihtiyacın olmayacağını düşündüm. Hele bu sabah dışarı çıkınca. Melody aradı, ben de..."

Bir şeyler geveliyordu.

Gergindi.

Şehrin bir yerlerinde büyük bir kalabalığın içine karışıp sonsuza dek ortadan kaybolma ihtimali düşünüldüğünde ne hissettiğimden tam anlamıyla emin olmasam da "Sorun değil," dedim. Son birkaç haftadır birden fazla kez sanki biri onu izliyormuş gibi hissettiğinden söz etmişti. Onu gözetleyen kişinin adım atmaya karar vermesi an meselesiydi. "Sadece... dikkatli ol."

Bir süre dikkatle bana baktı. "Olurum."

"Tamam. Tek başına olduğunda başına bela açmaya fazlasıyla eğilimlisin."

Tam anlamıyla şaka yapmıyordum, yine de hoşuna gitmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Ne yapayım? Bu bir yetenek."

Başımı sallayarak bir süre ona baktım. Ardından yaptığı işin bitirmesine fırsat vermek için arkamı döndüm.

"Naz?" diye seslendi. "Sen de gelmek ister misin?"

Bu davet beni şaşırtmıştı. "Ben almayayım."

Kapıya doğru yürürken tekrar sesini duydum. "Bugün beni takip edecek misin?"

Bu soru karşısında olduğum yerde kalakaldım. Sanki cevabı gerçekten merak ediyormuş gibi görünse de aslında sakin bir tonla ona göz kulak olmamı söylüyordu. Bunu yapmamın üzerinden uzun bir süre geçmişti... Benden kaçtığı o günden beri onu takip etmemiştim... Ama bu düşüncenin aklımdan geçtiğini inkâr edemem.

Tereddütlü bir biçimde ona döndüm. "Takip edersem ne olur?"

Buzdolabından aldığı buzları küçük buz çantasına doldururken omuz silkerek, "O zaman sen de gelmiş olursun," dedi. "Uzaktan beni gözlüyor olman biraz tüyler ürpertici. Bunu bana güvenmiyorsun olarak alıyorum. Sinsice izlenmek sadece Edward Cullen yaptığında güzel."

Edward Cullen... Kim olduğunu çıkaramamıştım. "Edward Cullen mı?"

"Evet. Şu vampiri bilmiyor musun? *Alacakaranlık*'taki." Anlamamı bekleyen gözlerle bana baktı ama anında umursamaz bir edayla konuşmaya devam etti. "Önemli değil. Bunu o da yaptığında tüyler ürpertici. Mesele şu ki eğer bana göz kulak olmak, iyi olduğumdan emin olmak istiyorsan tek yapman gereken benimle gelmek."

Durum hakkında bu kadar sıradan bir şeymiş gibi konuşması bana tuhaf geldi ama söylediği bir şey bam telime bastı. "Mesele sana güvenmemem değil."

"Yani güveniyor musun?" diye sordu. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır."

Cevabım karşısında bir kahkaha attı.

"Ama sebep bu değil," dedim. "Güvende olduğunu bilmek için seni takip ediyorum."

"Kendi güvenliğimi sağlama becerisine fazlasıyla sahibim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Karissa?"

"Evet."

"O zaman yanlış düşünüyorsun," dedim. "Sen gözünün önündeki tehlikeyi bile göremiyorsun, aşkım."

Gerçek tehlike silah gerektirmez. Vahşet ve öfke içinde sana saldırmaz. İnsanlar tehlikeyi gördüklerinde umursamaz ve duygularıyla hareket ederler, bu yüzden bütün kabloları açıkta olan bir saatli bombayı patlatmak saklı gizli olana nispeten çok daha kolaydır. En büyük tehlikelerin yüzlerinde gülümseme, dudaklarında tatlı kelimeler vardır. Ne tehdit ederler ne de baskı yaparlar... Tatlılıkla kandırırlar. İnanmanızı istedikleri her şeye inanmanızı sağlayacak güce sahiplerdir ve bunu cazibeleri yoluyla etkileyerek yaparlar.

Ve Karissa bunun farkında bile olmuyordu.

Bunu biliyordum, çünkü aynı şeyi yapmıştım ve bana âşık olması çok kolay olmuştu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Az önce söylediğim şey için savunmaya geçmişti. Bir süre gözlerini dikip bana baktı. Ardından bu tartışmayı daha fazla uzatmamaya karar vermiş bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Her neyse. Sadece madem oralarda olacaksın, benimle gelsen daha iyi olur diye düşündüm."

"Senin planlarını bozmayayım."

"Ben davet ettiysem bozuyor olmazsın."

"Beni neden davet ettin?"

"Çünkü gelmeni istiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gelmemi mi *istiyorsun*?"

"Elbette." Omuz silkti. "Aksi takdirde yine biri beni gözlüyor diye düşünerek bütün günü paranoyak bir halde geçireceğim."

"Planınız ne?"

"Köprünün yanındaki parka gidip havai fişekleri beklerken mangal yapacağız, birlikte vakit geçireceğiz ve yüzeceğiz. Melody erkek arkadaşıyla gelecek. Birkaç kişi daha olacak... Melody'nin arkadaşları. Başkalarının... konuşacak başka birilerinin olması güzel. Ayrıca kim bilir? Belki de eğlenirsin."

Hiç mümkün değil, diye düşündüm ama bunu söylemedim. Bıraktım istediğine inansın. Onu reddedecek, teklifini geri çevirecektim ama söyledikleri beni rahatsız etmiş, ağzımdan ret cevabının çıkmasını neredeyse imkânsız kılmıştı.

"Peki," dedim. "Tamam."

Yüzünden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti, ardından yerini gülümsemeye bıraktı. "Çok hevesli görünüyorsun."

"Mangal yapmak ve birileriyle birlikte vakit geçirmek bana göre değil," diyerek itiraf ettim. "Eve servisi ve yalnızlığı tercih ederim."

Eve vardığımda yaptığı işe geri dönüp buzların üzerine birkaç şişe soda koyarken, "Bunu fark ettim," dedi. "Ya yüzme? Yüzme konusunda bir şey söylemedin."

"Yüzemem de ondan."

Hızla bana doğru dönerken elindeki soda şişesini neredeyse düşürüyordu. Bu kez şaşkınlığını gizlemeye uğraşmadı. "Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?"

Başını iki yana sallarken dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Bu, kalası bana vermene yepyeni bir anlam katıyor."

Kapı pervazına gelişigüzel yaslanarak "Pek sayılmaz," dedim. "Her iki biçimde de sonunda boğulacağım. Yüzebilsem de yüzemesem de."

"Evet, ama yüzebilsen en azından kurtulma umudun olacak."

"Umudunun olmaması bazen daha iyidir."

Dudak büktü. "Saçma. Eğer suya gireceksem en azından bir şansım olduğunu bilmek isterim."

"Boş bir umut olsa bile mi?"

"Kesinlikle." Ağzına kadar doldurduktan sonra buz çantasının kapağını yerleştirdi ve kapattı. "En baştan pes etmektense mücadele etmek için bir nedenim olmasını tercih ederim. Umudun boş olup olmaması umurumda değil. Kaçınılmaz olanı geciktiriyorum sadece... En azından sımsıkı yapışacağım bir şey veriyorum kendime. Sadece tek bir şeyin olması bile hiçbir şeyin olmamasından her zaman daha iyidir."

Buzdolabının yanındaki tezgâha yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bana bakarken yüzünden garip bir ifade geçti. Annesini, kandırılmış olmasını, çirkin gerçeği yarı-münasip bir yalana dönüştürerek annesinin onun yaşamına sokmaya çalıştığı umut kırıntısını düşündüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordum onu... Benim paramparça ettiğim bir yalan, benim elinden aldığım bir umut... Hayal dünyasını gerçekle mahvetmiştim.

Bulutların içinde yaşamaktan mutluydu ama onu ayaklarından tutmuş ve yerde sürüklemiştim.

Karissa'nın ölüm iyiliğini tercih ettiğini fark ettim. Ölüm, kapıyı çalıp kaçınılmaz bir biçimde onu almaya gelse bile kalma şansı olduğuna inanmaktan başka bir şey istemeyecekti.

Bir süre sonra, "Gerçekten geliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman Melody'i arayayım. Paul ile birlikte beni almaya geleceklerdi ama maden sen geliyorsun buna gerek yok."

"Tamam."

Telefonunu çıkarmış ama henüz kullanmamıştı. Sanki söylemek istediği bir şeyler daha varmış gibi hâlâ bana bakıyor, beni inceliyordu. Bakışları tekrar bakışlarımla buluşmadan önce beni tepeden tırnağa süzdü. "Üstünü *değiştireceksin*, değil mi?"

İçgüdüsel olarak takım elbiseme göz attım. "Değiştirmeyi düşünmüyorum."

"Bugün 4 Temmuz," dedi üzerine basa basa. "Yönetim kurulu toplantısı ya da bu takımlar içinde her ne yapıyorsan onu yapmayacağız, mangal yapacağız."

Bu dile getirme biçimi beni güldürdü. "Ben her şeyi bu takımlarla yaparım... Sosyalleşme, yemek, iş... Hatta bir zamanlar bunu çıkarmadan düzüşmemle meşhurdum."

Yanaklarındaki kızarıklık ve bastırmaya çalıştığı muzip sırıtış bunu çok net hatırladığını açıkça belli ediyordu. "Sadece söylüyorum. Sen bilirsin... Benim giydiğim tarzda bir şeyle daha rahat olabilirsin."

Ne demek istediğini vurgulamak için eliyle kendini işaret ettiğinde bakışlarım içgüdüsel olarak vücudunda gezindi. Arzu dolu gözlerle ona açık açık bakıyor olmama bir bahane bulmuş olmaktan dolayı çok mutlu olmuş bir halde, "İçimden bir ses senin üzerindeki kıyafetin bana bu kadar yakışmayacağını söylüyor," dedim.

Yanaklarındaki kızarıklık artarken gözlerini devirdi. "Ne kast ettiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedim. "Madem seni mutlu edecek, değiştiririm."

"Teşekkür ederim."

Sonunda spor yaparken giydiğim kıyafetleri üzerime geçirdim; siyah bir şort, beyaz tişört ve dolabımın dibinden arayıp bulduğum siyah spor ayakkabılar... Karissa kafamı meşgul ettiği için ve bazı öğlenden sonraları uzun süre yürümemi zorlaştıran yaram yüzünden giyinmem biraz uzun sürdü.

Üzerimi değiştirdikten sonra alt kata yöneldiğimde Karissa'nın telefonda konuştuğunu duydum.

"Evet, eminim," dedi. "Sizinle orada buluşuruz."

Ben içeri girerken telefonu kapatıp arka cebine soktu ve kapıya doğru döndü. Gözleri kocaman oldu; ağzı bir karış açıldı. Bana o kadar sert bakıyordu ki bir an duraksadım.

Kıyafetime bakarak "Şimdi ne var?" diye sordum.

Silkelenip gözlerini kaçırarak "Şey... Hiçbir şey," dedi. *Ha.* "Daha önce bu tarz bir şey giydiğini hiç görmedim. Yakışmış... Gerçekten yakışmış."

Yanakları tekrar kızardı.

"Bana asılıyor musun, Karissa?"

"Ne? Hayır! Elbette asılmıyorum. Sadece diyorum ki..."

"Yakıştığını söylüyorsun."

"Evet."

Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım ve yapması gereken şeyi bitirmesini bekledim. Birkaç dakika geçmeden omuzunda içinde ona ait eşyaların dolu olduğu kocaman kanvas bir çanta ile bana döndü ve gülümsedi. Bu ifadesinden hazır olduğunu anladım ve buzluğu alıp başımla kapıya doğru yürümeye başlamasını işaret ettim.

Buzluğu arabanın bagajına yerleştirdim, Karissa da oflaya puflaya çantasını yanına koydu. "Uff, bugün hava çok sıcak."

Bagajı kapatırken, "Gitmek istediğine emin misin?" diye sordum. "Daha da ısınacak."

Dudak büktü. "Sıcakla baş edebilirim."

Brooklyn Bridge Park, şehrin yukarı doğu yakasında, East River'ın kenarında boylu boyunca uzanıyordu. Caddede yer bulamayacağımı bildiğimden arabayı dört yüz metre uzaktaki bir otoparka park ettim ve Karissa çantasını yeniden omuzuna takarken bagajdan buzluğu aldım.

Beşinci iskele hınca hınç doluydu. Piknik masalarının çoğu kapılmış, birkaç mangal çoktan yakılmıştı. Çim yemyeşildi, suya bu kadar yakın olmaktan dolayı havaya tuz kokusu sinmişti. Suya yaklaşırken Karissa başını arkaya eğip dudaklarında bir gülümsemeyle derin derin nefes aldı. "Bu kokuya bayılıyorum."

Bayılıyormuş.

Gel de anla.

Benim burnumu tırmalıyordu.

Oraya vardığımız anda grubu gördüm. Bir masanın etrafına toplanmış altı kişi. Çoğunu tanımıyordum ve Karissa'nın adımlarının yavaşlamasından, çekinerek yaklaşmasından onun da çok iyi tanımadığını fark ettim. Melody Carmichael kalabalığın tam ortasında, diğer iki delikanlıyla masada oturmakta olan erkek arkadaşının arkasında ayakta duruyordu. Diğer ikisi, tıpkı Melody gibi bronz tenli, ufak tefek güzel sarışınlardı.

Çift olduklarını fark ettim. Üç çift.

Karissa'nın neden yalnız gelmek istemediği ortadaydı.

Bakışlarım gruba yaklaşıp hemen Melody'i kucaklayan Karissa'ya kaymadan önce diğerlerini taradı. Buzluğu ayaklarımın dibine koyup sessizce arkada beklemeye başladım ve selamlaşmalar sürer, tanıştırılmalar yapılırken onları izledim. Melody'nin liseden en yakın arkadaşları Mandy ve Monica ile onların erkek arkadaşları Scott ve Jackson.

Melody, Paul'u en sona bıraktı. Kolunu ona dolayıp yanağına o arkasını döndüğü anda silinen bir öpücük kondurarak "Ve Paul'u tanıyorsunuz, "dedi.

Karissa, ondan yana kısa bir bakış atıp tedirgin bir tonla, "Evet," diye karşılık verdi. "Elbette."

Sesindeki değişikliği, Paul'un varlığına verdiği tepkinin hiç de coşkulu olmadığını kimse fark etmemiş görünüyordu. Ama ben, sessiz çığlıklarını duyabiliyordum. Sanki kocaman, kırmızı bir bayrak sallıyor gibiydi. İnceleyen ve değerlendiren gözlerle delikanlıya baktım. Karissa'yı uzaktan gözlediğim günlerde onu görmüştüm. Timbers'taki gece Melody ile bardan ayrılırken de görmüştüm... Yani Karissa'nın içkisine ilaç karıştırıldığı ve sokağa yığıldığı gece.

Hah.

İşte bu bir hata.

Bu gerçekle o kadar sarıp sarmalanmış, gizemi çözmeye öylesi dalmıştım ki bir el göğsüme bastırana kadar bana hitap edildiğini fark etmedim. Bakışlarım hızla o ele, fazlasıyla uzun, parlak kırmızı ojeli tırnakları olan o ele ve ardından kolu takip ederek bana dokunmaması gereken kişinin bedenine kaydı.

Melody'nin gözleriyle karşılaştım.

Şakacı bir tonla, "İyi görünüyorsun, Naz," dedi. Açık mavi gözleri zevk dolu pırıltılar saçıyordu. "Seni daha önce takım elbisesiz görmemiştim. Hoşuma gitti."

Tekrar başımı eğip çekene kadar izinsiz bana dokunan eline baktım. *Nihayet.* "Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, Bayan Carmichael."

Ses tonum karşısında kızardı; sanki onunla flört ettiğimi düşünüyor gibi görünüyordu ama tek yaptığım Karissa'nın arkadaşını üzmekten kaçınmaya çalışmamdı. Ters ters bakmamak için gülümsüyor, rencide etmemek için kibar kelimeler kullanıyordum. Yapmacık tavırdan ne kadar nefret edersem edeyim zorunlu olduğumda oyunu kurallarına göre oynamasını bilirdim.

Ve ne yazık ki bunu çok sık yapmak zorundaydım.

Bu tipleri tanıyordum. Fazla kolay gülümserler, fazla sıcak karşılarlardı; erkek arkadaşları bacaklarının arasında gidip gelirken çıkardıkları iniltiler ne kadar sahteyse kullandıkları kelimeler de o kadar sahteydi. Varlıklı ailelerin çocuklarıydılar ve herhangi bir şey elde etmek için hiç mücadele etmemişlerdi. Acı çekmenin, bir sabah uyanıp hayat hakkında bildiğini düşündüğü her şeyin lanet olası bir yalan olduğunu fark etmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorlardı.

Onlar bilmiyordu ama ben biliyordum. Karissa da biliyordu.

Karissa, onlar için fazla iyiydi.

Bu ortam ona göre olmasa da Karissa rahat görünüyor, sanki oraya aitmiş gibi davranıyordu. Belki de öyle düşünüyordu... Belki de öyle olsun istiyordu... Ama ben çok iyi biliyordum.

Karissa, hayatı boyunca mücadele etmiş ve ayakta kalmayı başarmıştı.

Hiçbir şey önüne hazır konmamıştı.

Paul ve diğer çocuklar mangalı hazırlamak için hızla masadan ayrıldılar. Karissa onlardan boşalan bir yeri kaparken Melody benim yanıma oturdu ve ikisi havadan sudan konuşmaya başladı. Bir süre onları dinledikten sonra sohbetle ilgilenmeyi bırakıp dikkatimi yeniden Paul'a verdim. O ve arkadaşları, mangalın içine beceriksizce döke saça kömürü yerleştirdiler. Sonra Paul cebinden küçük bir çakmak çıkarıp çakarak minicik bir ateş yaktı.

Yakıcı hiçbir madde kullanmadan alev alacağı beklentisi içinde yanmamış kömürleri üzerine koydu.

Kendimi tutamayıp bir an için Karissa'nın ses tonunun düşmesine neden olacak kadar yüksek sesle kahkaha attım. Ama dönüp nedenini sormadı. Mangal yakma konusunda hiçbir bok bilmiyordum ama ateş yakmak başkaydı.

Çok kolaydı. Bilim olduğu kadar sanattı da. Onları izlerken böyle bir beceriye asla sahip olmadıklarını açıkça görebiliyordum.

Kendilerini aptal yerine koymalarına, bu işin altından nasıl kalkacaklarını tartışmalarına, diğer ikisinin yanlış kömür almış olduğu, tutuşturucu gaz almayı unuttuğu ve hiçbir boktan anlamadığı için Paul'a söylenmelerine kısa bir süre daha izin verdim. Yumruk yumruğa kavga etmek üzereydiler ki sinirli bir ifadeyle iç çekerek bir yumruk atılmadan yanlarına gittim.

Tek kelime etmedim, sadece tartışmakta olan gençlerin arasına karışıp malzemelerine bir göz attım. Kullanacak yeterli bir şeyleri yoktu ama eldekiler de işe yarardı. Tek ihtiyacım, birkaç kâğıt peçete ve PAM yağ spreyinden bir kez sıkmaktı. Peçeteleri eşit olarak dağıtarak yerleştirdikten sonra Paul'a döndüm.

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Çakmak?" Elimi uzattım ve Paul soru sormadan çakmağı avucuma koydu. Çakmağı çakıp parmaklarımı yalayan alevlerin verdiği hissi umursamadan peçetelerin uçlarını yaktım. Kâğıdın tutuşmasını izledim, ardından çakmağı geri fırlatıp arkamı döndüm. "Bir şey değil."

Bana teşekkür etmedi.

Aptal herif bir süre daha şaşkın şaşkın baktı sadece.

Karissa'ya doğru yürümeye başladım. Melody, diğer arkadaşlarıyla sohbet etmeye başladığından konuşmaları sona ermişti. Karissa beni izliyordu. Tam önünde durduğumda sırtını piknik masasına yaslamış, yüzü nehre dönük oturuyordu. Buradan Manhattan siluetini, şehrin nehrin karşı kıyısındaki canlılığını çok net görebilirdiniz. Bakışlarıyla beni süzdü, sonra başını arkaya attı. Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bu işte iyisin," dedi.

"Hangi işte?"

"Az önce yaptığın işte."

Mangala kısa bir bakış attım. Kömürü kora çeviren alevler öyle yoğun ki gençler birkaç adım geri kaçtı.

Karissa'ya dönüp hafifçe omuz silktim. "Hepimizin kendine has becerileri var."

Kuşku dolu bir ifadeyle gözlerini kısmış, sanki bir şeyler çıkarmaya çalışıyormuş gibi sessizce yüzümü inceliyordu. İfadesiz bir yüz takındım. Bir süre sonra öne doğru eğilip bana bakmak için başını daha da kaldırdı. "Ateşle oynamak," dedi. Sesi zor duyulan bir fısıltı gibiydi. "Senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Bir kez bunu söylediğini duymuştum," dedi. "Çalışma odasında telefonla konuşuyordun."

Az önce söylediği şey onu gerginleştirmişçesine yoğun bir biçimde yutkundu. Bakışlarım boynunun kıvrımlarına kaydı. Boyun kaslarının kasılışını seyretmek çok güzel bir şeydi. Aletimi emdiği zaman nasıl hissettiğimi, onun pürüzsüz boğazından içeri kayıyormuş gibi hissederken tüm bedenimi saran sıcaklığı, tatlı ürpertiyi, içimin gıcıklanmasını hatırlattı bana.

Bundan ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım uzun süre katlanamamıştım. Onu becermek başka bir şeydi. İçindeyken, her hücresi sanki benimmiş gibi hissederken ona, bedenine ruhuna sahip oluyordum. Ama beni ağzına aldığında, bacaklarımın arasından gizlice bana baktığında gözlerindeki dürüstlük katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Bu, onun bana sahip olduğu andı.

Bu kadınla kıyaslandığında ben bir pisliktim.

Dizleri üzerinde olması gereken bendim.

Bu düşünce beni güldürdü. Uzanıp parmaklarımı boynundan aşağıya kaydırarak gırtlağına, kolye ucunun durduğu oyuğa indirdiğimde yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ona aldığım kolyeyi takıyordu. Alyansını takmıyordu ama *bunu* hiç çıkarmıyordu.

Kolye ucunu kaldırıp parmak uçlarımı yuvarlak takıda dolandırarak üzerine kazınmış olan kelimeleri okudum. *Carpe Diem.* Bir zamanlar yok etmeyi istediğin bir şeye bu kadar değer vermek sanırım komik bir histi. Kahkahalarla gülünecek tarzda komik değil, "bu ne lanet olası bir şaka" dedirtecek türden komik.

Tekrar gözlerinin içine baktım. "Yaptığım her şeyden kuşku mu duyacaksın?"

"Evet."

Sesi nefes kadar alçaktı.

Bir kez daha güldüm ama bu, bir şaka değildi. Dürüstlüğünü takdir ediyordum yine de bu lanet olası cevap hiç hoşuma gitmemişti.

"Tıpkı senin benden her zaman kuşku duyacağın gibi," diye devam etti. "Belki bir gün sen tekrar bana güvenirsen, ben de şüphe ile yaklaşmayabilirim."

Eğilip dudaklarımı kulağına dayayarak "Belki," diye fısıldadım. "Ama muhtemelen bunu yapman gerekmeyecek."

Kolyesini bırakıp doğrulduğum anda Melody bize doğru dönerek tekrar Karissa ile çene çalmaya başladı. Kocaman açılmış gözlerinde yalvaran bakışlar vardı. "Ee, bir kez daha düşündün mü?" diye sorarken ses tonu bu bakışlarla uyum içindeydi.

Karissa ona baktı. "Neyi düşündüm mü?"

Melody, "Benimle o derse girmeyi," dedi. "Ahlak ve Toplum"

Karissa'nın yüz ifadesi değişti; burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle hayır."

Melody, öfke krizi geçiren bir bebek gibi onu koluna yapışıp çekiştirerek, "Yaa, hadi ama!" dedi. "Lütfen. Felsefe dersine sensiz giremem. Bu hiç adil değil. Tanrım, bunu hakaret kabul ederim."

"O zaman o dersi alma."

"Ama istiyorum ve senin neden istemediğini anlamıyorum."

Masaya yaklaşmakta olan Paul, "Neyi istemediğini?" diye sorarak konuşmaya katıldı. "Neler oluyor?"

"Karissa benimle o derse girmek istemiyor."

Paul kahkaha attı. "Felsefe dersine mi? O dersten kalmamış mıydı?"

Karissa, "*Kalmadım,*" dedi. "Sadece umduğum kadar iyi bir not alamadım."

Melody, "Çünkü Santino, aşağılık herifin tekiydi," dedi. "O dersten A alman gerekirdi. Çok iyiydin. Gün boyu *olmak ya da olmamak, ormanda bir ağaç osursa ve etrafta kimse yoksa koku da yoktur** kafasında takılan birisin sen, Kissimmee."

Diğerleri kahkaha ile güldüler. Melody'nin hakkını vermek lazımdı... Kesinlikle komik bir kızdı... Ama benim tek fark ettiğim şey bu lakabı duyunca Karissa'nın irkilmesiydi. Bunun altında yatan derin anlamı, anne ve babasıyla benim Kissimmee'deki geçmişimi bilip bilmediğini merak ettim.

Acaba ona söylemeli miydim?

Annesiyle babasının hayatımı mahvettikten sonra kaçtıkları yerin orası olduğunu söylemeli miydim? Bunun kurtuluşları olduğunu düşündüklerini söylemeli miydim? İzlerini sürüp onları Kissimmee, Florida'da küçük bir evde

* Orijinali "*Ormanda bir ağaç devrilirse* ve bunu kimse duymazsa, o ağaç ses çıkarmış olur mu olmaz mı?" olan ve "doğru" ile "gerçeklik" arasındaki farka işaret eden ünlü bir felsefe sorusu.

mükemmel aile tablosu görüntüsünde yaşarken bulduğumu söylemeli miydim? Johnny, Carmela'yı gönderip benimle yüzleşmek için geri dönmeden önce birlikte yaşadıkları son yer orasıydı. Bir zamanlar onun "*Kissimmee'miz* her zaman olacak," dediğini duymuştum.

Bir tepsi içinde kendini bana sunarsa karısını rahat bırakacağımı düşünmüştü ama ben kolay lokma peşinde değildim.

Eşit adalet istiyordum.

Arkadaşlarından biri seslenince Paul yanımızdan ayrılıp mangalı kontrol etmeye gitti. Alevler biraz azalmıştı, böylece bulunduğum yerden onları net olarak görebiliyordum.

"Ahlak ve Toplum," diyerek sohbete katıldım. "Sanırım bu, tartışmaya açık sosyal konularla ilgili bir ders. Kulağa çok ilginç geliyor."

"Gördün mü?" Melody eliyle beni işaret etti. "Naz, anladı. Ve yazdığımız cinayet ödevini hatırlıyor musun? Ondan A almıştın. Bu tam senin kalemin. Cinayet tam senlik bir olay."

Bu söz üzerine kahkahamı zor bastırdım.

Karissa'nın cinayet hakkında yazdığı ödevi okumuştum. Sınıfta ona davranışı hakkında kendisiyle ilk kez yüzleşirken Daniel'ın masasının üzerinde görmüştüm.

Berbattı.

Kalmayı hak etmişti.

Ama elbette yine de geçmesini sağlamıştım.

Melody, "Hadi ama," diyerek onu pohpohlamaya devam etti. "Koca bir bölüm cinsel ahlaka ayrılmış. Bu dersi almalısın. Diğer her şey zırvalık ama bu önemli. Biliyor musun, son zamanlarda herkes sanki söyleyecek bir şeyleri varmış gibi konuşmak istiyor? Ama ağızlarını açınca hiçbir şey çıkmıyor. Bu *çok tuhaf*. Böyle zevk veren bir sohbeti başka nerede bulacaksın?"

Bu kızın neler zırvaladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama her ne olduysa Karissa'nın dudaklarının kıvrılmasına ve hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Eminem'den."

Melody, dramatik bir hareketle göğsünü kavrayıp başına geriye attı. "Tanrım, keşke. Keşke bu adam bütün bir gece bana zevk verse. Ama burada değil, oysa sen buradasın. Bu yüzden o dersi kesinlikle birlikte almalıyız."

Paul, mangalın üzerine metal ızgarayı koyarken, "Üstelik bu sene Santiona için endişelenmene gerek yok," diye seslendi. "Biri senin yerine icabına baktı."

Karissa'nın bakışları anında bana döndü. O sırada Melody dikkatini başka yöne vermiş, profesörün ölümünü bu kadar hafife aldığı için erkek arkadaşını azarlamaya başlamıştı. Bana dikilen bakışlarda sadece şüphe vardı. Biliyordu. Bildiğinin farkındaydım. Bunu dile getirmemiş ve bana sormamıştı. Polis tarafından sorguya çekildikten sonraki sohbetimizde bile bu konuyu açmamıştı ama bunu düşündüğünü gözlerinden anlayabiliyordum.

Bana sormak istiyordu.

Umarım asla sormazdı.

Çünkü eğer vicdan azabı duymam ya da bir tür mantıklı açıklama getirmemi bekliyorsa istediği şeyi benden asla alamayacaktı. Yaptığım şeyden dolayı bir an bile pişmanlık duymamıştım. O adam bunu hak etmişti.

O lanet olası işaret çubuğunu tam kalbine saplamıştım.

Daha önce kimseyi kalbinden bıçaklayarak öldürmemiştim. Çok canice ve kişiseldi. Profesyonelce davranmayı tercih ederdim. Ama beni çok kızdırmış ve rencide etmişti. Ölürken yüzüme bakmasını istiyordum. Bu işin çabucak sonuçlanmasını bekliyordum ama mücadele ettik. Savaştı, kaçmaya çalıştı. Ayağa kalktığında o lanet olası çubuk hâlâ göğsündeydi.

O gün bir ders aldım.

Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Johnny'nin kalbine bıçak saplamadan önce boğazını kesmemin nedeni de buydu.

Gözlerimi Karissa'ya dikerek başını çevirip başka tarafa bakmasını bekledim ama öyle yapmadı.

Dik dik baktı.

Ve baktı.

Ve baktı.

Bana böyle baktığında sanki ruhumu kazıyordu.

Sanki karanlığın bir bölümünü kazıyarak, altında kalmış olabilecek şeyi kurtarmaya çalışıyordu. Acaba her parçamın bozuk olduğunu, içimdeki iyinin bile olması gerektiği kadar iyi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrayacak mıydı?

Bir süre sonra Melody tekrar ona dönerek Karissa'nın dikkatini benden uzaklaştırdı. "Ee? En azından düşünecek misin?"

Karissa sinirli bir biçimde iç çekti. "Olur."

"Düşünecek misin yani?"

"O kahrolası dersi alacağım."

Melody, bu kez heyecan içinde bir kez daha onun koluna yapışarak ciyak ciyak bağırmaya başladı. Dikkatinin dağılması fazla uzun sürmedi. Diğer arkadaşlarını da sohbete dahil edip konuyu değiştirdiğinde kızlardan biri lafa karışarak o önemli soruyu sordu. "Santino denen adam kim?"

Melody, en baştan, Karissa'nın felsefe dersine girdiği ilk günden başlayarak hevesle bütün hikâyeyi anlatmaya başladı.

Gayet olağan bir şeyden söz ediyormuşçasına, "Karissa'ya bir bakış attı ve burun kıvırdı," dedi. "Hiç sebepsiz yere ondan nefret ediyordu. Tam bir saçmalıktı."

Saçmalıktı belki. Ama bir sebebi vardı ve bu kesinlikle ondan nefret ettiği için değildi. O gün Karissa'yı görmemişti bile. Onu *bir kez* bile gerçekten gördüğünü sanmıyorum. Ona bakarken tek gördüğü, henüz genç bir adamken âşık olduğu kızdı; Daniel Santino'nun kalbinin tek sahibine çok benzeyen genç bir kızdı. Ama o, bu kalbi parçalamış, yok etmişti. Carmela'yı her zaman arzu etmiş, bir köpek yavrusu gibi peşinde dolanmış, ona en ufak bir ilgi gösterdiğinde koşarak gelmiş, önüne attığı her kemiği yalayıp yutmuştu. Carmela ise onun bu sinir bozucu tutkusuyla eğlenmiş, hatta birkaç kez onunla çıkmıştı.

Bunu acıdığı için yaptığını söylerdi.

İyi bir düzüşmeyi hak ettiğini söylerdi.

Fakat sonunda kötü bir alışkanlığı bırakır gibi onu bıraktı ve yerine daha kötüsünü seçti: Johnny'yi.

Karissa o gün sınıfa girdiğinde ona baktı ama yeni öğrencisini görmedi. Eski aşkını gördü. Elinden kaçanı gördü. Ama onun yüzünü tekrar gördüğü için sinirlenmedi.

Sinir değildi; Karissa'nın onda yarattığı his *korkuydu*.

Çünkü Santino, peşinde olduğum yüzün bu olduğunu biliyordu.

Ve onu bulduğumda planladığım şeyi kesinlikle yapacağımı biliyordu. Melody, hikâyesinde dönem ortalarına, benim de işin içine girdiğim kısma gelmişti. Kımıldanıp durmasından, kimsenin yüzüne bakmamasından Karissa'nın rahatsız olduğu açıkça belliydi. Paul, etleri mangala koyarken yemekten söz etmeye başlayarak lafa karışınca mutlu oldum. Karissa'nın da rahat bir nefes aldığını gördüm.

Kendini neden bu duruma soktuğunu bilmiyordum.

Zorunlu olmadıkça başkalarıyla birlikte zaman geçirmezdim.

Gün, akşamüstüne dönüştü. İçeri girerken yanından geçtiğimiz "Parkta alkol içilmez" tabelasına rağmen ortaya

bir buzluk çıkartıp kutuları açtılar. Karissa pes etmiş bir halde diğerleriyle birlikte içerken ben onun getirdiği bir şişe suyu yudumluyordum.

Aşırı sıcaktı.

Grup sıkıcıydı.

Ter içindeydim; tam anlamıyla perişan bir haldeydim ama hiçbir şey söylemiyor, yemeğe hiç niyetimin olmadığı fazla pişmiş hamburgeri parçalıyordum. Masanın kenarında, Karissa'nın yanında oturuyordum. O kadar yakındık ki ikimizden biri hareket ettiğinde kollarımız birbirine sürtüyordu. Karissa dışında hiç kimse ne yaptığıma dikkat etmiyordu. Karissa düzenli aralıklarla beni inceliyordu. İlgilenmiyor gibi görünmeye çalışıyordu ama bakışları merak doluydu. Birkaç kez çaktırmadan bana baktıktan sonra sonunda bakışlarını yakaladım. Yakalanmış olduğunu fark edince donakaldı.

Ufak bir ısırık alıp zorla çiğnemeye başladım. Karissa dikkatle beni izlerken boğazıma takılan kurumuş etin neden olduğu öğürme dürtüsünü bastırmaya çalıştım.

Bir süre sonra bana doğru eğildi. "Ya zehirliyse?" diye fısıldadığında sadece benim duyabileceğim kadar yakındı.

Masadan bir peçete kaptım ve ağzımdaki her şeyi içine tükürdüm. *İğrençti.* Peçeteyi tabağıma fırlattım ve tabağı kenara ittim.

Bu boktan şeyle işim bitmişti.

Karissa'nın gözleri kocaman oldu. "Bunu yapman için söylemedim."

Şişedeki sudan bir yudum alıp, "Senin yüzünden değil," dedim. "Zorunda olsam da yutamazdım zaten."

Gözlerini benden tabağına, henüz dokunmadığı hamburgerine çevirdi. Ardından tekrar bana baktı. Hiçbir şey söylemeden tabağını alıp ayağa kalktı; bir an tereddüt ettikten sonra benimkini de aldı. Onları çöp kutusuna attık-

tan sonra kalan birasını bir dikişte bitirip kutuyu çöpe fırlattı ve buzluktan bir kutu bira daha çıkardı.

Akşamüstü akşamın erken saatlerine dönüştü. Yüzmek için su kenarına gitmeye karar verilince her şey toplandı; çoğu atıldı, gerisi buzlukların yanında koyuldu.

Havuzun kenarındaki küçük yuvarlak bir masaya oturdum; başımın üzerinde devasa mavi bir şemsiye vardı. Ufacık alan hıncahınç doluydu; Karissa'yı süzebilecek en az yüz çift göz vardı ama o, üzerindekileri çıkararak masada benim yanıma bırakıp bronz tenini pırıl pırıl gösteren parlak pembe bikinisiyle orada dikilirken hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Parlak kumaş en mahrem yerlerini örtüyordu; bakmaya cesaret eden bir erkeği öldüreceğim yerlerini... Diğer taraftan hayal gücüne çok az yer kalıyordu. Kıvrımları gururla sergileniyor; her gamzesi, her çukuru, her kavisi, her kıvrımı, teninin karanlıkta yanımda yatarken beni çağıran her noktası...

Bu, günaha davetti.

Bu, dayanılmazdı.

Bu görüntüyle yanımdan uzaklaşmasına izin vermek için sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullandım.

Saçlarını dağınık bir topuz halinde toplayarak havuzun kenarına doğru yürüdü. Gözlerimi zorla ondan uzaklaştırdım ve sinirli bir biçimde iç çekerek ellerimi terli yüzümde gezdirip gözlerimi kapadım. Gözlerimi tekrar açtığımda ilk gördüğüm havuzun diğer kenarında, Karissa'nın tam karşısında dikilmiş ve vücudunda dolandırdığı gözleri bakmaması gereken tehlikeli yerlere çok yaklaşmış olan Paul'du.

İkinci hata.

Tenim karıncalandı. Ruhumu savaşamayacağım kadar sıkı sarıp sarmalamadan içimde düğüm düğüm olan gerilimi boşaltmaya çalıştım. Karissa suya atladı ve anında dibe dalıp gözden kayboldu.

Delikanlı ancak o zaman gözlerini ondan ayırdı.

Ardından o da atladı ve kız arkadaşına doğru yüzdü. Yanına varır varmaz Melody'yi tutup kaldırdı ve tekrar suya attı. Kız ciyak ciyak bağırarak kahkahalar attı.

Suda şakalaşıyor, oynuyor, yüzüyor ve birbirlerine su atıyorlardı. Karissa'yı böyle görmek tuhaftı. Başkalarının yanında bu kadar rahat, bu kadar huzurlu ve mutluydu. Sanki iki ay önce bir tokat gibi yüzüne çarptığım gerçek unutulup gitmiş, burada yarattığı yaşamın gerisinde kalmıştı. O zamandan beri onu bu kadar mutlu görmemiştim... İncindiğinden beri yani.

Güneş gökyüzündeki konumunu değiştirip batıya doğru iyice yaklaştığında hava kararmaya başladı. Karissa nihayet havuzdan çıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde su damlata damlata bana doğru yürüdü.

Saçlarını kurulamak için çantasından havlu çıkardı. Onu seyrettiğimi fark edince havluya sarınıp utangaç bir ifadeyle gülümseyerek vücudunu örttü.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Neyi?"

"Kendini benden saklıyorsun," dedim. "Havuzdaki bu kadar insanı umursamıyorsun. Sanki *onların* bakmasından hiç rahatsız değilmişsin gibi davranıyorsun."

"Bakmıyorlardı."

"Bakabilirlerdi."

"Bakmıyorlardı," dedi ısrarla. "Yani bakmış olabilirler ama öylesine. Oysa sen..."

Sözünü yarım bırakınca "Ne olmuş bana?" diye sordum.

"Sen bana *gözlerini dikiyorsun.*"

"Bu bir sorun mu?"

İç çekti ve havluyu daha da sıkı sararak sanki yanımdan uzaklaşıyormuş gibi arkasını döndü. Eski kafalı bir tavır içindeymişim gibi göründüğümü biliyordum. Lanet olsun, belki de öyleydim ama onu kızdırmaya çalışmıyordum.

Yine de aramızdaki duvarların yükseldiğini görebiliyordum.

Fazla uzaklaşamadan uzanıp kolunu yakalayarak onu durdurdum. Masaya doğru geri çektiğimde tüm bedeni gerildi.

Onu çekip yanımdaki sandalyeye oturturken, "Sorun çıkarmaya çalışmıyorum," dedim. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

Bana doğru yaklaştı ama vücudu hâlâ örtülüydü. "Biliyor musun?" dedi. "Benim hakkımda her şeyi bilen biri olarak hiçbir şey anlamıyor gibi görünüyorsun."

Ses tonu sertti, hatta neredeyse düşmancaydı.

Onu kızdırmıştım.

Elini havuza doğru sallayarak, "Bu insanları mı kast ediyorsun?" diye devam etti. "İstedikleri kadar bakabilirler. Baktıklarını fark etmem bile, çünkü ne düşündükleri umurumda değil. Artık değil. Eskiden... Önceden diğer insanlar tarafından kabul görmek, normal biri olmak isterdim. Zaman zaman hâlâ öyle hissediyorum; çaba harcarsam öyle olabilirmişim gibi. Ama öyle değilim. Annemle babam katil ve yalancı. Sen ise..." Kuru bir kahkaha attı. "Sen ise neysen osun. Bu yüzden evet, bu insanlar ne kadar bakarlarsa baksınlar, asla gerçek beni göremezler ve gördükleri şey hakkında ne düşündükleri hiç umurumda değil. Ama sen bana bakıyorsun. Hem de gerçekten bakıyorsun. İçimi gördüğünü biliyorum. Ve belki de, Naz... belki de ne düşündüğünü umursuyorumdur."

Cevap vermeye fırsat bulamadan diğerleri de havuzdan çıkıp bize doğru yürümeye başladılar. Karissa'yı bıraktım. Tekrar ayağa kalktı ve şortuyla tişörtünü üzerine geçirecek kadar kısa bir süre için havlusunu indirdi.

"Bir şeyler içmem gerek," diye mırıldandı.

Melody, kolunu Karissa'nın omzuna atarak, "Aynen, bebek," dedi. "İşte bu! Bardakları dolduralım ve kafayı bulalım."

12. BÖLÜM

Parkın ön tarafındaki birinci iskeleyi çevreleyen çim alana doğru ilerledik. Alan hıncahınç doluydu ama kalabalığın ortasında boş bir yer buldular. Örtüleri yere serip sanki evlerindeymiş gibi yayıldılar. Ben ise örtülerden birinin kenarına tek başıma oturdum.

Biraz daha içtiler.

Hiç konuşmadan Karissa'nın söylediklerini düşünüyordum.

Şakalaşıyor, gülüşüyor, oyunlar oynuyor, sanki ergenliğe yeni girmiş çocuklar gibi davranıyorlardı.

Ben ise düşüncelerimin arasında kaybolmuştum.

Nihayet güneş batıp karanlık alanı kapladığında Karissa zil zurna sarhoştu. Sıcaklık ve karnının aç olduğu düşünüldüğünde başka şansı olamazdı zaten. Nehrin karşı

kıyısında yükselen Manhattan siluetine gözlerimi dikmiş, hiç uyumayan bu şehrin ışıklarını hayranlıkla seyrediyor ve elimden geldiğince Karissa'ya göz kulak oluyordum. Sonunda arkadaşlarının yanından ayrıldı ve oturduğum yere gelerek tam karşımda durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi ona çevirip karanlıkta süzdüm onu. "Manzaranın tadını çıkartıyorum."

"Ha." Arkasına baktı. "Engelliyor muyum?"

"Hayır," dedim. "Manzara *sensin.*"

Gözlerini devirdi. Tam yana doğru bir adım atıyordu ki onu sımsıkı tuttum. Gafil avlanmıştı. Damarlarında dolanan alkol yüzünden refleksleri yavaşlamış, direnci azalmıştı. Onu tutup örtünün üzerine doğru çektim. Dengesini kaybedip tam yanıma düşerken korku dolu bir çığlık attı, ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Dizleri kasıklarıma çarptığında acıyla inledim. Penisimin üzerine inmesine ramak kalmıştı. Yaram sızladı ama o kıkırdıyordu... Dalga geçercesine *kıkırdıyordu*. Sinirlenmemeliydim. "Sarhoşsun, hapishane kuşu."

Parmaklarını neredeyse burnumu sıkacak kadar yüzüme yakın tutarak birkaç santim açıp, "Biraz," dedi.

"İçmeden önce bir şeyler yemeliydin."

"Evet, haklısın," diye geveledi. "O herifin dokunduğu *hiçbir şeyi* yemem."

"O herif kim?"

"Paul."

Ha!

Üçüncü hata.

"Gidip bir şeyler alabilirdim. Boş mideyle içki içmek iyi değil."

Önemsemez bir tonla ufladı. "Siktir et! Zaten ne iyi ki?"

Dağınık saçlarını yüzünden çekerek, "Sen," dedim.

yüzdükten sonra topuzu açılmıştı ve şu an darmadağınık bir haldeki bukleler her yana dökülüyordu. "Sen hâlâ iyisin."

Sanki o âna kadar duyduğu en komik şey buymuş gibi bir kahkaha daha attı. Ayağa kalkmasını ve sallana sallana uzaklaşmasını bekliyordum ama olduğu yerde döndü bacaklarımın arasına sokulup bana yaslandı. Sırtını göğsüme dayadı; başını çenemin tam altına koydu. Klor ve ter kokuyordu, teni pürüzsüz ve ışıl ışıldı, omuzlarında ve yanaklarındaki çiller artmıştı.

Bugün güneş ona dokunmuştu.

Burnu bile kızarmıştı.

"Söyle bakalım," dedi. "İyi biri senin gibi birine âşık olur mu?"

Doğru, hatta belki de biraz zalim bir soruydu ama son zamanlarda beni *sevdiğini* itiraf etmeye en yaklaştığı an buydu. Çenemi başına dayayıp bir an düşündüm. "Muhtemelen hayır."

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece oturdu. Kollarını dolayıp onu kendime çektim. Sıcaklığını hissediyordum. Havai fişekler atılmaya başlayıp köprüden yükselerek karanlık gökyüzünü doldurana kadar hiç konuşmadı.

Arkadaşları çığlık çığlığa tezahürat yapıp yanımızda yaygara koparırken nihayet, "Çok güzel," diye fısıldadı. Ses tonundaki şaşkınlığa gülümseyerek arka arkaya patlayan fişeklerin gürültüsünü dinledim ve farklı renklerin ışıltısının tenindeki yansımalarını seyrettim.

"Havai fişekleri her zaman sevmişimdir," dedim. "Barut, kimyasallar ve yakıt dikkatli bir biçimde ayarlanarak çok güçlü, ölümcül ama böylesi zararsız görünen bir şey elde edilir. En mükemmel anda patlamalarını sağlamak için nasıl kontrol edileceğinin, ne kadar ısı ve ne kadar enerji gerektiğini bilmek gerek... Büyüleyici."

Başını eğdi ve hafifçe kayıp beni daha rahat görebilmek için doğruldu. Bakışlarını hissedince gözlerinin içine baktım. Gecenin karanlığında siyah görünüyorlardı.

"Böyle konuştuğunda gözlerin parlıyor."

Omuz silkerek yüzünü inceledim. Işık parça parça yüzünü aydınlatıyordu; geri kalan kısımlar ise gölgeler içindeydi. "Bazı şeyleri yeterince güzel yaparsan, insanlar onun ne kadar zarar vereceğini düşünmezler."

Tekrar dikkatle bana baktı.

O bakış.

Derimi tırmalıyormuş, daha içlere girebilmek için tenimi parçalıyormuş hissi veren o bakış. Sanırım az önce ne demek istediğini şimdi anlamıştım.

Çünkü kimse bana onun gibi bakmıyordu.

Teslim olmayarak bakışlarına karşılık verdim. Geri adım atmasını, bakışları kaçıran kişinin ilk o olmasını bekledim ama diğerlerini sindirdiğim gibi onu sindiremezdim. Bunu asla yapamamıştım.

Bu kahrolası korkusuzluk doğasında mı vardı, genlerine mi kodlanmıştı, kanı bozuk soyunun ona bir armağanı mıydı yoksa yaşamın ona öğrettiği, fark etmeden yaşadığı kaçak hayatın biçimlendirdiği bir şey miydi bilmiyordum. Acaba bu özelliğini babasından mı almıştı, yoksa benden mi cesaret alıyordu?

Yavaşça uzandı ve bir süre durup düşündü. Gözleri dudaklarıma öyle belli belirsiz kaydı ki neredeyse kaçırıyordum. Derin bir nefes aldı ve kararlı bir ifadeyle geri verdi. Ardından gözlerini kapatıp yoluna devam etti.

Cesur, yürekli kadınım beni öpüyordu.

Yumuşacıktı. Çekingendi. Tatlıydı. Nefesi titrek, dudakları hafif aralıktı ama yine de bir öpücüktü ve bana tadını çıkarmak düştü. Her şey berbat olduktan sonraki ilk öpüşmemiz değildi bu. Hatta onun başlattığı ilk öpüşme

de değildi ama bu, farklıydı. Arzudan ziyade acı hissi veriyordu. Sanki susuzluğunu bastırmak için nasıl su içildiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Ufak yudumlar.

Aldığı sadece bu kadardı.

Dudaklarıma küçük öpücükler kondurdu ve sonra geri çekildi.

Tekrar bana baktı.

Beş... On... On beş saniye.

Ve sonra arkasını döndü.

Yeniden kollarımın arasına yerleşip bacaklarımın arasındaki örtüye yayıldı ve tek kelime etmeden başını yukarı kaldırıp bana bakarken gördüğüm aynı korkusuz ifadeyle havai fişekleri izlemeye başladı.

Sanırım ikimiz arasında tek ateşle oynamayı bilen ben değildim... Ve bundan keyif alan da tek ben değildim.

"Sana bakarken ne düşündüğümü bilmek ister misin, Karissa?"

"Ne?"

"Bu dünyada bir benzerin daha olmadığını düşünüyorum."

Havai fişek gösterisi sanki sonsuza kadar devam etti.

Karissa başka hiçbir şey söylemedi.

Ne parkta, ne arabaya yürürken, ne de eve dönerken.

Genellikle her konuşmadığında olduğu gibi gergin bir sessizlik değildi bu. Hemen yanımdaydı, tamamen gevşemiş durumdaydı. Benden nefret ettiğini hatırlamayacak kadar sarhoş olduğundan mı, yoksa nihayet bunu unuttuğundan mı böyleydi bilmiyorum.

Eve vardığımızda elimi sırtına koyup onu ön kapıya kadar götürdüm. Ben doğru anahtarı bulmaya çalışırken küçük verandada beni bekledi. Yeni kilitlerle uğraşmam biraz zaman aldı. Sırtımı yavaş yavaş tuhaf bir duygu kapladı, ense köküm karıncalandı.

Ensemdeki tüyler dikildi.

Anahtarı yarısına kadar deliğe sokmuştum ki beni yiyip bitiren bu duyguyla donakaldım. Tüm bedenim gerildi, kulaklarım dikildi. Yakınlarda biri vardı. Yavaş yavaş başımı çevirdim ve gözlerimi dört açıp etrafımızdaki karanlığı inceledim. Hem bakıyor hem de dinliyordum ama hiçbir şey görmedim.

Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Ama aptal değildim. Karanlık beni kandıramazdı. Sırf görmüyor olmam, orada olmadığı anlamına gelmezdi. Hissediyordum; tenimde dolandığını hissediyordum.

Biri bizi gözetliyordu.

Biri beni gözetliyordu.

Biri *onu* gözetliyordu.

Bir şey olmasını, karanlıktan birinin çıkmasını bekleyerek etrafa tekrar göz attım ve biri bana dokunduğunda deli gibi sıçradım. Bakışlarım hızla kolumdaki ele çevrildi, ardından Karissa'ya baktım ve bakışlarında tuhaf bir ifadeyle gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. "Bir sorun mu var, Naz?"

Evet, sanırım.

Kesinlikle yanlış bir şey vardı.

Burada biri vardı.

Bir kez daha arkama dönüp caddeye son bir bakış attım. Sonra Karissa'ya döndüm ve onu korkutmamak için hafifçe gülümsedim. Sanırım şu an bunu hissedemeyecek kadar sarhoştu. "Bir şey yok."

Anahtarı çevirdim, son kilidi de açtım ve kapıyı ittim. Beni deli eden izleniyor olma hissini bastırmaya çalışarak önümden içeri girmesini işaret ettim. Ama beni dinlemedi. Verandada bir süre daha oyalandı, sonra neredeyse bana dayanana kadar yaklaştı. Başımı eğip ona baktım ve hafifçe dudaklarını yalayışını izledim.

Parmak uçlarına basarak yükseldi ama yüzünü avuçlarımın içine alıp onu durdurdum. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta öylece tutup koyu gözlerine dikkatle baktım. Emin olmadığını gösteren bir işaret arıyordum.

Ciddi bir ifadeyle, "Sarhoşsun," dedim. "Ne yaptığının farkında değilsin."

"Kesinlikle farkındayım," diye fısıldadı. "Biraz sarhoşum sadece. Aptal değilim. Kim olduğunu... ne olduğunu biliyorum. Ne yaptığını da. Ve benim ne yaptığımın da farkındayım. Ne istediğimi biliyorum."

"Peki, neymiş bu? Ne istiyorsun?"

Uzanıp bileklerimi tuttu ve ellerimi yüzünden çekti. Onları yüzünden çekmem için beni zorlayacak kadar güçlü değildi ama ona karşı koymadım. Tekrar parmak uçlarının üzerinde yükseldi ve gözlerini kapatarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Öpücüğüne karşılık verdim ancak gözlerimi kapatmadım.

O duygu geçmiyor, uzaklaşmıyordu. İçimde gitgide artıyordu. Paranoyaklaşmıştım, açlıktan ölüyordum ve bununla uğraşamayacak kadar yorgundum. Karissa'nın dudaklarından uzaklaşmaya çalıştığım anda kollarını boynuma dolayıp beni açık kapıdan içeri doğru itip antreye soktu. Sonunda öpüşmeyi kesip tekrar dışarı çıktım ve kuşkuyla caddeye bir kez daha göz attım.

Göz ucuyla bir gölgenin hareket ettiğini gördüm.

Belki de hayal görmüştüm.

Belki uykuya ihtiyacım vardı.

Başımı o tarafa doğru çevirdim ama karanlıkta hiçbir şey görmedim. Ağaçlar, çim alanlar, arabalar ve posta kutuları dışında hiçbir şey yoktu. Uzakta patlayan havai fişeklerin sesleri, Karissa beni öptükçe iyileşen yaraları açan silah seslerininkine benzer çatırtılarla havayı dolduruyordu.

Siktir et.

Kapıyı çarparak kapattım, bütün kilitleri tek tek kilitledim ve her birinin sıkıca kapandığından emin oldum ve ardından tüm ilgimi Karissa'ya verdim. Dışarıdaki şey, ister dost ister düşman, ister gölge ister rüzgâr, ne olursa olsun içeri girmeyecek ve burada sahip olduğum şeye zarar vermeyecekti.

Dudakları dudaklarıma yapışmış, kolları boynuma dolalı bir halde, ne acele ederek ne de oyalanarak üst kata yöneldik. Onu tutkuyla öpüyordum; arzum her saniye artıyordu. Ellerimi kalçalarına götürdüm ve parmak uçlarımla tişörtünün eteğinin altından çıplak tenini okşadım.

Tişörtünü çıkaracak kadar bir süre öpüşmeye ara verdim. Kollarını havaya kaldırıp ben onu soyarken kendini tamamen bana teslim etti. Amacım her ânın tadını çıkararak onu yavaş yavaş soymak olsa da giysileri hızla kenara atıldı.

Onu yatağa çekerek tamamen giyinik halde üzerine çıktım. Dudaklarım ağzından boynuna, oradan çenesine, ardından boynuna indi. Elleri tişörtümün altında sırtımda dolanırken öpüyor, ısırıyor, tuzlu tenini yalıyordum.

Dudaklarım göğüslerini bulmadan önce doğruldum ve tişörtümü çıkardım. Dilimle meme ucunda daireler çizdikten sonra hassas meme ucunu dudaklarımın arasına alıp emmeye başladım. Elleriyle saçlarımı avuçlayarak inleyip sırtını yay gibi gerdi.

Ayakkabılarımı ayaklarımla itip çıkararak yatağın dibine atarken aynı dikkati vererek diğer meme ucuna geçtiğimde, "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, Naz."

Dudaklarımı yeniden dudaklarına götürüp yalvarışını bastırmadan önce boynunu öptüm. Şortumu indirip öpüşmeye ara vermeden el yordamıyla çıkardım ve bacakları-

nın arasına girdim. Yaydığı ısı tüm bedenimi titretti. Tenine sinen güneş kokusunu hâlâ alabiliyordum. İçine girerken öyle derin nefes aldım ki koku başımı döndürdü.

Kolları ve bacaklarıyla bana dolanmışken öyle iyi hissettiriyordu ki. O kadar iyiydi ki böyle bir şeyin kötü olabileceğine inanmak çok zordu. Onun için yanlış kişi olabileceğime inanmak çok zordu. Ama ben öyle olduğumu biliyordum... Kendini vermesi gereken son insandım ben... Ama bu gibi anlar; yani sanki soluksuz kalmış ve aniden şaşırarak birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu anlamış, bir parçasını kaybetmişken bulmuş ve yeniden bir bütün olduğunu fark etmiş gibi derin bir nefes aldığı zamanlar bana umut veriyordu.

Bu, yanlış bir şey olsa bile bir biçimde her şeyi düzeltmek için bir yol bulabileceğim umudunu veriyordu.

Dilimi kulak memesinde gezdirirken, "Söyle," diye fısıldadım. "Ne yapmamı istiyorsun söyle bana. Benden istediğin ne var?"

Ona her şeyi verirdim.

Eğer isterse şu lanet olası göğsümü çıplak ellerimle yırtarak açar, kalbimi yerinden söker ve ona verirdim.

Söylemesi yeterdi.

İstemesi yeterdi.

Avaz avaz milyonlarca istekte bulunabilirdi ve hepsinin gerçekleşmesi için ölümü bile göze alırdım. Ama o sadece, "Beni sevmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Ben de.

Onu seviyordum.

Her seferinde daha derine girip, her santimimle onu doldurmaya çalışarak dudaklarımı teninden hiç çekmeden içinde gidip geldim. Teni kızarana, ter içinde kalana, daha fazlasını vermem için bana tekrar yalvarmaya başlayana dek seviştim onunla.

Daha sert.
Daha derin.
Daha çok.
Daha çok.
Daha çok.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyordu. Daha fazla sürtünmek istercesine bana yasladığı meme uçları sertleşmişti. Elleri tırmalarcasına sırtımda dolanıyor ama tırnakları tenime batmıyor, kan akıtmıyordu. Yine de boydan boya uzanan, kurtulamadığım bir sızı halinde bıraktıkları izleri hissedebiliyordum. Hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alarak yüzümü boynuna gömdüm. Dudaklarımla kulak memesini tutup emmeye başlamadan önce dilimle terli tenini yaladım. Tekrar saçlarımı avuçlayarak çığlık attı.

Her hareketimde klitorisine sürtecek kadar onu kendime yakın tutmuştum, içinde gidip gelirken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Sadece biraz daha derine girmek ve daha sert bastırabilmek için hızımı düşürdüm.

Başını geri attı ve ağzından boğuk bir inilti çıktı. Bedeni hafif sarsılmalarla kıvranarak boşalırken zevk çığlıklarını dinleye dinleye omzunu ısırdım. Benim de orgazm olmak üzere olduğumu hissedebiliyordum. Boşalma arzusu içimde gitgide artıyordu. Kendimi daha fazla tutabilecek, daha fazla geciktirebilecek enerjim yoktu.

Onun orgazmının etkisi azalmaya başladığı anda boynuna gömülmüş bir halde inleyerek ve titreyerek içine boşaldım. Birkaç kez daha gidip gelerek haz denizinde dolaştım. Ardından hareketsiz bir halde üzerine uzandım.

Uzaklaşmadım; onun da uzaklaşmasına izin vermedim. Ona sımsıkı sarılmış bir halde kesik kesik nefes alışını dinleyerek ve deli gibi çarpan kalbini hissederek içinden çıkmadan öylece durdum.

Gözlerimi kapatıp, bundan dolayı pişman olma, diye düşündüm. *Kendini bana verdiğin için pişman olduğunu söyleme.*

Sakın pişman olma.

Ne yaparsam yapayım.

"Naz, ben..."

Henüz söylemek istediği şeyi söyleyemeden ani bir ses duyuldu. Üst kattaki yatak odasından bile aşırı yüksek duyulan kötü bir sesti bu.

Ne olduğunu algılamam sadece bir saniye sürdü.

Arabam.

Telaş içinde Karissa'dan uzaklaştım. Ayağa fırlayarak yerde duran şortumu kapıp üzerime geçirdim.

Soru sormasına fırsat vermeden koşarak dışarı çıkarken, "Burada kal," dedim. Hızla alt kata indim ve anahtarları eve geldiğimizde bıraktığım yerden alarak sokak kapısına yöneldim.

Çalışma odasına girdim ve parmaklarımı kitap ciltlerinin sırtlarına hızla sürterek kitaplığı boydan boya geçip *Savaş ve Barış*'ı buldum. Hâlâ olması gereken yerdeydi.

Neyse ki Karissa onu okumaya kalkışmamıştı.

Kitabı raftan çekip aldım ve açtım. Sayfalar kesilerek oyulmuş, tam ortada bir boşluk bırakılmış ve içine gümüş rengi bir tabanca yerleştirilmişti. Silahı alıp kitabı masaya fırlattım. Hâlâ dolu olup olmadığını kontrol ederek ön kapıya koştum.

Alarm o kadar yüksek sesle çalıyordu ki zemin neredeyse titreşiyordu. Yedek anahtarımdaki düğmeye bastım ve alarm duvarların gerisinden susunca rahatladım. Kulaklarımı dört açıp sessizliği dinledikten sonra kilitleri açıp yavaşça kapıyı araladım. Elimde silahı sımsıkı tutmuş, her şeye hazır bir halde gözlerimle boşluğu tararken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Etraf sessiz ve hareketsizdi. Çevrede hiç kimse, kilidinde kayıp anahtarlarımın sallandığı sürücü kapısı sonuna kadar açık arabam dışında hiçbir şey yoktu. Bir süre anahtarlara baktıktan sonra arabanın yanına gittim ve içeri hızlı bir bakış attım. Ardından onları çekip alarak kapıyı kapadım.

Gözlerimi karanlığa dikmiş bakarken arkamda bir gıcırtı duydum. İçimdeki her şey bir anlığına donakaldı; ardından adrenalinle dolarak son hızla çalışmaya başladı. Hızla arkamı dönerek silahımı hareket eden şeye doğrulttum. Parmağım tam tetiği çekiyordu ki onu gördüm.

Karissa.

Doğrudan yüzüne nişan almıştım.

Evin kapısında donakaldı. Hafifçe inleyerek hemen silahı indirip ona zarar vermeye çalışmadığımı göstermek için ellerimi kaldırdım.

"Lanet olsun, Karissa. İnsanlara gizlice yaklaşma. Başını belaya sokacaksın. Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim."

Ben silahın emniyetini kapatıp belime sokarken o, ne olduğunu anlamaya çalışan telaşlı bakışlarla etrafa göz atıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Yani o neydi?"

"Sadece araba alarmı."

Bakışları hâlâ silahımda geziniyor olsa da cevabım onu biraz sakinleştirdi. "Neden çalmış?"

"Endişelenme," dedim. "Hallettim."

Daha soru sormak istiyordu ama ben arabayı yoldan çekmek için düğmeye basınca kalkmaya başlayan garaj kapısının gürültüsü onu engelledi. Bu, kendimi toparlamam için bana süre kazandırdı. Derin derin nefes alarak ellerimi yüzümde dolaştırdım.

Ortalık tekrar sakinleşince, "Sakin ol," dedim. "Sadece bir rakun olabilir."

"Rakun mu?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Bana yalan söylemezsin sanıyordum."

"Söylemiyorum."

Dışarı çıkıp bana yaklaşırken bakışları kuşku, hatta neredeyse öfke doluydu. İnanmamıştı.

"Rakun *olabilir* dedim. Olabilirdi."

"Ama değildi."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Değildi."

"Kimdi?"

"Eğer bir tahminde bulunmak zorundaysam, beni soyan kişiyle aynı kişi olduğunu söyleyebilirim."

Dikkatle bana baktı. "Nereden biliyorsun? Onları gördün mü?"

Geri gelmiş olan anahtarları kaldırıp sallayarak "Hayır, kimseyi görmedim," dedim. "Sadece deneyime dayalı bir tahmin."

Önce anahtarlara, ardından bana baktı. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Onaylayan bir ifadeyle başımı salladım.

Duraksadı. "Ben tanıyor muyum?"

Yine bir baş sallaması. Bu kez tereddütlü bir ifadeyle.

Korktuğum soruyu sormasını bekleyerek dikkatle ona baktım.

Annen olup olmadığını sorma.

Bana bunu sorma...

"Bu... hmm?" Kaşlarını çatarak bakışlarını benden kaçırdı. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Bu, güvenli mi?"

Uzandım ve parmaklarımı çenesinde gezdirip yüzünü avuçlarımın içine aldım. Başını arkaya doğru yatırarak tekrar yüzüme bakmasını sağladım. Endişeli görünüyordu. Bu yüzden ona gülümsedim. Endişelerini gidermek için yapılan belli belirsiz bir gülümsemeydi bu. Güvenli miydi? Kesinlikle hayır. Bu kelime benim dünyamda hiçbir zaman olmamıştı ve asla olmayacaktı.

Ölüm sinsi sinsi her yerde dolaşıyor, izliyor ve bekliyordu ve benim için bir gün tekrar gelecekti.

Başparmağımı yumuşak alt dudağında gezdirerek, "Sana hiçbir şey olmayacak," dedim. "Bunun için her şeyi yapacağım."

Gülümsememe karşılık verdi. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama inanmak istediğini söyleyebilirdim. Bana olan güvenini yavaş yavaş, azar azar tekrar kazanıyordu.

13. BÖLÜM

"İyi ki doğdun."

Bu kelimeler çınladığında düz beyaz gömleğim yukarı doğru toplanmış ve çenemin altına sıkıştırılmış bir halde çalışma odasındaki kanepede oturmuş yaramı inceliyordum.

İyi ki doğdun.

Bakışlarım tam karşımda dikilen Karissa'ya kaydı. "Anlamadım."

Elinde küçük bir kap puding ve bir kaşıkla çekimser bir ifadeyle gülümseyerek bir kez daha "İyi ki doğdun," dedi. "Senin için."

Gömleğimi indirip belimi yeniden kapatırken temkinli bir ifadeyle ona göz attım. O kadar uzun süre öylece durdum ki yüzündeki gülümseme silindi ve yerini belli belirsiz bir endişe aldı. Diğer elinde kendi kabıyla yanıma

otururken yavaşça puding kabına uzanıp aldım. O kendininkini önceden açmıştı ve ben henüz ne söyleyeceğimi bile düşünemeden bir kaşık aldı.

Pudingin jelatinini açarken, "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Aslında hiç aç değildim ve bunu bana neden verdiğini bilmiyordum.

"Pasaportunda yazıyordu."

"Haa."

"Sana pasta yapacaktım," dedi. "Ya da hazır bir tane alacaktım ama içine siyanür konmuştur diye yemeyeceğini düşündüm." Pudinginden bir kaşık daha alırken göz ucuyla bana baktı. "Ballı çörek de alabilirdim ama buzdolabında puding vardı. Bu yüzden..."

"O zaman puding yiyoruz," diye mırıldanıp bir parça aldım ve ardmdan kaşığımı ona doğru sallayarak. "Herhangi bir şey beklemiyordum."

"Bundan hiç söz etmediğini göz önüne alınca..." dedi. "Anladım."

Ben daha fazla yemeden pudingimi sehpaya koyarken o, kendisininkini bir çırpıda bitirdi; hatta tüm çikolatayı temizlemek için kapağını bile yaladı Gömleğimi tekrar yukarı çekerken beni izliyordu.

Boş kabı benimkinin yanına koyarken, "Daha iyi görünüyor," dedi. Uzandı ve parmaklarını yaramın etrafındaki deride gezdirdi. Dokunuşu öyle hafifti ki içimi tatlı bir ürperti kapladı. Şekillenmeye başlayan yara izi çok kötüydü ama iyileşiyordu; artık çok az sızlıyordu.

İç çekerek tekrar kanepeye yaslandım ve onun dokunuşunun tadını çıkardım. "Daha iyi zaten."

Eli, yaramdan uzaklaşıp tenimi okşayarak karnıma doğru inmeye başladı. Bana sokulurken eli karın kaslarımın çıkıntılarında dolanıp göğüs kıllarımı takip ederek yukarı doğru çıktı.

Bana doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım. Karnımdan başlayıp göğsüme doğru öperek çıkan dudaklarını hissettim. Eliyle kasıklarımı okşuyor, pantolonumun üzerinden aletimi ovuşturuyordu. Avucunun altındaki penisim canlanmıştı; sadece basit bir dokunuşu bile onu sertleştirmeye yetiyordu.

Elini kumaşın altına sokup aletimi sımsıkı kavradı ve pantolonumdan çıkarırken birkaç kez sıvazladı. Pozisyonunu değiştirip başını kasıklarıma doğru eğdiği anda gözlerimi açtım.

"Karissa..."

Bana bir bakış attı ama durmadı. Hatta bir an bile duraksamadan penisimi ağzına aldı. Nemli sıcaklık beni sakinleştirdi. Karşı koymak istiyordum. Karşı koymam gerekiyordu ama çok güzeldi.

Lanet olası derecede güzel.

Ellerimi başının üzerine koyup yavaş yavaş saçlarını okşadım. Dişlerini sürterek ve diliyle hafif darbeler atarak başım dönmeye başlayıp patlamak üzere olduğumu hissedene kadar emdi... emdi... ve emdi.

Onu uyarmalıydım.

Onu durdurmalıydım.

Buna bir son vermeliydim ama güçsüzdüm.

Lanet olası derecede güçsüz.

Gücümü tekrar kazanıyordum ama bu kadın hâlâ beni tüketme gücüne sahipti.

Bedenim gerilerek, içimi acı kaplayarak çok güçlü bir biçimde boşaldım. *Canım yandı.* Ama bu acı, yıllardır hissettiğim her şeyden daha iyiydi. O, yalayıp yutarken saçlarına yapıştım ve aletimi ağzından çıkarana kadar bırakmadım. Derin derin nefes alarak gözlerimi kapattım. "Sana bunu yapmamanı söylemiştim..."

Doğrulup bakışlarını yüzüme dikerek, "Hayır, karşında diz çökmememi söylemiştin. Dizlerimin üzerinde değilim," diye itiraz etti. Ona baktığımda gözlerinde bir pırıltı vardı. *Keyif.* "Biliyorsun kast ettiğin şeyi tam olarak söylemelisin."

Uzaklaşmaya kalkıştı ama onu yakalayıp kucağıma çektim. Ata biner gibi kucağıma oturduğunda acıyla inledim. Dizi yarama çarpmış ve yaram bıçak saplanmışçasına acımıştı.

Yüzümü buruşturunca panik oldu ve "Lanet olsun. Özür dilerim," dedi. Ama özrünü duymazdan gelerek kalçalarından sımsıkı tutup gitmesine izin vermedim.

Dişlerimi sıkarak, "Benim hatamdı," dedim. "Düşünmem gerekirdi."

Ellerimi kalçalarından sırtına doğru kaydırırken dikkatle ona baktım. Ensesinden kavrayıp onu kendime doğru çektim ve öpmeye başladım. O anda odada zil sesi yankılandı. Telefonum. Daha yoğun öpmeye çalışırken Karissa geri çekildi. "Cevap vermen gerekmiyor mu?"

Başımı iki yana sallayarak onu tekrar tekrar öperken ağzımın içine, "En azından... kim olduğuna... bakmayacak mısın?" diye fısıldadı.

"Kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Annem."

Tamamen geri çekildi ve bakışları kısa bir an odanın diğer tarafında duran telefonuma kaydı. O an telefon sustu. "Nereden biliyorsun?"

"Bugün doğum günüm."

Tekrar onu öpmeye çalıştım ama avuçlarını göğsüme bastırarak engelledi.

"Annen de baban kadar cana yakın mı?"

"Çok az insan Giuseppe Vitale kadar cana yakındır."

Başımı iki yana salladım. "Annem çok iyi bir kadın. Tanıyabileceğin en iyi insan."

"O zaman niye onunla hiç görüşmüyorsun?" diye sordu. "Neden telefonuna cevap vermedin."

"Çünkü ben olmadan daha rahat," dedim. "Birini seviyorsan onun için en iyisini istersin ve bazen onun için en iyisi sen değilsindir."

"Bir zamanlar aynı şeyi benim için de söylemiştin," dedi. "Beni sevdiğini, benim için en iyisini istediğini söylemiştin. Oysa benim için en iyinin sen olmadığını düşünüyordun."

"Bu doğruydu," dedim. "Sana âşığım ama aynı zamanda bencil orospu çocuğunun tekiyim. Yanlıştı ama seni istiyordum... Seni istiyorum, bu yüzden yanımda tutuyorum."

Kuru bir kahkaha attı. "Yanında mı tutuyorsun?"

"Evet."

"Annenin de seni yanında tutmak isteyebileceği hiç aklına gelmedi mi?" diye sordu. "Taş atmak anlamında söylemiyorum bunu... Birinin bizim için iyi olmaması o kişiyi artık hayatımızda görmek istemediğimiz anlamına gelmez demek istiyorum sadece. Senin için her şeyden vazgeçmeye gönüllüydüm."

"Gönüllüydün."

"Evet."

"Geçmiş zaman."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Gönüllüydüm dedin," diye karşılık verdim. "Gönüllüyüm demedin."

Kucağımdan kalkarken bir süre düşündü. "Evet, yani sanırım hâlâ karar aşamasındayım."

"Neyin kararı?"

"*Seni* yanımda tutmak isteyip istemediğimin."

Karissa, sehpaya bıraktığımız puding kaplarını atmak için alırken telefonum yeniden çalmaya başladı.

"Buna cevap vermelisin," dedi. "Annenle konuş."

Onu düzeltmedim. Odadan çıktı. Bu kez arayan annem değildi. Zil sesi farklıydı. Aradaki fark belli belirsizdi, zar zor fark edilebilirdi ama farklı bir zil sesiydi. Ray.

İç çekerek ayağa kalktım, yavaş bir şekilde odayı boylu boyunca geçerek çalışma masasmdan telefonu aldım. Bir süre ekrana baktıktan sonra sessize almak için tuşa bastım.

Annemden farklı olarak doğum günümü kutlamak için aramıyordu. Muhtemelen bugün doğum günüm olduğunun bile fakında değildi.

Karissa'nın mutfakta dolandığını duyunca, "Hadi bir şeyler yapalım," diye seslendim. "Öğle yemeği falan yiyebiliriz."

Kapıda belirdi. "Öyle mi istiyorsun?"

"Evet."

Telefonum, Ray'in zil sesiyle tekrar çalmaya başladı. Karissa meraklı gözlerle bana bakarken başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey değil."

"Cobalt ne?"

Bu soruyu sorunca bakışlarım Karissa'ya çevrildi. Henüz bizim caddeden bile ayrılmamıştım ve o, durup dururken bu soruyu sormuştu. "Cobalt mı?"

"Evet, Cobalt."

"Bunu nereden duydun?"

"O dedektiften," dedi. "Cobalt'tan söz ettiğini, vurulma olayının orada olduğunu söylediğini duydum. Biliyorum, bu haftalar önceydi ama şu an aklıma geldi ve... Kısaca, nedir o?"

"Kimyasal bir element," dedim. "Ve mavi renkte."

"Yaa, evet. Aynı zamanda Chevy'nin bir modelinin adı," diye karşılık verdi. "Ama bunlar vurulduğun yer olarak bir anlam ifade etmiyor."

Ses tonundaki sertliğe gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bana nerede vurulduğumu sormadın ki."

"Tamam o zaman," dedi "Vurulduğun yer neresi?"

"Yan tarafım."

"Naz..."

Konuyu kapatmayacağını bildiğimden, "Greenwich Village'da," dedim. "Cobalt özel bir kulüp."

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Özel kulüp mü?"

"Evet."

"Özel bir kulübe mi üyesin?"

"Evet."

"Bu erkeklerin gittiği türden bir kulüp için kullanılan kibar ifade tarzı mı?"

"Yoo, hayır. Striptizciler yok. Arada bir kuralları esnetseler de genellikle hiç kadın yok. Daha ziyade içeri girmek için üyelik gerektiren özel bir mekân."

"Orada ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarla takılıyorum ve içiyorum," dedim.

İşleri yürütüyorum.

Gizli planlar yapıyorum.

"Yani şu özel kulüplerden biri," diye tekrarladı. "İçki içtiğin ve senin gibi erkeklerle takıldığın."

"Temelde evet."

"Bunun kulağa eşcinsel barı gibi geldiğinin farkında mısın?"

Bir kahkaha atarak yan gözle ona baktım. "Böyle söylediğinde, sanırım haklısın. Ancak kulağa nasıl geldiği umurumda değil. Neyse o."

Omuz silkerek bakışlarını benden uzaklaştırıp camdan dışarı baktı. "Görebilir miyim?"

"Neyi?"

"Cobalt'ı."

"Hmm... Söylediğim gibi genellikle kadınlar giremez."

"İçeri girmek istemiyorum," dedi. "Sadece senin nerede... Bu olayın nerede olduğunu görmek istiyorum."

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Bunun neden önemli olduğundan emin değildim.

Şehre kadar ikimiz de başka bir şey konuşmadık. Nihayet telefonunu çıkardı ve küçük yeşil domuzcuklara renkli kuşlar fırlatmak için parmağını çatlak ekrana sürmeye başladı.

Yeni bir telefona ihtiyacı vardı. Bunun daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim. Ne kadar sık düşürdüğü düşünüldüğünde hâlâ çalışıyor olması şaşırtıcıydı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama onun merakını gidermek için doğrudan Cobalt'a gittim. Sokaktan geçip arkadaki park yerine girdim ve arabayı döndürüp durdum ve vitesi boşa aldım. Dışarıda tabela yoktu; binanın ne olduğunu belli eden hiçbir şey yoktu. "İşte Cobalt."

Karissa'nın kaşları çatıldı. Gözlerini binadan ayırıp yan camdan dışarı bakarken sormak istediği sorular olduğunu görebiliyordum. "Yani burada mı oldu?"

"Ne?"

"Vurulduğun yer burası mı?"

"Haa." Etrafa bir göz attım. "Evet, oradaki lambanın yanında."

Başını salladı. Bir süre lambaya baktıktan sonra tekrar bana dönüp hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Daha fazla oyalanmadım. Yola çıkmak üzere arabayı vitese taktım. Park yerinden ayrıldım ve sokağın sonuna vardığımda frene asıldım. Tam trafiğe giriyordum ki gös-

terişli siyah bir limuzin sanki yanıma yanaşacakmış gibi birdenbire döndü ama onun yerine girişte durup çıkmamı engelledi.

Onu görünce direksiyona sımsıkı yapıştım. Midem sıkıştı, iç organlarım sanki birbirine girdi.

Ray.

Limuzinin arka kapısından inip arkasından inmekte olan Brandy için kapıyı tuttu. Belli ki yine peşine takılmıştı. Brandy indikten sonra Ray kapıyı kapadı. Bakışları benden tarafa döndü; gözlerimiz buluştu. Onu ekmiş olduğum gerçeğini yüzüme vurmak istermişçesine yürüyüp gidecekmiş gibi davrandı. Ardından yolcu tarafındaki koltuğa bir göz attı ve yüz ifadesi değişti.

Siktir.

Ray, kolunu Brandy'ye dolamış bir halde bir an durakladı. Dikkati Karissa'dan bana kaydı. Eğilip kız arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı. Arabama bakınca kızın yüzü ışıldadı. Heyecan içinde deli gibi el sallamaya başladı. Göz ucuyla Karissa'nın da ona hafifçe el sallayarak karşılık verdiğini gördüm.

Sarışının ihtiyacı olan davetiye buydu.

Brandy koşar adımlarla arabamın yanına gelip Karissa'ya camı indirmesini işaret etti ama Karissa kımıldamadı. İsteksizce camı onun yerine indirdim. Bakışlarım ağır adımlarla kız arkadaşının yanına gelmekte olan Ray'e odaklanmıştı.

Brandy, bitmek tükenmez, saçma sapan laf kalabalığına başladı. *Merhaba. Ne var ne yok? Nasılsın? Nereye gidiyorsun?* Karissa, elinden geldiğince az bilgi vermeye çalışarak ve bildiği azıcık şeyi geveleyerek cevap verirken Ray başıyla sertçe beni selamladı. "Vitale."

Hiçbir şey söylemeden selamına karşılık verdim.

Brandy, "Ray'le bir şeyler yiyeceğiz," dedi. "Hadi siz de bize katılın. Ne dersiniz?" İkimiz de cevap vermeye fırsat bulamadan yüzünde umut dolu bir ifadeyle Ray'e dönüp kolunu sımsıkı tuttu. "Ne dersin, Ray?"

"Bilmiyorum, bebeğim." Derin derin iç çekti, bakışları doğrudan yüzüme dikilmişti. "Eminim Vitale'nin bugün yapacağı daha iyi şeyler vardır."

Hâlâ susuyordum.

Bu bir sınavdı. Bundan emindim. Bu adama önem verip vermediğimi; benim için bir baba gibi olan bir adamı, beni varlıklı bir adam yapan bir örgütü, birçok kez hayatımı kurtaran bir aileyi hayatımdaki her şeyin üzerinde bir yere koyup koymayacağımı sınayan bir sınav.

Bunu yapmak istiyordum.

Yapmam gerekiyordu.

Hiçbir şeyimin olmadığı, iyi olan her şeyin paramparça olarak beni karanlık bir boşlukta bıraktığı anlarda bile tek bir şeyi korudum: sadakatimi. Benden geri kalan her şeyi, varlığımın en son parçasını ailesinin onurunu korumak, onların uğradıkları haksızlıkları düzeltmek için karşımda duran bu adama adadım.

Arabayı hemen park edip inmem ve dibe vurduğumda tutup beni kaldıran, yaşamak için bana bir amaç veren bu adamla öğle yemeği yemem gerekirdi. Kiliseye gitmem, Tanrı'ya inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum fakat Raymond Angelo'ya hep inandım.

O, benim kurtarıcımdı.

Ama şimdi ona olan inancımı da kaybetmeye başlamıştım.

Yanımdaki şeytan, ilk günahım... yasak meyvem beni baştan çıkarmıştı. Büyük bir arzuyla ondan bir ısırık almış ve dünya beni neye inanmaya zorlamış olursa olsun içinin çürük olmadığını fark etmiştim. Ray, onu bir köşeye fırlat-

mamı, bir kenara atmamı, olması gereken yer olan toprak altında çürümeye bırakmamı istiyordu ama ben, herhangi başka bir şeyin beni ayakta tutup tutamayacağından emin değildim.

Kutsal Kâse'den içmiştim.

Bunu elimden alamazdı.

Bakışlarım Ray'den ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiş bir halde yanımda sessizce oturan Karissa'ya kaydı. Angelo ailesine ne kadar derinden bağlı olursam olayım içimde ondan daha derin bir şeyler uyanmıştı; öylesine güçlüydü ki kısa bir an beni ürkütmüştü.

Bu kadına duyduğum aşk.

Nihayet bana ilgi göstermeye başlayan bir kadına.

Tekrar Ray'e baktım. Hâlâ hiçbir şey söylememiştim. Söylemek zorunda da değildim. Bakışlarımdan anlamıştı. Anladığını biliyordum, çünkü bunu ben de onun gözlerinde görmüştüm. Hissetmeye başladığı ihanete uğramış olma duygusunu, bağımızın yavaş yavaş parçalandığını görüyordum.

Ray, itiraz etmesine fırsat vermeden Brandy'yi de çekerek geri adım atarken, "Öyleyse başka sefere," dedi. "Ne yapman gerekirse onu yap, "Vitale."

Nihayet arkasını dönmeden önce kısa bir süre ciddi bakışları bana dikili bir halde uzaklaşırken onu izledim. Bu görüşmeyi aklımdan çıkarmak istercesine başımı iki yana sallarken derin derin iç çekerek gözlerimi kapattım. Bütün bedenimin gerildiğini hissedebiliyordum ve onun uzaklaşmış olması gerginliğimi azaltmıyordu.

Onunla gitmeliydim.

Bağlılığı seçmeliydim.

Ama bu kez yapamadım.

Bu sınavda başarısız oldum.

Gözlerimi açarak Karissa'ya, "Nereye gidelim?" diye sordum. "Bir önerin var mı?"

İç çekerek yavaşça camını kapattı. "İkimizi de kimsenin tanımadığı bir yere ne dersin?"

"Tahminen New York'ta böyle bir yer bulmakta çok zorlanacağız."

Borsa haberleri dizüstü bilgisayarımın ekranının üst kısmında akarken müsvedde bir kâğıda bazı fikirleri not alıyordum. Dikkatimi toplayıp işe yarayacak yeni bir plan yaparak Ray'i sakinleştirme yöntemleri bulmaya çalışıyordum ama göz ucumdaki hareketlilik sürekli dikkatimi dağıtıyordu.

Karissa, yanı başımdaki rafları kurcalamaya karar vererek çalışma odasında her zaman oturduğu yeri terk etmişti. Kitapları çıkarıyor, kapaklarına göz atıyor, sayfalarını şöyle bir çeviriyor, sonra tekrar yerlerine koyuyordu. Bazen aynı yere bazen de nereye uyuyorlarsa oraya.

Ben hepsini alfabetik sırayla yerleştirmiştim.

Bunun beni rahatsız etmesine fırsat vermemeye çalışıyordum.

Bakışlarım hafifçe ona kaydı ve *Savaş ve Barış*'a dokunmadan geçtiğini görünce rahat bir nefes aldım. Sonunda benden uzaktaki bir şeyde karar kıldı ve onu göğsüne bastırarak kitaplıktan uzaklaştı. Ona baktığımı fark edince gülümsedi. Yanımdan geçerken bakışları bilgisayar ekranına takıldı.

Aslında ilgilenmezdi ama birazını gördüğü şey kesinlikle görmeyi beklediği şey değildi.

Adımları yavaşladı ve dönüp bana baktı. "Bir portföyün var mı?"

"Bir portföy mü?"

"Evet. Bilirsin işte. Yatırım portföyü. Böyle deniyordu, değil mi? Hisse senedi gibi şeyler alırken kullandığın?"

"Ha. Evet. Öyle deniyor. Bunu Melody'den mi öğrendin?"

"Uff, hayır. O böyle şeyleri nereden bilecek?"

"Babası yatırım bankacısı değil mi?"

Sorumun cevabını düşünürken gözlerini birkaç kez kırpıştırarak dikkatle bana baktı ama karşılık vermedi. Buna gerek yoktu.

Cevabını zaten biliyordum.

Odanın diğer tarafına geçerken, "Biliyor musun, başkaları hakkında bu kadar çok şey bilmen beni delirtiyor," dedi. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum; portföy konusunu reklamlardaki E-Trade bebeğinden* öğrendim."

Bunu söylerken çok ciddiydi. Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım ve ekrana dönüp tekrar odaklanmaya çalıştım.

Ama işe yaramadı.

Odanın öbür köşesindeyken bile dikkatimi dağıtıyordu.

İç çekerek dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım ve onun yanına gittim. Kitaplıktan aldığı kitap kucağında açık bir halde oturuyordu. Hangi kitabı seçtiğini merak ederek yanına oturdum.

J.M. Barrie'nin *Peter Pan*'i.

Ha? "Daha önce okumadın mı?"

"Hayır," dedi. "Alıntı yaptığına göre kitap sende vardır diye düşündüm."

"Evet, güzel bir kitaptır. Klasiklerin çoğu var."

"Fark ettim." Bir süre kitaba baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Bir şey sorabilir miyim?"

* Online brokerlik yapan bir Amerikan firması. Reklamlarında bir bebek kullanır. –*çn*

"Gerçekten sorman gerekiyorsa sor."

Güldü. "Evet, gerekiyor."

"O zaman dinliyorum."

"Bir sürü kitabın, bir sürü filmin ve muazzam bir ev sinema sistemin var. Ama hiç müzik yok."

Sustu ve az önce söylediğine bir açıklama beklercesine bana bakmaya başladı.

"Bu bir gözlemdi," dedim. "Bir soru değil."

Gözlerini devirdi. "Neden, Naz?"

"Neden evimde müzik yok diye mi soruyorsun?"

"Evet," dedi. "Yani radyon ya da o tür herhangi bir şeyin yok... Arabada da müzik dinlemiyorsun. Ne Mp3 var, ne CD, ne de kaset ya da sen henüz çocukken dönüp duran gramofon türü bir şey."

"Gramofon mu? Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Neredeyse antika. Saçında beyaz teller görmeye başladım bile."

Dalga geçiyordu ama yaşadığım stres düşünüldüğünde bu beni şaşırtmazdı. Onunla uğraştığım kahredici her saniye yaşlanıyordum. "Öncelikle, eğer saçlarım beyazlıyorsa sebebi sensin. Beni deli ediyorsun. İkincisi, müzikle ilgili hiçbir şey yok, çünkü bunu gereksiz buluyorum."

Şaşkın şaşkın bana baktı.

Sanki katil olduğumu itiraf etmişim gibi şaşkın şaşkın.

Boş versene, bir katil olduğumu fark ettiği zaman böylesi endişeli görünmüyordu.

"Nasıl olur da müziği gereksiz bulursun?"

"Çünkü sesten başka bir şey değil," dedim. "Sessizliği doldurmak dışında bir amaca hizmet etmiyor. Oysa şahsen ben sessizlikten hoşlanıyorum."

Ben konuştukça o daha da dehşete düşmüş görünüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Ama sana..."

"Dalmak isterdin," diyerek sözümü kesti. Aklımdan geçenleri dile getiriyordu. Gitgide daha öngörülebilir oluyordum. "İstediğini biliyorum. Ama ben sadece... Vayyy. Gerçekten mi, Naz? Şu an hayretler içindeyim. Bir insan nasıl olur da müzik sevmez?"

Tek kaşımı kaldırıp kanepenin kolunda karman çorman bir halde duran kulaklıkları göstererek, "*Sen* neden müzik dinliyorsun?" diye sordum. "Neden sürekli bunlar kulağında dolaşıyorsun? Seninle konuşma çabalarımı engellemek dışında bir neden söyle."

Sanki şimdiye dek duyduğu en saçma suçlamaymış gibi gözlerini devirirken yanakları hafif pembeleşti. Bu pembeleşme bana haklı olduğumu gösteriyordu. "Her neyse. İçinde çok fazla duygu barındırdığı için müzik dinliyorum. Ruhumun başka bir kısmıyla bağlantı kuruyormuşum, evrenin bir kısmı beni gerçekten anlıyormuş gibi hissettiriyor. Canlı hissettiriyor. Dinlerken müziği tam anlamıyla hissedebiliyormuşum gibi geliyor. Senin böyle hissetmeni sağlamıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Ben hiçbir şey hissetmiyorum."

Rahatsızlık dışında hiçbir şey... Çünkü düzgün düşünemiyorum.

Ve bazen ona eşlik eden deli gibi bir baş ağrısı dışında hiçbir şey.

Acımaya benzeyen anlaşılmaz bir bakışla bana baktı.

Karissa Reed... Karissa *Rita*... Bana acıyordu.

İnanılmaz.

"Ama... Dur bir dakika... Machiavelli hakkında konuşurken yaptığım Tupac göndermesini anlamıştın. Anladığına yemin edebilirim."

"Müzikten hoşlanmıyor olmam onun hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına gelmez. Benim zamanımdaki şu dönüp duran gramofon günlerinde de Tupac vardı."

Küçümser bir bakış attım. Bir kahkaha atarak, "Hey, yaşlı bir moruk olmanın suçlusu ben değilim," dercesine omzu silkti. "Aslında senin onu tanımana şaşırdım. Yaklaşık senin doğduğun yıllarda öldü."

"Evet, ama gerçek müziğin modası geçmez, özellikle de Tupac'ın," dedi gülümseyerek. "Bu arada bunu Melody'den öğrenmiştim. 90'ların bütün rap şarkılarının sözlerini bilir ama babası ne iş yapıyor olursa olsun o kızın yatırım portföyü denen şeyi bildiğini hiç sanmıyorum."

Karissa, bunu söyledikten sonra tüm dikkatini eski kitaba vererek okumaya geri döndü. Merakım galip gelene kadar onun sayfaları çevirmesini izledim. "Neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Müziği mi?"

"Hayır. Peter Pan'i"

"Haa... Hmm... Her zaman favorim olmuştur. Sürekli oradan oraya taşındığımız için gerçek anlamda fazla arkadaşım, konuşacak kimsem olmadı. Ne zaman biriyle yakınlaşsam annem çılgına dönüyordu... Sanırım gerçek kimliğimizi açık edeceğimi düşünüyordu. Oysa ben de bilmiyordum... ama anladığım kadarıyla senin bizi yakalamandan korkuyordu."

Bunları öfkeli bir tonla söylememişti. Üzgün bir ton da değildi. Sadece bir gerçeği kabul etme noktasına gelmiş gibi konuşuyordu.

"Ve kaçma, asla büyümeme ya da hiçbir sorumluluk almama düşüncesinde büyülü bir şeyler var," diye devam etti. "Küçük bir çocukken tüm bunların gerçek olduğunu ve orada bir yerlerde annemin beni uzak tuttuğu böyle bir dünya olduğunu sanırdım. Geceleri yatak odamın penceresini açar, her ihtimale karşı sonuna kadar açık bırakırdım." Dalgın bir ifadeyle gülümsedi; bakışları hâlâ kitaba dikiliydi ama artık okumuyordu. "Fakat annem beni yaka-

ladı ve bunu yapmaktan vazgeçmemi söyledi. Tabii ki onu dinlemedim."

"Elbette."

"İşte o günden sonra pencereleri kapalı tutmak için çivilemeye başladı," dedi. "Her seferinde çivileri söküp çıkardım. Hatta bir keresinde çok sinirlenip avaz avaz bağırarak Peter Pan'i dışarıya kilitlediği için ondan ne kadar nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyorum. Bana saçmaladığımı, eğer herhangi bir şey penceremden içeri girecek olursa bunun bir masaldan çıkıp gelen bir şey olmayacağını söyledi."

Dönüp bana baktı. "Benim hayatımı psikolojik açıdan analiz ettik. Şimdi sen söyle bakalım, en sevdiğin film neden *On İki Kızgın Adam*?"

"Hmm... Ne yazık ki bu kadar etkileyici bir açıklaması yok. Ortaya attığın bir fikrin diğerleri tarafından nasıl sahiplenileceğini görmek bana ilginç geliyor. İnsanları inanmalarını istediğin şeye inandırmak hiç zor değil."

"Yani beni Beyaz Atlı Prens olduğuna ikna ettiğin gibi mi?"

"Ben böyle bir şey yapmadım. Açık açık iyi bir adam olmadığımı söyledim sana. Ve ondan sonra da bunu sayısız kez dile getirdim."

"Ters psikoloji," dedi. "Ne düşünmemi bekliyordun?"

"Söylediğime inanmanı bekliyordum."

"Evet, ama hareketler sözlerden daha etkilidir," diye cevap verdi. "Söylediğin ile yaptığın birbirinden farklı. Ve sanırım söylediklerinden ziyade yaptıklarına inandım. Ben, ayaklarımı yerden kesen, onun için özelmişim gibi davranan adama âşık oldum."

"Öyleydin," dedim. "Benim için *özelsin*."

"Biliyorum," dedi. Ses tonu tekdüzeydi. "Ben bir Rita'yım."

Bunu söylemiş olduğuna şaşırmış bir halde dik dik ona baktım. O, bir Rita'ydı; bu inkâr edilemeyecek bir gerçekti ama benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Bunca zamandan sonra, konu her açıldığında bunu dile getirmiş olduğum göz önüne alındığında, bu gerçeği kavramış olmasını beklerdim ama şimdi niye öyle düşünmediğini sanırım anlıyordum. Söylediğim hiçbir şey asla onun için yaptığın herhangi bir şeyden daha fazla anlam ifade etmeyecekti. O da benim gibi izliyordu. Benim gibi dokunuyordu. Dinleyerek değil, görerek öğreniyordu.

Uzanıp çenesini avcumun içine aldım ve göz göze gelene kadar başını geri ittim. "Hadi, bir yerlere gidelim. Bu evden... bu şehirden çıkalım."

Şüphelenmiş görünüyordu. "Nereye gidelim?"

Omuz silktim. "Sen nereye istersen."

Bu fikir, ona bana olduğu kadar cazip gelmemiş gibiydi. "Bilmiyorum."

"Hadi ama." Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Birlikte biraz zaman geçiririz. Dikkat dağıtan her şeyden, endişeden uzak... Sadece sen ve ben. Ne kadar özel olduğunu gösteririm sana."

"Bunu düşüneceğim."

Bunu söyledikten sonra gözlerini benden kaçırdı ve elimden kurtularak tekrar kucağındaki kitaba döndü. Sohbet sonlanmıştı.

Bitmişti.

Sona ermişti.

Karissa teklifimi kabul etti.

Fazla dil dökmem gerekmemişti.

Tek yaptığım sihirli kelimeyi söylemek olmuştu: *İtalya.*

İki gün sonra bizi havaalanına götürmekte olan arabanın arka koltuğunda oturuyorduk. Valizlerimiz bagajdaydı. Sabahın erken saatleri olduğundan gökyüzü hâlâ karanlıktı. Karissa camdan dışarı bakıyordu. *New Jersey'e Hoş geldiniz* tabelasının yanından geçerken kendi kendine güldü. "Biliyor muydun?"

Soru sorar bir ifadeyle tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Neyi biliyor muydum?"

"Geçen sefer havaalanına gelirken New Jersey'de ne olduğunu sorduğumda bana saçma sapan cevaplar vermiştin," dedi. "Annem ile babamın burada olduklarını biliyor muydun? O zamanlar New Jersey'de ne olduğunu *gerçekten* bilmiyor muydun?"

"Yoo, hayır," dedim. "En ufak bir fikrim yoktu."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Çünkü o gün sana nerede olduğumu söylediğimde evin tam nerede olduğunu biliyor gibiydin... Onları tam olarak nerede bulacağını."

"Adresi tanıdım."

"Nasıl?"

"Daha önce oraya gitmiştim," dedim. Devam edip etmemek konusunda emin olmayarak bir an duraksadım. Ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla eğer konuyu kapatırsam soru sormaya devam edecekti. "Üç yıl önce babanı takip etmiştim."

"Ne oldu peki? Yani onu bulduğunda..."

"Fazla bir şey olmadı," dedim. "Annen onu yeni terk etmişti ve henüz onu öldürmeye hazır değildim. Benim çektiğim gibi acı çekmesini istiyordum. Annen o şehirden diğerine dolanırken baban kendi küçük köy yaşantısını kurdu."

"Annemi tekrar bulabildin mi? Bizi buldun mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ama her seferinde geç kalmıştım. Ben ortaya çıktığımda siz gitmiş oluyordunuz.

Annenin geride bıraktığı birkaç şeyi, saklamayı unuttuğu izleri buluyordum. Ama zaman geçtikçe daha başarılı olmaya başladı. *Daha zeki.* Üç yıl önce, Syracuse'dan sonrasında izini kaybettim ve sen şehirde ortaya çıkana kadar bir daha bulamadım."

Konuştuğum süre boyunca Karissa bakışlarını hiç ayırmadan donuk gözlerle bana baktı.

Beklenti içinde bana baktığı sessiz birkaç dakikadan sonra, "Fikrini ne zaman değiştirdin?" diye sordu.

Bir açıklama, bana olan güvenini haklı çıkaracak bir tür itiraf bekliyordu. Değişmiş bir adam olduğuma, sevdiği kişinin korktuğu canavarla aynı kişi olmadığına inanmak istiyordu ama ona sunacağım bu tür bir itiraf yoktu. Neysem oydum; ne yapıyorsam onu yapıyordum ve bunun için özür dileyemezdim.

Ama lanet olsun ki gözlerindeki o bakış, bunu yapabilmeyi arzu etmeme neden oldu.

Keşke daha iyi bir adam olabilseydim.

Keşke onun için bunu yapabilseydim.

Ama değildim ve olamazdım, çünkü o, kahredici derecede inatçıydı ve ben, herhangi bir konuda değişemeyecek kadar boktan durumdaydım.

Arzu etmek aptallar içindir.

Bu, hiçbir şeyi değiştirmez.

"Ne konuda fikrimi değiştirdim, Karissa?"

"Annemi öldürmek konusunda," diye fısıldadı. "Beni öldürmek konusunda."

Sesi alçak olsa da titremiyordu. İçimden, "Fikrimi değiştirdiğimi düşünmene neden olan ne?" diye sormak geçti. Ama öyle korkusuz konuşuyordu ki benden korkmaya başlamasını istemedim.

Onu öldürmeyecektim.

Yapamazdım.

Diğer taraftan, annesi bambaşka bir hikâyeydi.

"Emin değilim," dedim. "Ne zaman olduğunu bilmiyorum."

"Hadi oradan."

Açık sözlülüğü karşısında hayranlık duydum ve o an gülmenin onu inciteceğini bildiğimden gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu konunun komik bir yanı yoktu. "Bilinçli bir tercih olduğunu söyleyemem. Seni gördüm, seninle konuştum, seni evime götürdüm... yatağıma aldım... ve bu süre içinde bir yerlerde sana âşık oldum. Planımı uygulama zamanı geldiğinde ise yapamadım. Yapmak *istemediğimi* fark ettim. Bu, belki daha sonra gerçekleşti belki de seni ilk gözüme kestirdiğimde. Bilmiyorum, Karissa. Tek bildiğim gerçekleşmiş olduğu. İşte gerçek bu."

Bir süre daha gözlerimin içine baktı, ardından başını eğerek bakışlarını kaçırdı ve camdan dışarı bakmak üzere döndü. Bundan sonra konuşmadan yola devam ettik; havaalanına gidene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Arabadan indiğimizde de benimle konuşmadı, valizlerimiz indirilirken de tek kelime etmedi, hatta uçağa binerken de hiç konuşmadı. Vegas gezimiz sırasında Ray'in kiraladığından daha küçük bir uçaktı ama bu kez sadece ikimizdik, bu yüzden fazla abartılı bir şeye gerek yoktu.

Karissa içeri girer girmez kendini kenardaki tek kişilik koltuğa attı. Onu üzüp üzmediğimi merak ederek durakladım, ardından aramızda biraz boşluk bırakacak biçimde karşısındaki koltuğa oturdum.

Bana bakmıyordu. Dirseğini koltuğun koluna dayamış, çenesini avucuna yaslamış bir halde gözlerini camdan dışarı dikmişti. Benden böylesi uzaklaşmasından nefret ediyordum. Kaybolmuş görünüyordu ve onu bulup ait olduğu yere geri getirebilmeyi arzu ediyordum.

Pilotla biraz konuştum; birkaç dakika sonra havadaydık. Koltuğuma yayılarak bacaklarımı uzattım. Uzun bir uçuş olacaktı... Çok uzun bir uçuş.

Bir alandan diğerine sekiz saatten uzun bir uçuş.

Sabahın erken saatlerindeki gökyüzünü seyreden Karissa'yı izliyordum. Dışarısı aydınlanmaya başlamıştı ama kabin içi ışıkları loştu ve onun üzerinde yumuşak gölgeler yapıyordu.

On dakika geçti.

Yirmi.

Yarım saat.

Zaman yavaşça aktı gitti.

Tekrar onun sesini duyduğumda bir saat kadar süre geçmişti.

Sakin bir tonla, "Pişman mısın?" diye sordu. "Beni sevdiğine pişman mısın?"

Cevap vermedim. Hemen değil. Bakışlarımı ona diktim ve nihayet o da başını çevirip gözlerini daha fazla benden kaçıramayana kadar ona baktım. Gözlerinde, cevabımın onun beni *kırmızı* kelimesiyle paramparça etiği gibi onu yıkabileceğini belli eden türden bir kaygı gördüm.

Nihayet, "Hiçbir pişmanlığım yok," dedim.

Kaşlarını çattı. "Hiç mi?"

"Hiç."

"Yaptığın bunca şeyden sonra hiçbir şeyden pişman değil misin?" diye sordu. "Bu nasıl olabilir?"

"Çünkü geri dönüp bir zamanlar yaptıklarını değiştiremezsin. Geçmişi yeniden yazamazsın. Bunu düşünmek, farklı neler yapılabileceğini sorgulamak, mükemmel bir dünyada işlerin nasıl olabileceğini merak etmek sadece zaman kaybı. Çünkü bu dünya mükemmel değil; yaşam mükemmel değil ve asla da olmayacak. Ben sadece bir insanım ve sadece tek bir hayatım var. Bu yüzden kararlarım

yüzünden pişmanlık duyarak ve asla değişemeyecek şeyleri değiştirme şansımın olup olmadığını merak ederek harcayamam onu. İstemek seni bir yere götürmez, aşkım. İnan bana, bunu biliyorum. İstersin, istersin ve istersin ama bu en ufak bir fark yaratmaz. Yaşamım bir anda altüst oldu ve yüzyıllık pişmanlık bile bunu asla geri veremez. Bu yüzden hayır, Karissa. Hiçbir şeyden dolayı pişman değilim."

Gözlerinde bir şey vardı; görmeyi beklemediğim bir şey: Üzüntü. Az önce ağzımdan dökülen kelimelerin birine bile inanıp inanmadığını bilmiyordum ama söylediğim şey onu etkilemişti. Ağzını açtı ama bir an duraksadı. Ardından, "Hiç yas tuttun mu?" diye fısıldadı.

"Elbette yas tuttum. Yirmi yılımı yas içinde geçirdim."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Yirmi yılını intikam almayı planlayarak geçirdin. Bu aynı şey değil. Öfke, üzüntünün ufak bir parçasıdır. Sadece öfkelenip onunla yetinemezsin. Gerçekten yasta olman gerek, Naz. Yoksa asla kabullenemezsin."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Derimi soyup içime giriyordu.

"Hiçbir şeyden pişmanlık duymadığını söylüyorsun. Bu doğru olabilir. Ama eğer öyleyse? Senin için üzülürüm."

Bu sözler karşısında mideme yumruk yemiş gibi oldum. İfadem sertleşti, kaslarım gerildi. "Bana acıman gerekmez."

"Bu, acıma değil," dedi. "Bu, anlama. Acı çekmekten hoşlanmıyorsun, onun yerine başkalarına acı veriyorsun. Ama acı çekmek senin bitirebileceğin bir şey değil; başı ya da sonu yok. Özümsemen, kabullenmen gereken bir şey. Yine onunla yaşamayı öğrenmek için onunla yaşamak zorundasın."

"Yaşıyorum."

"Kaçıyorsun," dedi. "Yönünü değiştiriyorsun."

O konuştukça daha çok sinirleniyordum. Psikanaliz tedavi istesem lanet olası bir psikiyatriste para öderdim.

Bir kez daha başını çevirip camdan dışarı bakmaya başlayarak konuyu kapattı.

Bir saat geçmişti; katlanılması gereken yedi saat daha vardı.

Uçuşun geri kalanı öfkemi bastırmaya, yumruklarımı gevşetecek kadar kendimi sakinleştirmeye çalışarak geçirdim. Karissa uyudu. Ben ise söylediklerini düşünerek onu izledim.

Tekerlekler yere değip uçak durur durmaz yerimden kalktım. Karissa da hiç beklemedi. Yepyeni pasaportunu sımsıkı tutarak arkamdan uçaktan indi.

Ona bu pasaportu almak için araya birkaç kişi sokmak zorunda kalmıştım.

Gümrüğe girip pasaportlarımızı gösterdik; görevli eliyle geçmemizi işaret etti.

Ama Karissa durdu.

Kımıldamadan duruyor, arkadan gelenleri engelliyordu. Hâlâ pasaportunu uzatarak tek kaşını kaldırmış bir halde hiçbir şey söylemeden görevliye bakıyordu.

Adam onu boğmak ister gibi duruyordu.

Deli edecek kadar inatçıydı. Bunu çok iyi biliyordum, çünkü o *benim* inatçı kadınımdı ve onun boğazını saracak tek el benimkilerdi.

Görevlinin dikkatini çeken sert bir tonla, *"Timbrare il passaporto,"* dedim. *Pasaportuna mühür bas.* Suratını asarak çekmecesini karıştırdı ve küçük bir mühür çıkarttı. İlk sayfaya basarak pasaportunu Karissa'ya geri verdi.

Karissa, tatmin olmuş bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," diye fısıldayarak oradan ayrıldı. Başımı sallayarak teşekkür ettim; aynı biçimde bana karşılık verdikten sonra arkamızdaki diğer insanlara döndü.

Elini sallayarak herkesin geçmesini işaret etti.

Havaalanının önünde, şoförünün Vitale yazan bir levha tutmakta olduğu bir araba bizi bekliyordu. Roma'nın tam merkezinde, fazla odası olmayan, sadece birkaç katlı, küçük ama lüks bir otelde kalacaktık. Hem mahremiyetin korunabileceği hem de istenen her türlü imkâna sahip bir yerdi burası.

Evden uzak bir evdi.

Otele girer girmez sıcak gülümsemeler ve nazik İtalyanca kelimelerle karşılandım. Dikkatim dağınık olmasına, Karissa'ya kaymasına rağmen söylenenlerin çoğunu anladım.

Hayran kalmış görünüyordu.

Merak ve dikkat içinde kocaman açılmış gözleriyle çevresinde ne var ne yoksa yudum yudum içine çekiyordu. En üst kattaki süit odamıza çıkartıldık. Onların misafirperver tutumlarına saygısızlık etmemek için hoşnutsuzluğumu bastırmaya çalışıyordum ama çok gergin ve yorgundum. Şu an tek isteğim yalnız bırakılmaktı.

Elimden geldiğince kibar bir biçimde görevlilerin defolup gitmelerini ve kapıyı arkalarından kapatmalarını söyledim.

Mekânın gösterişsizliği göz önüne alındığında oda oldukça büyüktü. Kanepeleri ve sandalyeleri olan geniş bir oturma odası, bir şömine, bir televizyon, karşısında ufak bir mutfak, büyük mermer bir banyo, en büyük boy ikiz yatak ve özel terasa bir çıkışı olan bir yatak odası.

Ben doğrudan yatak odasına gidip eşyalarımı küçük gömme dolaba yerleştirirken Karissa etrafı keşfediyordu. Belli bir düzen kurup etrafımdaki her şeyin kontrolüm altında olduğuna karar verince biraz daha iyi hissetmeye başladım. Karissa odaya girdiğinde son takımımı askıya asıyordum.

Kapının girişinde durdu ve duvara yaslanıp dolaba bir göz atıp bana baktı. Yan gözle ona baktığımda göz göze geldik.

"Seni üzmek istemedim," dedi.

Dudak bükerek takımı askıya asmadan önce koyu renk kumaşı düzelttim. "Evet, istedin."

"Ama..."

Dolaptan uzaklaşıp ona doğru yürürken, "Söylediğin her kelime gerçek düşüncendi," dedim. "İnanarak söylediğin hiçbir şeyi geri alma. Eğer gerçekten inandığın bir şeyden söz ediyorsan, sırf beni memnun etmek için yüzüme baka baka yalan söylemendense bilerek beni kırmanı tercih ederim. Söylediğin şey hoşuma gitmeyebilir. Yine de bunu söylediği için saygı duyacağım ender insanlardan birisin. Söylediklerini geri alarak bunu mahvetme. Ne dediysen sahip çık. En azından bana bu kadar saygı göster."

"Tamam."

Hepsi bu kadardı.

Bu konuda söylediği tek şey buydu.

Tamam.

Hâlâ bana bakıyordu.

Sinirim hâlâ azalmamıştı.

Tam arkamı dönüp uzaklaşmak üzereydim ki bıkkın bir ifadeyle iç çekti. "Kızgınlığın ne kadar sürecek?"

"Kızgın olduğumu kim söyledi?"

"Ben," dedi. "Ben söylüyorum."

Bu konuyu uzatmasına, açmaması gerektiğini çok iyi bildiği konuları açmaya çalışmasına şaşırmış bir halde yeniden ona döndüm. "Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin? Bu konuşmayı şimdi yapmak istediğine emin misin?"

"Evet."

Hiç tereddüt etmemişti.

İkinci kez düşünmemişti bile.

Bir açıklama bekleyerek bana bakıyordu.

Öyle olsun. Ona istediğini verecektim.

"Kızgın olduğum sürece bu halim sürecek," dedim. "Ve hayat beni sinirlendirmeye devam ettiği sürece sinirleneceğim."

"Kaybettiğin şeye yas tutmak için kendine izin verdiğin zaman her şeye sinirlenmekten kurtulabilirsin."

"Ben *yas tuttum*."

"Bana yalan söylememelisin."

Suçlayıcı tonu beni delirtti. Yalancı olduğumu mu düşünüyordu? Ona yalan söylediğimi mi? Benim hakkımdaki düşüncesi bu muydu? Bütün günü bıçak sırtında geçirmiştim ve Karissa beni fazla zorluyor, fazla ileri gidiyordu.

Tepki vermesine fırsat vermeden onu sımsıkı yakalayıp duvara yapıştırdım ve tüm ağırlığımla üzerine abanarak ellerimi boğazına doladım. Yüksek sesle nefes alıyordu; korkmuştu. Kesik kesik soluması içimi ürpertti, aletimi harekete geçirdi.

Sertleşmiştim. *Anında.*

Parmaklarımı gırtlağına koyup sıkarak bana bakmaya zorladım onu. Nabzını hissedebiliyordum. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hareket etmesine izin vermeyecek biçimde bastırarak başımı eğip ona baktım. Burnunun ucu burnumun ucuna değiyordu. Göğsü kalkıp iniyordu; kollarımı sımsıkı tutan elleri titriyordu.

Korkmuş muydu, yoksa tahrik mi olmuştu merak ediyordum.

Eğer isteseydi kaçabilirdi, fazla çaba harcamadan ellerimden kurtulabilirdi ama kımıldamadı. Beklenti içinde dikkatle bana bakan gözleri parlıyordu; kocaman ve tetikteydiler.

Umutla bana bakıyordu.

Bana dayanıp göğsüyle beni itmesi bir karşı çıkış değil. di. Hayır, bu bir davetti.

Reddetmeyeceğim bir davet.

Başını daha da yukarı kaldırıp parmak uçlarına bas- maya zorlayarak onu tekrar sertçe duvara yapıştırdım. Dudaklarımla dudaklarını adeta ezercesine sertçe öptüm. Elleri kollarıma yapışmış, tırnakları derime geçmişti. Ama bu, sadece göstermelikti. Hem benimle mücadele ediyor hem de beni orada tutuyordu. Öpüşüme karşılık verirken öylesi sıkı kavramıştı ki uzaklaşmam mümkün değildi.

Tepeden tırnağa her yanımı uyuşturan, ikimizin arasın- daki penisimi sızlatan dalga dalga bir ürperti sardı içimi. Nabzım, parmaklarımın ucunda atan kalbinin ritmini ya- kalamıştı.

Güm güm.

Güm güm.

Güm güm.

Lanet olsun.

Boşta olan elimle üzerindekileri yırtarak çıkardım. Diş- lerimi tenine geçiriyor, çenesini ısırıyor, yalıyordum. İçim- de bir öfke kabardı. Muhtemelen yirmi saniye sürdü. Ama yirmi dakika gibi geldi. Onun içinde olmamak lanet olası bir sonsuzluk gibiydi.

Boynunu bırakıp beni sımsıkı tutan ellerinden kurtul- dum. Uzaklaşmamı engellemek için gömleğime yapıştı. Oysa bırakmaya hiç niyetim yoktu. Şortunu kavrayıp kü- lotuyla birlikte aşağı indirdim. Daha fazlasını yapma zah- metine bile girmeden pantolonumun kemerini çözerken Karissa bacaklarını sallayarak şortuyla külotunu çıkarıp attı.

Daha fazlasını yapmak çok süre alacaktı.

Kalçalarını avuçlayıp onu yukarı ittim. Bacaklarını be- lime dolayıp tekrar beni öpmeye başladı. Sırtını duvara

çaparak içine girip en dibine kadar onu doldurduğumda dudaklarından bir inleme döküldü.

Kollarını boynuma dolayıp saçlarıma yapışıp az önce benim ona yaptığım gibi çekerken, "Siktir," diye homurdandı.

Siktir.

Onu becerdim.

Onu çok sert becerdim; içimdeki her şeyle becerdim; tenim ter içinde kalana, bacaklarım güçsüzleşene kadar becerdim; başım çatlayana, bedenim infilâk edecekmiş gibi olana kadar... Göğsümün her yeri sanki tekrar tekrar kurşunlanıyormuş gibi hissedene kadar becerdim. Onu duvara bastırarak içine girip çıkarken elektrik düğmesi sırtına batıyordu. Bastırmanın gücüyle ışık yanıp sönüyordu. Ama o farkındaymış gibi görünmüyordu. Ben de umursamadım.

Gözleri sımsıkı kapalıydı; alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, çığlıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Pozisyon değiştirerek elimi ikimizin arasına sokmaya çalıştım ama çok yakındık ve Karissa, onu tutabilmem için bana yaslanmıştı. Neredeyse kayıp düşecekken sızlanınca kalçalarından sımsıkı tutup onu duvardan uzaklaştırdım. Yalpalayarak odayı boydan boya geçtim ve Karissa'yı yatağa attım. Vücudu, loş ışıkta hâlâ bozulmamış duran temiz çarşafa çarptı. Üzerine çıkıp bacaklarının arasına girerken gözlerini açtı. Alt dudağında dişlediği hassas deride bir damla kan vardı. Dilini çıkardı ve dikkatle bana bakarak yavaşça onu yaladı.

Onu izlemek damarlarımdaki yangını tetikledi.

Kontrol altına alınamayacak bir yangındı bu.

Sertçe bir kez daha içine girdim. Öyle güçlü ittim ki baskının gücünden kalçaları birbirinden ayrıldı. Parmak uçlarım klitorisini buldu ve daireler çizerek okşamaya başladı. Bir yandan da o kadar derine giriyordum ki kelimenin

tam anlamıyla onu deliyordum. Artık çığlıklarına hâkim olamıyordu, önceki gibi bastıramıyordu. Boğuk çığlıkları duvarlarda öyle yüksek yankılanıyordu ki yeri sarsmıyor olduklarına şaşırdım.

Kısa süre sonra yaklaşan orgazm yüzünden bedeni kaskatı oldu, tüm kasları gerildi.

İçini parçalayarak gelmekte olan orgazmı hisseder hissetmez dudaklarından ayrıldım. Derin bir nefes alarak ciğerlerini doldurduktan sonra ellerimi bir kez daha boğazına doladım.

Şaşkınlık içinde nefesini verdi.

Bu kez sıktım.

Gırtlağına bastırıp kan akışını azaltınca ve nefes almasını engelleyince yüzünün rengi soldu, gözleri büyüdü. Damarlarından sadece korku akmaya başladı. Bunun farkındaydım, çünkü gözlerinde görüyordum. Hatta bu kez ilk seferkinden daha yoğundu. Geçen sefer aklı karışmıştı ve bunda haklıydı ama bu kez ona ne yaptığımı biliyordu.

Ona ne yapmak *istediğimi.*

Biliyordu ve hissediyordu. Elleriyle ellerimi gevşetmeye çalışıyor, mücadele ederken tırnaklarını bileklerime batırıyor, kalçalarıyla beni iterek elimden, ağırlığımdan kurtulmaya çabalıyordu. Yanakları tekrar hafifçe renklendi. Bu kez bütün bedeni kızarmıştı. Beni durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiş, onun yerine karşı koymaya başlamıştı. Elleri önce gömleğimi yırttı, ardından kravatımı yakalayıp başımı geri çekerek nefesimi kesmeye çalıştı. Bu yararsızdı, boşuna savaşıyordu. Kımıldamadım bile.

Sadece birkaç saniye sürdü. Birkaç saniye sonra gözleri kararmaya, ağzı hareket etmeye başladı ama sesi çıkmıyordu. Belimdeki bacakları titriyordu. Sırtını yay gibi gerdiğinde bedeninin her santimi kaskatı oldu ve gözlerini bir kez daha sımsıkı kapattı. Ellerimi gevşettiğim anda bütün

bedeni zevk içinde infilak etti. Yüksek sesle soluyor, deli gibi özlemini çektiği nefesi ciğerlerine dolduruyordu.

Benim bahşettiğim nefesi.

Neredeyse kesilen nefesi.

Çığlık attı; bana çarptığında kemiklerimi takırdatan bir haykırıştı bu. Bedeni sarsıldı. Dudaklarından dökülen anlaşılabilir tek kelime adımdı. "Naz!"

Bu haykırış mideme inmiş bir yumruk gibiydi. Kontrolümü kaybettim. Tüm bedenim titrerken boşaldım. O kadar güçlüydü ki bir anlığına beni felç etti. Hareket edemiyordum.

Kendimi kontrol edebilmeye başladığım anda geri çekildim ve başımı eğip Karissa'ya baktım. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Çaresizlik içindeki bedeni alabileceği bütün havayı büyük bir açlıkla içine çekmeye çalışıyordu. Sanki bütün organları çalışmayı durdurmuşçasma bir santim bile kımıldamadan öylece yatmaya devam etti. Tek yaşam belirtisi kalkıp inen göğsüydü.

Nefes alıp vermesi yavaşladıktan sonra gözlerini araladı ve anında benim bakışlarımla karşılaştı. Korku gitmiş, yerini rahatlama almıştı. Bu görüntü, sırtımın ürpermesine neden oldu. Yeniden doğmak, yeni bir dünyaya uyanmak gibiydi. Yaşama saygı, daha önce var olmayan her nefes için minnet duymaktı. Kimse, yaşıyor olduğuna öleceğini sanmış birinden daha çok minnettar olmazdı.

İkinci bir şans.

İkinci şans, insanın karşısına kolay çıkmaz. Çoğu insan bu şansı yakalayamaz. İnsanların çoğu ölümün eşiğinden dönmenin ne olduğunu bilmez.

Bu, insanları değiştirir.

Beni kesinlikle değiştirdi.

14. BÖLÜM

Roma, geceleri sakindi.

Bütün şehir, yoğun karanlıkta görünen tek şey olan binalardan süzülen bir ışıltıyla kaplıydı. Balkondaki sandalyede otururken kilometrelerce öteyi görebiliyordum ama bu kadar geç bir saatte bakılacak fazla bir şey yoktu.

Sabahın üçü, belki de dördüydü. Karissa uykuya daldığından beri saatlerdir buradaydım. Uykusuzluk, karanlık çökünce gizlice bana sokulan, ortama huzur katmaktansa huzursuzluk veren bir fahişeydi.

Çoğu gece ölü gibi hissediyordum. Bir zombi gibi; tek fark hafif de olsa atan bir kalbim ve nabzım olmasıydı. İçiniz tamamen boşaltılmışken hâlâ canlı, nasıl düş kurulacağını unutmuşken gerçek olduğunuzu hissetmek zordur.

Muhtemelen bunu hak etmiştim.

Bu saatte sokakta olan tek canlı, makineli tüfeklerini sallayarak sokakları kolaçan eden İtalyan polisiymiş gibi görünüyordu; yani *Carabinieri* denilen jandarmalar. Bu durumun sinirlerimi bozacağını düşünebilirsiniz ama burada New York'ta olduğumdan daha rahat hissediyordum.

Burada kimse beni vurmaya çalışmazdı.

Arkamdaki odanın kapıları açıktı, hafif bir esinti terli tenimi belli belirsiz okşayarak usulca içeri süzülüyordu. Hâlâ giyiniktim. Gömleğimin kolları dirseklerime kadar sıvanmış, düğmeleri yarıya kadar açılmış, kravat çıkarılıp atılmıştı. Tam bacaklarımı öne doğru uzatıp ayaklarımı üst üste koymuştum ki odada bir hareket hissettim.

Karissa, sanki özellikle parmak ucunda yürüyormuş gibi sessiz adımlarla balkona doğru geliyordu. Arkamda belirdi; gölgesi üzerime düştü. Dolanarak önüme geçti ve dışarıya bakmak için balkonun kenarına yaklaştı. Üzerinde sadece bir tişört ve külotu vardı. Beyaz kumaş karanlıkta ışıldıyordu.

Şehre bir göz atıp manzarayı seyretti. "Fazlasıyla... turuncu."

Bu garip tanımlama beni gülümsetti.

"Öyle," dedim. "Bu parıltı bana alevleri çağrıştırıyor; sanki tüm şehir yanıyormuş gibi."

Dönüp bana baktı. Balkonun duvarına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Roma bir kez yandı."

"Evet, yandı."

"İmparator'un yaptığını duydum... Kendi istediği gibi yeniden inşa edebilmek için bütün şehri yakmış. Üstelik şehir yanarken o aşağılık herifin keman çaldığını söylüyorlar."

"Söyledikleri bu mu?"

"Evet."

"Hmm."

Gözlerini kıstı. "Doğru değil mi?"

"Değil."

"Nereden biliyorsun?" dedi. "Burada değildin ki."

"Keman da burada değildi," diye karşılık verdim. "Henüz icat edilmemişti bile. Kendi şehrini kül etmiş olabileceğine ihtimal versem de yangında sarayını da kaybettiği göz önüne alındığında, bu pek mantıklı gelmiyor."

"Başka bir tane yapmış."

"Ama eski sarayından kurtarabildiği kadar şeyi kurtarmış," dedim. "Kendi yuvasını yakıp kül edebilecek kadar çaresiz bir adam geçmişe bir sünger çekmek ister... Hiçbir şeyi taşımaz."

Karissa, "Belki de işler çığırından çıktı," dedi. "Belki kontrolü kaybetti."

"Mümkün değil."

"Bu konuda çok şey biliyorsun gibi geliyor bana."

Buna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Soru olmadığına göre şakaya mı vurmalıydım?

"Yeteri kadar biliyorum," dedim. "Bir zamanlar o derece çaresizdim."

Bir süre bana baktı, ardından kollarını çözüp duvardan uzaklaştı. Hiçbir şey söylemeden bana doğru yürüdü ve sandalyenin bir köşesine sıkıştı, ardından kucağıma kıvrılıp kollarımın arasına yerleşerek beni şaşırttı. Ona biraz daha yer açmak için kımıldanıp onu kendime çektim ve başına bir öpücük kondurdum.

Benim gibi kokuyordu.

Her yanına ter ve parfüm kokusu sinmişti.

Huzur içinde bir kez daha şehrin ışıklarına baktı. Başımı eğip ona bakarak omuzlarına dökülen saçlarını arkaya ittiğimde boyundaki belli belirsiz parmak izlerini gördüm. Zar zor görünüyorlardı ve muhtemelen sabaha kadar yok olacaklardı ama parlak neon ışıkları gibi gözlerimi alıyorlardı. Başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdiğimde gerildi.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Artık acımıyor," diye cevap verdi.

"Ama o anda acıdı, değil mi?"

Bir an tereddüt etti. "Emin değilim."

Kaşlarım çatıldı. Nasıl emin olmayabilirdi?

Neredeyse içimi okumuş gibi iç çekerek omuz silkti. "Yani... evet, acıdı ama acı mıydı yoksa korku muydu hatırlamak zor. Bu yüzden gerçekten canımı yaktın mı, yoksa yakma ihtimalinden mi korktum bilmiyorum."

"Bunu canını yakmak için yapmıyorum."

Başını eğip bana baktı. "Neden yapıyorsun?"

Zor bir soruydu.

Nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordum. "Nefes alamamanın verdiği baş dönmesi hiçbir şeye benzemez."

Bedeninin kıvrandığını görmüştüm. Zevk öylesi yoğun oluyordu ki bazen haykırmaya başlıyordu. Yoğunluğunu sadece hayal edebiliyordum.

"Benim için öyle olabilir ama ya senin için?" diye sordu. "Sen bundan ne elde ediyorsun?"

Daha da zor bir soruydu.

Buna cevap vermek istemiyordum.

Ama öylesi savunmasız ve içten bakıyordu ki gözlerinden her şeyi okuyabiliyordum. Bazen benden nefret ediyor olabilirdi. Yine de bu, beni tekrar içeri almasını engellemiyordu. Karşılığında ona bu kadarını borçluydum; göreceği gerçek, güzel olmasa bile.

Gerçek çirkindi.

Lanet olası derecede kötüydü.

Tıpkı benim gibi.

"Karım öldü."

"Bunu biliyorum."

"Bildiğin gibi," diye devam ettim, "onun ölümünü izledim. Onu kollarımın arasına aldım, yüzüne baktım ve son nefesini verişini izledim."

"Evet."

"Onun için yapabileceğim bir şey yoktu... Onu kurtarmanın bir yolu yoktu... Tekrar nefes almasını sağlamanın bir yolu yoktu. Ben de ölmek üzereydim ama umurumda değildi. Onun nefes almasını sağlayabildiğim sürece orada kan kaybediyor olmayı umursamıyordum. Ama ne yaptıysam işe yaramadı."

Başparmağımla boynundaki belli belirsiz noktayı okşamaya devam ederek ona baktığımda hiçbir şey söylemedi.

"Bundan ne mi elde ediyorum, Karissa? Nefes alışını izliyorum. Nefes almanı sağlıyorum. Ölümden dönmüşsün gibi hissediyorum ve bunu görmek çok güzel bir şey. Belki hastalıklı bir durum. Ruhen sağlıklı olmadığımı biliyorum. Ama bu, benim de başımı döndürüyor."

Tekrar kollarımın arasına yerleşerek başka yöne baktı ve, "Bu hastalıklı değil," dedi. "Yaptığın birçok şeyden daha mantıklı."

Güldüm. "Yaptığım her şey mantıklı."

"Öyle mi? O zaman neden benimlesin."

"Neden...?"

Ben daha sözümü bitirmeden, "Olmasın," diye kesti. "Neden olmasın? Hep aynı cevabı verdiğinin farkında mısın? Her seferinde. Ama bu bir cevap değil ve hiçbir anlam ifade etmiyor."

Başka cevabım yoktu.

Karissa da başka bir cevap vermem için zorlamadı.

Onun yerine iç çekerek gözlerini kapadı ve kollarımda uykuya daldı. Karissa horlamaya başladığında çenemi başına dayayıp ışıl ışıl şehri seyrettim.

Benim hiç uykum yoktu.

Neden onunla birlikteydim? Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Sadece onunla birlikte olmak için onunlaydım. Çünkü buna ihtiyacım vardı. Çünkü onun bana ihtiyacı vardı. Dürüst olmam gerekirse, sanırım benim de aynı derecede ona ihtiyacım vardı.

"İtalya." Şaşkınlıktan sesi nefes nefese çıkıyordu. Bu kelimeye hafif bir kahkaha eşlik etti. "Kahrolası *İtalya*."

Başta telefonla konuştuğunu, Amerika'dan birini aradığını düşündüm ama pembe kaplı, çatlak telefonunun yatağın ortasında durduğunu gördüm. O ise balkondaydı. Odada dikilmiş boxerımı giyerken saçlarım hâlâ ıslaktı ve göğsüme su damlıyordu.

Sessizce balkona çıkan kapıya doğru yürüdüğümde onu duvara yaslanmış şehri seyrederken buldum. Güneş henüz doğmuştu. Turistlerin sokaklarında gezinmeye, arabaların caddelerini doldurmaya başladığı Roma yeniden canlanıyordu. Karissa'nın üzerinde pijaması vardı; saçları darmadağınıktı. Yataktan yeni çıkmıştı.

Alçak bir sesle, "Buna inanamıyorum," dedi. Kendi kendine konuştuğunu fark ettim. "Gerçekten kahrolası İtalya'dayım."

"Öylesin."

Sesimi duyunca ürküp sıçradı ve elini kalbinin üzerine koyup hızla geri döndü. Yüzü kızardı. Bana bakarken dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Baştan aşağı beni süzdüğü, bakışlarının bir süre çıplak karnımda oyalanıp ardından boxerıma kaydığı dikkatimden kaçmadı.

"Geldiğini fark etmedim."

Hiçbir zaman fark etmiyordu.

Ellerimi nemli saçlarımda gezdirip onun yanına balkona çıktım. "İlginç bir sohbetin ortasındaydın."

Yüzü kızararak bakışlarını benden kaçırdı ve alt dudağını ısırdı. Ardından tekrar dönüp tekrar şehre baktı. "Bu... inanılmaz bir şey. Bir gün İtalya'da olacağımı asla düşünmemiştim. Buraya gelmeyi hep çok istemiştim." Ben yanında durunca yan gözle bana baktı. "Sen bunu zaten biliyordun."

Cevap vermek yerine gülümsedim. Vegas'taki o öğleden sonraya kadar buraya gelmek için yanıp tutuştuğunun farkında değildim. Bunu bilmem mümkün değildi. Bu kadın hakkında ne kadar şey biliyor olursam olayım, ona has özellikleri, geçmişini ne kadar bilirsem bileyim en derindeki arzuları benim için hâlâ bir sırdı.

Ceketimin cebinde ağırlık yapan yüzük kutusuyla düşünceler arasında kaybolmuş bir halde bahçedeki o masada oturmuş, ona evlenme teklif etmenin doğru bir karar olup olmadığını sorguluyordum. Yıllar önce her şey çözümlenmiş, tüm geleceğim çizilmişken mükemmel hayatım yanıp kül olmuş, hikâye kitabın ortasında bitmiş, diğer sayfalar boş kalmış ve artık tamamen tek başıma kaldığım ve hep öyle kalacağım acı gerçeğiyle her şey silinmişti.

Ya da öyle kalacağımı *düşünmüştüm.*

Bunu tekrar tekrar düşünmüştüm. Onu seviyordum, onu yanımda tutmak istiyordum ama bunu yapmanın haksızlık olduğunun farkındaydım. Doğru yapmak istediğim bir şey kahredici bir biçimde yanlıştı; benim kendimi bir bütün olarak hissetmemi sağlayacak şey onun parçalanmasına neden olacaktı. Aptal değildim. Salak değildim. Gerçeğin Karissa'ya ne yapacağını biliyordum ve ona evlenme teklif etmenin bunu daha kötüleştireceğinin farkındaydım.

Neredeyse bunu yapmıyordum. Neredeyse geri çekiliyordum. *Sana bağlanmasına izin verme,* diye düşündüm. *Onu bir kafese kapatma.* Maria'ya dair düşünceler, başına gelen şeyin anıları, benimle asla birlikte olamayacak o kadın, benimle birlikte yaşayamayacağı hayat o âna sızıyordu. Bunu Karissa'ya yapamazdım. Onu hiç tanımadığı birine bağlayamaz, onu tamamen yutmak isteyen bir dünyaya çekemezdim. Maria asla anne olmamıştı. Hatta tam anlamıyla karım bile olmamıştı. Onu balayına hiç götürmemiştim.

"Hayatım boyunca İtalya'ya gitmek istedim."

"Biliyorum."

Alçak bir sesle, dalgın bir biçimde cevap vermiştim. Karissa başını çevirip bana bakarak beni zamanından önce sona ermiş geçmişten çıkarıp o âna geri çekene kadar ne yaptığımın farkında bile değildim.

Sonunda Karissa'nın söylediği bir şey yüzünden bana engel olan her şeyi bir kenara bırakıp yüzüğü cebimden çıkarmıştım. *"Senden ayrılmak istemiyorum. Asla gitmeyeceğim."*

Bunun doğru olduğuna yemin etmişti.

Hâlâ ona inanmaya çalışıyordum.

Bakışlarımı Karissa'nın yüzünden ayırıp eline baktım. Gözlerim bir süre boş parmağına takıldıktan sonra dönüp Roma siluetine baktım.

"Hadi, giyinip şehri keşfe çıkalım," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Keşke bir fotoğraf makinesi olsaydı," dedi etrafına bakarak. "Öyle güzel ki hep gözümün önünde olsun istiyorum."

Elimle odayı işaret ederek, "Git duş al," dedim. "Seni ter içinde bıraktım."

Banyodan su sesi gelmeye başladığı anda üzerime bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirip kapıya yöneldim. Karissa'ya bir şey söylemeden gizlice dışarı çıktım ve yirmi dakika sonra elimde caddenin aşağısındaki bir mağazanın paketiyle geri döndüm. Odaya girdiğimde Karissa üzerinde sadece havluyla valizinden çıkartılmış ve yatağın üzerine yayılmış giysi yığınına bakarak odada dikiliyordu.

Bir an duraksadım, ardından paketi eşyalarının üzerine bırakıp, "Bu senin," dedim. Kaşlarını çatarak paketi açtı ve bir an nefesi kesildi. Fotoğraf makineleri hakkında fazla bilgim yoktu... Rengi siyahtı ve Canon markaydı. Mağazadaki adam bunun en iyisi olduğunu söylemişti; fiyatı da kesinlikle bunu yansıtıyordu.

Makineyi paketten çıkarıp kaldırarak, "Aman Tanrım! Naz! Bunu yapmana gerek yoktu," dedi. "Şu kullan-at modellerden birini alabilirdik... En fazla beş dolar. Bu..."

"Roma'ya layık," dedim. O an cebimdeki telefonum titremeye, o bildik zil sesi çalmaya başladı. "Pili şarj et de çıkalım."

Telefonu cebimden çıkararak rahat konuşmak için balkona çıktım. *Ray.* Burada telefonum bu adamla uzun uzun sohbet etmeye yetecek kadar iyi çekiyordu ama cevap verip vermemekte kararsızdım.

Birkaç saniye içinde telefon sustu. Boş ekrana bakarken anında tekrar çalmaya başladığında hiç şaşırmadım. Şezlongun kenarına otururken telefona cevap verdim. "Efendim."

"Yaşıyor musun?"

Sesinde alay eder bir ton yoktu.

İma da yoktu.

İçim sıkıştı.

Gerçek bir soruydu.

"Neden yaşamıyor olayım ki?" diye sordum.

"Bir süredir görünmüyorsun. Başına bir şey geldiğini düşündüm. Bu kadar uzak kalmak senin tarzın değil."

"Sadece meşguldüm."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ray, "Seni tanımasam benden kaçıyorsun derdim," dedi. "Benden kaçmıyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Cobalt'tayım. Hadi gelip benimle bir şeyler iç. Sohbet ederiz."

"Yapabilecek olsam gelirdim," diye cevap verdim. "Şehir dışındayım."

"Ya? Neredesin?"

"Roma."

"Roma," diye tekrarladı. "Bu, şehir dışında olmaktan ötesi, Vitale. Tamamen farklı bir ülke. Beklenmedik bir şey mi oldu?"

"Hayır. İş gezisi değil," dedim. "Tatil."

Hiçbir şey söylemedi. O kadar sessizdi ki arkada kulübün şamatası olmasa telefonu kapattığını düşünürdüm. Sessizce oturarak konuşmaya başlamasını bekledim. "Rita kızını İtalya'ya mı götürdün?"

"Evet."

Yeniden sessizleşti ama bu kez uzun sürmedi. "Önümüzdeki hafta sonu kızlar bir akşam yemeği veriyor. Cumartesi. *Meşgul* olduğunu biliyorum ama eğer zaman bulup gelebilirsen sevinirim."

"Orada olacağım."

"Güzel," dedi. "Kızı da getir."

Ben buna verecek bir cevap bulamadan telefon kapandı. İç çekip sessizliğin tadını çıkararak ve kısacık dahi olsa huzur dolu bir an yaşamak için kendime zaman tanıyarak kısa bir süre orada öylece oturdum. Dirseklerimi dizlerime

dayamış, telefonu iki elimle sımsıkı tutmuş bir halde boş boş bakarak zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Bir süre sonra odayla balkonu ayıran sürmeli cam kapı açıldı. Arkamı dönüp baktığımda Karissa, üzerinde diz hizasında, kolsuz, çiçekli bir elbiseyle kapıda duruyordu.

Elindeki kullanma kılavuzuna göz atarak, "Şu zımbırtının yeşile dönmesini beklemek zorundayız," dedi. Ona aldığım kahve makinesinin kullanma kılavuzundan daha kalındı ama Karissa, onu incelemeye başlamak için bir an bile zaman kaybetmemişti.

"Zımbırtının yeşile dönmesini beklemek zorundayız," diye tekrar ettim.

"Aynen." Bana baktı. "Çok uzun sürmez, değil mi?"

"Ben de senin kadar biliyorum."

İki saat sonra şarj ışığı hâlâ sarıydı. Karissa bir şeylerle oyalandı. Saçını düzeltti, makyaj yaptı, altı-yedi kez ayakkabı değiştirdi ve tüm bu süre içinde dışarı çıkmamızı geciktirdiği için özür dileyip durdu. Uzun süre buna katlandıktan sonra odayı girdim ve tam yanımdan geçerken kalçasına yapışıp onu olduğu yerde durdurdum. "Özür dileyip durmayı bırak."

"Ama..."

Konuşmak için ağzını açar açmaz şarj aletindeki ışık titreşerek yeşile döndü. Onu işaret ederek "Gördün mü? Hazır," dedim.

On dakika sonra nihayet odadan çıktık. Karissa'nın elinde fotoğraf makinesi, ayağında ilk denediği ayakkabılar vardı. Saat hâlâ erkendi. Sokağa çıktığımızda henüz on olmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nereye gitmek istersin?"

Omuz silkerek, "Fark etmez," dedi.

"Ha?"

"Ne oldu?"

"İtalya'ya gelme düşü kuran biri için fazlasıyla kararsızsın."

Gözlerini devirdi. "Peki, tamam. Doğru cevap her yere olacaktı. Her şeyi görmek istiyorum, yani beni götüreceğin her yere giderim. Oldu mu?"

"Oldu."

Alışılmış turistik yerlere gittik. Müzeler, Panteon da dahil olmak üzere kiliseler, *Piazza Navona** ve İspanyol Merdivenleri. Heyecan içinde bir sürü fotoğraf çekti. Onun coşkusunu hayranlıkla seyrettim. Küçük bir kafede hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra Kolezyum'a gittik. Kuyruk saçma sapan bir derecede uzundu ama orayı gördüğünde Karissa'nın yüzü ışıldadı. Yani kaçmanın bir yolu yoktu.

Sıranın en arkasına geçip beklemeye başladık. Karissa dışarıdan birkaç fotoğraf çekti. Manzaranın tadını çıkaran, fotoğraf makinesi suratına yapışmış ufak tefek bir turisten farksızdı. Sanki ben orada yoktum ama o an için bu sorun değildi. Kalkanları inmiş, savunması zayıflamıştı.

Burada olmanın tek nedeni buydu. Orada değilmişim gibi davranıyor olsa da önemli değildi.

O mutlu olduğu sürece...

Yaklaşık yarım saat sonra nihayet sıranın en önündeydik. İki bilet aldım ve dolambaçlı patikadan geçerek Kolezyum'a girdik. İçerisinin manzarasını gördüğü anda gözleri parladı. Tarihi amfitiyatronun bazı kısımları parçalanmış ve yok olmuştu. Yine de beton ve taştan yapılmış heybetli bir canavar olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

İçeride dolaşırken Karissa birkaç fotoğraf daha çekti, ardından fotoğraf makinesini indirip etrafı daha iyi görmesini sağlayan parmaklıklara yaslandı.

* Navona Meydanı -ç.n.

Ortaya çıkmış yeraltı tünellerine bakarak alçak sesle, "Muhteşem," dedi. "Keşke o zamanlar burada olup bozulmamış halini görebilseydim."

Kendime hâkim olmadım. Ses tonundaki derin saygıya kahkahalarla güldüm. Bu, alay etmek değildi ama bana attığı bakış kulağa öyle gelmediğini düşünmeme neden oldu. "Evet, eğer öyle bir şeye şahit olmak istiyorsan bence de iyi olurdu."

"Nasıl bir şeye?"

"Toplu bir katliama."

Gözleri büyüdü.

Tekrar güldüm.

Ne kadar da masum.

"Sence Romalılar burayı ne olarak kullanıyorlardı, Karissa?"

"Bilmiyorum," dedi. "Tiyatro gösterileri, şovlar, spor gösterileri ya da festival gibi şeyler için."

"Aaa evet, bir tür festivaldi. Doğru," dedim. "Fazlasıyla kan akıtılan türden."

Ben parmaklıklara gidip onun yanında durduğumda, "Yani, gladyatörler olduğunu biliyordum," dedi. "İnsanların onları ölümüne dövüşürken seyrettiklerini biliyordum. Ama onlar savaşçıydı."

Ne kadar da saf.

"O zamanlar bir günde binlerce insanı idam ederlermiş," dedim. "Ve bu konuda kesinlikle acımaları yokmuş. O kadar çok kan akarmış ki kanı emsin diye zemine kum dökerlermiş. Silahsız insanların üzerine aslanları salarlarmış ve elli bin kişi burada oturup onların parçalanmasını seyredermiş. Buradaki oturaklardan birinde bir dakikadan fazla kalamazdın, Karissa. Vegas'taki boks maçında bile boksörlerden biri yumruk yediğinde gözlerini kapatıyordun."

Büyülenmeyle iğrenme arasında kalmış gibiydi. "Gerçek bir katliam meclisine girebilmek için mi yarım saat kuyrukta bekledik? Neden?"

"Çünkü senin de dediğin gibi, muhteşem."

"Ölüm mü?"

Parmaklıklara yaslanıp garip bir ifadeyle ona bakarak, "Ben Kolezyum'u kast etmiştim ama ölümün de öyle olduğuna eminim," dedim. "Ölüm, yaşamın bir parçası. Bazılarımız diğerlerinden uzun yaşama şansına sahibiz ama doğan her şey sonunda ölür. Hiçbirimiz ölümsüz değiliz."

Tekrar etrafına bakarak, "Çok iç karartıcı," dedi. "Artık başka bir yere gidebilir miyiz? Tercihen spor için insanların öldürülmediği bir yere."

"Trevi Çeşmesi'ne ne dersin?" dedim. "Para atıp bir dilekte bulunabilirsin."

"Ölümsüzlük dileyebilir miyim?"

"Elbette," dedim. "Vatikan'a gidersen bunun için daha fazla şansın olur. Orası mucizelerin gerçekleştiği yer."

"Aaa. Oraya girebilir miyiz?" diye sordu heyecanla. "Yani sen Vatikan'a girebilir misin?"

Bir kahkaha atarak, "Evet," dedim. Özellikle *beni* kast edip etmediğinden emin değildim. "Alev alev yanmayacağımdan oldukça eminim. Ama uzun bir yürüyüş yolu ve kuyruk çok uzun olur. İstersen başka bir güne bırakalım."

Gülümseyerek, "Tamam," dedi. "O zaman Trevi Çeşmesi. Orada kimse ölmedi, değil mi?"

"İnşaatı sırasında birileri ölmüş olabilir ama onun dışında sanmıyorum."

Şaka yaptığımı düşünerek güldü. Oysa şaka yapmıyordum.

İnsanlar her yerde ölürler.

Attığınız her adımda, durduğunuz her yerde ayaklarınızın altındaki zemin öyle ya da böyle ölümle lekelen-

miştir. Bu, kaçınılamaz bir gerçek. Ölümün dokunmadığı hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Çeşmenin çevresindeki alan çok kalabalıktı. Öğlenden sonranın geç saatleriydi; gün akşama karışıyordu ve turistler sürüler halinde dolaşıyorlardı. Cebimden bir bozukluk çıkarıp Karissa'ya verdim. Geride durarak onun kalabalığa karışmasını izledim. Kolayca kendine yol açıp öne geçti ve bir süre orada durduktan sonra gözlerini kapatıp parayı attı. Sonra yeniden gözlerini açtı, birkaç saniye suya baktı ve kalabalığı yararak yanıma geldi.

"Ölümsüzlük mü diledin?"

Güldü. "Hayır."

"Ne diledin peki?"

Saçlarını bir kırbaç gibi öne arkaya atarak başını iki yana salladı. "Söylemem."

"Neden?"

"Söylersem gerçekleşmez."

"Kim demiş bunu?"

"Herkes bilir. Kural bu."

"Hadi ama," diyerek uzanıp onu kendime çektim. "Bana söyleyebilirsin. Ben istisnayım."

"Seni bu kadar özel kılan ne?"

Sırıtarak, "Öyleyim işte," dedim. Gözlerini devirdi. Uzanıp çenesini avucumun içine aldım ve başparmağımla alt dudağını okşadım. "Ve ayrıca senin bütün dileklerini gerçekleştireceğim. O yüzden bana söyleyebilirsin. Ne dilersen yaparım. Ne olursa olsun. Söyle yeter."

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Bunu değerlendireceğim."

Eğilip hafifçe onu öptüm. "Bu bir başlangıç."

Oradan ayrılmadan Karissa birkaç fotoğraf daha çekti. Ardından aklımızda bir hedef olmaksızın sokaklarda dolaştık. Birkaç mağazaya girdik, ona İtalyan dondurması

aldım ve ilk lokmayı alışını keyifle izledim. Zevkten dört köşe olmuş bir halde kaşığı yeniden küçük kâseye batırıp kahve tonlarındaki dondurmadan biraz daha aldı.

Kaşığı bana doğru uzatarak, "Alsana," dedi. "Tadına bak."

Bir an durduktan sonra başımı iki yana salladım. *Fındıklı Çikolata.* "Hayır, teşekkür ederim."

Umursamaz bir edayla bir lokma daha aldı.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Gün yavaş yavaş biterken biraz daha yürüdük ve sonunda şehir merkezinde, büyük bir park olan Villa Borghese'ye vardık. Gölün yanındaki patika yola yöneldik. Çok zaman geçmeden Karissa'nın adımları yavaşladı. Hafifçe beni dürtmeden önce etrafa bir göz attı. "Biraz oturabilir miyiz?"

Ona doğru yaklaşarak, "Nasıl istersen. Ben peşindeyim."

Hiç beklemeden patikadan ayrılıp yemyeşil çimlerde yürümeye başladı. Kendini herkesten uzak yaşlı bir ağacın gölgesine attı. Yanına oturarak ona katıldım. Serin çimene sırtüstü yayıldı ve anında ayakkabılarını çıkarıp attı. "Oh, şimdi rahatım."

"Eminim."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak, "Ee, nasıl bir duygu?" diye sordu.

"Ne nasıl bir duygu?"

"Halktan biri olmak," dedi. "Bütün gün hiç özel muamele görmeden dolaştın... Masa boşalmasını beklemek, kuyrukta dikilmek zorunda kaldın, ihtiyaçların karşılanmadı, gitmek istediğin yere taşınmadın. Senin için bir işkence olmalı. Yani sana sıradan davranılması..."

Başımı iki yana sallayarak bacaklarımı öne doğru uzat-

tım. "Kimliğimin bilinmemesi hoşuma gider. Kimin beni gözlediği, kimin ayağıma çelme takacağı, bana doğrultulmuş bir silah ya da bir sonraki köşede kurulmuş bir pusu olup olmadığı konusunda endişe duymamak güzel bir şey. New York'tayken sırtımda bir hedef tahtasıyla yaşıyorum. Elbette yüzüm onlara dönükken bana iyi davranıyorlar ama arkamı döndüğüm anda ne planladıklarını tahmin etmek mümkün değil. Ama burada farklı. Burada beni tuzağa düşürmek için bekleyen kimse yok."

"Ya ben?" diye sordu. "Sana neler yapabileceğim konusunda endişelenmiyor musun?"

"Hem de hiç."

Sanki onu bir tehdit olarak görmemi bekliyormuşçasına gerçekten şaşırmış görünüyordu. Bu kadar saçma olmasa bir kahkaha daha atardım.

"Yanlış anlamışsın, hapishane kuşu," dedim. "Yemeğime ilaç koyduğun için kızmış olduğumu düşünmüş gibisin ama olay bu değil... Kendini tehlikeye attığın için kızdım. Bunun için *hâlâ* kızgınım. Beni kımıldayamaz hale getirdin ve seni koruyamayacak durumdayken gecenin bir yarısı kaçıp gittin."

"Ben iyiydim."

"Neyse ki öyleydin ama olmayabilirdin. Dışarıdaki tek tehlikeli şey ben değilim, biliyorsun. Hatta *en* tehlikelisi ben değilim."

Karissa bir süre sessiz kaldı. Gözleri benim dışımdaki her yere bakarak dalgın dalgın yanındaki çimleri koparıyordu. Nihayet iç geçirdi ve alçak sesle konuşmaya başladı. "Bu garip, değil mi?"

"Garip olan nedir?"

"Annem senden korkuyordu ama bir kez bile senden söz etmedi. Ne bana fotoğrafını gösterdi ne de adını ağzına aldı."

"Ben buna garip demezdim. Her şey orada olduğunda korkularını haklı çıkarmak kolaydır. Ray bile ortadadır; herkes adını bilir. Ama benim durumum farklı. Sanırım annen benden söz etmeyi, adımı kafana sokmayı daha tehlikeli buldu. Ayrıca bir zamanlar arkadaştık; annen ve ben. Ve intikam almak için geri döneceğimden endişelense de *senin* gerçekten tehlikede olduğunu düşündüğünü zannetmiyorum. Masum birini öldüreceğimi düşünmüyordu." İç çekerek bacaklarına uzadım, yakalayıp kendime çektim ve ayaklarını kucağıma koydum. O sırada Karissa kahkahalarla gülerek çığlık atıyordu. "Beni olduğumdan daha iyi bir adam sanıyordu."

Ayaklarını ovmaya başladığımda parmaklarını bükerek hafifçe inledi. "Oh!" diyerek yüzünde bir gülümsemeyle çimlere uzandı. "Sen *harika* bir adamsın."

Ovalamayı kesip kuşkulu bir ifadeyle ona baktım.

Tek gözünü aralayıp bana bakarken, "Yoo, hayır, hayır, durma," dedi. Başımı iki yana sallayarak tekrar tüm dikkatimi ayaklarına verdiğimde bir kahkaha attı. "Ve bana öyle bakma. Bugün daha önce hiç görmediğim bir yanını gördüm. Sabırlısın ve gerçekten kibarsın."

"Ne yani? Önceden kibar değil miydim? Sabırlı değil miydim?" diye sordum. "Bir fark yaratarak patates kızartması ve o güne kadar adım attığım en küçük, en dağınık odada tatsız bir noodle yediğimi hatırlıyorum. En azından bunun için biraz övgü hak ediyorum sanırım."

"Ediyorsun," diye karşılık verdi. "Ama sadece... Nasıl ifade edeyim... Garip. Seni nasıl değerlendireceğimi, artık ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum; özellikle de bana bakarken. Bazen yüzünde şu anki ifade oluyor ve o zamanlar beni öpmek mi, yoksa öldürmek mi istiyorsun emin olamıyorum."

"Bunun sebebi muhtemelen benim de emin olamamam."

Bir kez daha gözlerini açıp bana baktı. Ona gülümsedim; bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadan çekinerek karşılık verdi. "Sen tuhaf bir adamsın, Ignazio Michele Vitale."

Aynı şeyi tekrar yapmış, adımı annemin adı, yani kadın adı gibi haliyle telaffuz etmişti. Parmağımı ayak tabanında dolaştırdım. Kahkahalar atarak kıvranıp benden uzaklaşmaya çalıştı ama ayağını sımsıkı tutup onu gıdıklamaya başladım.

"Naz!" Doğrulup oturdu ve deli gibi gülerek beni itip ayağını geri çekmeye çalıştı. "Dur!"

Gıdıklamayı bırakıp, "Dur!" diyerek onu taklit ettim. Ama bacağını çekmesine izin vermedim. "'Durma'ya ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Tam sana göre."

Elimi gevşetir gevşetmez beni tekrar itip ayağını çekti. Ama uzaklaşmak yerine dönüp başını kucağıma koydu. Başımı eğip ona bakarak yayılmış duran saçlarını okşadım. Gözlerini kapattı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Fazla konuşmadık.

Söyleyecek başka ne kalmıştı ki?

Onun için her şeyi ortaya sermiştim ve o da üstünde durmamıştı.

Bunca şeyden sonra belki de bizim için hâlâ bir şans vardı.

Bir süre sonra, "Hadi," dedim. "Akşam olmak üzere."

İç çekerek ayağa kalktı. "Otel ne kadar uzaklıkta?"

"Yaklaşık bir buçuk kilometre."

"Uff!" Suratını buruşturarak ayakkabılarını çimin üzerinden aldı. "Çok uzak."

Arkamı dönüp sırtıma hafifçe vurdum. "Atla. Seni taşıyayım."

Gözleri kocaman oldu. "Sırtında mı taşıyacaksın?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Bunun için fazla büyüğüm."

"Kaç kilosun? Kırk falan mı? Yoksa kırk beş mi?"

İnanmaz bir ifadeyle gülerken ayakkabılarını giydi. Sırtıma tırmanmak yerine elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve ardından koluma asıldı. "Az önce tekrar kanıtladın, Naz."

"Neyi kanıtladım?"

"Ne olursa olsun içinde iyilik var."

15. BÖLÜM

"Eğlenmek ister misin?"

Alçak sesle konuşuyordum. Kelimeler ağzımdan zorla çıkarken sesim alçak ve boğuktu. Vicdanım bu soruyu sormamamı, bu gece onu zorlamamamı söylüyordu ama penisim sertleşmişti ve kalbim sonuna kadar açıktı. Bu kadının elde edebileceğim her parçasını elde etmek istiyordum.

Karissa, ellerini cama dayamış balkon kapısından dışarı bakıyordu. Sorumu duyunca başını çevirdi ve dikkatle bana baktı.

Hayır diyeceğini düşündüm.

Lanet olsun! Lütfen hayır deme...

Bir süre sonra arkasını döndü ve sırtını serin cama yaslayarak yüzüme bakmaya başladı. Dudakları aralanmıştı. Reddedilmeyi, ağzımın payının verilmesini bekliyordum ama o, "Olur," diye fısıldadı.

"Olur mu?"

Biraz daha yüksek sesle tekrarlayarak başını salladı. "Olur."

Ellerim cebimde kayıtsız bir ifadeyle yanına gitmeden önce bir süre ona baktım. Onu sımsıkı tutup elbisesini yukarı sıyırmamak ve en yakın yere domaltarak canını çıkartana kadar becermemek için kendimi zor tutuyordum.

Bütün gece.

Sabaha kadar.

Artık dayanamayacak hale gelene kadar becer onu.

Ama halihazırda ondan yeterince fazla şey almıştım ve ölüm bizi ayırana dek almaya devam edecektim. Bu gece onun gecesiydi; bir zamanlar beni ne kadar sevdiğini hatırlamasını sağlama gecesiydi. Tenime işlemişti ve onun içine girip huzur bulmak istiyordum.

Onun da bundan bir şeyler, kendini iyi hissedecek bir şeyler elde etmesine ihtiyacım vardı. Benim için özel olduğunu, konunun kanından öte bir şey olduğunu fark etmesine ihtiyacım vardı.

Bakışlarım adeta parçalarcasına vücudunu taradı.

Bu elbiseyle çok güzel görünüyordu.

O çıkınca daha da güzel görünecekti.

Tam karşısında durup, "Söyle bakalım," dedim. "En büyük fantezin ne?"

Gözleri kocaman oldu. "Ne?"

Elimin tersini yavaşça kolunda dolaştırarak, "Fantezin," diye tekrarladım. Koluna çok hafif dokunuyordum ama bu temas bile onu titretmeye yetti. "Ne olursa olsun fark etmez. Ne kadar sıradan ya da garip görünürse görünsün önemli değil."

"Hmm... Bilmiyorum."

Vücudumu onunkine dayayarak, "Hadi ama, hepimizin tuhaflıkları vardır," diye karşı çıktım. Onu cama yapıştırıp yanağımı yanağına dayayarak "Seni neyin tahrik

ettiğini, tek başına kendine dokunurken ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye fısıldadım.

Elimi aramıza sokup bedeninde dolaştırarak o elbisenin içindeki karnını ve göğüslerini okşadığımda derin bir nefes aldı. Dilimi kulak memesinde gezdirerek bir cevap bulması için ona zaman verdim.

"Hmm. Ben..." Sesi titriyordu. "Emin değilim."

Gergindi.

Onu rahatlatmak istiyordum ama diğer yanım onu sonuna kadar zorlamak ve kalbinin derinliklerinde gömülü ne varsa ortaya çıkarmak taraftarıydı. Yine de onun kendi arzusuyla içini dökmesini sağlamam gerekiyordu ve o buna gönüllü değildi.

İnatçı kadın.

Kahrolası güzel, inatçı kadın.

Bu kadın, benim sonum olacaktı..

O bir şey söylemeyince, "Sana bir sır vermemi ister misin?" diye sordum. "Beni neyin tahrik ettiğini öğrenmek ister misin?"

Başını salladı.

"İç çekişini duymaktan daha seksi bir şey yok," diye itiraf ettim. "Özellikle de ilk içine girdiğim andaki... Nefesin kesiliyor ve sanki penisimin içinde olmasının bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyormuşçasına iç geçiriyorsun."

Utangaç bir ifadeyle başını eğip yoğun kirpiklerinin arasından bana bakarak, "İnanamıyorum," diye karşılık verdi. "Bu, benim günahkâr hazım."

Günahkâr haz.

"Bundan zevk aldığın için utanıyor musun?"

"Her seferinde."

"Beni sevdiğin için utanıyor musun?"

Çok kısa bir an tereddüt etti, ardından, "Bazen," diye fısıldadı.

Sanki duymamdan ürker bir tonla söylemişti bunu.

Sanki tepkimden korkuyordu.

Ama gerçek şu ki ne hissettiğini biliyordum.

Utancı ve iç çalkantıları biliyordum.

Sevmemen gereken birini sevmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum.

Ona âşık olmuştum.

Ve bu, en kötü kâbusumdu.

Ama bazen kâbusları tetikleyen sadece korkudur... Anlamadığımız bir şeyin korkusu. Bir palyaço makyajını çıkardığında korkutucu değildir. Bir canavar ışığı açtığında o kadar da korkunç görünmez. Onun iç dünyasını görene ve hiç de farklı olmadığımızı fark edene kadar benim düşmanım benim düşmanımdı.

Bana pişmanlıktan söz ediyordu ama sonunda beni mahvetse bile sahip olduğumuz şeyi asla silip atmak istemeyeceğimin farkında değildi. Bunun bir ânını bile geri almak istemiyordum.

Kalpsiz değildim; geri kalan her yerim bir boşluktan ibaretken sadece kalbim taş kesmişti. Ama o, uzun süre önce yaşamaya uğraşmaktan vazgeçmiş şeye hayat veriyordu.

O, oksijendi ve o olmadan ben ölüydüm.

Başı daha da eğildi ve bakışları yere dikildi. Elimi yukarı çıkarıp çenesini tuttum ve başını kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Ne hissettiğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Daha önce de söyledim... Seni seviyorum ve bu, benim için bir sorun."

"Bu soruna bir çözüm buldun mu?"

Başparmağımla hafifçe yüzünü okşayarak gülümsedim. "Buldum."

Çok kısa bir an sessiz kaldı, ardından fısıldayarak, "Nedir?" diye sordu.

"Seninle evlenmek."

Bir anda yüz ifadesi değişti; gözlerini yuvarladı. "Bu

nasıl bir çözüm oluyor?"

"O zaman artık Rita olmayacaksın."

Bunu söyler söylemez beni hazırlıksız yakalayıp göğsümden iterek benden uzaklaştı. Uzandım ve bileğinden tutup onu durdurdum. Kızgın bir ifadeyle iç çekerek dönüp bana baktı.

Kendime engel olamıyordum.

Bu sesi duyduğum anda penisim harekete geçti.

"Ben neysem o olarak kalacağım, Ignazio," dedi ciddi bir tonla. Bana bu isimle hitap etmesinden nefret ediyordum ama penisim bir kez daha seğirdi. Öfkeden deliye dönmüştü. Ya *bu hali?* Buna da bayılıyordum. "Damarlarımdaki kanın her damlasını akıtabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu, benim hücrelerime sinmiş. Bedenime. İçime, her parçama."

Kolunu hızla çekip elimden kurtuldu. Ama yerinden kımıldamadı, yanımdan ayrılmadı.

"Bir Rita olduğum için seninle evlenmeyeceğim. Çözüm bu değil. Eğer benimle sırf bu yüzden evlenmek istiyorsan... eğer yaşamıma son vermemek için bulduğun aptalca çözüm buysa hemen şimdi beni öldürmeni tercih ederim. Seninle evlendiğimde bu her şeye rağmen olacak; tıpkı her şeye rağmen şu an burada seninle birlikte olduğum gibi."

Kızgındı, söylenip duruyor, verip veriştiriyordu. Ama ben birkaç saniye önce söylediği bir şeye takılıp kalmıştım.

Seninle evlendiğimde...

Evlenirsem değil.

Evlendiğimde.

Kendimi gülümserken yakaladım, o da bunu yakalamıştı. Kaşlarını çatıp gözlerini kısarak sert bir tonla öfkesini kustu. "Bu kadar komik olan şey ne?"

Gülerek, "Sen," dedim ve benden uzaklaşmaya çalışırken onu durdurdum. "Ah, böyle yapma. Aslında bu senin suçun, çünkü kızgınken çok güzel oluyorsun."

"Sen delisin."

"Öyleyim," dedim. "Beni sen böyle yaptın."

Bunun tartışılacak bir yanı yoktu.

Sadece bana baktı.

"Gel buraya," diyerek onu kendime doğru çektim. "Seni neyin tahrik ettiğini öğrenmek istiyorum. Farklı rollere bürünmek mi?"

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Üçlü seks mi?"

Burnunu kırıştırdı. *Şükürler olsun.* Bu kadını başka biriyle paylaşabileceğimden emin değildim.

"Açık saçık konuşma mı?"

Yanakları kızarırken tek omzunu yarım yamalak kaldırdı. Bunu "evet" olarak aldım.

"İzlenmek mi?"

Beklediğim tepki buydu; boynuna kadar kıpkırmızı oldu, bakışlarını kaçırırken dudakları seğirdi.

İşte bu.

İşte bu.

İşte bu.

Onu çektim. Bu kez karşı koymadan elini tutmama ve onu balkona çıkarmama izin verdi. Hava kararmak üzereydi. Gökyüzü, karanlıkta yavaş yavaş gözden kaybolan, capcanlı pembe ve turuncu renklerden oluşmuş bir girdap gibiydi. Balkonda durup bakışlarımı bedeninde yırtarcasına gezdirerek onu seyrettim.

Eğlenceli olacaktı.

Onu bırakıp bir adım geri attım ve ellerimi kaldırarak arkamdan gelmesini engelledim. Kaşlarını çattı ama sözümü dinledi. Bir adım daha geri atıp bacalarımı uzatacak ve hâlâ boş yer kalacak kadar uzun ve geniş şezlonga otururken dikkatle bana bakıyordu.

Yerleşip geriye yaslandım ve ayakkabılarımı çıkarıp tekrar ona baktım.

Gergin bir biçimde kıpırdanıp duruyordu. *Güzel.*

"Soyun."

Bu kelime yanaklarının alev alev yanmasına, yanaklarının kıpkırmızı olmasına ve şaşkınlıktan gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu. "Ne?"

Bir kez daha, "Soyun," dedim. "Üzerindekileri çıkar."

Bir milim bile kımıldamadı. "Eğlenmek istediğini sanıyordum; istediğinin..." Bakışları hızla cam balkon kapısına kaydı. "Yani sanıyordum ki..."

"Hep ben eğlenecek değilim ya. Dün gece sana sert davrandım. Bu gece farklı bir şey deneyeceğiz."

"Yaa."

Ağzından çıkan tek kelime buydu; sanki şiddet içermeyen bir sevişme yaşayabileceğimizi hiç düşünmemiş gibiydi.

Başımla onu işaret ederek aynı kelimeyi üçüncü kez tekrarladım. "Soyun."

Bu kez sorgulamadı.

Eğilip elbisesinin eteğini tutup hızla başından çekip çıkararak yere attı. Askısız siyah sutyeni ve ona uyan tangası ile kaldı. Ayakkabılarını çıkarıp durdu ve soru soran gözlerle bana baktı.

Devam etmesi için onu cesaretlendiren bir ifadeyle başımı salladım.

Sutyen birkaç saniye içinde taş zemine düştü, sonra parmaklarını tangasının iki yanına geçirip derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp onu hızla aşağıya indirdi. Ardından çırılçıplak bir halde orada öylece durdu. Kolları vücudunu örtmeye hazırmış gibi duruyordu.

Görmeme izin verdiği her kıvrımının tadını çıkararak onu izledim.

Böylesi utanmaz bir bakış karşısında daha da kıpırdanmaya başladı.

"Ee? Şimdi mutlu musun?" dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Ha. Savunma amaçlı.

Hoşuma gitti.

"Çok," diye itiraf ettim. "Ama striptiz yapma becerini biraz geliştirmen gerekiyor."

"Yaa, ne demezsin? Benimle dalga mı geçiyorsun? Sadece üzerimdekileri çıkarmamı söyledin... Def Leppard şarkısı açıp şov yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Bir sonraki sefer için artık biliyorsun."

Gözlerini devirdi. Kahkaha atmama engel olamadım.

"Yani bugünkü eğlencemiz bu mu? Beni utandırmak mı?"

"Hayır, ama utanmış olman biraz kafamı karıştırdı. İzlenmenin seni tahrik ettiğini düşünüyordum."

"Bu farklı."

"Nasıl farklı?"

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Farklı işte. Gözlerini dikmiş bana bakıyorsun; hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ne söylememi istersin?"

"Bilmiyorum." Vücudunu örtmeye çalıştığını unutarak sinirli bir halde ellerini yukarı kaldırdı. "Ne olursa."

Elimle yaklaşmasını işaret ettim; istediğimi yapıp tam tepemde durdu. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz kalçalarına yapışıp onu şezlonga çektim. Elleri bacaklarının arasında ata biner gibi kucağıma oturdu.

"Her santimine bayılıyorum," dedim. "Vücudunun seni utandıran her yeri bana büyük bir haz veriyor. En ufak bir kusur görmüyorum; ne utanmana ne de küçük düşmene neden olacak hiçbir şey... Benden saklaman gereken hiçbir şey yok. Halihazırda her şeyi gördüm ve bu görüntüye bayılıyorum. Muhteşemsin, bebeğim."

Yüz ifadesi yumuşadı, omuzları gevşedi. "İlk kez bana böyle hitap ediyorsun."

"Nasıl?"

Alçak sesle, "Bebeğim," dedi. "Daha önce hiç böyle hitap etmemiştin."

"Bu seni rahatsız mı etti?"

"Yoo. Elbette hayır." Kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Neden rahatsız etsin ki?"

"Bazı kadınlar bunu aşağılayıcı bulur."

"Ben değil. Bana şey gibi hissettirdi..." Sesi alçaldı, hafifçe gülümsedi. "Yani... Anlarsın işte."

Merakla, "Ne gibi hissettirdi?" diye sordum.

"Sanki özelmişim gibi," dedi. "Bana değer veriyor, beni seviyormuşsun gibi."

"Öyle zaten," diyerek ellerimi kalçalarından göğsüne kaydırdım ve başparmaklarımla sertleşmiş göğüs uçlarını okşarken parmak uçlarımı göğüslerinde dolandırdım. "Sana âşığım, bebeğim."

Bunu yeniden söylediğimde yüzüne kocaman bir gülücük oturmasını engellemek için alt dudağını ısırarak gülümsedi. Bu kelimenin onu bu kadar etkileyeceğini bilseydim çok önce kullanırdım.

Ve tekrar tekrar söylerdim... tekrar tekrar.

Onu hafifçe öperek meme uçlarını sıktığımda kıvranarak bana dayandı. Dudaklarımı dudaklarından ayırıp boynunu öptükten sonra kulağına, "Kendine dokun," diye fısıldadım.

Ben geri çekilip şezlonga uzandığımda kocaman gözlerle bana bakıyordu. "Ciddi misin?"

Ellerim yeniden kalçalarına kayarken başımı salladım. "Seyretmek istiyorum."

"Şey... hmm." Yine gerilmişti. "Bilmiyorum."

"Sadece sırtüstü uzan ve gözlerini kapat," dedim. "Kendine nasıl zevke verdiğini göster bana."

Fazla dil dökmeme gerek kalmadan bacaklarımın arasında başı ayağıma denk gelecek biçimde sırtüstü şezlonga uzandı. Kayarak biraz yaklaştı. Önce kadınlığını avuçlayıp bir süre öylece durdu, arkasından yavaş yavaş kendine dokunmaya başladı. Başta gergindi, endişe onu yiyip bitiriyor

gibiydi. Hareketleri sabitti. Ama kendini okşadıkça bedeni gevşedi. Klitorisin etrafında daireler çizmeye başladı. Bacaklarını iyice açıp bana daha iyi bir görüntü sergilediğinde bakışlarım parlak pembe üzerindeki kırmızı ojeli tırnaklarına kaydı.

Penisim o kadar sertleşmişti ki artık acıyor, seğirdikçe pantolonumu geriyordu. Onu dışarı çıkarıp çok ihtiyacım olan o rahatlamayı yaşamak için hızlı hızlı ovuşturmaya can atıyordum. Ama donakalmış bir halde hayranlıkla onu seyrediyordum. Ellerim dizleriyle kalçaları arasında yavaş yavaş gidip geliyor, tenini okşuyordum.

Daha hızlı ve daha sert okşamaya başladı. Kıvranıyor, inliyordu. Boşalmak üzereydi. Bu sesin ölümüme sebep olacağını düşündüm.

Orgazm yüzünden ölüm... Ve kendi orgazmım bile değil.

Yanılmıştım. En güzel olduğu anın hiçbir şey yapmadığı zaman olduğunu düşünüyordum ama başka hiçbir an bunun yanına bile yaklaşamazdı. Bana güvendiğini fark ettim. Kendini bırakacak, kimsenin görmediği *onu*, sadece yalnız olduğu andaki *onu* bana gösterecek kadar güveniyordu.

Bu, sadece Karissa'nın bildiği "o" idi.

İnlemeleri çığlıklara dönüştü. Sırtı yay gibi kıvrıldı. Orgazm içini parçalarcasına onu ele geçirmek üzereyken bacaklarındaki kasların kasıldığını, dizlerinin kilitlendiğini ve ayak parmaklarının kıvrıldığını hissettim.

"Oh, Tanrım," diye inledi. "Ohhh, Naz!"

Gözleri kapalı bir halde bu zevki kendi kendine yaşatıyor ve benim adımı haykırıyordu. *Benim*. Neredeyse pantolonuma boşalmak üzereydim. Ellerimi kasıklarının alt kısmına koyup zevkten titrerken onu sımsıkı kavradığımda bir inilti yle göğsüm titredi. Sadece birkaç saniye sonra kendini okşamayı bırakıp sırtüstü şezlonga yığıldı.

Bana bakmadı. Nefes almaya çalışarak kadınlığını yeniden avuçlamış bir halde öylece yatıyordu. Kalçalarını tutan ellerimi gevşetip dizlerine koydum. Başparmaklarımla hafifçe diz kapaklarını okşadım. Birkaç saniye geçmeden kıkırdamaya başladı.

Gıdıklanıyordu.

Gözlerini aralayınca göz göze geldik. Hâlâ gergin olduğu belliydi ama sanki rahatlamış gibi gülümsüyordu.

"Bunun sona erdiğine sevindim," dedi.

"Öyle mi? Ama yanılıyorsun," diye cevap verdim. "Bu sadece başlangıçtı."

Yavaşça şezlongdan kalktım ve elinden tutup çekerek onu da ayağa kaldırdım. Onu sürükleyerek balkonda boylu boyunca yürütürken bacakları titriyordu.

"Dur! Nereye gidiyoruz? Ne yapıyoruz? Bekle!"

Cevap vermedim. Cevap vermek anlamsızdı. Onu balkonu çevreleyen duvara sürüklediğimde ne yaptığımın kesinlikle farkındaydı. Duvarın yüksekliği sadece birkaç santimetre; vücudunun yarısına kadar geliyordu. Onu önüme aldım, sırtını göğsüme dayadım ve duvara yapıştırdım.

Anında elleriyle göğüslerini kapattı. Aşağıdaki birinin onu net görebilmesinin mümkün olmayacağı kadar yerden yüksekteydik. Sokaktan bakıldığında karanlıkta asılı duran bir gölgeden başka bir şey değildi. Ama çevremizde yüksek binalar ve bize bakan sonuna kadar açık pencereler vardı.

Karissa'nın Roma şehrine bahşettiği muhteşem görüntüyü değerlendirecek çok sayıda meraklı için bulunmaz bir fırsattı bu.

Penisimi kavrayıp dışarı çıkmaya yetecek kadar bir yer açmak için kemerimi çözerken tıslarcasına, "Naz," dedi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Birkaç kez sıvaladıktan sonra dizlerimi bükerek penisimi ona dayadım. Bacaklarımla bacaklarını itip açarak başını

kadınlığının girişine sürttüm. Sürekli adımı tekrar ediyor, cevap vermem için baskı yapıyordu. Kelimeleri bana karşı koyuyor olsa da vücudu her hareketime karşılık veriyordu. Poposunu daha dışa çıkarmak için içgüdüsel olarak sırtını yay gibi geriyor, içine girebilmem için parmak uçlarında yükseliyordu.

"Naz! Lanet olsun. Sen delisin."

Kendimi yavaşça içine doğru iterken, "Bunu söylemiştin zaten," diye homurdandım. "Şu an kendini tekrar ediyorsun."

Karissa hep sıkıydı ama bu açıdan içine girmesi daha da zordu. Kayarak tam hedefe girdiğimde vücudu benimkine yapıştı. Bir kez daha adımı söyledi. Naz. Ama bu kez itiraz ifadesi değildi. Serin betona yığılıp büyük bir hazla beni içine alırken teslim olmuşluğun ifadesi bir iç çekiş, zevk ifadesi bir inleme döküldü dudaklarından.

Bir kolum beline dolanmış onu orada tutup içine girerken diğer elim göğüslerinin arasından kayıp boynunun altına yerleşti ve daha fazla saklanmaya çalışmasını engellemek için onu doğrulmaya zorladı. Koluma yapıştı ama mücadele etmedi. Sanki onu dengede tutuyormuşum gibi sımsıkı sarıldı.

Yavaş hareket ediyordum. Öyle yapmak zorundaydım. Açı berbattı, boylarımız uymuyordu, evren aleyhimize çalışıyordu ama yine de idare ediyorduk. Mesele düzüşmek değildi, hissetmekti. Zevk alacağını bildiğim şeyi ona vermekti. Ağırlığını bana yaslamasından ve onu sımsıkı tutuyor olamama karşı koymamasından tam olarak ulaşmasını istediğim noktaya ulaştığını görebiliyordum.

Beyaz bayrak sallamak üzereydi.

Benimdi.

Saçlarının arasından ,"Bebeğim," diye fısıldadım. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim..."

Titriyordu. Kollarımın arasında bedeninin sarsıldığını

hissedebiliyordum. Tıpkı aramızdaki buzların eridiğini ve bu kelimeyi duyunca içinin eridiğini hissettiğim gibi. Belindeki elimi içine giriş çıkışımın ritminde klitorisine dokunmaya yetecek kadar aşağıya kaydırdım. Kıvranmaya, kesik kesik nefes almaya başladı. Daha da rahatladı ve kendini bıraktı. Tüm bedeni diken diken oldu. Eğilip omuzuna öpücükler kondururken kollarından başlayıp boynuna doğru çıkan ürperişi hissedebiliyordum. Bütün bedeni orgazma teslim olurken neredeyse düşüyordu; bütün ağırlığını bana vererek daha da sıkı sarıldı ve tırnaklarını hafifçe tenime geçirdi. İçinde gelip giderken onu dikleştirerek dengesini sağlamasına yardımcı oldum. Adımı söylemeye çalışarak çığlık atmasına bayılıyordum.

Bu sesleri duymak arafta kalmak gibiydi. Korkunç bir ihtiyacı körükleyen muhteşem bir işkence.

Tek başına ayakta durabileceğinden emin olduğum anda içinden çıkıp onu bıraktım. Yüzünü bana döndürdükten sonra kalçalarından yakalayıp kaldırarak duvarın tam kenarına oturttuğumda gerildi, şaşırdı ve dudaklarından dökülmek üzere olan kelimeler yarım kaldı. Nefesi kesildi. Korku dolu bir çığlık atarak sımsıkı bana sarıldı.

Gülerek, "Sakin ol," dedim. "Yüksekten korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama..."

Korkmuş yüz ifadesi karşısında tek kaşımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak "Ben yanındayım," dedim. "Bana güven, Karissa. Sana bir şey olmasına izin vermem."

Korku ifadesinin yerini tereddüt aldı. Sanki söylediklerime inanmakla gözlerinin kenarlarında biriken yaşlarla birlikte hareketsiz duruşunu da bırakıp elimden kurtulmaya çalışmak arasında gidip geliyordu. Neden ağlamak üzere olduğundan emin değildim ama öyle olduğu kesindi.

Sarılışını biraz gevşetip nefes almama fırsat verdi ve kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Yemin ederim ki, Ignazio,"

dedi. "Eğer ölümüme sebep olursan uyanık olduğun her an hayaletimi görürsün ve seni ellerimle öldürürüm."

Seçtiği kelimelerdeki gaddarlık gülümsememe neden oldu. Tek kolumu sımsıkı bir biçimde ona doladım ve diğer elimin tersiyle kızarmış yanağını okşadım. "Yaparsın, biliyorum."

"Ciddiyim."

"Farkındayım."

"Ben ölürsem sen de ölürsün."

"Bundan en ufak bir şüphem yok."

İç çekerek, "Güzel," dedi ve kollarını omuzlarıma koyup parmaklarını ensemde gezdirmeye başladı. "Şimdi fikrimi değiştirmeden becer beni."

Hafif bir kahkaha atarak içine girdim. Bu pozisyon daha da derine girmemi sağladı. Biraz yükselmem gerekiyordu ama bu, eğilmekten daha kolaydı. Onu daha kenara, daha yakınıma çekip hızımı artırarak öncekinden daha sert gidip gelmeye başladım.

Karissa, başta gergindi ama bir süre sonra kendini tamamen bıraktı. Karanlık bizi çevrelerken bastırılmış inlemeleri yüksek çığlıklara dönüştü. Civardaki tek ışık arkamızdaki odadan süzülüyordu. Duvar üzerinde dans eden gölgelerden başka bir şey değildik. Karanlık ona cesaret vermişti.

Off, hem de ne cesaret.

Onu gitgide daha sert ve daha hızlı becerirken düşmesini engelleyeceğimden emin bir halde gözlerini kapattı ve başını geri attı. Vücutların ahenkli birbirine çarpma sesi, onun inlemeleri ve çığlıklarına karışarak sessizlikte yankılanıyordu.

Boştaki elimi saçlarında dolandırdıktan sonra bir tutamı sımsıkı tutup onu bağırtacak kadar sert bir biçimde çekerek boynunu ortaya çıkarırken, "Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim. Dilimi gezdirip terinin tadını alarak boynunu

öptüm ve sonra çenesinin tam altına dişlerimi geçirdim. "Sert davranmam hoşuna gidiyor."

Nefese nefese, "Bayılıyorum," dedi.

"Çünkü seni koruyacağım konusunda bana hâlâ güveniyorsun. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Sana güveniyorum."

Dudağımı kulağına yaklaştırıp, "Çünkü senin için önemliyim," dedim. "Beni seviyorsun."

"Evet," dedi. "Tanrı bana yardım etsin, seni seviyorum."

Başını sertçe geriye bastırdığımda henüz lafını bitirmemişti. Ürkmüş bir halde gözlerini açtığı an dudaklarımı dudaklarına bastırıp parçalarcasına onu öpmeye başladım. Bir saniye geçmeden öpüşüme karşılık verdi. Saçını bırakıp kalçasını avuçladım ve onu kendime doğru çektim. Duvardan aşağıya, tam karşıma doğru kaydı. Vücudumla onu betona yapıştırdım. Sert bir biçimde gidip gelmeye, inleyerek tüm benliğimle onu becermeye başladım. Kaslarım gerildi, içimdeki baskı arttı.

Kahretsin, boşalmak üzereydim.

Derin bir nefes almak için dudaklarından uzaklaştım. Gözlerim omuzu üzerinden caddenin tam karşısındaki binaya kaydı. Ne yaptığımızı tam olarak görebilecek kadar yakın bir balkonda, yüzü bize dönük biri duruyordu. O an dudaklarım kıvrıldı ve bir kahkaha attım. "Bir seyircimiz var, aşkım."

Karissa gerildi. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," dedim. "Adamın biri şovumuzu seyretmek için balkona çıkmış."

"Aman Tanrım!" Bunu söylediği anda onu duvara yapıştırıp elimi kalçasından çektim ve ikimizin arasına sokarak klitorisini okşamaya başladım. Kelimeler bir inilti halinde tekrar ağzından çıkmadan önce nefes almaya ancak zaman bulabildi. "Aman Tanrım!"

Tekrar boşalması uzun sürmedi. Bacakları titriyor, bedeni sarsılıyor, bastıramadığı çığlıkları göğsünü titretiyordu. Bu, beni ta içime kadar ele geçiren, içimde bir yerlerde patlayan kahredici bir haz feryadıydı. Daha fazla kendimi tutmadım. Onu betona çarpacak kadar sert gidip gelerek inleyerek içine boşaldım.

Birkaç kez daha girip çıktıktan sonra daha fazla dayanamayıp geri çekilmek ve içinden çıkmak zorunda kaldım. Penisimi hemen pantolonuma sokup Karissa yere basarken sendeleyip düşmesin diye kalçalarından tuttum. Yanımdan geçip koşarak içeri girmesini ya da birkaç adım ötedeki kıyafetlerini kapmasını beklerken kollarını dolayıp başını göğsüme yaslayarak sımsıkı bana sarıldı. Ben de ona sarılıp kollarımın arasına aldım ve başına bir öpücük kondurdum.

Caddenin karşısından yankılanan yüksek bir ıslık karanlığı yararak bize ulaştı. O yöne baktığımda adamın alkışladığını gördüm. *"Bravo."*

Karissa, "Aman Tanrım!" diye homurdandı. "Ben..."

Kollarımın arasında sıyrılıp kıyafetlerini çıkardığı yerde bırakarak hızla odaya doğru koştu. "Sen ne?" diye seslendim ama henüz ilk kelime bile ağzımdan çıkmadan o içeri girmişti. Caddenin karşı tarafındaki adam bağırarak bir şeyler daha söyledi ama Karissa'nın odada dolanan gölgesini izlerken bu kadar akıcı ve hızlı konuşulan İtalyancayı algılayamadım.

Gülerek adama el salladım ve içeri yöneldim. *"Ciao."*

16. BÖLÜM

"Ne dersin..."

"Hayır."

Karissa, sorumu bitirmeme izin vermeden yarısında sözümü kesince içimi buz gibi bir korku dalgası kapladı. Otel odasının ortasında kalakaldım.

Dejavu.

Bu saçmalıkları sonlandırdık sanıyordum. Dün, o güne kadar yaşananların en güzeliydi. Dün gece vücutlarımız arasında hiçbir kumaş parçası, artık bizi ayıran en ufak bir sır olmadan ona sarılmış yatakta uzanırken kendimi ona hiç olmadığı kadar yakın hissetmiştim.

Yeni bir güne uyanacağımı, yepyeni bir başlangıç yapacağımı sanmıştım ama o böyle davranıyordu.

Karissa, üzerinde sadece otelin verdiği büyük, beyaz bornozla, saçları hâlâ ıslak olarak yatakta uzanmıştı. Kanallara göz atıyordu. Sadece birkaç kanal vardı ve çoğu İtalyancaydı. Programların hiçbirinde ne olup bittiğini anlamıyor olsa da tüm dikkati oradaydı.

Bu hoşuma gitmedi.

Televizyona bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Fark etmeden yumruklarımı sıktım. Karissa, sanki bunu fark etmiş gibi kanallardan birinde durdu, uzaktan kumandayı fırlatıp attı ve dikkatini bana verdi. Duruşumun ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak kaşlarını çatıp bana baktı, ardından gülümsedi. "Eğer istediğin yürümeyi gerektiren bir şeyse kesinlikle olmaz. Dünden sonra kolumu kıpırdatacak halim yok. Ancak beni taşırsan bir yerlere giderim."

"Dün seni taşımayı önerdim ama sen reddettin."

"Evet, öyle. Ama aynı şey bugün geçerli değil," diyerek yastıklara yaslanıp gözlerini tekrar televizyona dikti. "Beni bu yataktan çıkarabilmenin tek yolu kucağına alıp kaldırmak."

"Peki, o zaman. Şanslısın. Bütün günü yataktan kalkmadan geçirmenin bir sürü yolunu biliyorum," dedim yanına oturarak. "Ve sana sormak üzere olduğum soru kahvaltı isteyip istemediğindi. Oda servisini arayıp sipariş verecektim."

"Haa, o zaman geri alıyorum... *harika* olur. Pastırmalı yumurtaları var mı? Haa, bir de Fransız Tostu*. Yoksa bunun Avrupa'daki tekeli sadece Fransızların elinde mi?"

"Aslında *French Toast*'u icat eden Fransızlar değil," diye cevap verdim. "Muhtemelen Eski Romalılar."

"Yani burada bulabilir miyim?"

* Bir tür yumurtalı ekmek. Genellikle tarçın ve şeker katılarak yapılır. -ç-

"Hayır."

Dramatik bir ifadeyle surat astı. Komodinin üzerindeki telefonu alıp resepsiyon tuşuna bastım ve espresso ile *cornetto** göndermelerini rica ettim. Sadece birkaç dakika sonra kapı çalındı. Kapıyı açıp servis arabasını iten adamı içeri aldım. Adam odadan ayrıldıktan sonra servis arabasını Karissa'nın yanına getirip espressoyu eline verdim, tepsiyi de ayaklarının yanına koydum.

"Ciddi misin? Kruvasan mı?" diyerek birini aldı ve ben yanına otururken gözlerini dikip bana baktı. "İşte bunun Fransız olduğunu biliyorum."

"Bildiğim kadarıyla Avusturya kökenli."

"Tanrı aşkına, Naz. Şimdi de pizzanın İtalyan olmadığını söyleyeceksin."

"Yoo, pizza kesinlikle İtalyan, sadece *pepperoni* pizza değil. Burada pizza ısmarladığında üzerinde ondan olsun istersen *peperoni* koyarlar. Tek 'p' ile yani."

"Farkı ne?"

"Onlar tatlı biber."

Burnunu kırıştırdı. "Fanteziyi katletmenin yolu."

"Bu konuda iyiyimdir. Yani bir çok iyi olduğum şeyden biri bu."

Cevap vermesine fırsat vermeden uzatıp ellerimi kasıklarında gezdirmeye başladım. Kıpırdanarak espressosundan bir yudum aldı ve elim çıplak kadınlığına değdiği anda inledi. Hafif dokunuşlarla klitorisini okşamaya başladım. Kahvesini yudumlamaya devam etti; yutkunurken boyun kasları kasılıyordu. Bornozun altından onu okşayıp, daireler çizerek biraz daha sert sıvazlamaya başladığımda iniltileri yükseldi, boğuk haz çığlıkları atmaya başladı. Yaptığım şeyi göremiyordum ama onun vücudunu kendiminkinden iyi tanıyordum.

* Kruvasanın İtalya'daki adı. –*yhn*

Gözlerim bağlı bile olsa zevkten onu uçurabilirdim.

Kendi kahvemi kenara koyup tepsiyi kaldırdım ve yatağa çıkarak bacaklarının arasına girdim. Dizlerinden başlayıp bornozunu yukarı doğru sıyıra sıyıra öperek kasıklarına çıkıp ellerimi kalçalarına koyduğumda bir milim bile kımıldamadı.

Ağzımı kadınlığına yaklaştırıp dilimi yarığında boydan boya gezdirdim, ardından klitorisini yalamaya başladım. Bir çığlık attı; hâlâ o kahrolası kahveyi içiyor olduğundan sesi boğuk çıkmıştı. Kalanını bir dikişte bitirdi ve sanki bir parça çöpmüş gibi fırlatıp attı. Küçük kahve fincanı odanın diğer ucuna uçtu ve bir şeye çarparak yere düştü.

"Aman Tanrım!" diye inleyerek ellerini başıma koydu. "İşte bu."

Kasıklarının iç kısmını hafif hafif ısırarak yalıyor, emiyordum. İki parmağımı, g-noktasına baskı yapabilmek için bükmüş bir halde içine sokup çıkarıyordum. Çabucak ve kolaylıkla doruğa ulaştı. Saçlarıma yapıştı; bacakları titriyordu. Orgazm yavaş yavaş bütün bedenine yayılırken sırtı yay gibi gerildi. Zevkten kadınlığının kasıldığını hissedebiliyordum. Vücudu daha fazlası için adeta yalvarıyordu.

O henüz tam olarak boşalmadan üzerine çıktım ve boxerımı içine girmeme yetecek kadar aşağıya indirip penisimi çıkarırken dizlerimle bacaklarını iki yana ayırdım. Kollarını bana doladı. Yanakları kızarmış, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Sırıtarak dilimi diline dolayıp onu öptüm.

Dudaklarımda kendi tadını alacağını biliyordum ama onda espresso tadı vardı.

"İyi miydi?" diye fısıldadım.

"Şu ana dek içtiğim en iyi kahveydi," diye mırıldandı.

Karissa yine oradan oraya koşturuyordu.

Hızla odadan odaya gidiyor, kıvırcık saçlarıyla uğraşıyor, bol bol parfüm sürüyor, takılarını takıyor ve en az onuncu kez ayakkabılarını değiştiriyordu.

Ben ise telefonum elimde balkonda durmuş onu izliyordum. Geçmişte onu yemeğe her davet ettiğimde ya da uğrayacağımı söylediğimde böyle davranıp davranmadığını merak ediyordum.

Bu durum beni eğlendiriyordu.

Öyle gergin görünüyordu ki.

Sanki ben onu geriyormuşum gibi.

Diğerlerinden alışkın olduğum türden değildi. Ondan yayılan ve beni baştan aşağı sırılsıklam eden türden gergin bir enerjiydi bu. Onu görünce göğsümün sıkışmasına neden olan türden bir enerji. Güzel olmaya çaba harcamasına gerek yoktu. Doğasında vardı.

Yine de çaba harcıyordu.

Benim için çaba harcıyordu.

Balkona açılan cam kapı açıldı. Ellerini ovuşturmakta olan Karissa göründü.

"Kötü oldu, değil mi?" diye sordu. "Bu elbise fazla abartılı. Bunu almamalıydım."

Daha erken saatlerde onu dışarı göndermiştim; otelin nezaket gösterip yanına verdiği bir çevirmenle elbette. Bu gece için bir elbise almasını, bizim için bir plan yaptığımı söylemiş ve ne yapacağıyla ilgilenmiyormuş gibi davranmıştım. Oysa ilgileniyordum. Aslında onunla gitmeyi tercih ederdim ama yapacak bir işim vardı.

Ray tarafından zorla bana yıkılmış bir iş.

Sicilyalı bağlantılarımızdan biri öğleden sonra Roma'da olacaktı ve Ray bazı dosyalar almak için onunla buluşmamı istemişti. Ne olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi.

Beni ilgilendirmezdi.

Hiç ilgilendirmezdi.

Her ne kadar Karissa'yı yalnız bırakmak istemesem de o adamların arasına sokmamayı tercih ettim. Amerika'da acımasız olabilirdik ama buradakiler tam anlamıyla gaddardı.

Ray'e ulaşmaya ve işin halledildiğini söylemeye çalışmıştım ama cevap vermemişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim. "Hiç de abartılı değil."

"Gerçekten mi? Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma giden sensin."

Gülümseyerek başını eğip kendine baktı. "Peki ya elbise?"

İç çekerek telefonumu cebime koydum. "Sana bir sır vereyim, aşkım."

Çok ilgisini çekmiş bir ifadeyle bana baktı. "Ne?"

"Ben de dahil, erkeklerin çoğu kıyafetlere dikkat etmezler. Sadece onun içinde nasıl göründüğünüze dikkat ederiz. Paket değil, içindeki önemlidir. O yüzden bu elbisenin benim için bir önemi yok. Pembe..."

"Mor."

"Ve bir tür saten."

"İpek."

"İşte dediğimi kanıtlıyor bu," dedim. "Alt tarafı bir elbise. Ama sen? Sen çok güzelsin. Elbiseli ya da elbisesiz. Hatta tamamen çıplakken. Her halinle güzelsin... özellikle boşalırken."

Yanakları kızardı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok. Sadece doğruyu söylüyorum."

Başını eğip elbisesine bakarak kendi etrafında döndü. Sonra bana baktı. Roma'ya geldiğimizden beri, yani yakla-

şık bir haftadır, ilk kez siyah takım elbise giymiştim. Takım elbisenin içinde rahatsızdım; bu öğleden sonra günlerdir olduğumdan farklı bir insanmışım gibi hissediyordum.

Tekrar o adam olmak nasıl hissettirecekti bilmiyordum.

"Yakışıklı görünüyorsun," dedi.

"Her zamanki gibi görünüyorum."

"Biliyorum. Yakışıklı yani."

Gülümseyerek ona yaklaştım ve kalçasını avuçlayıp önden yürümesini işaret ettim.

Aşağıda bekleyen bir araba vardı; pırıl pırıl, siyah bir Mercedes Limuzin. Karissa, arabaya tuhaf bir bakış attıktan sonra şoförün bizim için açmış olduğu kapıdan arka koltuğa geçti. Adam, onu İtalyanca selamladı. Karissa, cevap vermekten kaçınarak tatlı bir ifadeyle gülümsedi. Ben, selamına karşılık vererek Karissa'nın arkasından arabaya binip koltuğa yerleştim ve yola çıktık.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"*La Bohème,*" diye cevap verdim. "*Teatro dell'Opera di Roma.*"

"Ne dedin?"

"*La Bohème*'i izlemeye Roma Opera Binası'na."

"İtalyan operası mı?"

"Evet."

Gözleri heyecanla parladı. "Konusu ne?"

"Trajik bir aşk hikâyesi. Çoğu gibi."

"Güzel mi?"

"Öyle olduğu söyleniyor. Ama ben izlemedim. Bu yüzden gidip göreceğiz."

Şoför bizi, yazın gösterilerin sahnelendiği açık hava tiyatrosu olan Caracalla Banyoları'na götürdü. Güzel bir geceydi, karanlık gökyüzünde tek bir bulut dahi yoktu, üzerimizde yıldızlar parıldıyordu. Eski harabeler, sahnenin etrafında kule gibi yükseliyordu. Arabadan iner inmez

Karissa yanımda durup elimi tuttu. Bana doğru sokulurken ona bir bakış attım ve yüzündeki utangaç gülümsemeyi gördüm.

Koltuklarımız önde ve tam ortadaydı; dümdüz bir açık hava gösteri mekânı için olabilecek en iyi yerde. Yerlerimize oturduk. Karissa, elini bırakmaya kalkıştığımda karşı çıktı. Koltuğa mümkün olduğunca yayılarak kolumu omzuna atıp onu kendime doğru çektim.

Opera parçalarının tümü İtalyancaydı ama bu, Karissa'yı hiçbir şekilde etkilememişti. İlk notadan itibaren mest olmuş bir halde gözlerini huşu içinde sahneye dikmişti. Elbisesinin kumaşıyla dalgın dalgın oynarken teninin baştan aşağı ürperdiğini görebiliyordum.

Oyunun yarısında cebimdeki telefonun titrediğini hissettim.

Belli aralıklarla duruyor, sonra tekrar başlıyordu. Zil sesi kapalı olduğu için çalan tonu duyamıyordum ama onu hissetmek beni çileden çıkarıyordu. Sakinliğimi kaybetmek üzereydim ki nihayet durdu.

Rahat bir nefes aldım.

Gösteriyi yarım yamalak izliyordum. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. O sırada Karissa burnunu çekerek bana yaslandı. Ona baktığımda ağladığını görüp şaşırdım.

Endişeyle, "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır."

Oturduğum yerde ona doğru dönüp çenesini tuttum. "Ne oldu?"

Suratı asıktı; bir şey onu çok etkilemiş olmalıydı. Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen güldü. "Çok acıklı, Naz. Kadın ölüyor."

Başımı çevirip sahneye, ölüm döşeğindeki kadına baktım. Müzik rahatsız ediciydi. *Ha.*

Karissa gözlerini devirerek başını çevirdi.

Kısa süre sonra opera sona erdi. Salonda bir anda bir alkış koptu. Karissa ayağa kalkmış, diğerlerinden daha da yüksek sesle heyecan içinde tezahürat yapıyordu. Coşkusu beni gülümsetti. Ayağa kalkıp birkaç kez alkışladım, sonra onu dirseğinden tutup çıkışa yönlendirdim. Gitmek istemiyor görünüyordu, kendini o âna fazlasıyla kaptırmıştı. Yine de karşı çıkmadı ve elimi tutarak çıkışa doğru yürümeye başladı.

Dışarı çıkarken telefonumu çıkarıp araç kiralama servisini aradım. Telefona cevap veren adam yarım saat süreceğini söyledi. Kapatıp cevapsız çağrılara göz attım ve Ray'in on iki kez aradığını gördüm.

Telefonumu tekrar cebime sokarak Karissa'ya döndüm. "Yarım saat sürermiş," dedim.

Ray'le sonra ilgilenecektim.

Karissa etrafına bakınarak, "Yürüyemez miyiz?" diye sordu.

"Yürümekten bıktığını düşünüyordum."

"O iki gün önceydi," dedi. "Artık iyiyim."

"Üç kilometre var."

"Sorun değil. Güzel bir gece."

Omuz silkerek elinden çektim ve yürüyerek opera binasından uzaklaştık. Bu saatte sokaklar oldukça sakindi; turistlerin çoğu geceyi geçirmek için içerilere çekilmişlerdi.

Karissa, "Sence acıklı bir hikâye değil miydi?" diye sordu.

"Çok dikkatli izlemiyordum," diye itiraf ettim.

Bir süre sessiz kaldı, ardından, "İyi misin?" diye sordu. Gözleri üzerimdeydi. Bakışlarını hissedebiliyordum ama dönüp ona bakmadım. "Sanki biraz... bozuk görünüyorsun."

"Ne bakımdan?"

"Bilmiyorum," dedi. "Açıklamak zor. Canın sıkkın diyeceğim ama tam olarak o değil. Üzgün de değilsin. Sadece... burada değil gibisin."

"Düşünüyorum."

"Düşünüyor musun?" İç çekip, sahte bir korku ifadesiyle elini göğsüne götürdü. "Sen? Yani Bay Az Düşün Çok Hisset düşünüyor, öyle mi?"

Bu şakasına gülümsedim. Onu bu kadar rahat görmek çok hoştu ama tavrımdaki değişikliği fark etmiş olması sinirimi bozmuştu. Bütün gün moralim bozuktu. Tekrar özüme ve eski alışkanlıklarıma geri dönmek, eski arzularıma boyun eğmek için kendime izin vermiştim; bulunduğum yer ve zaman benim için önemini yitirmişti ama gerçek, küçük baloncuğumuzun sonsuza kadar var olamayacağı, Amerika'ya ayak bastığımız anda patlamadan kalamayacağıydı. Orada bu adam olamaz, bu adam olarak seçmiş olduğum yaşamda hayatta kalamazdım. Karanlıkta ikimiz yalnızken Karissa'ya gün ışığında tutması zor olan sözler vermiştim.

Bir süre konuşmadan sadece yürüdük.

Ne düşündüğümü sormasını bekledim ama konuyu kapattı.

Adımları yavaşladığında daha bir buçuk kilometre yolumuz vardı. Yorulduğundan, ayaklarının acımaya başladığından emindim. Durup onu sırtıma almayı teklif ettim.

Bu sefer kabul etti.

Çığlık çığlığa sırtıma zıpladı, kollarını sıkıca boynuma doladı, ellerini göğsümde birleştirdi ve bacaklarını belime sardı. Kalçası tam yaramın üzerindeydi ama çok az rahatsızlık veriyordu, çok hafif bir ağrıydı sadece. Ben onu taşırken başını başımın yanına dayadı. Çok hafifti ve bana böylesi yapışmış olması çok iyi hissettiriyordu.

Bu kadını sonsuza kadar taşıyabileceğimi düşündüm.

Kulağımın dibinde gülerken ılık nefesini hissediyordum. Bir süre sonra fısıldayarak, "Sence burada evlenebilir miyiz?" diye sordu.

Az kalsın onu düşürüyordum.

Birden bacağı elimden kaydı ama o kadar sıkı tutunmuştu ki düşmekten kurtuldu. Onu tekrar tutup yukarı çektim ve dengesini sağladım. Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken o konuşmaya devam etti.

"Hemen, şimdi demiyorum, bir gün."

Kelimelerimi özenle seçerek, "Eğer istediğin buysa," dedim.

Yolun geri kalanında onu sırtımda taşıdım ve otelin giriş kapısına varana kadar yere indirmedim. Kahkahalarla gülerek aşağıya indi.

Son bir haftadır daha önce hiç gülmediği kadar gülmüştü. Mutluydu; şimdiye dek onu gördüğümden çok daha mutlu. Her şeye rağmen, benim nasıl bir adam olduğumu, nasıl biri olma potansiyeline sahip olduğumu bilmesine rağmen kalbinde benimle mutlu olma arzusu vardı.

Bu, asla kaybetmek istemediğim bir şeydi.

Asla mahvetmek istemediğim bir şey.

Ama içimde, eve geri döndüğümüzde mutluluğunun ümit ettiğim kadar sürmeyeceğine dair bir his vardı.

Ve daha sonra, Karissa uyuduktan sonra, balkona çıkıp Ray'in numarasını çevirip ilk çalışta cevap veren sesini duyduğumda bundan emin oldum.

"Bu kızın seni dönüştürdüğü kişi hiç hoşuma gitmiyor, Vitale."

Ne merhaba vardı.

Ne sıcak bir selamlama.

Mutlu değildi.

Belki de haklıydı.

Ama artık farkındaydım ki ne yaparsam yapayım ikisinden birini kaybedecektim. Ya beni seven, bana yeniden hayat veren kadını üzecektim ya da bana gerçekten bir fırsat tanıyan dünyadaki tek adamı.

Korkarım ki her iki durum da benim sonum olacaktı.

17. BÖLÜM

Bütün takımlarım benim bedenime göre ısmarlama dikilir ve hepsi üzerime tam otururdu.

Her biri siyah tonlarında elli takımım vardı. Gardırobuma bakan çoğu kişi hepsinin aynı olduğunu düşünebilirdi ama ben, farklarını söyleyebilirdim. Kimi yazlık, kimi kışlık, farklı ağırlıkta, farklı kumaştan yapılmış, bir kaçı yelekli, çoğu üç, geri kalanı iki düğmeli ceketli elli takım. Onları dönüşümlü olarak giyiyordum. Bir ay içinde aynı takımı iki kez çok ender giyerdim.

Yıllardır sağlam duruyorlardı.

Bazıları onlarca yıldır duruyordu.

İlk siyah takımı yaklaşık yirmi yıl önce aldım. O güne kadar Hell's Kitchen'daki herhangi bir genç gibi giyiniyordum. Kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı. Üzerine para verseler kravat takmazdım.

Ama katılmam gereken bir cenaze oldu.

Bir takıma ihtiyacım vardı.

Kumaşı ağırdı. Belki de ağır olan sadece yüreğimdi. Çok daralmış hissediyordum; üzerimde sanki vücudum betondanmış gibi bir ağırlık vardı. İç organlarım, dünyanın yavaş yavaş parçaladığı beton bloklar gibiydi. Boğuluyordum ama siyah giymenin güven verici bir yanı da vardı. Siyah, ağır bir takım giymekte rahatlatıcı bir şeyler vardı. Dünyanın ruhumdan daha fazla bir şeyler çalmasını engelleyen bir zırh gibiydi.

Onu, o gün üzerime geçirdim ve ondan sonra hemen hemen hiç çıkarmadım.

En azından uzun bir süre.

İlk aldığım takımı yeniden giyiyordum. Göğüs kısmı hafif dardı ama hâlâ o günlerdeki gibi tam üzerime oturuyordu. Kendimi tamamen farklı bir insan gibi hissederken fiziksel olarak fazla değişmemiş olduğumu fark etmek garipti. Bu kez zırh giymişim hissi vermek yerine beni yontar gibi canımı yakıyor, uzun süredir saklı tuttuğum yönlerimi ortaya çıkarıyordu.

Cobalt'ın kapısında Kelvin görevliydi. İçeri girerken beni başıyla selamladı ve anında gözlerini kaçırdı. Yanından geçip bar bölümüne doğru yürüdüm.

Ray, her zamanki koltuğunda tek başına oturmuş viski kadehini döndürüp duruyordu.

Tek kelime etmeden ona yaklaşıp yanındaki koltuğa dikkatlice oturdum. Garson bana bir bakış attı ve sormaya dahi gerek duymadan kapağı açılmamış şişe biramı getirdi.

"Bugün yalnız mısın?" diye sordum. Ray'in yanında ona eşlik eden biri olmaması, ender görünen bir durumdu.

Bana bakarak, "Artık değilim," dedi. "Adamlar... Boş ver... Oyuncak bebeğin ise yapması gereken işler vardı."

Elimi cebime sokup anahtarlarımı çıkardım ve şişenin

kapağını açıp bir kenara fırlattım.

Ray, tek kaşı kalkık bir halde beni izliyordu. "Görüyorum ki anahtarlarını bulmuşsun."

"Evet, ortaya çıktılar."

İçkisinden bir yudum alarak "Bu çok garip," dedi. "Tam bir şeyi kaybettiğini düşünürken..."

Umursamaz bir edayla omuz silkip o konuşmasını bitirince biradan bir yudum aldım. "Alt tarafı anahtar."

Oysa artık anahtarlardan söz etmiyordu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Sessizce oturup içkilerimizi yudumladık. Ortamda şimdiye dek aramızda yaşanan her türlü gerginlikten daha gergin bir hava vardı. Bu havayı nasıl dağıtacağımdan emin değildim. Onun ne istediğini bilmiyordum. Bir özür mü? Bir açıklama mı? İkisini de alamayacaktı. İkisinden birini beklediğini de sanmıyordum.

Bu, benim yapacağım bir davranış değildi.

Zaten o da bunu kabul etmeyecekti.

"Demek yuvaya döndün," dedi. "Küçük problemin ne durumda?"

"Hangi problemim?"

"Carmela'nın hâlâ nefes alıyor olduğu gerçeği."

Lafı dolandırmamıştı.

Doğrudan konuya girmişti.

"Halletmeye çalışıyorum."

"Uzun süredir halletmeye çalışıyorsun, Vitale. O kadar uzun bir süre ki çözüm için başka yollar aramak zorunda kalabilirim."

Midem sıkıştı.

Bu, üstü örtülü bir tehditti.

Bana ihtiyacı olmadığını söylüyordu.

Bu iş benim işim haline gelmişti, çünkü her şeye rağmen çözmem gereken kişisel kan davamdı. Sonuçta aramızdan herhangi biri yapabilirdi.

Mantıklı düşünüldüğünde belki de bu daha iyi olurdu. Carmela'nın karşısında görmeyi beklediği kişi bendim ve şu aralar bu yük omuzlarımdan alınırsa çok mutlu olacaktım. Ama sözünden dönmek, *pes etmekle* eş anlamlıydı ve konu Ray olduğunda pes edemezdin.

Pes edersen Ray seni ortadan kaldırırdı.

Zaten Karissa yüzünden ince bir çizgide yürüyordum.

Belki bunu oluruna bırakabilirdi.

Belki... Eğer Karissa'nın masum olduğuna onu ikna edebilirsem.

Ama Carmela konusunda pazarlık edilemezdi.

"Gerek yok," dedim. "O işle ben ilgilenirim."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ya kız?"

Duraksadım. "Ona ne olmuş?"

"Planladığın şeyi nasıl kabul edecek?"

Bu, genelde sorduğundan farklı bir soruydu.

Belki yelkenleri suya indiriyordu.

Belki.

"Neden öğrenmesi gereksin ki?"

"Ondan sır mı saklıyorsun?"

Omuz silktim. "Bazı şeyler söylenmese daha iyi."

Ray viskisinin geri kalanını bir dikişte bitirip ayağa kalktı. Bardağı bıraktı ve bana yaklaşıp koltuğumun yanında durdu. İri eliyle omzumu tutup sıktı.

"Benim oğlum gibisin," dedi. "Bu yüzden üstüne varmıyorum. Ayrıca kızım seni sevmişti, sende bir şeyler görmüştü; ilk karşılaştığımızda benim gördüğüm şeyi. Sen korkup geri adım atmadın, Vitale. Asla korkak olmadın. Şimdi de bunu yapma. Korkma."

Ses tonu kızgın değildi.

Bıkkındı.

Anladığımı belirtmek için uzanıp hiçbir şey söylemeden kısa bir süre elimi onu elinin üzerine koydum. O yanımdan ayrılıp beni tek başıma bıraktığında birama geri döndüm.

İçkimi bitirip çıkışa doğru yürüdüm. Kelvin artık kapıda değildi, yerinde adını bilmediğim bir adam vardı. Çok kısa bir an gözlerimiz buluştu, hemen ardından başını eğdi.

Dışarı, akşamüstü güneşine çıktım. Arkama bir arabanın yanaştığını duyduğumda binanın etrafından dolanan geçitteydim. O kadar yavaş sürüyorlardı ki çakıl taşları acı dolu iniltilerle çatırdıyordu. Adımlarımı yavaşlattım; sırtım kötü bir şeyler olacağı hissiyle ürperdi, elim yarama kaydı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ama renkli ışıklar binaya yansıyıp arkamda yüksek bir siren sesi duyduğumda sakinleştim.

Polis.

Onlarla karşılaştığımda rahatlayacağım kimin aklına gelirdi? Ama gizlice peşimde dolanıp beni tuzağa düşürmeye çalışan insanlar sıralamasında şu an polis en alt sıralardaydı.

Olduğum yerde durup arkamı dönmeden ellerimi kaldırdım. Kapıların açıldığını, hızla yaklaşan ayak seslerini duydum. Ardından arkamda durup üzerimi yoklayan elleri hissettim. Hepimizin bulamayacaklarını bildiği silahları arıyorlardı. Bir kısmı önüme geçti. Dedektif Jameson'ın tanıdık yüzü, buzu aratmayacak kadar sıcak bir gülümsemeyle beni selamladı. "Merhaba, Bay Vitale."

"Merhaba, Dedektif," diye karşılık verdim. O sırada ortağı da yanına geldi. "Bu onuru neye borçluyum?"

Ben bunu söyler söylemez üzerimi arayan memur kaba bir biçimde kasıklarıma yapıştı. Homurdanarak tepki vermemek için gözlerimi kapattım. *Aşağılık piç kurusu.*

Jameson, "Bu civarlardaydık," diye kaçamak bir cevap verirken memur ceketimin arkasını tutup hızla çekti. Sendeledim ve yumruklarımı sıktım. Jameson'ın gülümsemesi dondu. Omuzlarımın üzerinden arkaya bir bakış attı. "Sanırım bu kadar yeter. Temiz."

Kollarımı indirirken, "Her zamanki gibi," dedim.

Jameson, "Asla emin olamayız," dedi. "Bu arada geçen hafta ülke dışında olduğunu duydum... İtalya, değil mi? Tatil sana yaramış. Daha... *dinçleşmiş* görünüyorsun. Birkaç hafta önceki Vegas seyahatin sonrasında olduğundan daha iyisin. Daha da kötü olabilirdi, değil mi? Duyduğuma göre o seyahatinde bir arkadaşını kaybetmişsin."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Saçmalamayı kesip ne istediğini söylemeye ne dersin? Yoluma gitmek istiyorum."

"Tüh, ben de belki biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm."

"Sohbet mi?"

"Evet."

"Erkek erkeğe mi? Yoksa dedektif ve tanık sohbeti mi?"

Arkamdaki memur bir kahkaha attı. "Şüpheli desek daha iyi."

Dedektif Jameson onu susturan bir bakış attı. Gerginlik arttı. *Şüpheli.*

"Eğer bana sorularınız varsa avukatımla görüşün," dedim. "Onun dışında hiçbir şey söylemem."

Uzaklaşmaya çalıştım ama Jameson önümü kesip oradan ayrılmamı engelledi. O kadar sinirlenmiştim ki hakaret etmek üzereydim ama Jameson üniformalı memurlara işaret edince sustum. Aniden biri beni kıskıvrak tuttu, ellerimi zorla arkama çekti. Karşı koymama rağmen beni geriye doğru sürükleyip bir polis aracının kaportasına yüzüstü yapıştırdılar ve bileklerime kelepçe taktılar.

Yan tarafım parçalanırcasına acıdı, yüzümü buruşturdum.

Andrew yanıma gelip göz hizama kadar eğilerek, "Yoo. Yoo," dedi. "Direnmemen gerektiğini biliyorsun."

Kelepçe takıldıktan sonra çekilerek tekrar doğrultuldum.

Jameson, "Sessiz kalma hakkına sahipsin," dedi. Tekdüze bir ses tonuyla konuşuyor, kelimeler ağzından mırıltı halinde dökülüyordu. "Söylediğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkın var, eğer avukat tutacak paran yoksa mahkeme sana bir avukat tayin edecektir. Haklarını anladın mı?"

Cevabımı beklemedi.

Polis aracının arkasına sokuldum, polis merkezine götürüldüm ve doğrudan sorgu odasına alınıp orada bırakıldım.

Bir saat geçti. Belki de iki.

Kapı tekrar açılıp arkalarında avukatımla dedektifler içeri girdiğinde sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Avukat beni selamlamadı. Buna gerek yoktu. İşini yapmak için buradaydı ve doğrudan konuya girdi.

"Müvekkilim ne ile suçlanıyor?"

Jameson karşımdaki sandalyeye oturup umursamaz bir ifadeyle, "Henüz bir şeyle suçlanmıyor," dedi. "Cinayet şüphesiyle gözaltında."

"Hangi cinayet?"

Avukatımın bunu dile getirme biçimine neredeyse kahkahalarla gülecektim. Hafifçe gülümsememe engel olamadım. Jameson inanmaz gözlerle bana bir bakış attı. "Ne cinayeti" dememişti, sanki birden fazlası varmış gibi "hangi cinayet" demişti.

Olabilirdi de.

Jameson, bir ona bir bana bakarak "Elbette Daniel Santino cinayeti," dedi. "İlgilenmemiz gereken bir cinayet daha mı var?"

Avukat, "Elbette yok," diye karşılık verdi. "Ayrıca Daniel Santino öldüğünden beri bir sürü sorunuza cevap verdik ve cevaplar değişmedi. Bay Vitale'nin o adama zarar vermesi için hiçbir neden yok. İkisinin arasında herhangi bir husumet yoktu. Bir neden ya da kanıt olmadan boş atıp dolu tutmaya çalışıyorsunuz. Ve bunu uzun bir süredir yapıyorsunuz."

Andrew, dikkat kesilmiş bir ifadeyle sandalyesinde dikleşip, "Ama bir sebebimiz var," diye söze karıştı. "Yanılıyorsam beni düzeltin, Bay Vitale ama öldürüldüğü sırada nişanlınız onun öğrencisi, değil miydi?"

"Yani?"

"Kaynaklarımız nişanlınızın onun dersinde bazı sorunlar yaşadığını ve sizin de bu konuda bir şeyler yaptığınızı söylüyorlar."

Merakla, "Kaynaklar mı?" diyerek lafa karıştım. Bu kelimeden nefret ediyordum. *Kaynaklarmış.* Onlara *ispiyoncu* denir. "Peki, bu kaynaklarınız tam olarak kimler?"

Jameson, "Bunu size söyleyemeyiz," dedi. "Muhbirimiz güvenilir."

Muhbir. İspiyoncu ile eş anlamlı başka bir kelime daha.

Avukat, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Meçhul bir kaynak size Bay Vitale'nin uzun yıllardır tanıdığı birini bir üniversite sınıfındaki anlaşmazlık yüzünden öldürdüğünü söyledi. Gerekçeniz kötü not mu yani?"

Jameson, "Mesele kötü nottan biraz daha derin," dedi. "Santino, ona takmıştı."

Avukat, "Bununla ilgili bir kayıt var mı? Yönetime şikâyet edilmiş mi? Herhangi bir şikâyet dilekçesi verilmiş mi? Başka bir sınıfa nakil talep edilmiş mi? Hanımefendi-

nin çaba harcadığına dair bir kanıt var mı? Hayır, elbette yok. Ve siz meçhul kaynaklardan gelen kulaktan dolma hikâyelere itibar ediyorsunuz. Size şunu söylemeliyim ki, dedektif, Pinokyo'nun ifadesinde bile daha doğru bilgiler olur."

Bu açıklama iki dedektifi de memnun etmedi ama ben oldukça komik buldum. Az önce söylediği şeyden bu kadar rahatsız olmasaydım kahkahalarla gülebilirdim. Bir süredir bundan şüpheleniyordum ama bu öğleden sonra her şey teyit edilmiş oldu.

Biri boşboğazlık yapmıştı. Çenesini tekrar kapatacaktım.

Dedektif, "Söz uzun yıllardır tanışıyor olmaktan açılmışken John Rita hakkında konuşmak isterim," dedi.

"O zaman konuş," dedim. "Ama dinleyeceğime söz veremem."

Avukatım bana susmamı söyleyen bir bakış daha attı. Bu kez onu dinledim.

Jameson dikkatle bana baktı. "Her tür felaketin sizin çevrenizdeki insanların başına gelmesi ilginç. Hiç çocukluk arkadaşınız kaldı mı, Bay Vitale?"

Ben omuz silkerken avukat araya girerek asıl konuya gelmeyecekse bu sohbeti sonlandıracağı konusunda dedektifi tehdit etti.

"Mesele şu ki, hayatta kalan tek kişi kendisi görünüyor. Maria Angelo... Daniel Santino... John Rita..." Durup bana baktı. "Son zamanlarda Carmela Rita'yı görmediniz, değil mi?"

Bir şey söylemedim.

Uzun bir süre aynı anlamsız soruları sorup durdu. Hiçbirine cevap vermedim. Her zamanki gibi özgür bir adam olarak polis merkezinden çıktığımda hava kararmıştı. Beni buraya defalarca kelepçeleyip getirmiş ama ne sicilime

işleyebilmiş ne de beni yargıç karşısına çıkarabilmişlerdi. Sadece şüpheden yola çıkarak suçun üzerimde kalması sağlanamazdı ama bu kez daha önce sahip olmadıkları bir şey vardı; aleyhime delil olarak kullanabilecekleri bir şeye daha da yaklaşmışlardı.

Bilgiye.

Arabamı alıp eve doğru yola çıkmam bir saatimi aldı. Brooklyn'e vardığımda evin ışıkları yanıyor, dışarı yüksek sesle konuşmalar ve kadın kahkahaları taşıyordu ki bu beni daha da gerdi.

Yine Karissa'nın arkadaşları gelmişti.

Kapıyı açıp içeri girer girmez üçünü de gördüm. Karissa, oturma odasındaki kanepede bir yanında Melody diğer yanında beni hayrete düşüren biriyle birlikte oturuyordu. Orada olmasından şaşkına düşmüş bir halde sarışın misafire bir süre bakakaldım. *Brandy.*

Ray'in kız arkadaşı.

Sanırım bugün Karissa'yla arkadaş olmak Ray'le ilgilenmekten daha önemli bir görev haline gelmişti.

Karissa, "Merhaba," diye karşıladı beni. Ses tonu tedirgindi. "Bak bugün kiminle karşılaştım."

Benim tepkimden çekindiğinden dolayı gergin miydi, yoksa misafirinden dolayı mı rahatsızdı emin değildim ama endişeli olduğu belliydi. Bunu sorgulamak yerine yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba."

Brandy dönüp bana bakarak, "Vitale," dedi. "Eviniz güzelmiş."

Ona karşılık vermeme fırsat kalmadan Melody ayağa fırlayarak araya girdi. "Şey... Epey geç oldu. Gitsem iyi olur." Bana doğru geldi ve karşımda durdu. "İyi görünüyorsun, Ignazio. Penguen kılığıyla nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Hafifçe göğsüme vurup elini ceketimin kıvrımlarında dolaştırırken dik dik ona baktım. Karissa, homurdanarak arkadaşına bunu yapmaktan vazgeçmesini söyledi ama Melody aldırmadı.

Brandy, ayağa kalkarak, "Ben de gitsem iyi olur," dedi. Yüzüme bakmaktan kaçınarak yanımdan geçip Melody'nin arkasından kapıya yöneldi. "Manhattan'a taksi ile gidelim, Mel."

Melody, dönüp bize bir gülücük atarak, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Uslu durun, çocuklar. Yaramazlık yapmayın, tamam mı?"

Dik dik onlara bakarak dışarı çıkmalarını izledim. Onlar gider gitmez Karissa ayağa kalktı ve gidip arkalarından kapıyı kilitledi.

Ceketimi çıkarırken, "Bazen bu kızla aynı dili konuşup konuşmadığımdan emin olamıyorum," dedim. "Şifreli konuşuyormuş gibi geliyor."

Karissa çekimser bir ifadeyle gülümsedi. "Çoğu zaman Melody'nin ne dediğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

Gömleğimin manşetlerini açtım. "Penguen kılığında mı? Düşündüğüm şeyden mi söz ediyordu?"

"Evet, biz... Şey..." Yanakları kızardı. "Düğünü sordular."

"Tarih verdin mi?"

"Hayır."

Başımı sallayarak yanından geçip çalışma odasına gittim. Ayakkabılarımı kapı girişinde çıkarıp attım. Ceketimi kanepenin koluna fırlatıp mindere çöktüm ve başımı geriye yaslayıp bacaklarımı öne doğru uzattım. Şakaklarımda saatler süren sorgulanma stresinden kaynaklı baş ağrısının habercisi hafifi bir sızı vardı.

Karissa arkamdan gelerek, "İyi misin?" diye sordu.

Yanıma otururken ona bakıp, "Biraz başım ağrıyor," diye cevap verdim. "Uzun bir gündü."

Bacaklarını yukarı çekip altına aldı ve bana dönük bir biçimde oturdu. "Eminim," dedi. "Daha erken evde olacağını düşünmüştüm ama sanırım... çalışıyordun... Yani öyle olduğunu tahmin ettim."

Çalışıyordun. Bu kelimeyi çekinerek söylemişti; fısıldar gibi çıkmıştı. Sanki sormak istediği sorular varmış ama cevabını duymak isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi kısarak gözlerini yüzüme dikti.

Saatlerimi nasıl doldurduğumla ilgili zor soruyu sormayacağını umarak, "Öğleden sonra Ray ile içki içtim," dedim. "Aslında saatler önce evde olacaktım ama ufak bir badire atlattım."

"Ne tür bir badire?"

"Hukuk uygulaması denebilir."

Gözleri hafifçe açıldı ama daha fazla açıklama yapmam için zorlamadı. Onun yerine oturma pozisyonunu değiştirip bana yaslandı ve kolumun altına girerek başını göğsüme dayadı. İç çekerek onu kendime çekip başına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapadım.

Alçak sesle, "Umarım arkadaşlarımın gelmesinden rahatsız olmamışsındır," dedi. "Çalışma odasına... ya da başka bir yere kesinlikle sokmadım. Gerçekten oturdukları yerden kımıldamadılar."

"Sorun değil," dedim. "Sadece Brandy'nin burada olmasına şaşırdım. Arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten... Arkadaşım değil. Melody ile birlikteyken kafede karşılaştık. Melody ile onun bir sürü ortak tanıdığı ortaya çıktı. Hatta çok tuhaf ama Melody'nin babasını da tanıyormuş, bir iş için yıllar önce tanışmışlar. Sanırım Wall Street camiasıyla çalışmış ya da öyle bir şey. Para kazanmak için ne yaptığı konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Ray'i."

Başını kaldırdığını hissettim. Tek gözümü araladığımda şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ray'i mi?"

"Para kazanmak için Ray'i beceriyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Söylediklerim onu etkilemiş görünüyordu. Şok olmuş bir halde bana sokuldu. "Gerçekten mi?"

Gülerek omuz silktim. "Faturalarını Ray ödüyor ve her arzusunu yerine getirmeye hazır olması karşılığında belli bir miktar para da veriyor. Çalışması gerekmiyor, çünkü ona Ray bakıyor. Ve Ray'den önce başka adamlar da vardı... Sanırım biri de Bay Carmichael'di."

"Yani... sen... onun bir... hmm..."

Kelimeyi bile söyleyememişti.

En kibar kelimeyi seçmeye çalışarak, "*Profesyonel kız arkadaş,*" dedim. Ona genellikle fahişe derdim ama Karissa'nın olası arkadaşını rencide etmek işime gelmemişti. Brandy'ye kişisel bir tavrım yoktu. Onu çok az tanıyordum, tanıyıp tanımamak da umurumda değildi ama Ray, anlaşılamayan bir nedenden dolayı bu kıza güveniyordu, bu yüzden çok kötü biri olmayabilirdi. Her şeyden önemlisi bu yaşamın içinden biriyle arkadaş olmak Karissa'ya yardımcı olabilir ve hatta bilinen konuda Ray'in benden taraf olmasını sağlayabilirdi. Ray, oyuncak bebeğine bayılıyordu. Brandy, Karissa'dan hoşlanırsa Ray de büyük olasılıkla kendiliğinden ona ısınırdı.

Karissa çok şaşırmış bir ifadeyle, "Ama çok... tatlı görünüyor," dedi. "Yani... Ray ile birlikte olduğunu biliyordum. Ray'in... Yani onun Ray'in olduğunu da... Yine de aralarındaki şeyin gerçek olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten," diye cevap verdim. "Yaşamak için ne yapmak zorundaysak onu yaparız, Karissa. Ray onunla

evlenmeyecek ama bu, ona güzel bir yaşam sağlamayacağı anlamına gelmez. Ve yalnız değiller. Ray gibi adamlar, eşlerini zorunluluk olarak görürler. Eşleri mülkleri gibidir. Onlara iş gibi davranırlar; onlara bakmak işleriymiş gibi. Ray, karısını muhtemelen ayda bir beceriyordur ama her gece Brandy ile birlikte. Çünkü Brandy, onun olmak istediği yerde. Bir zorunluluk değil. Onun mutluluğu."

"Karısıyla mutlu olamaz mı?"

"Ray mi? Hayır. Eminim başta bu olasılık vardı ama artık yok. Birbirlerinden *hoşlanmıyorlar* bile."

"Sen böyle değilsin, değil mi?" Sen bunu..."

"Hayır, yapmam. Sana daha önce de söyledim... Başka kimseyle ilgilenmiyorum."

"Ama bir gün ilgilenebilirsin," dedi. "Ya bir sabah uyanır ve artık benden *hoşlanmıyor* olursan?"

"Bilmiyorum, Karissa. Sen söyle." Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Hoşlanmadığın biriyle kalmak zorunda kalsan nasıl hissedersin?"

Bana baktı. "Bunu bilemem."

"Bilemez misin?"

"Ben senden hoşlanıyorum," dedikten sonra bir an susup, "çoğunlukla," diye ekledi.

"Bunu duymak güzel." Onu tekrar kendime çektim. "Ve benim senden hoşlanmamam olası değil, Karissa. Bazen sinir bozucu olduğun bir gerçek ama hayatı ilginç kıldığın kesin."

İç çekerek rahatlayıp bana yaslandı. "Bu benim için çok tuhaf. Melody'nin babası da mı böyle yani? Oysa çok başarılı bir işadamı. Üstelik Melody'nin söylediğine göre annesiyle babası *mükemmel* bir çift."

"Mükemmel diye bir şey yok," diye cevap verdim. "Çirkin gerçekleri saklamak için insanların taktığı bir maske o. Sürekli yüzüne gülen birine asla inanma."

Çok kısa bir an sessiz kaldı. "Ray sürekli yüzüme gülüyor."

Başına bir öpücük kondurdum. "Kesinlikle."

"Sıradaki!"

Ses yüksek ve sabırsızdı, bu tür bir yerde duymak istenen türden samimi bir müşteri hizmetleri tonu değildi. Bankoya yaklaştığımda kusmuk yeşili bir önlük takmış olan oğlanın sinirli olduğunu gördüm. Başını eğmiş kasaya bakıyordu. Orada olduğumu hissedince, "Ne istiyorsunuz?" diye homurdandı.

"Bana ne verebileceğine bağlı."

Daha da sinirlenmiş bir ifadeyle başını kaldırdı ve benimle göz göze gelince donakaldı. Sadece bir kez karşılaştığımız düşünüldüğünde beni tanıyıp tanımayacağından emin değildim ama kocaman açılan gözleri tanıdığını belli etti. "Hmm, Merhaba... Ignazio'ydu, değil mi?"

"Evet."

Paul beni dikkatle süzdükten sonra boğazını temizleyip yeniden kasaya döndü. "Ee ne istiyorsun?"

"Nişanlıma verdiğin şeyden istiyorum."

Duraksadı, bakışları tekrar bana kaydı. Yüzündeki endişeyi görebiliyordum; bana istediğim bütün cevapları veren bir ifadeydi bu. Buraya son birkaç aydır karşıma çıkan ve kuşku uyandıran küçük ipuçlarını değerlendirerek bir önseziyle gelmiştim. Eksik olan tek şey bilgiydi... Onu da az önce gözlerindeki ifade vermişti.

Karissa fazla uzun olmayan bir süre önce yemeğime ilaç koymuştu. Bir yerden bulduğu küçük bir şişe toz kullanmıştı. Hayatıma girdiği günden beri onu dikkatle izliyordum. Alışkanlıklarını biliyordum. Konuştuğu, görüştüğü

herkesi biliyordum. Böylesi etkili bir ilaç bulabilmesinin çok fazla yolu yoktu, bunu ona sağlayabilecek sadece birkaç kişi vardı.

Liste tek bir kişiye kadar inmişti... Bir bakışla kendini kolayca ele veren tek bir kişiye kadar. *Üçüncü hata.* Oyun dışındaydı.

"Ben... hmm. Ne dediğini anlamıyorum. Karissa sana ne anlattı bilmiyorum ama ben ona bir şey vermedim."

Terlediğini çok net görebiliyordum. İnkâr ederken sesi alçalmış ve çatallaşmıştı. İnsanları okuyabilmek çok kolaydı, özellikle de kötü birer yalancıysalar.

Tek kaşımı kaldırarak, "Ona hiç servis yapmadın mı?" diye sordum. "Kız arkadaşmla birlikte sürekli buraya geliyorlar."

"Haa! Evet. Elbette." Fark etmeden alnını sildi, sonra rahatlamış bir gülümsemeyle bana baktı. "Naneli sıcak çikolata."

"Evet," dedim. "Ondan istiyorum."

Paul siparişi aldı. Yirmi dolar uzatarak, "Üstü kalsın," dedim. İçeceğim hazırlanırken gözlerimi Paul'dan ayırmadan kenarda bekledim.

Artık sakindi. Ses tonu alçak, kullandığı kelimeler kibardı.

Onu epeyce sarsmıştım.

İçeceğim hazırlandığında Paul'u başımla selamlayıp dışarı çıktım. Köşeyi dönüp arabamı park ettiğim yere doğru yürümeye başladım. İçecekten bir yudum aldım. *İğrençti.*

Anında çöp kutusuna fırlatıp attım.

Birkaç dakika sonra Paul dışarı çıktı. Kafenin arkasındaki dar sokakta, Paul'un arabasının yanında, sırtımı tuğla duvara dayamış bekliyordum. Park yeri için para ödemeyecek kadar cimri olduğundan arabasını çöp kutusuna yakın bir yerde doğru dürüst park etmeden bırakmıştı. Tele-

telefonu kulağına yapışmış bir halde biriyle gevezelik ede ede yürüyordu, bana dikkat bile etmedi. Anahtarları elinde dönüp arabasına doğru ilerlemeye başladığında beni gördü ve öyle korktu ki soluğu kesildi. Telefon elinden kayıp yere düştü.

O eğilip almadan duvardan uzaklaşıp telefonunun üzerine bastım ve ayakkabımın altında ezerek kırdım. Gözleri kocaman açıldı, bakışları korku doluydu.

Kaçmaya fırsat bulamadan onu kıskıvrak yakaladım. Kollarımı doladım ve eldivenli elimle boğazına yapışıp parmaklarımı doğrudan gırtlağına götürdüm.

On saniye.

Hepsi buydu.

Değersiz on saniye ve vücudu gevşeyerek baygın bir halde kollarıma düştü. Karissa bile yatakta daha çok mücadele ediyordu. Onu çöp kutusuna doğru çektim; arabam bagajı açık bir halde hazırdı. Paul'u kaldırıp bagaja tıktım ve koli bandını aldım. Açıp el ve ayak bileklerini bantladım. Sonra başına dolayıp ağzını ve burnunu kapadım.

Oksijen yetersizliğinden birkaç dakika içinde ölecekti.

Bagaj kapağını hızla kapatarak koli bandını çöp kutusuna attım ve arabama binip sokaktan çıktım.

Kolay ve temiz bir iş olmuştu. Diğerlerine nazaran acısızdı. Ama bunun benim için fazla önemi yoktu. Onun ölümünü izlemeyecek, ölüm hazzının tadını çıkarmayacaktım ama yapabilseydim yapardım. İmkânım olsaydı, yavaş yavaş ve işkence ederek yapardım ama zamanım kısıtlıydı.

Gitmem gereken başka bir yer vardı.

Saatime bakınca iç çektim.

Halihazırda geç kalıyordum.

O trafikte Brooklyn'e dönmek yaklaşık bir saatimi aldı. Arabayı park edip doğrudan eve yöneldim. Sokak kapısını açtığımda Karissa üzerinde kırmızı bir elbise, ayaklarında

yüksek topuklu ayakkabılarla oturma odasında ayakta duruyordu. Saçları açık ve hafifçe dalgalıydı. Makyaj yapmıştı... Çok koyu bir makyaj. Dudakları elbisesi gibi kan kırmızı renkteydi. Telefonu kulağındaydı. Benimki cebimde çalmaya başlayınca bana doğru döndü.

Beni arıyordu.

"Nerede olduğunu merak ettim," dedi.

Kapıyı kapatırken, "Halletmem gereken bir şey vardı," diye cevap verdim ve onu baştan aşağı süzdüm. "Çok güzel görünüyorsun."

Elbisesini hafif çekiştirdi. "Senin en sevdiğin elbisem."

Şaşkın bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet." Kuşkulu gözlerle bana baktı. "Öyle olduğunu sen söylemiştin. Vegas'ta giydiğim elbise."

"Haa, o zaman kesinlikle en sevdiğim." Ne giydiğine dikkat etmiyordum ama o gün kesinlikle en sevdiklerimden biriydi. "Ee, hazır mısın?"

"Hayır." Ses tonu kararlıydı. Bunu söylerken başını sert bir biçimde iki yana sallamıştı.

"Hayır mı?"

Bir kez daha, "Hayır," dedi. "Ben gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?"

"Hayır, gitmiyorum," dedi. "Bu, *bana* göre bir şey değil. Neden gitmek zorunda olduğumu anlamıyorum."

"Neden gitmek zorunda olduğunu anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum, o yüzden de reddediyorum. Davetini geri çevirdiğimi söyle ona."

Bir süre dikkatle ona baktım. Tedirgin olduğu çok belliydi. Ben ise onun gerginliği ile uğraşamayacak kadar huzursuzdum. "Raymond Angelo'ya onun davetini reddettiğini mi söylememi istiyorsun?"

"Evet," dedi. Devam etmeden bir süre duraksadı. "Yani... Hayır... Başka bir şey söyleyemez misin?"

"Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum." Bezgin bir ifadeyle ellerini iki yana açtı. "Hasta olduğumu söyle. Grip ya da öyle bir şey. Kusup durduğumu söyle."

Keşke yapabilseydim. Mümkün olsaydı yapardım ama Ray aptal değildi. Gelmemesi kişisel bir hakaret olarak alınacaktı. Üstelik tam da Ray'i onun varlığının geçici olmadığını anlama noktasına getirmek üzereyken.

Tekrar saatime baktım. Yemek on beş dakika içinde başlayacaktı.

"Çok kalmayız," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Adamı mutlu etmek için biraz takılıp çıkarız."

Burnunu kırıştırdı ama tartışmadı. Yanımdan geçip dışarı çıktı. Arkasından çıkıp kapıları kilitledim ve arabaya doğru yürürken bagaja bir bakış attım. Ben arabaya bindiğimde Karissa çoktan yerini almıştı. Hiç oyalanmadan motoru çalıştırdım ve yola çıktım.

Yolculuk sırasında dikkatim dağınıktı; sürekli dikiz aynasından arkaya bakıyor, bagajdan gelen herhangi bir ses olup olmadığını duymak için kulak kabartıyordum. Karissa'nın anlamsız gevezeliği dışında her şey sessiz ve sakindi.

Bugün çenesi düşmüştü.

Gergin, diye düşündüm. Ama onun gevezeliği benim gerginliğimi geçirmiyordu. Karissa'nın ses tonu yükselip neredeyse hırlar gibi çıktığında kırmızı ışıkta durmuş, eldivenli parmaklarımı direksiyona vurarak dikkatle sağa sola bakmaya devam ediyordum. "Ignazio!"

Panikle ona döndüm. "Sorun ne?"

"*Ben de* bunu merak ediyorum," dedi. "Son yirmi dakikadır seninle konuşuyorum ama söylediğim tek bir kelimeyi dahi duyduğunu sanmıyorum."

"Çünkü dinlemeye değer hiçbir şey söylemedin."

Kaşları çatıldı, hayal kırıklığı gerçek bir endişeye dönüştü. "Sorun ne?"

Işık yeşile döner dönmez bir kez daha dikiz aynasına bakıp, "Hiçbir şey," dedim. "Şimdi seni dinliyorum. Ne söylüyordun?"

"Ellerin üşüyor mu diye sormuştum."

"Hayır. Neden?"

Bu cevap hiç düşünmeden ağzımdan çıktı. Gözlerim direksiyonu kavramış olan ellerime, hâlâ takmakta olduğum deri eldivenlere kaydı.

Karissa cevap vermedi; cevap vermesine gerek olmadığının farkındaydı.

Eldivenlere baktığımı gördü.

Ona yapacak bir açıklamam yoktu.

Bir sonraki kırmızı ışıkta eldivenleri çıkarıp konsolun üzerine attım.

Karissa başını iki yana sallayarak beni izliyordu. "Böyle olduğunda endişeleniyorum. Son kez dikkatin bu kadar dağınık bir halde beni aldığında bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Bütün yol boyunca yüzüme bile bakmamıştın, programımızı iptal edip doğrudan evine gitmiştik."

Hangi günden söz ettiğini kesinlikle biliyordum.

O gün de bagajda bir ceset vardı.

Gerçek bir cevap yerine, "Sana kızgın değilim," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim ama seni kızdıran *bir şey* var."

Yolun geri kalanında başka bir şey söylemedi. Ray'in evine vardığımızda on beş dakika geç kalmıştık. Evin önünde ve çevresinde arabalar park edilmişti. Caddenin karşısında bir yer bulup park ettim ve kontağı kapatıp zihnimi boşaltmak için bir süre öylece oturdum. Karissa, ön camdan dışarıya bakarak endişeli bir halde yanağının içini ısırıyordu.

Elimi cebime sokup bir nane şekeri çıkardım ve "Alsana," diyerek ona uzattım.

Şekeri almadan önce bir an tereddüt etti. "Nefesimin koktuğunu mu ima ediyorsun?"

"İlgisi yok." Bir tane de ben alıp ağzıma attım. "Öğrendiğim küçük bir hile. Seni geren bir durum olduğunda tek yapman gereken sert bir şekeri emmek. Psikolojik etkisi var. Beynin eğer tehlikede olsaydın bir şey yiyor olmayacağını düşünür, böylece gayet iyi olduğun sonucunu çıkarır."

Ayrıca çenesini kapalı tutmasını sağlayacaktı.

Nane şekerini ağzına attı. "Daha önce nane şekeri yediğini hiç görmemiştim."

"Çok az şey beni gerer."

"Ama şu an gerginsin."

Bir soru değildi.

Umarım bu, endişemin açıkça belli olduğu anlamına gelmiyordu.

"Evet, aslında ben de en az senin kadar burada olmayı istemiyorum, aşkım."

İndikten sonra arabayı kilitledim. Arkamı dönmeden önce gözlerim istem dışı olarak bagaja kaydı. Yanımda kımıldanıp duran Karissa'ya gülümseyerek uzanıp elini tuttum.

Parmaklarımı parmaklarına geçirip hafifçe sıktım ve dilimi ağzımdaki nane şekerinde gezdirdim.

Karissa adımlarıma ayak uydurdu. Verandaya vardığımızda tırnaklarını elime geçirdi. Kapıyı çaldım, anında açıldı ve neşeli sesler dışarı taştı. Bizi Kelvin karşıladı. Cobalt'taki işinden çıkıp evinin kapısında durması için Ray'in ona ne kadar para ödediğini merak ettim.

"Vitale," diyerek beni selamladıktan sonra bakışlarını anında yere indirip kenara çekildi. "Sizi bekliyorlar."

Hiçbir şey söylemeden Karissa'yi içeri çektim. Kelvin arkamızdan kapıyı kapattı. Karissa, ona kısa bir bakış attı, gözleri kocaman açıldı. Ardından hızla bana sokuldu.

Zar zor duyulur bir sesle, "Onu *tanıyorum*," dedi.

"Bir zamanlar sık sık gittiğin barın fedaisi," diyerek kafasındaki sorulara yanıt verdim. "Aynı zamanda Cobalt'ta çalışıyor."

Şaşkın bir halde bir ona bir bana baktı, sonra bakışlarını yüzüme dikip, "Beni ona mı izlettirdin?"

"Hayır, o ilk gece tesadüfen tanıdı seni."

İnanmış görünmüyordu ama başka türlü onu ikna etme şansım yoktu. İkimiz de başka bir şey söylemeden önce herkesin bir arada olduğu çalışma odasından Ray'in sesi duyuldu. "Vitale!"

Derin bir nefes alarak rahatlatıcı bir tavırla Karissa'nın elini sıkıp o tarafa yönlendirdim. Odada sohbet edip içki içerek yemeğin başlamasını bekleyen yaklaşık iki düzine insan vardı. Yanımda Karissa ile doğrudan Ray'in yanına gittim ve başımla kibarca onu selamladım. "Ray."

"Gelebilmenize sevindim," dedi. "Saat sekize gelirken sizden hâlâ bir ses çıkmayınca endişelenmeye başlamıştım."

"İşim biraz uzun sürdü," diye açıkladım. "Bana hiçbir şey bu geceyi kaçırtamazdı."

"Güzel, güzel." Ray omzuma hafifçe dokunup sırtımı sıvazladı. Sonra ilgisini Karissa'ya yöneltti. Karissa en ufak bir tepki veremeden boştaki elini yakaladı. "Bize katılabilmenize çok sevindim, Bayan Rita."

Bu ismin kasti kullanılmış olması beni gerdi. *Rita.* Karissa, kendisine bu şekilde hitap edildiğinin farkında değilmiş gibi davrandı. Onun sessizliği karşısında Ray gülümseyerek elini dudaklarına götürdü ve öptü.

Karissa alçak sesle, "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Elbette davet edeceğim." Ray, elini bıraktı ve bir süre dikkatle ona baktı. Sonra bana döndü. "Gel Vitale... Hanımlar gevezelik yaparken beylere merhaba de."

Karissa, bana panik dolu bir bakış attı ama karşı çıkmama fırsat kalmadan Ray dans eder adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Karissa'ya eğilip dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum ve "Merak etme. Birkaç dakika sürer," diye fısıldadım.

Ray'in özel ofisinin kapısında durmuş, bizi izleyerek ona katılmamı beklediğini görünce elimi zorla çektim. Yanından geçip içeri girdim; arkamdan on da içeri süzülüp kapıyı kapattı. İçeride birkaç erkek vardı. Örgütün bazı kodamanları oturmuş viskilerini yudumlayarak iş konuşuyorlardı.

Ray, bana içki teklifinde bulunma zahmetine girmedi. Kabul etmeyeceğimi biliyordu. Ray, çalışma masasının sandalyesine oturdu, ben de odanın yan tarafında bir yere tüneyerek onları incelemeye başladım. Ben sessizce otururken diğerleri havadan sudan... planlardan ve entrikalardan konuşuyorlar, Ray ise benim tepkimi izliyordu.

Sanki beni lanet olası bir mikroskopun altına koymuş inceliyordu.

On dakika geçti... Yirmi... Otuz... Bu işin bir an önce bitmesini isteyerek sık sık saatime bakıyordum. Kırk beş dakika sonra daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Dikkat çekmeden sıvışmaya çalışıyordum ki Ray çaktırmadan gitmeme izin vermedi.

"Gitmen gereken bir yer mi var, Vitale?"

"Sadece Karissa nasıl diye bir kontrol edeceğim."

Ray, "O iyi," dedi.

"Haklı olduğuna eminim yine de bir bakmak istiyorum."

Bir an duraksadı, ardından ilgisiz bir edayla gitmemi işaret etti.

Ofisten çıkıp çalışma odasına girdim. İnsanlar evin her yanına dağılmış olduklarından burası öncesinden daha tenhaydı. Etrafa hızlı bir bakış attığımda Karissa'nın orada olmadığını gördüm. Göğsüm sıkıştı. Biri benimle konuşmaya çalıştığında izin isteyerek yanından uzaklaştım ve evi dolaşarak onu aramaya başladım. Oturma odasına yöneldim. İçeri bakıp kıpkırmızı elbiseyi gördüğümde adımlarım yavaşladı.

Kapı girişinde durdum. Karissa tek başınaydı. Oda sessiz ve loştu. Şöminenin üzerindeki rafa bakıyordu. Bir süre onu seyrettim, sonra yavaşça ona doğru yaklaştım. Bakmama gerek bile yoktu. Orada ne gördüğünü biliyordum.

"Karissa."

Sesimi duyunca sıçradı. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana döndü. "Ben... şey... tuvalete gidiyordum ve şey..."

"Anladım."

Hemen arkasında durduğumda tekrar dönüp bakışlarını rafta duran fotoğrafa çevirdi. Fotoğraf nerdeyse yirmi yıllıktı ama çerçevede olduğundan sanki dün çekilmiş gibi iyi korunmuştu.

Dün... Sanki dünmüş gibi geliyordu. O sıkıcı smokini giymiş ve o kabarık beyaz elbisenin içinde neredeyse kaybolmuş gibi yanımda duran Maria'ya sarılmış vaziyette o fotoğrafçının karşısında durduğum gün sanki dünmüş gibi geliyordu. Her şey fazla abartılıydı, ikimizin de tarzı değildi ama onun çocukluğundan beri hayali tıpkı anne babasının düğünü gibi bir düğündü.

Ben de hayalini gerçekleştirmiştim.

Karissa, "Çok mutlu görünüyorsun," diye fısıldadı.

"Mutluydum," diye itiraf ettim. Eski fotoğrafa bakarken göğsüm sıkıştı. "Çok mutluydum."

"Ya..." Bir an sustu. "Ya şimdi mutlu musun?"

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ba-

kışlarını ona çevirdim, gözlerimiz buluştu. Endişesini çok net görebiliyordum, çünkü gergin bir halde bir kez daha yanağını ısırıyordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bir yanım, tüm endişelerini yok etmek için "evet" demeye can atıyordu, çünkü duymak istediği buydu. Ama diğer yanım ona yalan söyleyemiyordu.

"O zamanlar olduğum gibi değil," diye cevap verdim. Endişesinin üzüntüye dönüştüğünü fark ettim. "O zamanlar saftım, Karissa. Mükemmelin var olduğunu ve onu bulduğumu düşünüyordum. Dokunulmaz olduğuma, sahip olduğum şeyi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin elimden alamayacağına inanıyordum. Mutluydum, çünkü aptalın tekiydim. O günlerden sonra hayatımın dersini aldım, zor bir dersti ve artık aynı kişi olamam. Ve artık o kadar mutlu olmam mümkün değil."

Başını eğip gözlerini kaçırdı. Uzanıp çenesini tutarak tekrar bana bakması için başını kaldırdım. Bunu yanlış anlamasını, söylemediğim bir şeyi söylediğimi düşünerek çekip gitmesini istemiyordum.

"Artık saf değilim," dedim ona. "Ama bu, senin beni mutlu etmediğin anlamına gelmez; aksine ediyorsun... Kendi tarzınla. Seninle yaşadığım şey cehaletten kaynaklı bir mutluluk değil. Gerçek ve her zaman iyi olamaz. İyi olduğunda ise gerçekten iyidir. Yani kısaca evet, mutluyum, Karissa. Farklı tür bir mutluluk. Bu benim sonum olsa bile ki olabilir, buna değecek türden bir mutluluk."

Gülümsedi, hafif bir gülümsemeydi bu ve kollarımın arasına girip burnunu göğsüme soktu. Çenemi başına dayayıp sırtını okşadım. O sırada kapı girişinde birinin boğazını temizlediğini duydum. Başımı kaldırınca delercesine bize bakan koyu renk, boncuk gibi bir çift gözle karşılaştım.

Martina Angelo.

Nazik bir tonla, "Bayan Angelo," dedim. "Sizi gördüğüme sevindim."

Bir şey söylemeden bakışlarını benden uzaklaştırıp Karissa'ya çevirdi. Yargılayan bir ifadeyle tek kaşını kaldırıp bakışıyla paramparça edercesine onu baştan aşağı süzdü. Bir süre sonra tekrar bana baktı. "Yemek hazır. Ray seni arıyordu. Nişan...." Küçümser bir el hareketiyle Karissa'yı işaret etti. "*Onun* yanına gittiğini söyledi."

Martina uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı. Karissa başını kaldırıp soru soran gözlerle bana baktı. "Ray'in kansı mı?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Brandy'yi çok daha fazla seviyorum."

Yemek odaları çok büyüktü, her iki taraf da ağzına kadar sandalye ile doluydu. Ray'in yeri olan masanın baş tarafına en yakın iki sandalye boştu. Durdum ve odaya bir göz atarak diğerlerini inceledim. Ardından Karissa'yı boş sandalyelere yönlendirip birini çektim ve fısıldayarak oturmasını söyledim.

Aşırı tereddütlü bir biçimde söylediğimi yaptı.

Sandalyesini ittim ve başımla Ray'i kibarca selamlayarak Karissa ile Ray'in arasındaki sandalyede yerimi aldım.

Arada kalmıştım...

Yemek gergin geçiyordu. Etrafımı saran, ellerini boğazıma dolayıp beni boğan gerginliği hissedebiliyordum. Diğerleri iştahla yemeklerini yiyor, burada olmaktan dolayı mutlu bir halde gülüyor ve içiyorlardı. Birkaç ay önce ben de aynı duygular içindeydim.

Ama bir şeyler değişmişti.

Ben değişmiştim.

Ve bunun iyi yönde olup olmadığına emin değildim.

Yan gözle Karissa'ya bakınca çatalıyla yemeğini karıştırıp durduğunu gördüm. Bir lokma dahi aldığını sanmıyordum.

Ben de almamıştım.

Eğilip kulağına fısıldadım. "Aç değil misin?"

Bana daha da sokuldu, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle "Sen de yemiyorsun," dedi. "O yüzden benim için de güvenli olmayabileceğini düşündüm."

Karissa yan gözle bana baktığında omuz silkerek bir kahkaha attım, onun da dudakları kıvrılarak hafifçe gülümsedi. Onun gülümsemesi de kahkahaya dönüştüğünde Ray yanımızda boğazını temizleyerek dikkatimizi o yöne çekti. "Anlaşılan komik bir durum var. Bizimle de paylaşmak ister misiniz?"

Karissa anında sustu. Ben Ray'e dönüp, "Aramızdaki bir şaka," diye cevap verdim.

Mutlu olmuş görünmüyordu.

Bir süre yakıcı bakışlarla bana baktıktan sonra ilgisini Karissa'ya yöneltti. "Ee, Bayan Rita..."

Karissa, "Reed," diye lafını kesti. "Adım Karissa Reed... Rita değil."

Bütün odayı bir anda sessizlik kapladı. Çatalların tıngırtısı o kadar yüksekti ki Karissa'nın bu beklenmedik ses karşısında irkildiğini gördüm. Kimse patronu düzeltmezdi ya da ona cevap vermezdi. Buradakilerden birine lanet olası Benedict Arnorld* diye hitap etse bile diğerleri düzeni bozmamak için bunu duymazdan gelirdi.

Ama düzeni bozmak Karissa'nın doğasında vardı.

Bu, annesinin boğucu korumasının yan etkisiydi.

Ray, "Reed," diye devam etti. Ses tonu tersti. "Yanılıyorsam beni düzeltin, babanız Johnny *Rita*, değil mi?"

---

* 1779'a kadar yurtsever bir subay olarak Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Amerikan Kıta Ordusu'nda hizmet ettikten sonra Britanya Ordusu safına geçen ve bu nedenle ABD'de adı hainlikle eş anlama gelen subay. –çn

Odadaki herkes bir anda nefesini tuttu. Bu isim, kimsenin içine çekmek istemediği bir zehir gibiydi. Karissa etrafına bir göz attıktan sonra boğazını temizleyip Ray'e döndü. "Bana sorarsanız bir babam yok. Adım kendimi bildim bileli Karissa Reed."

Ray bana baktı ve bir kahkaha patlattı. Soğuk, havayı buz gibi yapan bir kahkahaydı bu. "Gerçekten *artık* bir babası yok, değil mi, Vitale?"

Genellikle bu tür şeyleri herkesin içinde tartışacak bir adam değildi ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu; Karissa'nın bariz bir biçimde gerilmesine neden olan bir şeyi. Başımı iki yana sallayarak tabağıma baktım. "Hayır, yok."

Ray, "Bu da hiç yoktan iyidir," dedi. "Bir Rita'nın eksilmesi, dünyadan bir hainin eksilmesi demek. Haksız mıyım?"

Doğrudan bana bakıyordu. Yakıcı bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum. Parmak uçlarım karıncalandı, onun yanında bana bu soruları sorduğu için boğazını sıkmak istiyordum. Ama cevap vermekten başka seçeneğim yoktu. Üstelik onun duymak istediği cevabı vermekten başka.

"Haklısın," dedim. "Bir hain eksik demek."

Ray, zar zor duyacağımız yükseklikte bir kahkaha daha attı. "Yani sırada birkaç tane daha var."

Yemek öncesinde gergin olmasa bile artık tam anlamıyla bir işkenceye dönüşmüştü. Herkes bu konuşma hiç olmamış gibi davranarak yemeğe geri döndü ve Ray sanki az önce Karissa ile sohbete başlamak üzere değilmiş gibi konuyu değiştirdi. Buradaki işi bitmişti, amacına ulaşmıştı. Beni zor durumda bırakmak, Karissa'ya iplerin kimin elinde olduğunu göstermek istemişti. O da bunu görmüştü.

Bedeni hâlâ oradaydı ama ruhu çoktan gitmişti.

Tatlı geldi; yoğun çikolatalı kurabiye ve kahve servisi yapıldı. Karissa'nın buna bayıldığını biliyordum ama o, masada duran şeyin farkında bile değildi. Diğer herkes gülüyordu ama o, ağlamak üzereydi. Kucağında duran ellerinin titrediğini, duygularına hâkim olmak için mücadele ettiğini görebiliyordum. Ama artık dayanamayacaktı.

Peçetemi kucağımdan alıp masaya attım ve ayağa kalktım. Ray'e doğru eğilip, "Biz gidiyoruz," diye fısıldadım.

Bana baktı. "Bu kadar erken mi?"

Cevap vermeme gerek yoktu. Zaten bana bu fırsatı vermedi. Karissa ile aynı anda ayağa kalkıp elini ona uzattı. Karissa ellerini çekmeye fırsat bulamadan iki elini de tuttu.

"Gelmenize çok sevindim," diyerek bir kez daha elini öptü. "Bu benim için bir zevk, Bayan Rita. Büyük bir zevk."

Karissa cevap vermeden ellerini çekip hızla odadan çıktı. Ray bana döndü, elini omuzuma koyarak sıktı ve tekrar yerine oturdu.

Ağzıma bir lokma bile atmadığımı biliyor olmasına rağmen, "Yemek için teşekkür ederim," dedim.

"Her zaman başımın üstünde yerin var, Vitale," dedi. "Konuştuğumuz konuyla ilgili iletişim halinde ol. Onu hallettikten sonra kız konusunu konuşuruz."

Dışarı çıktığımda Karissa bagaja yaslanmış bir halde arabanın yanında bekliyordu. Adımlarım geri geri gidiyordu, bütün kaslarım gerilmişti. Kapıyı açtığımda arabadan uzaklaşıp yolcu tarafına yürüdü.

Eve dönerken yol boyunca hiçbir şey söylemedi.

Eve vardığımızda da hiçbir şey söylemedi.

Arabayı garaja çektim, kontağı kapattım ve bir süre sessizce orada oturdum. Karissa arabadan indi ve kendi anahtarlarını kullanarak bensiz içeri girdi. Arkasından gitmeden önce birkaç dakika bekledim. İçeri girdiğimde onu yatakta, battaniye başına kadar çekilmiş bir halde buldum.

Onu rahatsız etmeden bir süre baktım. Sonra odadan dışarı çıktım. Çalışma odasına gidip bir süre karanlıkta oturdum. Kafamda bir sürü düşünce vardı. Sonra anahtarları alıp evden çıktım.

Yapacak bir işim vardı.

Karissa'ya ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Şehir dışına çıktım ve daha önce onlarca kez geçtiğim tanıdık yolları takip ederek kuzeydeki küçük bir kasabaya gittim. Ağaçlıklı bir alanın kenarındaki bir kulübenin önünde durdum. Gecenin ileri saatleriydi ve bütün pencereler karanlıktı ama ön tarafta park etmiş olan tanıdık Chevy Suburban görmem gereken kişinin içeride olduğunu söylüyordu.

Sabırsızca kapıyı yumrukladım ve içeride bir tıkırtı olup olmadığını duymak için kulak kabarttım. Kısa süre sonra kilitler tıkırdadı ve kapı açıldı. Kapıdaki adamın üzerinde gösterişli bir ipek pijama vardı, ayakları çıplaktı ve kırlaşmış saçları, sanki Einstein'ı zorla uyandırmışım gibi karman çormandı. Gözlerini ovuşturarak dışarı baktı. Benim orada dikildiğimi görünce yüz ifadesi ciddileşti.

Doktor Carter.

"Vitale," dedi. Ses tonu ciddiydi. "Şey.. Seni beklemiyordum."

Selamlaşma faslını atlayarak, "Yine işim düştü," dedim. "Tesisleri kullanmam gerek."

O ve ben yıllar önce bir tür anlaşma yapmıştık. Ben ona cömert bir ödeme yapıyordum, o da bana arka taraftaki küçük krematoryumun anahtarını veriyordu. Hayvanlar için kullanılıyordu. Duygusal evcil hayvan sahipleri için ama benim de işime yarıyordu. Doktorun elleri kirlenmiyordu... Tabii diğer işine nazaran... Tek yapması gereken başka yöne bakmaktı.

Bir an duraksadı, sonra dönüp uzaklaştı. Doktor anahtarları getirdiğinde etrafa bakınarak içeri girdim. Başımı teşekkür eder bir ifadeyle sallayıp tekrar dışarı çıktım ve arabama binip kulübenin arkasına gittim.

Üç saat.

Fırının ısınması ve Paul'un yeryüzünden yok olması sadece bu kadar sürdü. İşim bittiğinde şehre dönerken arabamın camından dağılan tozdan, rüzgârda yok ettiğim bir pislikten öte bir şey değildi.

Eve varıp arabayı garaja çekerek kapıyı arkamdan kapattığımda saat sabahın beşi olmuştu. Işığı yakıp bagajı açtım. Her köşesine sprey sıkıp özenle süpürerek ondan kalan her DNA kırıntısını ortadan kaldırdım.

İşim bittikten sonra başımı kaldırıp eve açılan kapının olduğu tarafa göz attığımda donakaldım. Karissa, üzerinde sadece uzun bir tişörtle kapıda duruyordu. Gözlerim çıplak bacaklarında gezindikten sonra meraklı bakışlarıyla buluştu. Gözleri kan çanağı gibiydi, yüzü yorgunluktan çökmüştü. Uyumamış gibi görünüyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uyuyamadım," dedim. "O yüzden arabayı temizlemeye karar verdim."

"Zaten temiz değil miydi?"

"Yeteri kadar değildi."

Bir süre dikkatle beni süzdükten sonra yaklaşıp arabanın çevresini ve açık bagajı dikkatle inceledi. Hiçbir şey yoktu. En ufak bir şey bile.

O baktıktan sonra bagajı kapattım ve arabaya yaslanarak gülümsedim. Gözlerim yine vücudunda gezindi, kendimi engelleyemiyordum. Tişört boldu, yakası gevşemişti. Omuzlarından sarkıyor, köprücük kemiklerini açıkta bırakıyordu. Uzanıp parmak uçlarımı boyunun çevresinde

dolandırdım, ardından elimle boynunu okşayarak çenesini tuttum. Gözlerinin içine bakıp orada gördüğüm korkunun tadını çıkardım.

"Bu gece nereye gittin?"

"Dışarı."

"Ne yaptın?"

Başparmağımla dudaklarını okşayarak teskin edici bir tonla, "Sen bunları kafana takma," dedim ve sonra eğilip onu öptüm. "Korkman için en ufak bir sebep yok. Sana zarar vermeyeceğim... Hiç kimse vermeyecek."

Bir süre bana dikkatle baktıktan sonra elini kaldırıp elimin üzerine koydu. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü izin vermeyeceğim," dedim. "Bu kadar basit."

18. BÖLÜM

NYU'da derslerin ilk günüydü.

Greenwich Village'deki binanın dışında arabamda oturmuş Karissa'nin yepyeni ders kitabını göğsüne bastırmış bir halde içeri girişini izliyordum. Metroyla gelmek konusunda çok kararlıydı ama bugün onu arabayla bırakmaya ikna etmek için bu civarda bir işim olduğunu söylemiştim.

İsteksizce kabul etmiş ama eve metroyla dönme konusunda ısrar etmişti. Bu, geçici bir anlaşmaydı; uymayı planlamadığım bir anlaşma.

Öğleden sonra okuldan çıktığında burada olacaktım.

Ders programını ezberlemiştim, hatta ondan önce. Günün ilk dersi alıp almama konusunda tereddüt ettiği dersti: Ahlak ve Toplum. Daniel'in dersine girdiği sınıfın aynısıydı. Yazın tadilat yapmışlardı.

Anlaşılan epey zarar vermiştim ve zeminin yenilenmesi gerekmişti.

Bu dersten sonra İngilizce ve Matematik dersleri vardı. Sonrasında saat tam ikide dersleri bitiyordu.

Bir kez daha saatime göz attım. Sabahın dokuzuydu. Bu, bana biraz çalışmak için tam beş saat veriyordu.

Hareket etmek için Karissa'nın gözden kaybolmasını bekledim. Ardından birkaç blok ötedeki Cobalt'a gittim ve arabayı arkadaki park yerine park edip içeri kapıya yöneldim. Kapıda yine Kelvin vardı ve içeri girdiğimde meraklı gözlerle bana baktı. Bu kez başını eğmedi, ben tuhaf bir ifadeyle ona bakana kadar bakışlarını kaçırmadı.

"Vitale," diye mırıldandı.

Oradan uzaklaşıp doğrudan içeri girdim ve bara yöneldim. Ray'in sesi duyulduğunda henüz birkaç adım atmıştım. "Vay, kimler gelmiş!"

O tarafa doğru döndüm ve Brandy'nin koltukta kucağına uzanmış olduğunu görünce duraksadım. Kız, tıpkı sehpaların üzerindeki çirkin ve gereksiz lambalar gibi bu mekânın demirbaşı haline gelmeye başlamıştı. Oysa o lanet olası şeylerin içinde ampul bile yoktu.

Başımla selamlayarak, "Seni gördüğüme sevindim, Ray," dedim.

"Ben de," diye karşılık vererek kızı tam anlamıyla yere atıp ayağa kalktı. Uzanıp elimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek yarım yamalak sarıldı. "Bugün çok erken ayaktasın. Saat kaç? Sabahın dördü mü, yoksa beşi mi?"

"Dokuz," diye cevap vererek o sırada yanımdan geçmekte olan garsona bana bir içki getirmesini işaret ettim. Evet, erkendi ama bir bira için asla çok erken değildi.

"Dokuz mu?" dedi inanamamış bir ses tonuyla. Gözlerini kısarak saatine baktı. Sarhoştu. Çok sarhoş. Bir o yana bir bu yana sallanıp dururken içki kokusunu alabiliyor-

dum. Bütün geceyi burada geçirmiş olmalıydılar. "Siktir! Karım beni öldürecek. Bu sabah şu şey için randevumuz vardı... hmm... şu şey işte... Biliyorsun." Neden söz ettiğini bilmem gerekiyormuşçasına elini salladı. "Kahretsin, hatırlamıyorum bile. Sanırım önemli bir şey değildi."

"Sanırım değildi," diye cevap verdim. "Önemli olsaydı Martina arardı."

Ray, bir kahkaha atarak, "Evet ya da çıkıp buraya gelirdi," dedi. "İyi ki kadınların girmesine izin yok diye biliyor."

Bakışlarım, dinlediği açıkça belli olan ve bir istisna olduğunun farkında bir ifadeyle gülümseyen Brandy'ye kaydı.

Sanırım hepimizin kuralları esnettiği durumlar var.

İstisnalar.

Bir zamanlar ben de Ray'in istisnasıydım.

Garson biramı getirdiğinde Ray, "Ee, burada ne işin var?" diye sordu. Anahtarlığımdaki şişe açacağıyla kapağı açtım ve büyük bir yudum alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Ray, tekrar yerine oturdu. Ve Brandy yine onun kucağına yayılırken Ray, yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti.

Buraya sosyalleşmek ya da Ray'i görmek için gelmemiştim ama onu reddetmek şu an akıllıca olmazdı, bu yüzden oturdum.

Bir yudum daha alarak, "Birkaç işim var," diye cevap verdim.

Meraklı bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak, "Geçen gece akşam yemeğinden önce uğraştığın iş mi?" diye sordu. "Senin bir davete geç kalman görülmüş şey değil. Bu kadar önemli olan şeyi merak ettim doğrusu."

"İlgilenmem gereken bir adam vardı," dedim. "Önemli bir şey değil."

"Hangi adam? Ne yaptı?"

"Karissa'yı tehlikeye attı."

Gülümsedi, hatta hafif bir kahkaha attı. "Karissa'yı tehlikeye attı."

"Evet."

Ray, "Onu kendi ellerinle öldürmek isterken ona zarar veren birini öldürmek isteme konumuna gelmen ne tuhaf," dedi. "Kimmiş bu adam? Tanıdığım biri mi?"

"Hayır," dedim. "Karissa'nın arkadaşlarından birinin erkek arkadaşı sadece."

"Onu tehlikeye attı diye arkadaşlarından birinin erkek arkadaşını mı hallettin yani?"

"Evet."

"Ne kahramanlık," diye mırıldandı. "Kızımın seni sevme nedenlerinden biri de buydu diyebilirim. Maria sürekli senin davranışlarından söz ederdi. Kapısını açtığından, sandalyesini çektiğinden, üşüdüğü zaman ceketini verdiğinden... Her zaman içinde bir kahraman olduğunu söylerdi."

Biramın geri kalanını bir dikişte bitirip boş şişeyi yanımdaki sehpaya koyarken başımı iki yana salladım. Ne kadar içersen içeyim bu sohbetin tatsızlığını azaltmayacaktı. "Ben kimsenin kahramanı değilim."

"Karissa'nın olmaya çalışıyorsun."

"Hayır. Sadece onun canisi olmak istemiyorum."

"Ha kahraman ha cani... Ne fark var? Bu günlerde aşk uğruna çocukları öldürmek birinin ıstırabına son vermekten daha onurlu. Dünya tersine dönüyor."

"Belki de sen yanlış yerden bakıyorsun."

Ray, "Belki de," diye kabullendi. "Ya da artık sen görmüyorsun. Belki de bunu göremeyecek kadar körsün."

"Ya da sen öylesin."

Ray omuz silkti. "İkimizden birinin öyle olduğu kesin."

Muhtemelen ikimizden birinin kesinlikle çıkmayacağı

bir çıkmazdaydık. Bakışlarım Ray'den bana merakla bakan kız arkadaşına kaydı. Tek bir kelime dahi etmemişti ama hâlâ dinliyordu.

"Bunu yalnız konuşsak daha iyi olur sanırım," dedim.

Ray, eliyle mekânı göstererek kaba bir ifadeyle, "Gerek yok. Burada hepimiz arkadaşız," diye karşılık verdi.

Benim arkadaşım yoktu. Ailem vardı. Ve bu aralar yanısına güvenmiyordum. Ama Ray neye inanmak istiyorsa ona inanıyordu ve aksini ispat etmek için ne kadar tatlı dil dökülürse dökülsün fikri değişmeyecekti.

İç çekerek ayağa kalktım ve Ray'in yanındaki yönetim ofisine doğru ilerledim. Bu, çok uzun süredir olduğu gibi bıraktığım bir işti ama daha fazla geciktiremezdim. Ray'in sabırsızlığı artıyordu; özellikle de evindeki gösteriden sonra. Bu yüzden buna bir son vermeliydim, böylece ikimiz de yolumuza devam edebilir ve geriye ne kaldıysa onu kurtarabilirdik.

Carmela'yı bulmam gerekiyordu.

Müdür, içeride, masasında oturuyordu. Beni tanır tanımaz ayağa kalktı. "Bay Vitale. Sizin için ne yapabilirim?"

"Birkaç hafta önceki dış kamera kayıtlarını görmem gerek," dedim. "Haziran başı gibi. Arkadaki park yerinde bir olay oldu."

"Haa, evet. Şu olay."

"Neden söz ettiğimi biliyor musunuz?"

Tekrar yerine oturdu ve masasının üzerindeki bir şeylerin yerlerini değiştirdi. "Bay Angelo'nun sorduğu olay mı? Sizin vurulmanız?"

Gerildim. "Ray bu olayı mı sordu?"

Müdür, "Elbette," diye cevap verdi. "Olayın olduğu gece. Kaydı seyretti."

Midem sıkıştı. Ray görmüştü. O gece kimin ateş ettiğini biliyordu. Ona yalan söylediğimi biliyordu. En baştan beri biliyordu ama bana bundan söz etmemişti.

Neden?

"Benim için kayıtların kopyalarını almanızı istiyorum," dedim. "Bu olaydan önceki hafta ve olayın ertesi günü dışarısının her açıdan kaydedilmiş görüntüsü gerekli."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu yüzlerce saat demek. Özel bir şey arıyorsanız elimden..."

"Ne aradığımı boş ver," diyerek sözünü kestim. "Ne istiyorsam onu yap ve acele et."

"Peki, efendim. Bu öğleden sonra hazır olur."

Müdürün odasından çıktığımda bar bomboştu. Ray ve kız arkadaşı gitmişlerdi. Büyük bir olasılıkla Kelvin de onlarla çıktığından kapıda kimse yoktu. Kendimi deri koltuğa attım ve garsona bir bira daha getirmesini işaret ettim.

Belki bunu keyifle içebilirdim...

Birkaç saat sonra kayıt hazırdı. Müdürden CDleri alıp başımı sallayarak teşekkür ettim ve Cobalt'tan ayrıldım. Karissa'nın dersi bitmeden yakındaki küçük kafede durup naneli sıcak çikolata siparişi verecek kadar zamanım kalmıştı sadece. Kafe tam bir keşmekeşti. Anlaşılan çalışanlarından biri birkaç gündür ortada yoktu, dolayısıyla eleman eksikliği vardı.

Bak şu işe.

Saat iki olduğunda matematik sınıfının önünde park etmiştim. Arabamda oturup kalabalık içinde Karissa'nın bugün giydiği pembe süveteri görmeye çalışarak akın akın dışarı çıkan öğrencileri izledim. Ama hiçbir yerde görünmüyordu. Kalabalık azaldı, dakikalar geçti.

Orada değildi.

Onu aramak için telefonumu çıkarırken midem sıkıştı. Doğrudan sesli mesaja bağlandı. Etrafa bir kez daha göz attım, bir kez daha doğru yerde olup olmadığımı kontrol ettim ve arabayı çalıştırdım. Hızla eve giderken tekrar onu aramayı denedim ama ulaşılamıyordu.

Cevap vermiyordu.

Hatta çalmıyordu bile.

Eve varınca arabayı park edip koşarak giriş kapısına gittim. Kapının koluna yapışıp anında çevirdim. *Kilitli değildi.* Kapıyı iterek açtığım anda titrek bir nefes, az ileriden gelen bir ağlama sesi kulağıma çarptı. Ayaklarım yere çakılı kaldı, içim buz kesildi. "Karissa?"

Hıçkıra hıçkıra ağlama devam ediyordu ama Karissa'nın sakin sesi onu bastırarak içeriden seslendi. "Buradayım."

Çalışma odasındaydı.

O tarafa gidip kapıda durdum. Karissa kanepede oturmuş omzunda ağlayan Melody'ye sarılmıştı. Endişem hafif bir rahatlama hissiyle biraz azaldı ama tamamen yok olmadı.

Sıkıntılı bir ifadeyle bir Karissa'ya bir Melody'ye baktım. "Ne oldu?" Kim ağlıyor olursa olsun ağlanmasından nefret ediyordum.

Karissa, dikkatli bir tonla, "Mesele Paul," dedi ve bu ismi duyunca daha çok ağlamaya başlayan arkadaşına sevecen bir bakış attı.

"Haa." *Paul.* "Bir şey mi oldu?"

Karissa, bir an duraksadı, ardından iç çekerek, "Evet," dedi. "Daha doğrusu bilmiyoruz. Bir anda... yok oldu."

Aynen öyle oldu.

Puf.

Gitti.

Rüzgârla bir yerlere taşındı.

"Yok oldu," diye tekrar ettim.

"Evet," dedi Karissa. "Günlerdir kimse onu görmemiş ve ondan haber almamış. Polis, cinayet olduğunu gösteren bir delil olmadığını söylüyor ama arabası iş yerinin önünde bırakılmış ve telefonu sokakta paramparça bulunmuş. Nasıl cinayet olmadığını söylerler anlamıyorum. Kaçıp gitmediği çok açık."

Melody, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak ve burnunu çekerek, "Kaçmadı," diye lafa karıştı. "Kaçması için bir sebep yoktu. İşi vardı... Okulu da... Bir de ben vardım. Tanrım! Neden biri ona zarar vermek istesin ki? "

Neden? Milyon dolarlık soru.

Buna cevap verebilirdim ama bu, onun duymak istediği cevap olmazdı.

Melody yeniden ağlamaya başladı. Bunu izin istemek için bir fırsat olarak kullandım. Ceketimin cebinden CDleri çıkardım ve odanın diğer tarafındaki çalışma masama gidip o ikisini yalnız bıraktım.

İlk CDyi sürücüye yerleştirdim ve yüklenmesini bekledim. Cobalt'ın dışına altı kamera yerleştirilmişti. İkisi öne, ikisi arkaya, ikisi de geçide. Hem binanın hem de onu çevreleyen sokakların tamamını kapsıyorlardı. Ekran karelere ayrılmıştı ve her açıdan alınan görüntüler eş zamanlı olarak ekrana yansıyordu. Ne aradığımdan ya da göreceğim şeyin işime yarayıp yaramayacağından tam olarak emin değildim ama Carmela'yı tanıyordum. O gece anlık bir kararla bana saldırmış olamazdı. Binayı kolaçan etmiş, detaylı bir plan yapmış ve tekrar tekrar üzerinden geçmiş olmalıydı.

Çaresizlik, Carmela'da açıkça var olan hayatta kalma konusundaki doğal yeteneğini tamamen yok edemezdi.

Hiçbir şey olmayan saatleri ileri sararak bir süre görüntüleri izledim; Cobalt'a geliş gidişleri seyrederek ilgimi çekecek bir şey yakalamaya çalıştım. Karissa ve Melody odanın diğer köşesinde aralarında konuşurken iki günlük görüntüye hızla göz attım. Ağlama sesi sinirlerimi bozuyordu, parmaklarımla tempo tutar gibi koltuğun koluna vurup duruyordum. Patlamak üzereydim.

Sessizlik ve huzur istiyordum.

Bu işin bitmesini istiyordum.

Bu işi sonlandırmam gerekiyordu.

Hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Melody kendini toparlayıp ayağa kalktığında üçüncü gün görüntülerindeydim. "Gitsem iyi olur. Geç oldu."

Evet, öyle oldu.

Hava kararmak üzereydi.

Saatlerdir buradaydı.

Karissa, "Emin misin?" diye sordu. "Gitmek zorunda değilsin. İstediğin kadar kalabilirsin. Misafir için odamız var."

Dizüstü bilgisayarımın üzerinden Karissa'ya bir bakış fırlattım, göz göze geldik. Daha ağzımı açamadan 'saçmalama' dercesine beni susturan bir bakış attı. Bu konuda benimle didişecekti. Bunu yapardı. Ve eğer müdahale edersem olay çirkinleşirdi.

Melody, Karissa'ya sarılarak, "Eminim," dedi. "Bugün yanımda olduğun için teşekkür ederim. Derslerini kaçırmana neden olduğum için özür dilerim."

Karissa anında, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Neye ihtiyacın olursa haber vermen yeter. Ben buradayım."

Melody, belli belirsiz gülümseyerek, "Bunu aklımda tutacağım," dedi ve sonra bana döndü. "Kanepede ağlamama izin verdiğin için teşekkür ederim, Ignazio."

"Bunun için Karissa'ya teşekkür et," diye karşılık verdim. "Davet eden o, ben değilim."

Karissa homurdandı. "'Rica ederim, ne zaman istersen gel,' demek istiyor," dedi.

Karissa arkadaşıyla odadan çıkarken bakışlarımı yeniden bilgisayarıma çevirdim. Ekranda öğleden sonra görüntüleri akıyordu. Melody gittikten sonra Karissa geri döndü ve kapıda durdu. Yakıcı bakışlarla bana baktığını hissedebiliyordum.

Başımı kaldırmadan, "İlk günden okulu mu ektin?" diye sordum.

"Bana ihtiyacı vardı."

"Ne için? Yapabileceğin bir şey yok."

Cevap vermedi.

Hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Başımı kaldırdım, göz göze geldik. Çok sert bakıyordu.

"Ya sen?" diye sordu. "*Sen* herhangi bir şey yapabilir miydin?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... Elinden ne gelirse. İnsanlarla ilgilenmek ve bir şeyleri bulmak uzmanlık alanların değil mi? Bana böyle söylemiştin. O zaman insanları da bulabilirsin, değil mi? Beni buldun mesela."

Görüntüyü dondurup ona bakarak, "Aslında sen beni buldun," dedim. "Tesadüfen karşıma çıktın."

"Eninde sonunda beni bulacaktın zaten," dedi. "Annemi arıyordun... Belki *hâlâ* arıyorsun. Bilmiyorum."

Durup dikkatle bana baktı. Kurduğu cümle bir soru değildi ama gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyordum. Yine de buna cevap vermeyecektim. Bence o da cevap vermemi beklemiyordu ki konuşmaya devam etti.

"Demek istediğim... Bir şeyler yapıyorsun... O tür şeyler... Bu yüzden onu bulabileceğini düşündüm. Melody için. Benim için."

"Senin için."

"Evet," dedi. "Hatırım için."

Arkama yaslanıp dikkatle ona baktım. Bir kapı açıyordu ama oradan girmeye hazır olduğundan emin değildim. "Söylesene, Karissa."

Ciddi ses tonum karşısında duraksadı. "Neyi?"

"Yemeğime zehir koyduğunda ilacı nereden almıştın?"

Yanakları kıpkırmızı oldu. Gözlerinde hafif bir korku ifadesi vardı. Bakışlarını kaçırdı. "Yemeğine *zehir* koymadım. Sana zarar vermek istemedim."

"Soruya cevap vermiyorsun."

"Bu önemli değil."

"Benim için önemli," dedim.

Başını iki yana sallayarak gözlerini masamın yanına, yere dikti. "Bunun olanlarla ilgisi ne? Özür dilerim, tamam mı? Bunu mu duymak istiyorsun? Yemeğine ilaç koyduğum için özür dilerim. Gecenin bir yarısı kaçıp gittiğim için özür dilerim. Annemle babamı bulmana neden olduğum için üzgünüm. Babamın ölümüne sebep olduğum için üzgünüm."

"Baban olmadığını sanıyordum."

"Yok." Ses tonu çok gergindi. "Sadece şunu diyorum..."

O sözünü bitirmeyince, "Üzgünüm diyorsun," diye lafa karıştım. "Ama şunu söylemiyorsun... Söylemekten kaçınıyorsun... Her şeyi tetikleyen ilacı sana Paul'un verdiğini söyleyemiyorsun."

Buna verecek bir cevabı yoktu.

Sadece dik dik bana baktı.

"Kötü insanların başına kötü şeyler gelir, Karissa."

"Paul kötü değildi."

"Seni tehlikeye attı, değil mi?"

"Evet, ama sen de beni *öldürecektin*."

"Evet, öldürecektim," diye karşılık verdim. "Ama ben asla iyi biriymişim gibi davranmadım."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Naz? Ha?"

"Tam olarak söylediğim şu: Eğer onu aramamı istersen yaparım ama bulamam. Kimse bulamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Eğer bulunacak olsaydı şimdiye dek bulunurdu."

Karissa kapı pervazına dayanıp söylediklerim üzerine düşündü. Bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım ve ceketimi düzelttim.

"Hadi, dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim ve okulunun ilk gününü kutlayalım."

"Okulu ektim, unuttun mu?" dedi. "Kutlayacak bir şey yok."

"Saçma. İster orada ol ister olma bugün okulun ilk günüydü. Bundan çıkarılacak bir ders var aslında. Hayat sensiz de devam ediyor."

"Seni anlıyorum, Plato."

Bu imalı konuşmasına gülümseyerek yanına gidip tam karşısında durdum. "Plautus'un* sözlerini tercih ederim." Yanağını avucumun içine alıp başparmağımla sıcak tenini okşadım. "*Bırakın şarap ve tatlı sözlerle kutlayalım.*"

"Plautus'u bilmiyorum."

"Ha!" Eğilip dudağımn kenarına bir öpücük kondurdum. "*En güzel günlerin keyfini sürecek olanlar zor zamanlarda bir erkek gibi ayakta kalabilenlerdir,* de demiş."

Onu tekrar öptüğümde yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Bu ne demek?"

"Nasıl anlamak istersen."

"*Sen* nasıl anlamak istiyorsun?"

Üçüncü kez onu öptüm ve geri çekilirken alt dudağını hafifçe ısırdım. "Eve döndüğümüzde gösteririm belki."

Lanet olası naneli sıcak çikolatayı tamamen unutmuştum.

Ağzına kadar dolu bardak, hâlâ arabada, onu okuldan almaya giderken koyduğum iki koltuğun arasındaki bardaklıkta duruyordu. Saatlerdir orada durmaktan bozulmuş içecek yüzünden içeriye garip bir koku sinmişti.

Burnumu kırıştırdım.

Şehre doğru yol alırken Karissa bardağa bakıp duruyordu. Neden orada olduğunu sormasını bekledim ama tek kelime bile etmedi. Beyninin arkalarında oluşmaya başlayan

* Antik Romalı, ünlü komedya yazarı. –*çn*

teoriler yüzünden gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

O henüz bundan söz etmeden, "Senin için almıştım," diye açıkladım. "Bu öğleden sonra seni okuldan almaya gelmiştim."

Cevap verirken sesi titriyordu. "Gelip beni alman gerekmediğini söylemiştim."

"Bu beni daha önce de hiç durdurmadı," dedim. "Ama okulda değildin. Telefon ettim."

"Ha, evet." Nihayet bakışlarını bardaktan uzaklaştırıp bana çevirdi. "Telefonum çalışmıyor."

"Ona ne yaptın?"

Gözlerini kıstı. "Benim bir şey yaptığım nereden çıktı?"

Savunur gibi konuşma tarzına gülümsedim. "Çünkü seni tanıyorum. O telefonu son derece hor kullanıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Tamam, haklısın. Onu düşürdüm. Ekran karardı ve şimdi açılmıyor. Ama bu, onu benim bozduğum anlamına gelmez. Bunun düşürmüş olmamla ilgisi olmayabilir. Belki de sadece zamanı dolmuştur."

"Bu pek mümkün değil."

"Her neyse."

"Zaten sana yenisini alacaktım. Yeni bir numarayla. Bunu bir an önce halledeceğim."

"Ne kadar da... evcimensin."

"Sonuçta karım olacaksın, değil mi?"

Duraksadı.

Duraksadı.

Kendi ruh sağlığım için bu kez soru cümlesi kurmadan, "Karım olacaksın," dedim. "Benim olan her şey senindir. Bu arada bilesin diye söylüyorum, bu da Plautus'un sözlerinden biri: *Çünkü senin olan her şey benimdir, benimkiler de senin.*"

Bir süre sessiz kaldı. Sonra boğazını temizledi. "Öyle olacak."

"Ne olacak?"

"Karın olacağım," dedi. "Bir gün."

"Yakın bir gün," diyerek düzelttim onu.

"O kadar yakın değil."

"Yeterince yakın."

"Her neyse."

"*Her neyse,*" diyerek onu taklit ettim. Bu kahrolası kelimeyi fazlasıyla sevmeye başlamıştı. "Konu açılmışken, tarihe karar verdin mi? Düğün konusunu hiç düşündün mü?"

"Hayır."

Bu kez hiç duraksamamıştı.

Sinir bozucu kadın.

"Hayır," diye tekrarladım.

"İstemediğimden değil," dedi. "Sanırım istiyorum."

"Sanırsın istiyorsun."

Yüksek sesle homurdandı. "Şunu yapmaktan vazgeçer misin?"

"Neyi yapmaktan vazgeçer miyim?"

"İşte bunu! Söylediğim her şeyi bu tonla tekrar etmekten."

"Bu tonla söylediğin her şeyi tekrar etmekten mi?"

"Naz!"

Bu adı bağırarak söylediğinde içimde kabaran gerginliği bastırmak için derin bir nefes aldım. Şikâyet ettiği şeyi yaptığımın farkında bile değildim. Onun söylediklerini tekrarlamak duygularımı açığa vurmamama, ona inanmama ve söylediğini yanlış yorumlamamama yardımcı oluyordu.

Onun düşüncelerini toparlamasını sağlamaya çalışarak, "İstediğini sandığını söylüyorsun," dedim. "Devam et. Seni dinliyorum."

"Sanırım istiyorum. Bana evlenme teklif ettiğin günkü hislerim değişmedi. Aslında teklif etmemiş olsan da."

"Teklif etmedim mi?"

Yan gözle dik dik bana baktı ama söylediğini tekrar etmiş olmamdan dolayı söylenmedi. "Teklif etmedin. 'Evlen benimle,' dedin. Bu bir teklif değil."

"Haa."

Bir şeyler daha söylemek ister gibi bana baktı ama buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Bir süre sonra kelimenin üzerine basarak, "Neyse," dedi. "Asıl mesele şu ki, evet sanırım istiyorum ama bu düğün olayı çok ürkütücü. Ben... Ben sadece bilmiyorum... Bunun ne önemi var ki? Beni sana teslim edecek kimse olmadığından değil. Lanet olsun! Davet edecek kimsem bile yok. Sanırım sadece Melody... Annemi de davet ederdim ama düğünümün cinayet mahalline dönüşmesini istemem. *Taht Oyunları* tarzı. Zaten gelmez. Melody ise kendi derdiyle uğraşıyor. Eski kayınvalidenle kayınpederini davet edebiliriz sanırım. Eminim onlar da hepsinin benden nefret ettiği açıkça belli olan ailenin geri kalanı gibi sevinçten deliye dönerler. Yemek işini de baban üstlenir."

Kelimelerinin can yakıcı bir yanı vardı.

Yine de gülmeme engel olamadım.

"Babam senden nefret etmiyor."

"Pek *hoşlanmadığı* çok belli."

"Benimle birlikte olduğun için senin adına üzülüyor sadece."

"Kimsenin bana acıması gerekmez."

Bu söze gülümsedim. "Dünyama hoş geldin."

"Katil."

Çalışma odasında bu tek kelime yankılanıyordu. Başımı elimdeki işten kaldırıp kucağında defteriyle kanepede

oturmakta olan Karissa'ya baktım. Tuhaf bir dejavu duygusu yaşadım. Karissa, yemek programı izlemeye ve not almaya geri dönmüştü.

Bir süre sessizce onu izledim.

Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı.

"Katil," diye tekrar ettim.

Katil.

"Evet," dedi. "Katil."

Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bana katil mi diyordu? Bilmemesi gereken bir şey mi biliyordu?

Bir süre sonra yüz ifadesi yumuşadı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Neden söz ettiğim konusunda en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

"Katilden."

"Evet," dedi. "Katil'i özlediğimi söyledim."

Ne dediğini anlayıp lanet olası köpekten söz ettiğini fark etmem biraz uzun sürdü. Watertown'daki eve gittiğimizde ondan söz ettiğini ve sonradan aylar önce babasının evinde o itle karşılaştığımı hatırlıyordum.

"Haa," dedim. "Köpeğinden söz ediyorsun."

"Evet, onu özlüyorum." Dalgın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bu tuhaf mı? Bu kadar şey oluyor, bir sürü şey yaşandı ama sanırım beni en çok endişelendiren o köpek."

"Evet, bu biraz tuhaf."

Kendi kendine güldü ve deftere geri dönüp sayfanın kenarına dalgın dalgın bir şeyler karalamaya başladı. Kafasının karışık olduğu ve hiçbir şeyle ilgilenmediği açıkça belliydi. "Ben... Bilmiyorum. Tüm bu yaşananlarda tek masum olanın o olduğunu düşünüyorum bazen."

Hâlâ aynı şeyden söz ettiğimizden emin olmak için, "Köpek mi?" diye sordum.

Bir kez daha güldü. "Evet."

"*Kendinin* masum olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben mi?" diye sordu inanamamış bir tonla. "Artık değilim. İçimdeki masumiyeti becerdin. *Kelimenin tam anlamıyla.*"

"Ben ciddiyim, Karissa."

"Ben de. Bir zamanlar masumdum. Bilmiyorum, ama artık değilim."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü seninle birlikteyim."

Bunu inanarak söylemişti. Ses tonundan bu açıkça belliydi. Suçlu taraflardan biri olduğunu, olup biten her şeyde parmağı olduğunu düşünüyordu.

"Ailemi öldürmek isteyen bir adamla sevişirken nasıl gerçekten masum olabilirim?" diye sordu. "Bana... Bana ilk kez Maria'dan ve bebekten söz ettiğinde, onlara ne olduğunu anlattığında, adalet istediğini söylediğinde ne demek istediğini anlamıştım. Kan akıtmak için dışarıda olduğunu biliyordum. Ve bunu bana anlattığın gece seni daha çok sevdim. Sana saygı duydum. Kana susamış olman beni rahatsız etmedi. İntikam almak için aradığın kişinin ben olduğunu... ailem olduğunu fark edene kadar da etmedi... O zaman bundan rahatsız oldum."

Belki milyonuncu kez, "Sana zarar vermeyeceğim," dedim.

Sakin bir tonla, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Artık buna inanıyorum. Belki de hep inandım. Ama başkalarına *zarar* veriyorsun. Ben aptal değilim. Neler yapabileceğini biliyorum. Bunu gördüm. Yine de köpek ve *ona* olanlar konusunda endişeleniyor olsam da hâlâ buradayım. Ve annem... Annem metanetlidir. Onun için de endişeleniyorum. Ama ben... bilmiyorum. Onu nasıl savunabilirim

ki? Neler yapabileceğini bilmiyorum bile. Ama köpek... O kötü hiçbir şey yapmadı. Bunca şeyin içinde ona ne olacak diye kaygılanıyorum."

Eğer bir psikiyatrist olsaydım yansıtmadan, korkularıyla yüzleşmekten korktuğu için onları nasıl başka bir canlıya yönelttiğinden falan söz ederdim ama duymak istediğinin bu olmadığına emindim.

Yıllar önce bir hastanede onlardan birine yönlendirilmiş olduğum için bunları biliyordum. Bana teşhis koymaya çalıştığında neredeyse ciğerini sökecektim.

Kişilik bozukluğuymuş. Kıçımın kenarı.

Hayır, Karissa lanet olası köpekten söz etmek istiyordu, bu yüzden onun hakkında konuştum.

"Merak etme," dedim. "Katil iyi olacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Kesinlikle."

Söylediklerim hiçbir anlam ifade etmese de onu rahatlatmış gibi gülümsedi. Böyle bir şeyi nereden bilebilirdim ki? Defterine bir şeyler karalamaya geri döndü, bakışları televizyonla defter arasında gidip gelerek not alıyordu.

Gözlerimi yeniden bilgisayarıma çevirdim. Ekrana baktığım anda bütün vücudum buz kesti. İşte oradaydı, üst sağ köşede, Cobalt'ın yanındaki geçidi gösteren kamerada.

Eski bir Jeep Waggoner.

Karissa dikkatimi dağıttığı için neredeyse kaçırıyordum. Ama o arabayı biliyordum. Tanıyordum. Carmela'nın kaçtığı süre boyunca kullandığı araçtı. Plaka sahteydi, izini sürmek imkânsızdı. Duraklatma tuşuna bastım, o kareyi ayırdım ve büyüttüm. *Bingo.* Tekrar oynata bastım ve görüntüyü yavaş hızla ilerlettim. Arabada bir kişi vardı ama arka koltukta bir şey daha hareket ediyordu.

Katil.

Karissa, odanın diğer tarafından hâlâ aynı konuya devam ederek, "Biliyor musun geceleri benimle uyurdu," dedi. "En yakın arkadaşım gibiydi. Ne zaman üzgün olsam ya da yalnız hissetsem anlar ve bana arkadaşlık etmek için elinden geleni yapardı. Ve evet, saçma olduğunu biliyorum ama bana yalan söylemeyen tek canlı oydu sanırım."

"Ben de sana hiç yalan söylemedim."

"Eğer yalan konusunda bir deneyimin varsa bunun lanet olası bir yalan olduğundan eminim," diye homurdandı. "Sen yalancının kralısın."

"Yalan söylemekle insanı yanıltmak arasında fark vardır."

"Sana göre öyle olabilir, benim için öyle değil."

Ne kadar faydası olacağını bilmesem de plakayı not aldım ve görüntüyü normal hıza döndürdüm. Bütün kamera açılarına tekrar baktım ve arabanın kulüp çevresini dolanıp hızla uzaklaşmasını seyrettim. Geçidin sonuna kadar gidip sağa döndü ve şehrin güneyine yöneldi.

Sandalyede arkama yaslandım. Gözlerim bir kez daha kalemini deftere vurup duran Karissa'ya kaydı. Artık televizyon seyretmiyordu. Gözlerini boşluğa dikmiş öylece bakıyordu.

Bir kez daha güzelliği karşısında etkilendim. Fiziksel olarak annesiyle babasının karışımıydı ama ona baktığında artık Carmela ve Johnny'yi görmüyordum. Ne Johnny'nin çillerini görüyordum ne de Carmela'nın yüzünü. Gördüğüm tek şey yüreğiydi. Artık öyle olmadığına inanıyor olsa bile içindeki masumiyeti görüyordum... Bu, öylesine güçlü parlıyordu ki benim gibi bir adamla sevişiyor olması bile bu ışığı asla yok edemezdi.

İç çekerek bilgisayarımı kapattım, çalışma masasının üzerinde duran telefonumu aldım. "Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

Onunla konuşunca başını kaldırıp bana baktı. "Dışarı çıkmamı ister misin?"

Ayağa kalkarak, "Hayır," dedim. "Sen ne yapıyorsan devam et. Birkaç dakikaya dönerim."

Yan kapıyı kullanarak boş garaja girdim. Arkamdan kapının kapanmış olduğundan emin oldum. Beton zemini adımlayarak birkaç bağlantımı aradım. Bu arada garajın ortasındaki bir yağ lekesini parmağımla yoklayarak onu neyin çıkarabileceğini düşündüm. Bir Jeep Waggoner'ı aradığım bilgisini verdim. Arabanın teyidi için yardımcı olursa diye plaka numarasını ilettim.

"Elli bin dolar," dedim. Teklifim karşısında ağızlarının suları aktı. Ödül olarak çok yüksek bir miktardı ama yanından geçtikleri her arabayı dikkatle incelemeye ikna edeceğini umuyordum. "Kimse karşısına çıkmayacak. Kimse ona dokunmayacak. Elli bin dolar sadece adres için. Gerisini kendim halledeceğim."

Bu bilgiyi yaklaşık bir düzine ağır topa, iş yapılırken çeneleri kapalı tutacakları konusunda geçmişte güvendiğim insanlara verdim. Otuz dakika sonra son görüşmemi de bitirdim ve telefonu cebime koyup içeri girdim. Deterjan almak için doğrudan çamaşır odasına gittim.

*Tide.**

Yaklaşık bir lanet olası saat boyunca ellerimin ve dizlerimin üzerinde garajdaki lekeyi ovaladım. Tamamen temizlenene kadar durmadım. Ellerim sıyrıldı ve betona sürtmekten yara olup kanadı. İşim bitince içeri girdim ve duş almak, günün pisliğinden kurtulmak için üst kata çıktım.

Temizlendikten sonra sadece gri bir eşofman altı giyerek alt kata indim. Mutfaktan gelen tava, tencere gürültüsünü duydum.

---

* Bir çamaşır deterjanı markası. –*çn*

Karissa yemek yapıyordu.

Kapıda durdum ve pervaza yaslanıp onu izlemeye başladım. Artık öncesinden daha kendine güvenli görünüyordu. Meşhur kulaklıkları kulağında oradan oraya dolanıyordu. Tezgâh malzeme doluydu, ocakta kaynayan bir tencere vardı ve yanında döküm bir tava duruyordu.

Buzdolabına gitmek için döndüğünde bana doğru kısa bir bakış attı. Buzdolabından biraz tereyağı çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve bir kez daha benden yana dönerek hafifçe gülümsedi. Çekingen ve tereddüt dolu bir gülümsemeydi bu. Kulaklıklarını çıkarıp boynundan aşağı sallandırdı.

Ağzı açılıp kapandı; ardından bir kez daha açıldı.

"Sen... Imm...?" Tereddüt etti. Ocağa doğru yürürken yüzünde umut dolu bir ifade vardı. "Aç olma ihtimalin yok, değil mi?"

Bir an tereddüt ederek, "Olabilirim," dedim.

"Şey... Bir şeyler hazırlamayı... Yani bir şeyler hazırlasam... iyi olur diye düşündüm."

Bakışlarım tezgâh üzerinde yarattığı karmaşaya döndü. "Görüyorum."

Cesaret edip doğrudan sormadı.

Aslına bakarsanız hiçbir şey söylemedi.

Arkasını dönüp yapmakta olduğu işe devam etti ama kulaklıkları takmadı, yani söylemem gereken bir şey olursa beni duyabilecekti. Küp küp kesilmiş patatesleri kaynar suya atarken, tavaya yağ dökerken onu bir süre daha seyrettim. Ocakta yapması gereken iş bittikten sonra buzdolabından iceberg marul aldı ve tezgâhta durmakta olan kesme tahtasının üzerine koydu. Tırtıklı, küçük bir bıçak alıp marulun köküne batırdı. Sonra öyle hızla geri çekti ki ürküp başımı iki yana sallayarak kapıdan uzaklaştım. Yeni bir taktik deneyerek yandan kesmeye çalıştı ama az kalsın kendini kesecekti.

Yanma gidip parmağını koparmadan bıçağı elinden çekip alırken, "O marula ne yapıyorsun?" diye sordum. "Yani açıkça katlediyor olman dışında."

Bana bakarak bıçağı elimden almaya çalıştı ama ulaşamayacağı kadar kaldırıp lavaboya fırlattım.

Tezgâhtan büyük bir kâse alıp ne demek istediğini anlatmaya çalışırcasına bana doğru sallayarak, "Salata yapıyorum," dedi. "Ya da yapmaya çalışıyorum. Her neyse."

"Çalışmak doğru kelime," diye karşılık verdim ve yanından uzanıp büyük bir şef bıçağı aldım. "Kullanman gereken bıçak bu."

Marulun kökünü çevirip kenarlarını kestim, sonra dış yapraklarını koparıp çöp kutusuna attım. Kalanı önce ortadan ikiye, ardından dörde ayırdım. Hızlı bir biçimde daha küçük parçalar halinde doğradım ve kâseye koydum. Bir dakikadan kısa sürede bitmişti. Sonra Karissa'ya döndüm ve tek kaşımı kaldırarak, "Başka neyin var?" diye sordum.

Öylece durmuş beni seyrediyordu. Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Şey... İşte."

Birkaç domates alıp önüme koydu.

Çabucak onları da doğradım, fazla suyunu ve çekirdeklerini çıkarıp kalanını kâseye attım. Bir şey söylememe fırsat kalmadan Karissa önüme salatalıkları koydu. Salatalıklara dikkatle baktıktan sonra yan gözle ona bir bakış attım. Ocaktaki tencere ile ilgilenmek üzere dönerken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Salata hazır olana kadar malzemeleri önüme koymaya devam etti. Soğan, yeşil biber, taze kekik ve mercanköşk, kısaca pişirdiği şey için ihtiyacı olan ne varsa...

Hepsi bitince tezgâha bir kalıp peynir koydu. Düzgün küpler halinde kesmeden önce tuhaf tuhaf baktım. "Peynir ne için?"

Yanımdan uzanarak bir parça peynir alıp ağzına atarken, "Bilmiyorum," dedi. "Sadece bunu yaparken seni seyretmek hoşuma gidiyor."

Bir kahkaha atıp kesmem için başka bir şey çıkarmasına fırsat vermeden bıçağı lavaboya attım. "Henüz bir çocukken babam bana nasıl bıçak kullanılacağını öğretmişti. Yazları onunla birlikte dükkânın arka tarafında geçirirdim."

Karissa, "Bu, çok hoş," dedi.

"Bunun tek nedeni maaş almadan çalışıyor olmamdı. Herhangi birini işe almayacak kadar cimriydi."

"Yine de eminim babanla vakit geçirmek güzeldir."

Tezgâhın üzerini silip döküntülerimi temizlerken, "Evet, öyleydi," diye karşılık verdim. "Benim iyi olduğumu düşündüğü tek an oydu. Genellikle 'Beni hayal kırıklığına uğrattın, Ignazio,' ya da 'Ignazio, erkek ol,' tarzı cümleler kurardı ama o günlerde bana bakar ve, 'Ignazio, oğlum, bugün çok iyi iş çıkardın,' derdi. Bunu duymak güzeldi."

"Yani sana yemek yapmayı öğretti, öyle mi?"

"Evet."

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye sordu. "Herkesin seni zehirlemesinden korkuyorsan neden kendi yemeğini kendin yapmıyorsun?"

"Güzel soru," dedim. "Belki de ölüm arzum vardır."

Cevap vermesine fırsat vermeden ona gülümseyip yanından uzaklaştım. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ben çalışma odasındayım, Karissa."

Beni durdurmadı.

Buna memnun oldum.

Birkaç dakika geçti. Beş, belki de on... Küfrettiğini duydum. Saniyeler sonra burnuma hafif bir duman kokusu geldi. İç çekerek arkama yaslandım, ellerimi ensemde birleştirerek gözlerimi kapadım.

Ne olduğunu bilmiyordum ama eminim baş edebilirdi. Eğer edemezse nerede olduğumu biliyordu.

Nihayet küfürler kesildi ve ortalık sakinleşti. Bir süre huzur içinde oturduktan sonra onun sesini duydum. "Naz?"

Gözlerimi açıp kapıya doğru baktım. Çekingen ifade geri gelmişti. "Efendim?"

"Eğer açsan yemek hazır."

Cezalandırılmayı bekleyen gergin bir çocuk gibi kımıldanıp duruyordu. Anladığımı belli eden bir ifadeyle başımı salladım. "Hemen geliyorum."

Bu benim için küçük bir ödündü ama Karissa için çok anlam ifade ediyordu. Yüzü ışıldadı, gözleri pırıl pırıl oldu. Karissa odadan çıkarken onun mutluluk saçan gülüşünü görmek endişelerimi hafifletti.

Ona tekrar güvendiğimi belli etmiştim.

Yemek odasına girdiğimde benimle ya da bensiz yemek yerken her zaman oturduğu sandalyede oturuyordu. Karşısındaki sandalyeye oturup temkinli bir ifadeyle tabaklarımıza baktım. Patates püresi ile kaplanmış biftek ve bir kâse salata.

Karissa telaşla, "İstersen tabakları değiştirebiliriz," dedi. "Ya da böyle kalsın. İkisi de olur. Hatta yarım yarım bile yiyebiliriz... Yani... paylaşabiliriz."

Doğamda olan paranoyayı bir kenara bırakıp, "Sorun değil," dedim. "Biftek yapmışsın."

"En sevdiğin yemek," dedi. "Öyle söylediğini hatırlıyorum."

"Öyle."

Çatal ve bıçağı alıp hemen bifteği kestim. Dışı çok güzel mühürlenmişti, içi ise koyu pembeydi, yani az pişmiş sınırındaydı.

"Nasıl sevdiğinden emin değildim. Aslında dürüst ol-

mak gerekirse istenilen biçimde pişirebileceğimi de sanmıyorum. Bütün o notları aldım ama iş yapmaya gelince tavaya atıp en iyisini ummaktan başka çare yok."

Ufak bir parça kesip ağzıma attım.

O anda göründüğünden daha mutlu görünebileceğini hiç sanmıyorum. Karissa da kendi yemeğinden bir lokma aldı ve gülümsemesini zar zor zapt ederek çiğnedi. Gülümsemesinde şeytani bir ifade yoktu.

Normal şeyler yapan normal çiftler gibi yemek yedik ve sohbet ettik. Şahsen ben dünya çapında isim yapmış şeflerin hazırladığı yemekleri yemiştim ama hiçbiri şu an tabağımda olan kadar anlam ifade etmemişti. Yemeğe ruhunu katmış ve öyle sunmuştu. Mükemmel değildi ama benim için hazırlanmıştı.

Bir lokmasını bile ziyan etmedim.

Ardından bir şişe şarap açtım ve iştahla içtik. Alkol Karissa'yı gevşetmiş ve çenesinin düşmesine neden olmuştu. Her şeyden konuşuyordu. Şişe bittiğinde kafayı oldukça bulmuştu. Yemek odasının ışıkları altında parlayan gözlerinde görebiliyordum bunu.

Tabakları toplamak için kalktı ama uzanıp bileğini tutarak onları götürmesine fırsat vermeden onu durdurdum. Kirli tabakları elinden alıp masaya koydum ve inandırıcı olmayan karşı koymalarına aldırmayarak onu kucağıma çektim. Ata biner gibi oturdu, eteği yukarı sıyrıldı, kollarını boynuma doladı. Ellerim dizlerinde dolandıktan sonra yukarıya doğru kaydı ve eteğinin kumaşının hemen altında durdu. Eğilip onu yumuşakça öptüm.

Dudaklarında, tıpkı içtiği şarap gibi acımsı bir tat vardı.

Bana fısıldayarak söylediği kelimeler çok tatlıydı.

"Seni seviyorum, Naz," dedi. Bu cümle büyük bir açlıkla içime çektiğim zor alınan bir nefes gibiydi. "Bunun için Tanrı yardımcım olsun ama öyle. Seni seviyorum."

Aylardır bunu ilk kez söylüyordu.

Sağ elimle kasıklarının arasındaki noktayı okşayarak kumaşın altından klitorisine doğru çıkarken sol elim onu olduğu yerde sımsıkı tutmak için kalçalarına kaydı. İnleyerek dudaklarıma yapıştı ve ellerini saçlarımda dolaştırarak büyük bir açlıkla beni öpmeye başladı. Sıcacık ve ıslaktı. Bir süre onu okşadıktan sonra parmaklarımı içine kaydırdım. Daha fazla sürtünme için kendini kucağıma yapıştırıp kalçalarını oynatmaya başladı. İstediğini zevkle verdim ona.

Her hareket ettiğinde başparmağım klitorisine çarparak parmaklarımla onu becerirken, "İşte bu," dedim. "Benden ne istiyorsan al."

İnleyerek gözleri kapalı bir halde daha hızlı hareket etmeye başladı. "Daha fazla."

Dudaklarımı boynuna götürüp, "Ne daha fazla?" diye sordum. "Ne istiyorsan söyle bana."

"Seni," diye fısıldadı. Ses tonu gergindi. "Seni istiyorum."

"Neremi?"

"Her yerini."

Dudaklarım teninde gülümsedim ve başını geriye doğru eğdiğinde hafifçe boynunu ısırdım. "Ben buradayım, bebeğim ve ne istersen vereceğim. Tek yapman gereken ne istediğini söylemek."

Başparmağımla daha sert bastırıp daha hızlı okşamaya başladığımda nefesi kesildi. Neredeyse orgazm olmak üzereydi. Bu kadında basmakta uzman olduğum düğmeler vardı sanki. Ellerim vücudunun her noktasıyla uyum içindeymiş gibiydi. Bütün bedenine geri dönüşü olmayan bir zevk dalgasının yayılması için birkaç dokunuş yetti. Bedeni gerildi, zevkten yüzü buruştu, adımı sayıklamaya başladı.

Ayağa kalkıp onu da yukarı çektim ve masanın üzerine oturtup iterek sırtüstü yatırdım. Hiç direnmedi. Külotunu iki yanından tutup çıkarırken gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. Külotu yere fırlattım ve sandalyeyi geri iterek dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarım kadınlığıyla buluştu, dilim içine girip her hücresini tatmadan önce yarığında dolandı.

Cennete gibiydim.

Ellerini göğüslerine götürüp sanki can havliyle tutarmışçasına kavrarken kalçasını sıktı. Dokunarak, okşayarak, yalayarak ve emerek onu dilimle becerip bir kez daha tam zevkin doruğuna çıkardım.

İkinci orgazmını da olur olmaz ayağa kalkıp ona baktım. Masada yayılmış halde yatıyordu. Eğilip dudaklarından öptüm. Dili dudaklarımda gezinmeye başladığında gülümsememe engel olamadım.

Ellerim kalçasında dolanırken, "Yemek için teşekkürler," dedim. "Özellikle tatlıya bayıldım."

Tam uzaklaşmak üzereydim ki beni sımsıkı tutup kollarını boynuma doladı. "Seni istiyorum."

"Bunu az önce duydum."

Yanakları kızararak, "Seni içimde istiyorum," dedi. "Her şeyini istiyorum ama şu an beni becermeni istiyorum."

Sırıtarak dudaklarına hafif öpücükler kondururken ellerini boynumdan çektim. "Hanımefendi nasıl arzu ederse."

Onu orada, masanın üzerinde becerdim. Sırtüstü, yüzüstü, yan yatırıp becerdim. Önce öyle sert becerdim ki haykırışları çığlıklara dönüştü. Ardında işkence edercesine yavaş hareketlerde en derine girerek becerdim. Yanımda, altımda, üzerimde paramparça oldu; onu bir arada tutan minik parçacıklar dağılarak en derinlerine kadar çırılçıplak bıraktı. Yasaksız, kendinden geçmiş bir haldeydi ve dokunuşlarım karşısında savunmasızdı.

Daha önce hiç becermediğim gibi becerdim onu.

Ve sonra üst kata çıkarıp biraz daha becerdim.

Her şey bittikten sonra üzerimizde bizi örten en ufak bir kumaş parçası olmaksızın vücudu vücuduma dolanmış bir halde yatakta uzandık. Tenlerimiz, pencereden süzülen ay ışığının parıltısı altında terden ve tatminden ışıldıyordu. O, başı göğsümde horuldayarak uyurken parmak uçlarımı dalgın dalgın çıplak sırtında gezdiriyor, sırtını kaplayan çilleri birleştirerek görmeden şekiller çiziyordum. Yanımdaki komodinin üzerinde duran telefonum çalmaya başladığında kımıldamadı bile. Biri arıyordu.

Dikkatle uzanıp telefonu aldım ve ekrana baktım. *Bilinmeyen Numara.* Merakla açmadan önce bir an duraksadım. "Efendim."

Az çok tanıdığım bir ses duyulmadan önce kısa bir sessizlik oldu. Arayan, New York'un kuzeyinde mekân işleten bir adamdı. "Bir konu için aramıştın ya."

"Evet."

"Onu buldum," dedi. "O araba şu an tam karşımda."

Bir an durup Karissa'ya bakarak hâlâ derin uykuda olduğundan emin oldum. Sadece birkaç saat. Carmela'nın bulunması sadece birkaç saat sürmüştü. Yıllarca paçayı kurtarmıştı ama artık benden kaçmıyordu.

Kocasını öldürmüştüm.

Kızını elinden almıştım.

Hayatını altüst etmiştim.

"Adresi mesaj at."

Adam, "Elbette," dedi. "Ya.. şey konusu? Ödül meselesi?"

"İstediğimi elde ettiğim anda istediğini alacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Telefonu kapatıp komodinin üzerine koydum. Mesaj geldiğini bildiren sesi duyduğumda bakmadım. Şu an öğrenmek istemiyordum. Bugün değil. Sadece bir geceye daha ihtiyacım vardı. Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmak zorunda değilmişim gibi davranabileceğim bir geceye daha. Vicdanımın temiz olduğu bir geceye daha. Çünkü güneş yeniden doğup gerçekle yüzleşmek zorunda kaldığımda yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Bile bile Karissa'yı üzmek zorundaydım.

Annesini öldürmek zorundaydım.

Saçlarını toplayıp yüzünden çekerek onu uyandırmaya çalıştım. Yatakta dönüp, "Karissa," diye fısıldayarak hafifçe sarstım. "Uyan, aşkım."

Uyanıp gözlerini açtı. Birkaç kez göz kırparak bana baktı. Dudaklarında uykulu bir gülümseme belirdi, yüzü mutlulukla kaplandı. Cehaletin mutluluğu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ve şu an ona imreniyordum.

Kendim için de tekrar aynı şeyi istiyordum.

Uykudan çatallaşmış bir ses tonuyla, "Sorun ne?" diye sordu. Güzel vücudunun tadını çıkarabilmek için onu hafifçe kaydırarak, "Hiçbir şey," dedim. "Kesinlikle bir sorun yok. Nasıl olabilir ki? Sen varsın."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama birden ışıl ışıl gülümsedi. Kollarını bana dolayıp öpmek için beni kendine doğru çekerken bacaklarının arasına girdim. Halihazırda sertleşmiştim. Bir kez daha.

Nefes alışını duyacak kadar sımsıkı sarılarak yavaşça içine girdim. Tüm bedenimi bir haz dalgası kapladı ve titreyerek burnumu ılık boynuna soktum.

Bu kez onu becermedim.

Yapamadım.

Yapmak istemedim.

Bu öğleden sonra onun yaptığı gibi içimdeki her şeyi serbest bırakarak onunla seviştim. Uzanabildiğim her yere yumuşak öpücükler kondurdum, onu ne kadar sevdiğimi fısıldadım, hafif dokunuşlarla tenini okşadım. Burnumu buruna dayayıp gözlerinin içine bakarak masumiyetini içime çektim.

"Sende bir şey var," dedim alçak bir sesle. "Uzun zamandır aradığım bir şey."

Gülümsemesi azaldı, yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. "Bu sözleri daha önce de duydum."

"Duyduğunu biliyorum." Yurttaki odasında geçirdiğimiz gece aynı şeyleri söylemiştim. "Ama artık bunun ne olduğunu buldum, Karissa. Ve yok olmasına izin verebileceğimden emin değilim."

Uzandı ve alnıma düşen bir tutam saçı okşadı, sonra yüzümü tuttu. "O zaman verme."

19. BÖLÜM

Eğer bir adama zarar verilecekse bu öyle şiddetli yapılmalıdır ki, sonradan intikamından korkmak gerekmesin.

Prens'ten bir alıntı olan bu söz her zaman en sevdiklerimden biri oldu. Kendimi bildim bileli bütün hayatım boyunca bu doğrultuda yaşadım. Bu, deneyimle, kana susamışlıkla ve kan dökme ile öğrenilmiş bir dersti. Bu, beni sağ tutan, birçok kişiyi ise ölüme götüren bir dersti.

Eğer birine zarar vereceksen ölümcül olsun.

Yaralama. *Öldür.*

Yürüyüp gitmelerine izin verme.

Bu, ana vatanımdaki insanların hayatta kalmalarını sağlayan bir kanundu... Bir adamı öldürürsen bütün ailesini de öldür. Öksüz kalmış oğlan çocukları büyüdüklerinde intikam peşinde koşan adamlar olurlar. Dul kalmış kocalar eninde sonunda kan akıtmak için gelirler.

Watertown'a sadece birkaç kilometre uzaktaki Dexter'ın bu küçük kasabasında bir kez daha arabada oturuyordum. Machiavelli'nin klasik kitabı kucağımda açık duruyordu, karanlıkta sudan etkilenmiş ve bükülmüş sayfaları çeviriyordum. Bu sabah telefonuma bakıp Watertwon'daki çiçekçi dükkânının bildik adresini gördüğümde gözlerime inanamamıştım.

Görünen o ki Carmela yuvaya geri dönmüştü.

Nedenini merak ediyordum. Aslında birkaç teorim vardı. Ya Karissa'nın annesini arayacağı tek yer burası olduğundan ya da Carmela'nın gidecek başka bir yeri olmadığından buraya gelmiş olabilirdi. Ama bence sebep biraz daha karmaşıktı. Belki de başına ne geleceğini biliyor ve bu olduğunda kendi koşullarında olmak istiyordu.

Burada avantaj ondaydı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Ağaçların arasından evi görebiliyordum. Jeep Waggoeer, bütün kapıları kilitli bir halde kasabadaki dükkânda terk edilmişti. Buraya dönüp dönmeyeceğinden emin değildim ama bu civarda bir yerlerdeydi ve gece başka nereye gidebileceğini bilmiyordum.

Parası yoktu.

Hiç arkadaşı yoktu.

Onu çoktan buradan kaçırmış olduğumdan dolayı muhtemelen buraya bakma zahmetine girmeyeceğimi düşünüyordu.

Bir süre daha oyalandım. Bir yandan kitabın kapağına vurup bir yandan evi gözleyerek biraz daha zaman geçirdim. Her yer sessiz ve karanlıktı; terk edilmiş görünüyordu. Tam ikinci kez değerlendirmeye başlıyordum ki bahçede bir hareket gördüm. Gölgeler kımıldadı, otlar sallandı ve saniyeler sonra hafif bir havlama sessizliği bozdu.

Katil.

Evin ön kapısı çok hafifçe aralanıp küçük köpek hızla içeri dalarken dikkatle izledim. Her yer tekrar sessizleştiğinde bir sonraki adımımın ne olacağını ölçüp biçerek bir süre daha kapıya bakmaya devam ettim.

Torpido gözüne uzanıp küçük kalibreli tabancayı çıkardım. İkinci kez kontrol edip dolu olduğundan emin oldum.

Arabamdan inip etrafımı kolaçan ederek ağaçların arasında yürümeye başladığımda neredeyse gece yarısıydı. Köpek tetiklemediğine göre dışarıda sensörlü lamba yoktu. Hatta bence evde elektrik bile yoktu.

Bu, işimi zorlaştırıyordu.

İnsanlar onları çevreleyen sesleri kanıksalar. O kadar doğal hale gelmişlerdir ki duymayız bile. Hatta kesildiklerinde eksikliklerini hissederiz. Bilinmezi gizlerler ve bu koruma olmadan her gıcırtı, her uğultu tehlikeli ve garip gelir.

Eve yaklaşıp yan tarafına doğru yöneldim. Daha önce Karissa ile gelmiş olduğumdan konumunu hatırlıyordum. Kısa bir süre önce anlattığı hikâyeyi anımsayarak eski yatak odası penceresinin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Annesinin pencereleri çivileme alışkanlığı vardı ama Karissa buna karşı çıkmış ve kendi odasındakilerin çivilerini çıkarmıştı.

Carmela'nın bunu fark etmemiş olmasını umarak pencereyi açmayı denedim. Çok az bir çıtırtıyla kolayca açıldı. Kendimi yukarı doğru çekip dikkatle içeri girdim. Ayaklarım ahşap zemine çarptı. Bir süre durup gözlerimin boğucu karanlığa alışmasını bekledim.

Ölüm sessizliği vardı.

Gözlerim karanlığa alışır alışmaz ayağa kalktım ve tabancayı sımsıkı tutarak kapıya doğru yürüdüm. Kapalı değildi. Hatırladım. Karissa'nın yatak odasının mandalı her zaman bozuktu.

Carmela'mn yatak odasına doğru ilerledim. O kadar yavaş adım atıyordum ki çıt çıkmıyordu. Kapı kapalıydı. Tokmağı tutup çevirdim.

Kilitli değildi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Acaba Johnny de böyle mi yapmış, gece yarısı evime girdiğinde ve karımı öldürdüğünde böyle mi hissetmişti? Yatak odasının kapısında duraksamış mıydı? Bir an için bile olsa vazgeçmeyi düşünmüş müydü?

Yoksa içeri girip o silahı ateşleyerek hayatımı mahvetmek onun için çok mu kolay olmuştu?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp tokmağı çevirdim ve iterek kapıyı açtım. Berbat bir gıcırtı çıkardı. Ben ışık hızında hareket ederken etrafımdaki dünya ağır çekimmiş gibi görünüyordu. Ses yankılandı, beni çevreleyen her şey berraklaştı.

Bir köpek hırladı, yatak kımıldadı.

Carmela dimdik oturdu.

Bir saniye geçti.

O tanıdık yüze, korku dolu gözlere baktım.

Bütün yaşanmışlıklar gözlerimizin önünden geçti. Anılar ve bütün o kaçan fırsatlar... Neler olabileceğine dair düşünce seli.

Olabilirdi ama asla olmayacaktı, çünkü çok geçti.

Fırsat kaçmıştı.

Tabancamı kaldırdım.

Bir saniye daha.

Tetiği çektim.

BAM

Tek bir kurşun Carmela'nın kafatasını delip geçti ve onu anında yere yığdı. Onun hissettiğinden daha uzun süre duraksamıştım.

Hırlama öfkeli bir havlamaya dönüştü. Silahı çevirip köpeğe nişan aldım. Kulaklarını geriye yatırarak dişlerini vahşice çıkardı ve koruyucu bir tavırla bana doğru gelmeye başladı. Eldivenli parmağım tetikteydi.

Denedim.

Denedim.

Bunu yapmayı, o lanet olası tetiği çekmeyi gerçekten *denedim*. Ama yapamadım.

Yapamıyordum.

Silahı düşürünce, "Siktir," diye kendi kendime küfrettim. Metalin zemine çarparken çıkardığı tangırtı köpeğin kısa bir an sinmesine neden oldu. Hafifçe sızlandı, sonra korkmuş ama koruyucu bir halde tekrar hırlayarak ön kapıya doğru yöneldiğimde peşimden geldi. Kilidin zincirini çıkarıp kapıyı açtım; köpek dışarı koşsun diye açık tuttum ama o geri çekilerek antrede kaldı.

Onu orada bırakmayı düşündüm.

Neredeyse öyle yapıyordum.

Ama yapamadım.

Bir kez daha yapamadım.

Kafamın içinde Karissa'nın sesi yankılandı.

Karissa, bu hayvanı seviyordu.

O masumdu.

Ani bir kararla eğilip köpeği yakaladım ve benimle dışarı çıkması için sürükledim. Havlıyor, kıpırdanıp duruyor, çıldırmış bir halde elimden kurtulmaya çalışıyordu. Tutuşumu gevşettiğim anda dişlerini göstererek kelimenin tam anlamıyla şaha kalktı ve kolumun ön tarafını ısırdı.

Acı bütün koluma yayıldı ve içgüdüsel olarak onu bıraktım. Kahretsin. Köpek yere çarptı. Koşmasını, kaçmasını bekledim ama öylece durup daha fazla hırlamaya başladı.

Başımı sallayıp acıyı görmezden gelerek yapmam gereken yaptım. Bir anda harekete geçip evin verandasını ateşe verdim. Yangının yayılmasını seyrettim. Düşüncelerim oradan oraya sürükleniyordu. İçimi garip bir duygusuzluk kaplamıştı.

Ölümü izlemenin etkisi saatlerce sürer, parmak uçlarım karıncalanır, kalbim deli gibi çarpar, sakinleşmeye çalışırken bütün kaslarım seğirirdi. Ama bugün hiçbir şey yoktu.

Coşku yoktu.

Adrenalin yoktu.

Hiçbir şey.

Kalbim deli gibi atmıyordu. İçimde hayat yoktu.

Karissa benim hakkımda haklıydı.

Şu an tek hissettiğim kolumdaki zonklama ve açık yaradan akan kandı.

O köpeğin beni ısırdığına inanamıyordum.

Onun hayatını kurtarmıştım. Bana böyle mi teşekkür etmişti?

Alevler bütün evi kaplayana kadar bekledim, sonra oradan uzaklaştım. Köpek hırlayarak ve gözdağı vererek arabaya kadar arkamdan geldi. Oyalanacak, kaybedecek zamanım yoktu. Biri alevleri görüp yardım çağıracaktı. Onlar geldiğinde burada olmamam gerekiyordu.

Bu civardaki kimsenin benim varlığımdan haberi olmamalıydı.

Arka kapıyı açarak köpeği yakalayıp beni ısırmasına fırsat vermeden arka koltuğa attım.

Dr. Carter yine yarı uykuluydu. Ön kapıda durmuş gözlerini hızlı hızlı kırparak verandadaki loş ışıkta bana bakıyordu. "Bir tane daha mı?"

Sesi çatal çataldı, inanamaz bir ton vardı.

Beni bu kadar kısa sürede görmeyi beklemiyordu.

Leş sayımın arttığını düşünüyordu.

Öyle olduğu kesindi ama bu seferki için ona ihtiyacım yoktu. Tıpkı Johnny'yi öldürdüğüm zaman ihtiyacım olmadığı gibi. Ray kanıt isterdi; adaletin yerini bulduğuna dair somut bir kanıt.

Carmela'nın bulunmasını isterdi.

Başımı iki yana sallayarak gömleğimin kolunu yukarı çekip ona ısırığı gösterdim. Kan kolumdan akıyordu. Gömleğime sızdığını, bembeyaz gömleği koyu kırmızıyla lekelediğini hissedebiliyordum.

Doktor, eliyle girmemi işaret ederek, "İçeri gir," dedi. Telaş içinde etrafa baktıktan sonra kapıyı kapattı. Yere kan damlatmamaya çalışarak peşinden koridoru geçip mutfağa girdim.

Bu onun eşyalarını umursadığımdan değildi.

Arkamda kendimle ilgili bırakmak zorunda olduğumdan fazlasını bırakmak istemediğimdendi.

İlk kez yaramı dikmiyordu ve son da olmayacaktı. O tepe lambasını açıp işiyle ilgilenmeye başladığında mutfak masasının sandalyelerinden birine oturdum. İhtiyaç olanın en azını, yani sadece bir iğne ve biraz iplik alarak malzemelerini topladı.

Kendim de yapardım ama dikmeyi beceremiyordum.

Biliyordum.

Denemiştim.

"Bir miktar anestetik almam gerek," diye homurdanarak kapıya yöneldi ama uzanıp kolunu tutarak onu durdurdum. Telaşlı bakışları önce onu tuttuğum yere indi, ardından gözlerimin içine baktı.

"Boş ver," diyerek onu bıraktım. "Elindekilerle yap."

"Emin misin?"

"Olmasam söylemezdim."

Başını sallayarak kanı temizledi ve yarayı dezenfekte etti. Oksijenli su daire biçimindeki yarayı çevreleyen küçük yarıklara sızdığında çok kötü yaktı. Diş izlerini görebiliyordum, tenimde tanıdık biçimde anında morarmıştı.

Veteriner, işe koyulmadan önce yarayı dikkatle inceledi.

İğne battığını neredeyse fark etmedim.

İlk dişi atarken, "Bu gece bir köpekle mi kapıştın?" diye sordu.

"Bunun üzerine vazife olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın, değil," diye mırıldandı.

En büyük yarığa da birkaç dikiş attı ve işini bitirip dağınıklığı toplamak için masadan uzaklaştı. "En son ne zaman tetanos aşısı oldun, Vitale?"

"Sen benden daha iyi bilirsin."

Durup bir süre düşündü. "Bağışıklık güçlendirici bir şey alsan iyi olur. Sadece korunmak için."

"Hiç umurumda değil."

"Olması gerek. Tetanos..."

"Şu anki en küçük sorunum."

"Peki, en azından sana antibiyotik vermeme izin ver."

"Boş ver," dedim. "Nasıl olsa içmeyeceğim."

Başını iki yana sallayarak bana döndü. Artık tamamen uyanıktı. Huzurlu bir uyku şansını kaybettiğinin farkındaydı. "Hâlâ hayatta olman bir mucize. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyerek ayağa kalktım. "Şimdi gitmem gerek."

Daha fazla gereksiz özen göstermesine fırsat vermeden oradan ayrılıp arabama doğru yürüdüm. Arka koltuktaki köpeğin hâlâ bana hırladığını görünce durdum.

Bakışlarım Carter'ın durmuş beni izlemekte olduğu kapıya çevrildi. Elimle arka koltuğu göstererek, "Bununla il-

gili yapabileceğin bir şey var mı?" dedim.

Gözleri kocaman açıldı. "Köpekle mi?"

"Evet."

"Kast ettiğin..." Dönüp arka bahçeye baktı. "Bunu yapmamı istemiyorsun... değil mi?"

Kekelemesi bir kahkaha atmama neden oldu.

"Onu öldürmeni söylemiyorum," dedim. "Sadece bir şey yapabilir misin diye soruyorum. Ben her şeyi ayarlayana kadar arkaya bağla. Geçici bir süre."

Arka kapıyı açıp köpeği saldım. Carter'ın herhangi bir şey söylemesini, hatta onunla ilgilenmeyi kabul etmesini bile beklemedim. Bir kez daha dönüp bakmadan oradan ayrılmak üzere arabaya bindim.

Brooklyn civarına vardığımda güneş doğmak üzereydi. Ufukta hafif bir ışık boylu boyunca uzanıyordu. Çok yorgun ve gergindim. Keşke bir şeyler daha hissedebilseydim.

İlk işimin onu temizlemek olacağını bilerek arabayı garaja çektim ve gereken malzemeyi almak için içeri girdim. Bir havlu, çamaşır suyu ve köpek tüylerinden kurtulmaya yarayacak bir şey. *Anıları temizleyecek bir şey.*

Bu iş bittikten sonra rahatlayacağımı düşünüyordum.

Omuzlarımdaki yükün kalkmış olduğunu hissetmeyi bekliyordum.

Ama eve girip mutfaktaki endişeli Karissa ile yüz yüze gelince hissettiğim tek şey üzerime daha da ağır bir yükün çökmesi oldu. Gözlerindeki endişeyi... nerede olduğum endişesini... dün gece ne yapmış olabileceğim endişesini görünce göğsümün sıkıştığını hissettim.

Hayal bile edemezdi...

"Dönmüşsün," dedi. Sesi aslında kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak çıkmıştı.

Yine de cevap verdim. "Sen de erken kalkmışsın."

"Uyuyamadım."

"Ben de."

Yanağına fazla oyalanmama neden olmayacak biçimde hafif bir öpücük kondurdum ve üst kata çıktım. Kıyafetlerimi çıkardım ve Karissa bulmadan gömleğimi atmayı zihnime kazıyarak hepsini kirlilerin arasına koydum. Banyoya gidip duş aldım ve üzerime temiz bir şeyler geçirip aşağıya indim.

Sadece birkaç dakika sürmüştü.

Karissa hâlâ mutfaktaydı.

Makinede demlenen kahvenin kokusu mutfağı kaplamıştı. Yanından geçip buzdolabından bir şişe su aldım.

"Eğer bana ihtiyacın olursa garajda olacağım," dedim.

"Ne yapacaksın?"

"Arabayı temizleyeceğim."

"Daha yeni temizledin."

Ne söyleyeceğimi bilmediğimden cevap vermeye çalışmadan garaja döndüm. Bir yanım beni takip edeceğini söylüyordu ama yapmadı.

Kendi rahatlığımdan tedirgin oldum. Onun etrafımda olmasını ne kadar seviyor olsam da gözlerine baktığımda bu zamana kadar hissetmediğim bir şey hissediyordum. Çok uzun süredir hissetmediğim bir şey...

Pişmanlık.

Şimdiye dek hiçbir şey için pişmanlık duymamıştım.

Ve bundan sonra da duymak istemiyordum.

20. BÖLÜM

Dexter, New York'ta on yıldan uzun süredir cinayet işlenmemişti. Ne bir kundaklama olmuştu ne de bir saldırı. Bu küçük toplumun gördüğü tek suç hırsızlıktı ama bir gece ben her şeyi altüst ettim.

Olay, *Watertown Daily Times*'ın ön sayfasındaydı.

Kasaba sakinleri yaşanan vahşet karşısında şok olmuşlardı.

İki gün sonra elimde gazeteyle Cobalt'a gittim. Kelvin, yanından geçerken başını eğmeye gerek duymadan meraklı gözlerle bana baktı. Ray'in yüksek ve öfkeli sesinin kulüpte yankılandığını duydum. Bir şey onu çok kızdırmıştı.

Sanırım çok ama çok mutlu olmak üzereydi.

Bağırış arkadaki ofisten geliyordu. Barda durup sakinleşmek için bir bira aldım ve bir fırt çektikten sonra ofise yöneldim. Kapıyı çaldım, sesi duyunca homurdanması kesildi ve ardından sinirli bir ifadeyle, "Biri geldi. Gelenle ilgilendikten sonra seni arayacağım," dedi.

Açıkça belli olan öfkesi karşısında istemsiz olarak midem sıkıştı ama dıştan en ufak bir sıkıntı belli etmiyordum. Odayı boydan boya geçip kapıya doğru gelişini duydum. Sinirli bir şekilde, "Geçerli bir sebebin yoksa yandın," diye bağırarak kapıyı hızla ardına kadar açıtı.

Karşısında beni görünce yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi. Beni görmeyi beklemiyordu.

"Vitale," dedi. "Benden istediğin bir şey mi var?"

Gazeteyle geniş göğsüne hafifçe vurarak, "Hayır," dedim. "Ama senin benden istediğin bir şey vardı."

Bu davranışımdan rahatsız olduğu açıkça belliydi yine de kendini dizginledi ve gazeteyi alarak ön sayfaya baktı. Davet beklemeden yanından geçip içeri girdim ve masasının karşısındaki koltuklardan birine oturdum.

Kapıyı kapatıp arkamda dolanarak, "*Perdio!*"* diye bağırdı. "Sen yaptın, değil mi?"

Trafikte beklerken haberi okumuştum. Ne yazdığını tam olarak biliyordum. Polis, vurulmuş ve Dexter'daki eski evde yanmış bulunan kadın cesedinin kimliğini araştırıyordu. Haberin hiçbir yerinde adı geçmiyordu ama kim olduğunu bulmaları an meselesiydi.

Yanımdan geçip kendini koltuğuna atarken hayranlık dolu bir sesle bir kez daha, "Sen yaptın," dedi. Gazeteye bir göz attı, sonra gözlerimin içine baktı. "Gerçekten sen yaptın."

Cevap vermedim.

Gerek yoktu.

---

* Aman Tanrım! –çn

Mutluluk dolu kahkahası hiçbir söze gerek olmadığını açıkça belli ediyordu. Gazeteyi masasının üzerine fırlatıp arkasına yaslandı ve gözlerini bana dikti.

"Dürüst davranacağım, Vitale," dedi. "Bunu yapacağını sanmıyordum. Artık yumuşadığını, bu işi halledemeyecek kadar zayıf biri haline geldiğini düşünüyordum gerçekten. O kız senin içine işledi. Seni bozduğunu düşünüyordum... Kim olduğunu, neden burada olduğumuzu... O ailenin ne yaptığını unuttuğunu sanıyordum. Senden ne çaldıklarını da. O kızın sana bunları unutturduğunu sanmıştım ama şimdi düşünüyorum da belki de hiçbir zaman unutmadın."

"Asla unutmadım."

Ray bir kez daha gazeteye baktı. "Ve affetmedin de."

"Elbette affetmedim," dedim. "Olanlarda affedilecek bir şey yok. İhanetlerinin bedelini ödediler, böylece artık bu iş bitti. Hallettim. Bitti."

Söylediklerime cevap vermeden dikkatle bana baktı. Endişeden midem sıkıştı. Bir süre sonra bakışları yeniden gazeteye kaydı, parmaklarını eski ahşap masaya vurmaya başladı.

"Biliyorsun kısa süre önce şu dedektifle sorun yaşadım," dedi. "Jameson denen şu pislikle."

"Ben de. Durmadan soru soruyor."

"Evet, ama bu kez bir şeyler biliyor. Bilmemesi gereken şeyler. Birleştirmesi mümkün olamayan noktaları birleştirdi. Belki sen farkında değilsin ama birinin çenesi düştü ve bu hoşuma gitmiyor. Rahatsız edilmek hiç hoşuma gitmiyor. Sana güvenmemin nedenlerinden biri de bu, Vitale. Sen her zaman onları benden uzak tuttun. Ama artık işe yaramıyor. İşe yaramıyor, çünkü aramızda bir köstebek var."

"Kim olduğu hakkında fikrin var mı?"

Sert bir ifadeyle bana baktı. "Birkaç ay önce senin sevgilini aldılar, değil mi? Onlarla polis merkezine gitti."

Bütün vücuduma benzin dökmüş ve karşımda bir kibrit yakmış gibi hissettim. Bedenimi saran buz gibi gerginlik kalbimin sıkışmasına neden oldu. Öfkeden midem kaynamaya başladı. Söylediklerini kafamın içinde tekrar tekrar çevirerek dik dik ona baktım. Ağzından çıkanlara inanamıyordum.

İma ettiği şeye inanamıyordum.

Omuzlarımı dikleştirip oturdum ve bu konuşmanın gittiği yerden hoşnut olmayan bir ifadeyle biramı ona doğru kaldırdım. "Gerçekten kast etmediğin şeyleri söyleme." Bir yudum alıp güçlükle yuttum. "Bazı şeyler geri alınamaz, Ray. Bu yüzden seni uyarıyorum..."

"Beni uyarıyor musun?"

Bir kez daha," Seni uyarıyorum," dedim. "Gerçekten kast etmediğin şeyleri söyleme."

Sustu.

Odada gergin, boğucu bir sessizlik hâkimdi.

Bir süre sonra başını çevirip çalışma masasının çekmecesini açtı ve büyük sarı bir zarf çıkardı. Zarfı açmadan önce bir an duraksadı. İçine baktı, sonra içindekileri çıkarıp görebileceğim biçimde kaldırdı. Bakışlarım gösterdiği şeye kaydı ve fotoğrafı görünce gerildim... Karissa'nın yanında Dedektif Jameson ile polis merkezinin dışında durduğunu gösteren fotoğrafı.

Hayır.

Asla mümkün değil.

Bunu yapmamıştır.

Onlarla konuşmamıştır.

Ne herhangi bir şey hakkında.

Ne de benim hakkımda.

İmkânı yok.

Ray, o fotoğrafı masaya atıp bir tane daha çıkardı.

Sonra bir tane daha... Ve bir tane daha. Her birini bir öncekinin üzerine atarak devam etti. Bir düzine, belki daha da fazla. Saymayı bıraktım. Bakmayı bıraktım. Gözlerim Ray'inkilerle buluştu. Halinden memnun görünmüyordu. En ufak bir tatmin duygusu sezmedim.

Aksine bakışlarında acıma dolu bir ifade vardı.

Acıma.

Siktir et acımasını.

"O böyle bir şey yapmaz," dedim. "Bir yanlış anlama var."

Ray hiçbir şey söylemeden telefonu kaldırıp bir numara çevirdi. Karşıdaki cevap verir vermez, "Bir dakika buraya gelir misin?" diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra kapı çalındı. Açıldı ve içeri Kelvin girdi. Gergin bir ifadeyle bir bana bir Ray'e baktı, sonra bakışlarını patronuna çevirdi. "Buyurun."

Ray fotoğrafları işaret etti. "Bu bir yanlış anlamama mı?"

Kelvin, hiç tereddüt etmeden, "Hayır, efendim," dedi. "Onu evden polis merkezine kadar takip ettim... Orada otuz ya da kırk dakika kaldı, sonra dedektifle birlikte dışarı çıktı. Binanın önünde bir süre durdular, yanılmıyorsam beş dakika kadar. Konuştuklarının çoğunu duyamadım ama dedektif yeni bir şeyler öğrenirse tekrar gelmesini söyledi."

Kelvin konuşmasını bitirir bitirmez Ray kapıyı işaret etti ve Kelvin anında dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı.

"Onu takip ettirdin," dedim. "Bu adamı peşine taktın."

Ray, "Senin yapmamış olmana şaşırdım," diye karşılık verdi. Ses tonunda en ufak bir pişmanlık duygusu yoktu. "Birine bu kadar güvenmek sana göre değil. Neyse ki ben oyuna gelmedim. Bu kızın damarlarında Rita kanı dolanıyor. Sana söylediği şeylere nasıl inanabiliyorsun? Armut dibine düşer, Vitale."

Başımı iki yana salladım. Buna inanmıyordum. İnanamazdım. Karissa beni sırtımdan vurmazdı. Beni ele vermezdi.

Bunu yapmazdı.

Beni seviyordu.

Ray, fotoğrafları topladı ve zarfa geri koyup benim önüme doğru itti. "Al, sende kalsın. Hediye olarak kabul et. Bana artık lazım değiller."

Dönüp onlara bakmadım. Göz temasını bozmadan, "Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum.

Ray, arkasına yaslanarak, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Onu ister sev ister terk et. Umurumda değil. Artık bir önemi yok. Bu işin bittiğini söylemedin mi? O zaman bitmiştir. Sana onu öldürmeni söylemeyeceğim. Bundan sonra olacaklar sana kalmış. Senin sorunun. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Zarfı masadan alıp ayağa kalktım ve başka hiçbir şey söylemeden dışarı çıktım. Garsonun yanından geçerken şişeyi elindeki tepsiye koydum. Kelvin, Cobalt'ın girişindeydi, ona doğru yaklaşırken merak dolu gözlerle bana baktı. Hiçbir şey söylemeden yanından geçip gideceğimi düşünüyordu. Bu yüzden yakasına yapışıp onu duvara hızla çarptığımda hazırlıksız yakalandı. Bir an nefesi kesildi. Sonra gözleri korku içinde hızlı hızlı nefes almaya başladı.

"Sakın ona yaklaşma," dedim. Sesim alçak bir hırıltı gibi çıkıyordu. "Bir kez daha ona yaklaştığını görmeyeceğim."

"Ama ben... Yani... Bunu yapmamı o emretti."

"Umurumda değil," dedim. "Onu takip etmediğin için isterse seni öldürsün. Ama eğer seni Karissa'nın bir kilometre yakınında görürsem gebertirim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Sesi titriyordu. "Anlaşıldı."

Karissa mutfaktaydı.

Tıpkı bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde kapı eşiğinde dikildim. Yine yemek yapıyordu. Yemeğin kokusu o kadar yoğundu ki midemin çalkalandığını hissettim.

Bu, açlıktan değildi.

Bulantıdandı.

İçeri girdiğimi duymamıştı, orada dikildiğimi henüz fark etmemişti. Bu, onu gözlemlemek için bana zaman kazandırdı. Rahat görünüyordu. Hatta mutlu. Yüzünde gülümseme, elinde bir ıspatulayla ocağın önünde dolanıp duruyordu. Sahip olduğumuz, yaratmakta olduğumuz şeyden gurur mu duyuyordu yoksa sırf ben ortalıkta olmadığım için şu an mutlu muydu bilmiyordum.

İçindeki delile inanmak istemediğim zarfı sımsıkı tutuyordum. Ona bakarken kendimi ikiye bölünmüş, sadakatime ihanet edilmiş gibi hissediyordum. Köstebekler ölür. Bu, her zaman böyle olmuştur. Bu tür gevşek ağızlar gemiden atılmadan önce ağızları sımsıkı dikilir.

Bu sefer de hiçbir istisna yoktu.

Olamazdı.

O *neden hep benim istisnam oluyordu?*

Bu fotoğraflardaki görüntülerin çok daha azı yüzünden bir sürü insan öldürdüm. Sırf polise ötme ihtimalleri yüzünde uykularında boğazlarını kestim. Ama onu öldürme, hatta ona ufacık bir zarar verme düşüncesi bile canımı yakmaya yetiyordu. Bıçağı kendi göğsüme bile saplayabilir, ellerimle kalbimi söküp çıkarabilir ve son atışını seyredebilirdim. Uzun süredir ona bağlandığım kadar kimseye bağlanmamıştım. Bu bağlılık, geçen sefer beni duygusal olarak öldürmüştü. Bu kez sonuç fiziksel ölüm olabilirdi.

Çünkü Ray'in sınavından kalmak kötü not almak anlamına gelmiyordu.

Kesin ölüm demekti.

Johnny Rita beni öldüremezdi ama bence Ray öldürebilirdi.

Ray, bütün dünyayı üzerime yıkabilirdi.

Ve bunu yapacaktı.

Ya Karissa'nın hayatı ya da benim.

Bu, bir emirden daha zalimdi.

Beni seçim yapmaya zorluyordu.

Karissa'nın ölümü benim hatam, benim tercihim, sadece benim kararım olacaktı ve ömrümün sonuna kadar her gün bununla yaşamak zorunda kalacaktım. Sabahları uyandığımda orada olacaktı ve geceleri uyumaya çalışırken de hâlâ orada olacaktı. Ben bir katildim. Bu etiketi süsleyip püslemeye çalışmıyordum. Gururla taşıyordum. Ama *bu*?

Bu intihardı.

Karissa arkasını dönüp beni orada dikilirken görünce irkildi. Elini göğsüne bastırıp derin derin nefes almaya çalıştı ve şaşkınlıktan ıspatulayı düşürdü. Bana bakakaldı; gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Yüzüne bir gülücük koyarak bastırmaya çalıştığı korkuyu... Zorlama bir gülücüktü bu. Artık mutluluk ifadesi yoktu.

"Naz?" dedi. "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım, Karissa?"

"Şey... Bilmiyorum." Eğilip ıspatulayı yerden aldı. "Sanki... hmm."

"Sanki ne?"

"Sanki keyfin kaçık gibi görünüyorsun."

Keyfin kaçık.

Bu çok kibar bir ifadeydi.

İç dünyam tam anlamıyla bomboktu.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Oysa her şey ortadaydı. İyi olmadığımın farkındaydı. "Sen nasılsın?"

"İyi." Dikkatle bana baktı. "Gerçekten iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Bir şey mi oldu? Evet, bir şey oldu. Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı zarfa kaydırdım. "Bana güveniyor musun, Karissa?"

"Hıı..." Bir an duraksayıp ıspatulayı lavaboya koydu. "Buna çabalıyorum. Bana zarar vermeyeceğin konusunda güveniyorum. Eğer kast ettiğin buysa. Ama sana tam anlamıyla güvenmek konusunda... Bilmiyorum. Sanırım güveniyorum. Neden?"

"Sadece merak ettim," diyerek mutfağa girdim. "Peki, sence sana güvenmeli miyim?"

"Elbette."

"Çünkü güvenmeye başladım," dedim. "Ve bu, benim için kolay değildi. Sana yeniden güvenmek benim için çok zor oldu."

"Biliyorum," diye karşılık verdi. Ses tonu sakindi. "Bana güvenebilirsin."

"Yani bana söylemek istediğin herhangi bir şey yok, öyle mi?" diye sordum. "İtiraf edeceğin hiçbir şey yok mu?"

Arka arkaya sorduğum sorular karşısında kaşlarını çattı. "Hayır."

"Hiçbir şey, öyle mi?"

"Hiçbir şey." Yüz ifadesi karman çormandı. "Bunun anlamı ne, Naz?"

Tek kelime etmeden dikkatle ona baktım ve sonra zarfı açıp elimi içine soktum. En üsteki fotoğrafı çıkarıp onun görebileceği mesafeye kadar kaldırdım. Kısa bir an boş gözlerle baktıktan sonra ne olduğunu fark etti ve gözleri kocaman açıldı. Bakışları aniden bana döndü. Panik içindeydi, korku geri dönüyordu.

Göğsümdeki bıçak gitgide daha da derine saplanıyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. "Kim çekti?"

"Kelvin. Kelvin'i hatırlıyorsun, değil mi? Kulüpteki fedai. Yanılmıyorsam o sıralar izlendiğini hissediyordun. Gerçekten de izleniyordun."

Gözleri daha da açıldı. "Peşime birini mi taktın? Yapmadığını söylemiştin. Bana yalan söyledin."

Fotoğrafı onun yüzüne doğru uzatıp sallayarak duyduklarıma inanamamış bir ifadeyle, "Sana yalan mı söyledim?" diye sordum. "Sana güvenebileceğimi söyleyen sendin."

"Güvenebilirsin," dedi. "Göründüğü gibi değil. Sana ne anlattı bilmiyorum ama göründüğü gibi değil."

"Değil mi? Çünkü bana bir polisle konuşurken yakalanmışsın gibi görünüyor, Karissa."

"*Yakalanmadım*. Öyle değil."

"Değil mi? Çünkü bana bundan söz ettiğini hatırlamıyorum. Bu konuyla ilgili bana geldiğini hatırlamıyorum."

Ocağı söndürüp ne pişiriyorsa yarım bıraktı ve başını iki yana sallayarak, "Çünkü yaralıydın," dedi. "Tanrı aşkına, Naz, yeni vurulmuştun. Başında yeterince dert vardı. Güçlü olmaya çalışıyordum... Hem senin için hem de kendim için... Bizim için. Çaba harcıyordum, tamam mı? Ve evden her çıktığımda, her bir yere gittiğimde bu dedektifler etrafta oluyorlardı. Bu yüzden onlarla konuştum."

"Onlarla konuştun."

"Evet, sen yaralıyken."

"Ben yaralıyken onlarla konuştun," dedim.

"Uff, kes şunu!" diye homurdandı. "Benim söylediklerimi tekrar edip durma. Oraya gittim, çünkü bizi rahat bırakmayacaklardı. Oraya gittim çünkü sen yaralıydın, Naz. Vurulmuştun ve bu konuda ne yaptıklarını öğrenmek istedim. Bunu onlara sordum, onlar da sana yardım etmek isteyip istemediğimi sordular. Ben de ne biliyorsam anlattım."

Öfke, bazen yakıcı derecede soğuktur.

Bu, alev alev bir hiddetten daha acımasızdır.

Hüzün vardır.

"Bildiğin her şeyi anlattın mı?"

"Seni kimin vurduğunu söyledim."

Ona doğru gidip zarfı ocağın yanına fırlattım ve karşısına dikilerek onu tezgâha yapıştırdım. "Beni kimin vurduğunu *bilmiyorsun.*"

"Biliyorum," dedi. Sesi titriyordu. Kendini zor tutuğunun farkındaydım. "Aptal değilim. Senin bana bir şeyler anlatmıyor olman doğruları kendi başıma bulamam anlamına gelmez. Seni kimin vurduğunu biliyorum."

"Ve onlara söyledin."

"Evet," dedi. "Söyledim çünkü bu, diğer seçenekten daha iyiydi."

Ona bakarak, "Diğer seçenek tam olarak neydi, Karissa?" diye sordum. "Bunu gerçekten neden yaptığını söyle. Polisle neden konuştuğunu anlat."

"Nedenini sana az önce söyledim," diye karşılık verdi. "Eğer bu iş biraz daha ileri gitseydi ikinizden birinin ölümüyle sonuçlanacaktı. Öylece durup bunun olmasını bekleyemezdim. Bu yüzden seni annemin vurduğunu söyledim onlara. Onu polise ihbar ettim, çünkü mezarda olacağına hapiste olmasını tercih ederim."

Duymak istediğim kelimeler bunlar değildi.

İnkâr etmesini ummuştum.

Dört elle sarılabileceğim ufacık bir inkâr.

Duymaya ihtiyacım olan şey bunun bir yanlış anlama olduğunu söylemesiydi.

Polisle hiç konuşmadığını söylemesiydi.

Ama en büyük korkularımdan birini pekiştiriyordu.

"Ya diğer zırvalık?" dedim. "Onu neden anlattın?"

"Diğer zırvalık mı?"

"Yapma, Karissa... Az önce aptal olmadığını söyledin. Şimdi hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranma. Bir sürü şey biliyorlar... Birisi onlara anlatmamış olsaydı asla

öğrenemeyecekleri bir sürü şey. Yaptıklarımı. Belki bunları sana açık açık anlatmadım ama senin de söylediğin gibi, anlatmama gerek yok. Parçaları tek başına birleştirebilirsin. O yüzden söyle bana, aşkım, onlara ne kadar canavar olduğumdan söz ettin mi? Babanı nasıl öldürdüğümden... Profesörünü nasıl öldürdüğümden."

Yüzünün rengi soldu.

Bunu benim yaptığımı biliyordu ama açık açık itiraf etmemiştim.

"Bir şey söylemedim."

"Yani onlara ailenin peşinde olduğumu söylemedin, öyle mi? Tamirhanedeki adamdan da söz etmedin, Vegas'tan bizimle dönmeyen adamdan da. Öyle mi?"

"Söz etmedim," diye fısıldadı. "Yemin ederim."

"Ve sana *inanmamı* bekliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Neden inanayım?"

"Çünkü doğruyu söylüyorum."

Daha fazlası olmadığına, her pis detayı anlatmadığına inanmak istiyordum ama elimdeki her kanıt ona karşıydı ve halihazırda bir kısmını itiraf etmişti. Ona inanmak istiyordum.

Ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Ben yapmadım," dedi. "Bildikleri her neyse benden duymadılar. Onlara senin hakkında hiçbir şey anlatmadım. Sadece seni annemin vurduğunu söyledim. Hepsi bu. Yemin ederim. Bütün bunlar sona ersin istedim. Başka birinin daha ölmesini istemedim. Annemi tutuklarlarsa güvende olacağını düşündüm. İkinizin de hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Geriye doğru bir adım atıp acı acı gülerek, "Ve bu süreçte *bir kez daha* kendi hayatını tehlikeye attın," dedim. Nefes almak, *düşünmek* için biraz yalnız kalmam gerekiyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirip hüsran içinde homurdanarak içimde kabaran saldırganlığı bastırmaya çalıştım. "Köstebeklik yapan insanlara ne olduğunu biliyor musun? Onlara ne yaptığımızdan haberin var mı? Kahretsin. Avukat istemen gerekirdi... Yapman gereken buydu. Ağzını sıkı tutsaydın bir süre sonra seni rahat bırakırlardı. O adam var ya? Jameson. Ben umurunda değilim. Ne anneni ne de seni umursuyor. Hiçbir şey umurunda değil. Yaptığın tek şey onun şüphelerini doğrulamak oldu. Devam etmek isteyeceği bir gerekçe verdin ona. Yardımın dokunan tek adam o."

"Amacım bu değildi..."

"Bunun hiç önemi yok," diyerek sözünü kestim. "İnanmadığın şeyleri söyleme. Kaç kez söyledim bunu sana? Ha? Ama sen söyledin ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın. Ve ben de..."

Sorarken sesi titriyordu. "Sen de ne?"

Sorusuna cevap vermeden arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Ne diyebilirdim ki?

Şimdi bu yüzden başka kimin ölmesi gerektiğine karar vermek zorundayım mı?

21. BÖLÜM

Tek başına olmaktan daha kötü şeyler vardır.

Tek başına değilken yalnız olmak.

Bir odada aynı havayı soluduğun biri varken kendini kilometrelerce uzak hissetmek bir işkencedir. İletişim kuramadığın biriyle aynı yatağı paylaşırken hissedilen yalnızlıkla başa çıkılamaz. Bazı insanlara seks amaçlı birliktelik yeter, fiziksel hazzın tadını çıkarırlar ama bu, benim için asla yeterli olmadı. Karım öldüğünden beri birkaç kadınla birlikte oldum; başladıkları gibi biten kısa süreli birlikteliklerdi.

Bana hiçbir şey katmadı.

Her şey bittikten sonra vücudu seks sonrası ışıltı, ter ve her türlü vücut sıvısıyla kaplı o kadının yanında yatarken hissettiğim tek şey yalnızlıktı. *İğrenç*. Çaresizlik kokuyordu.

Hayatımın en yalnız günleriydi bunlar.

Şu ana kadar.

Karissa yatakta yanımda yatıyordu, ikimiz de tamamen uyanıktık. İstesem uzatıp ona dokunabilir, parmak uçlarımı yumuşak bedeninin kıvrımlarında dolaştırabilirdim ama arzuya direnememek teslim olmakla eşdeğerdi. Onunla seks her zaman tutku doluydu; aşkla nefret arasındaki ince çizgide yürümek gibiydi. Bu gece ona dokunmak tehlikeli olurdu. Onu ne kadar kolay affedebileceksem o kadar kolay mahkûm edebilir, ellerimi boğazına dolayıp gevşetmeyi unutabilirdim.

Sinirli bir iç çekişle doğrulup ayaklarımı yere indirerek oturdum. Ellerimle yüzümü sıvazladım. Hem fiziksel hem de zihinsel bakımdan bitaptım ama uyuyamayacaktım.

Ayağa kalktığım anda bana seslendi. "Ignazio?"

Naz değil, *Ignazio*.

Bence bunun beni sinirlendirdiğini biliyordu.

"Şu an değil, Karissa," diyerek gardıroba doğru yürüdüm. "Şu an bunu yapamam."

Bir şey daha söyledi ama duymaya çaba harcamadım. Bir takım elbise alıp dışarı çıktım. Giyindim ve kendime çeki düzen verip aşağıya indim. Sadece birkaç dakika sürdü. Çalışma odasında ayakkabılarımı giydim ve anahtarlarımı alarak dışarı çıktım.

Arkamdan kapıyı kilitledim.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Fazlasıyla *düşünmeye* ihtiyacım vardı.

Saat sabahın beşiydi ve caddelerde fazla araç yoktu. Şehrin kenar mahallelerinde biraz dolanıp Manhattan'a yöneldim. Nereye gittiğimden ve hatta ne yaptığımdan emin değildim. Güneş doğmadan kendimi Hell's Kitchen'da buldum. Eski mahallemde; büyürken koştuğum sokaklar-

da bir süre arabayla dolaştım. Johnny Rita'nın en yakın arkadaşım, Carmela'nın kız kardeşim gibi olduğu, Maria'ya âşık olduğum sokaklarda...

Artık hepsi ölüydü.

Üçü de.

Kimin sorduğuna bağlı olarak ellerime üçünün kanı da bulaştı denebilir.

Arabayı sokakta bir yere park edip indim ama parkmetreye para atmadım. Üzerimde bozukluk yoktu. Kaldırımda ilerleyip garip bir biçimde aynı alandaki diğer evlerden daha açık renkli tuğladan yapılmış eski eve doğru yürüdüm.

Ev karanlıktı, hiç ışık yoktu ama önemli değildi.

İçeri girmeye niyetli değildim.

Önünde durup yer yer boyası dökülmüş siyah kapıya baktım. Ardından kapıya uzanan kırık dökük merdivenlere oturdum. Dış lambanın loş ışığı altında oturarak etrafı seyrettim.

Birkaç dakika sonra arkamdaki kapı beklenmedik bir biçimde açıldı. Arkamı dönmedim, dönüp bakma zahmetine girmedim. Başımın arkasındaki delici bakışları hissedebiliyordum. Merdivenleri inen ve kaldırımda tam karşımda duran kişinin ayak seslerini duydum.

Gözlerimi yavaşça kaldırdım ve babamın sert bakışlarıyla karşılaştım.

"Bu yaz seni son birkaç yılın toplamından daha sık gördüm," dedi.

"Seni görmeye gelmedim," diye karşılık verdim. "Çoktan işe gitmiş olacağını düşündüm."

"O zaman neden geldin? Annen için mi?"

Sorusundaki öfkeyi duyabiliyordum.

"Hayır, onu rahatsız etmeyeceğim."

"O zaman neden buradasın?"

Dürüst olup olmama arasında gidip gelerek bir süre sustum. "Bilmiyorum."

Sert yüz ifadesi yumuşadı. Sanki bilmiyor olmam onun için çok anlam ifade ediyormuş gibi başını salladı. Ellerini, üzerinde yılların çalışma lekelerini taşıyan bej pantolonun ceplerine soktu. Oyalanıyor olmasına şaşırmış bir halde merakla ona baktım. Bunu benimle zaman geçirmekten keyif aldığı için yapmadığını biliyordum. Muhtemelen zorla içeri girmemden korkuyordu.

"Karanlıktan her zaman korktuğun düşünüldüğünde seni burada, karanlıkta sessizce dolanırken görmek ilginç."

Bunu söylerken takındığı duygusuz tavır tüylerimi diken diken yaptı. "Artık karanlıktan korkmuyorum."

"Tabii ki korkmazsın," dedi. "Ürkütücü olan karanlık değil, orada karşına çıkma ihtimali olan şey. Artık karanlıktan korkmuyorsun, Ignazio, çünkü karanlık *sensin*. Karanlıkta ürkütücü olan sensin."

En ufak bir korku duymadan söylüyordu bunları.

Onu korkutmuyordum.

Onun için ben karanlıkta uyuyamadığımdan gece lambası kullanan küçük çocuktan geriye kalandım. Kutsanmaya değmeyecek bir cesettim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim. Hiçbir şey söylemedi ama değişmeyen yüz ifadesi buna izin verdiğini gösteriyordu. "Benim hakkımda polisle hiç konuştun mu?"

"Konuştum."

Ne lafı geveledi.

Ne de inkâr etti.

Başımı iki yana sallayıp kendi kendime acı acı gülerek bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Arada bir uğrayıp sorular soruyorlar," dedi. "Onlara hiçbir şey bilmediğimizi söylüyorum. Namını biliyorum, Ignazio ama duyduklarımı söylemek benim üzerime va-

zife değil. O, seninle seni yaratan kişi arasındaki mesele."

"Beni yaratan sensin."

Dudak büktü. "Ne kast ettiğimi biliyorsun."

Dirseklerimin üzerinde geriye doğru yaslanarak, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Yani beni ihbar etmeyi hiç düşünmedin, öyle mi? Birkaç kez tehdit etmiştin de."

"Seni asla ihbar etmekle tehdit etmedim," diye karşı çıktı. "Ben sadece benim olanı koruyorum. Ben korkak değilim, Ignazio. Benim sevdiğim bir şeye zarar veremezsin. Ama gerisi sana kalmış. Benimle hiç ilgisi yok. Bela aramıyorum. Bu yüzden bizden uzak durmanı istiyorum."

Başımı sallayarak oturduğum basamaktan kalktım. "Muhtemelen burada olmamam gerekiyor."

Merdivenleri indim ve babamın karşısında durdum.

"Bunu istemenin bir nedeni var mı?"

Oradan uzaklaşmayı düşündüm ama sonra ne olacaksa olsun dedim. İçimdekileri söylemem gerekiyordu. Bunu yapmam onun benim hakkımdaki şu ankinden daha kötü düşünmesine neden olmayacaktı nasılsa. Babam geri adım atmayacaktı ve bence belki de ihtiyacım olan acımasız bir dürüstlüktü.

"Karissa, o gün yanımdaki kadın..."

"Johnny ve Carmela'nın kızı mı?"

"Evet," dedim. "Polise gitmiş."

"Seni ispiyonlamış mı?"

"İspiyonlamadığına yemin etti."

"Ve sen ona inanmıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Bir süre daha ayakta durduktan sonra benim kalktığım basamağa oturdu. "Şimdi bana bir cevap ver, Ignazio... Bu kızın senin ne tür bir adam olduğunu bildiğini söylüyorsun, değil mi? Anne ve babasıyla senin geçmişini bildiğini söylüyorsun, doğru mu?"

"Evet."

"Ve seni ispiyonlamadığına yemin ediyor, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

Bu soru beni sendeletti. "Ne neden?"

"Neden seni ispiyonlamadı?" diye sordu. "Görünen o ki bunun için her tür sebebi var. Hepimiz sevdiğimiz şeyi koruruz. O yüzden neden seni ispiyonlamadı?"

"Bu güzel bir soru."

"Neden onlarla konuşmuş? Ne açıklama getirdi?"

"Bana Carmela'nın saldırdığını söylemiş."

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Annesini mi ispiyonlamış?"

"Söylediği bu," diye cevap verdim. "Hepimizi güvende tutmak için en iyi çözümün bu olduğunu düşündüğünü söyledi ama bunu yaparak kendini riske attı. Şimdi *onu* kim koruyacak?"

"Sen," dedi hiç tereddüt etmeden. "Söylediğim gibi, sevdiğimiz şeyleri koruruz."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Yapma, Ignazio. Bir sürü kötü yanın var, hiç hoşuma gitmeyen yönlerin ama cesaretinle her zaman gurur duydum. Benim dürüstlüğümü almamışsın ama cesaretimi almışsın. Bana öyle geliyor ki eğer onu koruyacak biri varsa o da sensin."

"Ama Ray..."

O güne kadar duyduğum en acı dolu bir kahkaha ile sözümü kesti. Kalbimi sıkıştıran türden bir kahkaha ile.

Başım iki yana sallayarak, "Raymond Angelo," dedi. "O adamı hiçbir zaman sevmedim. Ne kişiliğini sevdim ne de seni dönüştürdüğü bu şeytani şeyi."

"Beni hiçbir şeye dönüştürmedi."

"Dönüştürmedi mi?" diye karşı çıktı. "Bana göre bu

şeytanı o yarattı... Yarattı ve onu bu kadar kontrolü altında tutma biçimine bakılırsa ondan korkuyor da. Ama ona hiçbir şey borçlu değilsin. Angelo'nun ne düşündüğünün ya da istediğinin önemi yok. Bu pisliğe o kızı sen çektin."

"Çekmedim..."

Sert bir tonla, "Çektin," dedi. "Sen olmasaydın bu durumda olmayacaktı. Suçun bir kısmı da senin. Ve eğer onun başına bir şey gelirse bunda senin de suçun olacak. Seni bir erkek olarak yetiştirdim. *Bir erkek.* Böyle değil."

Söylediğini ispatlamak istercesine elini bana doğru salladı.

"Ama kurallar var," dedim. "Uymak zorunda olduğumuz kurallar."

"Saçmalık," dedi. "Raymond Angelo gibi birinin kurallara saygı gösterdiğini mi sanıyorsun? Hepsini kendi çıkarına nasıl uyarsa öyle düzenliyor. Çünkü tek umursadığı bu: kendisi. Ne bu mahalleyi ne de bu insanları umursuyor. Seni de umursamıyor. Sence bu polisler umurunda mı? Çevredekilere iyice bir bak, çünkü onlar da umurunda değil."

Aylar öncesi olsaydı Ray'i savunmaya geçerdim ama artık bu isteğim yoktu. Sessizliğim, ayağa kalkarken kendi kendine gülen babamın dikkatinden kaçmadı. Vedalaşmadan uzaklaşmaya başladı, birkaç adım attıktan sonra tekrar bana döndü.

"Bir tavsiye ister misin, Ignazio?"

Tereddüt içinde başımı salladım.

"İnsanlar hata yaparlar. Bazen hoşuna gitmeyen, senin yapmayacağın şeyler yaparlar. Ama bu onlardan vazgeçmen, o insanları hayatından çıkarman gerekiyor anlamına gelmez. Çünkü nefes aldığı sürece herkes için hâlâ bir umut vardır."

"Güzel tavsiye."

"Bu, annenin yıllardır söylediği bir şey," dedi. "Ben bir türlü dinlemedim ama belki sen benden iyi bir insan olduğunu kanıtlarsın."

"Mümkün değil."

Bir kahkaha attı. "Evet, haklısın. Ama ne diyeceğim, biliyor musun? *Kendi* seçimini yap, Ray'inkini değil. Çünkü Ray'in seçiminin sadece onun yararına olacağını garanti ederim."

Orada öylece durup gözden kaybolana kadar onu izledim. Babam gider gitmez annem uyanmadan oradan uzaklaşmak arzusuyla arabama yöneldim. Babamın söylediklerini düşünerek Brooklyn'e geri döndüm.

Madem bu *benim* seçimindi, o zaman ne yapacaktım?

Karissa'yı mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ateş üzerinde yürür, yıkılmış bütün köprüleri yakar ve o kadına hak ettiği şeyi vermek için bozuk her bağlantıyı koparırdım. Ondan dünyayı almaz, bütün dünyayı ona verirdim. Hayatını sonlandırmaz, korurdum.

Eğer benim seçimim olsaydı Ray'e siktir olup gitmesini söylerdim.

Kurallarını alsın.

Planlarını alsın.

Siktir olup gitsin.

Eve yaklaştığımda güneş doğmaya başlamıştı. İçimi garip bir kararlılık kaplamıştı. Sanki karar vermeme gerek kalmadan seçim yapılmış gibi hissediyordum.

Hatta sanki yapılması gereken bir seçim yokmuş gibi.

Kabul etmek hiç hoşuma gitmese de babam haklıydı.

Rahatlamış hissettim ama bu uzun sürmedi. Evimi gördüğüm anda midem kasıldı, içim sıkıştı.

Polis oradaydı.

Evimin girişinde, arabamı her zaman park ettiğim yerde bir araba duruyordu, bir tanesi de kaldırım kenarında

yol ortasında duruyordu. Hızla evin önüne doğru döndüm. Az kalsın üzerinde tek bir çizik olmayan araca çarpıyordum. Arkası caddede kalacak biçimde Mercedes'i park ettim. Telaşla indim ve koşarak eve gittim. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bu, iyi değildi.

Hiç iyi değildi.

Hem de hiç iyi değildi.

Ön kapı kilitli değildi, tokmak kolayca döndü. Kapıyı iterek açar açmaz neredeyse bir adamın sırtına çarpıyordum.

Tek bir kelime etmeme, hatta çevreme göz atmama fırsat bile kalmadan birinin kendini kaybetmiş bir biçimde hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirince Karissa'yı gördüm. Ellerini yüzüne kapatmış bir halde kanepede oturmuş ağlıyordu. Yanında da tanıdık bir adam oturmaktaydı.

Jameson.

Benim evimde.

Benim kanepemde.

Karissa ile.

"Burada neler oluyor?"

Bu sözler ağzımdan dökülür dökülmez Karissa boğulurcasına ağlamaya başladı. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi, gözyaşları yüzünde çizgi çizgi lekeler bırakmıştı, üzüntüden omuzları çökmüştü. Ağzını açtı, kelimeler dudaklarından güçlükle dökülürken sesi çatlaktı. "Annem," dedi ağlayarak. "Ölmüş."

İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak kısa bir süre tepki vermedim. Öfke, beklenmedik bir pişmanlık dalgasıyla karışarak midemi sıkıştırdı. Ona haber vermeye gelmişlerdi. Parçaları birleştirmişlerdi.

Memurlara bakarak, "Evimden çıkın," dedim. "Hemen."

İtiraz etmeye kalkıştılar ama onları susturdum.

"Kibar bir biçimde evimi terk etmenizi rica ediyorum," dedim. "Sizi dışarı atmak benim yasal hakkım."

Diğerleri dışarı çıkarken Jameson ayağa kalktı ve, "Bizi dışarı atmak mı?" diye sordu. "Bu bir tehdit mi, Bay Vitale?"

"Hayır, gerçek."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Başını sallayarak bana doğru geldi ve tam karşımda durdu. Yüzünde en ufak bir kaygı ifadesi olmaksızın gözlerini kaçırmadan ve kırpmadan buz gibi bakışlarla bana baktı. Bu kez beni ele geçirdiğini düşünüyordu. Her şey ortaya çıkmış, beni yakalamıştı. Ama beni tanıyor olduğuna inanıyor olsa da aslında hiç tanımıyordu, aksi takdirde onun gibi bir adam tarafından alt edilmemin mümkün olmadığını bilirdi. Biz düşmandık.

Ya benim gibi adamlar?

Bizim sonumuz bir dostun elinden olurdu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?" diye sordu.

Ne cevap verdim ne de yerimden kımıldadım. Ne düşündüğü umurumda değildi.

Herhangi bir karşılığa gerek görmeden, "Bence hiç şaşırmamış görünmeniz ilginç," diye devam etti. "Birlikte büyüdüğünüz bir kadın, nişanlınızın annesi ölmüş ve siz hiç şaşırmadınız. Değil mi?"

Yine hiçbir şey söylemedim.

Bir kez daha, "İlginç," dedi. "Sanki biliyordunuz."

Yanımdan geçti. Kapıdan dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatana kadar onu izledim. Ağlama sesi kesilmişti, odayı gergin bir sessizlik kaplıyordu. Yalnız kalır kalmaz kanepeye doğru döndüm ve Karissa'nın bakışlarıyla karşılaştım.

Korku dolu gözler dikkatle bana bakıyordu.

Dedektifin söylediklerini duymuştu.

"Biliyordun." Kendini tutmaya çalışıyor olmasına rağmen alt dudağı titriyordu. Çökmek üzereydi. Kendi ağırlığı altında yıkılmak üzere olan derme çatma bir bina gibiydi. Tek bir nefes, yanlış kullanılacak birkaç kelime onu yıkmaya yetecekti. "Sen... Aman Tanrım... Hayır... Sen yapmadın... Yapmadığını söyle."

Gözyaşları sel gibi akıyordu, yanakları sırılsıklamdı. Ona yaklaştığım zaman geri çekilmesini görmezden gelip tek kelime etmeden yanına gittim. Kanepeye oturup onu kollarının arasına çektim ve beni itmeye çalışmasına rağmen bırakmadım. Ben, onu sımsıkı tutmuş sakinleştirmeye çalışırken sessiz gözyaşları çılgın hıçkırıklara dönüştü.

Bir yandan ağlayarak bir yandan kollarımdan kurtulmak için çırpınarak, "Senin yapmadığını söyle," dedi. "Sen olmadığını söyle."

Saçlarının arasından, "Şşşt!" diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek."

Üzerine basa basa, "Hayır!" diye bağırdı. "Söyle! Bunu senin yapmadığını, böyle bir şey *yapmayacağını* söyle! Yaşadığımız bunca şeyden, *yaşadığım* bunca şeyden sonra böyle bir şey yapmayacağını söyle!"

Aslında bunu söylememi beklemiyordu.

Kalbinin derinliklerinde bunu yapamayacağımı biliyordu.

Yalan söylemek istemiyordum. O ise gerçeği duymak istemiyordu.

Sessizlik onun hıçkırıklarıyla doldu. Mücadele etmeyi bıraktı, yerini yıkılmışlık aldı. Kollarımın arasındaki bedeni deli gibi sarsılarak göğsüme yaslanmış ağlıyordu. Teselli etmeye çalışıyordum ama söylediklerim sadece daha kötüleşmesine neden oluyordu.

Suçluluk duygusu beni öylesine yiyip bitiriyordu ki güçlükle nefes almaya başladım. Onu sarıp sarmalayan acı sanki benim içime sızıyordu.

Bunu ben yapmıştım.

Bundan kaçış yoktu.

Buna ben sebep olmuştum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm, Karissa."

Bu sözler yeniden öfkelenmesine, öfkeden kudurmasına neden oldu. Bana vurmaya, beni itmeye başladı ve saldırganlığı karşısında bir an donakalmış olmamı fırsat bilip kollarımdan kurtuldu. Ağlamaya devam ederek ayağa kalktı. Çıldırmış gibi bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

"Üzgün müsün?" Sesi titriyordu. "Üzgünsün, öyle mi?"

Bu kelimenin benim için ne kadar çok şey ifade ettiğine şaşırmış bir halde, "Evet, üzgünüm," diye karşılık verdim. "Seni asla..."

Ellerini kaldırıp acısını gözlerinden alev alev fışkıran öfkenin altına gizleyerek, "Beni asla üzmek istemedin," dedi. "*Ona* zarar verdiğin için üzgün değilsin, değil mi? Onu öldürdüğün, hayatına son verdiğin, onu benden aldığı için de üzgün değilsin, değil mi? Hayır, değilsin! Hem de hiç değilsin."

"Annen masum değildi."

"Değil miydi? Hiçbirimiz masum değiliz. Annem hatalar yaptı, mükemmel biri değildi ama benim annemdi. Benim... benim... *annem*. Ve sen onu öldürdün, onu benden aldın ve tek söyleyebildiğin onun masum olmadığı, öyle mi? *Derdin ne senin?*"

Çok fazla, diye düşündüm.

İkimizin de asla anlayamayacağı kadar fazla.

Karissa, yalvarırcasına, "Bana bunun pis bir şaka olduğunu söyle," diye devam etti. Duyguları öylesine hızlı

değişiyordu ki güçlükle yetişebiliyordum. "Bunun gerçek olmadığını söyle. Annemin ölmediğini söyle. O gün bana eğer seninle gelirsem, eğer onu uyandırmazsam yaşamasına izin vereceğini söylemiştin. Ve ben bunu yaptım... Seninle geldim. Senin yanında kaldım. Onu kurtarmak için yapabileceğim her şeyi yaptım. Onun yaşamasını istiyordum. Hatta onu polise bile ihbar ettim. Tüm bunların bir hiç uğruna olmadığını söyle. Lütfen. Bunun gerçek olmadığını, annemin ölmediğini söyle."

O konuştukça suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. İçim buz kesmiş, bütün kaslarım donmuş bir halde karşımda zangır zangır titreyen bu tükenmiş kadına bakıyordum. Bu yüzden mi yanımda kalmıştı? Bu yüzden mi yeniden benimle birlikte olmuştu? Sadece annesini kurtarmak için mi?

Bunun benimle hiç ilgisi yok muydu? *Bizimle*?

Kafamın içinde sorular uçuşuyor, ağzımdan kaçmaması için büyük çaba harcadığım acımasız düşünceleri tetikliyordu. İhanete uğramış olma hissi öylesine soğuktu ki cevapların bir deprem gibi beni yıkmasından, içime kocaman bir yarık açmasından endişeleniyordum.

Sanki kendini bir arada tutmaya çalışıyormuşçasına kollarını göğsüne kavuşturup, "Lütfen," dedi. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle."

İç çekerek bakışlarımı ondan kaçırdım. "Üzgünüm."

Son hece ağzımdan çıkmadan Karissa yere yığıldı. Bacakları onu daha fazla taşıyamamıştı. Çığlıkları odayı sarsıyor, lanet olası beynimde zonkluyordu. Gözlerimi kapatıp ellerimi saçlarıma götürdüm ve bir tutam tutup onun bana hissettirdiği acıyla zihnimden söküp atmak istercesine hızla çektim. Yaşlar iğne gibi gözlerime batıyordu. Dökmek istemediğim yaşlar... Hissetmek istemediğim yaşlar. Bunu istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum.

Adalet istiyordum.

Derler ki intikam peşindeysen iki mezar kaz; biri kendin için, diğeri intikam alacağın kişi için. Hepsini gömmüş, cesetleri yok etmiş ve yanmış kalıntıların izini geride bırakmıştım ama geri bırakılan her şey şimdi benim kendi mezarımdı. Ve onu kesinlikle ben kazmıştım... O kadar derin kazmıştım ki geri dönüşü yoktu.

Bundan kaçış yoktu ve benimle birlikte sevdiğim kadını da bir kez daha oraya sürüklememe ramak kalmıştı.

"Git." Bir kez daha düşünmeden bu kelime dudaklarımdan döküldü. Böyle bir şeyi ikinci kez *düşünemezdim.* Düşünseydim içimdeki bencil canavar, bu zayıflık anına son vererek beni durduracaktı. "Git. Hemen. Bir kez daha gitmene izin veremeyecek duruma gelmeden git."

"Ne?"

Sesi ağlamaklı ve şaşkınlık doluydu. Gözlerimi açıp ona baktım. Üzgün görüntüsü canımı yakıyordu.

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"İstiyorsan git. Eğer gitmek istiyorsan git, peşinden gelmeyeceğim."

"Gelmeyecek misin?"

Sorusunda duyduğum umut yüzünden incinmemeye çaba harcadım.

Denedim ve başarısız oldum.

Bu, lanet olası biçimde canımı acıtıyordu.

Ne dediğimi anlamaya çalışıyormuşçasına ifadesiz bir yüzle bana baktı.

"Gitmeni istemiyorum," dedim. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Sesim zar zor çıkıyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim; kendimi ona tamamen açıyordum. "Çıkıp gitmene izin vermek beni öldürecek. O yüzden kalmanı rica ediyorum... Yanımda kal. Şimdi kal deme sırası bende. Ama sen bilirsin. Bu seçimi

ben yapamam. Senin yapman gerek. Kal ya da git."

Yavaşça ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı. Bir adım. Sadece bu kadar. Yüreğim parçalandı.

"Asla geri dönme," dedim. "Bir daha gelme. O kapıdan çıkarsan, ikimizin de iyiliği için bir daha geri dönme."

Duraksadı.

Bir.

İki.

Üç saniye.

Ve sonra arkasını döndü.

O kapıdan çıkar çıkmaz gözlerimi yakan yaşlar akmaya başladı.

Yirmi yıldır ilk kez ağlıyordum.

Demek ki yas tutmak böyle bir şeydi.

O öğleden sonra Cobalt sakindi.

Kapıda her zamanki gibi Kelvin görevliydi. Ben yanından geçerken tekrar gözlerini kaçırmaya başlamıştı. Onu görmezden gelip kulübe girerek doğrudan Ray'in birkaç kişiyle birlikte oturmakta olduğu yere gittim. Oraya yaklaşırken herkes başını kaldırıp bana baktı, hepsi sus pus olmuştu. Ray'in solunda oturan adam hiçbir söze gerek kalmadan deri koltuğu boşalttı. Tek kelime etmeden oturdum, yüz ifadem metanetliydi.

Ray, boğazını temizleyip, "Beyler," dedi. "Beni damadımla yalnız bırakır mısınız?"

Uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen bana hâlâ böyle hitap ediyordu.

Bu, bizi bir aile yapıyordu. Diğer aşağılıklara göre daha bir aile... Ama sonuçta bu fazla bir fark yaratmıyordu.

Tersine beni diğerlerinden daha fazla kullanıyordu.

Şimdiye kadar öyle yapmıştı.

Adamlar kendi aralarında mırıldanarak dağılırken bu günlerde sürekli burada olan Brandy, Ray'in yanında oturmaya devam etti. O sırada elinde bir şişe birayla garson bize doğru yaklaştı ama elimi kaldırıp geri çevirdim.

"Duble viski," dedim. "Sek."

Garson tereddüt etti. "Benim... Benim koymamı mı istiyorsunuz?"

"Bunun hâlâ barmenin işi olduğunu tahmin ediyorum ama bundan zevk alacaksan sen koy, aşkım."

Çok kısa bir süre alık alık bana baktı, sonra başını sallayarak elinde birayla gözden kayboldu. Bakışlarımı bana dikkatle bakmakta olan Ray'e çevirdim. Brandy bile, sanki yaptığım herhangi bir şeye hayret edecek kadar beni tanıyormuş gibi çok şaşırmış görünüyordu.

Ray, "Viski," dedi. "Bir çılgınlık yapıyorsun, öyle mi? Benim içkimden içmek... Bir sonraki adım tekrar karımın yemeğini yemeye başlamak olabilir."

Ray'in karısından bahsetmesi üzerine suratını asan Brandy'ye bakarak, "Olabilir," dedim. "Laf açılmışken, Martina ile en son ne zaman vakit geçirdin? Artık seni ne zaman görsem *onunlasın.*"

Brandy'nin yüz ifadesi yine bozuldu. Bu kez bariz bir öfkeyle dik dik bana bakıyordu. Ray yan gözle ona baktı ve omuz silkerek içkisinden bir yudum aldı. "İnsanlar kendilerini mutlu eden şeyi yaparlar."

"Hayır, ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar," diye karşı çıktım. O sırada garson içkimi getirdi. Bardağı alarak bir miktar içtim. Bitkin damarlarıma sızan bir ateş gibiydi. "Ya da en azından bize öğretilen o. Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yaparız, istediğimiz şeyi değil."

Ray, bana dikkatle bakarak içkisini tazeleyen garsona bizi yalnız bırakmasını söyledi. Garson yanımızdan uzak-

laştıktan sonra bana döndü. "Konuşmak istediğin bir şey mi var, Vitale? Şu... hmm. Şu meseleyle ilgili bir şey mi oldu?"

İçimdeki duyguları yakıp kül etmek istercesine biraz daha içtim ve "Karissa artık sorun olmayacak," dedim. "Gitti."

"Nereye gitti?"

İçkiden bir yudum alarak yan gözle ona baktım. Merak ettiği çok barizdi. Ölüp ölmediğini öğrenmek istiyordu ama bunu sorup merakını belli etmek istemiyordu.

Buz gibi bir sesle, "Hiç önemi yok," dedim. "Diğerleri gibi gitti."

Parmaklarını bardağının kenarına sürterek bir saniye kadar düşündü. "Buna sebep olan ne?"

"Dün eve geldim ve polis oradaydı," dedim. "Jameson benim evimdeydi... Evimin *içinde*."

"Yani bu işi hallettin."

"Hallettim."

Bu, teknik olarak yalan değildi.

Söylediğimi yanlış yorumlaması benim hatam değildi.

Ray, dudaklarında hafif bir gülümseme ve kendini beğenmiş bir ifadeyle başını sallayarak, "Ha, anladım. Biliyordum," dedi. "Sonunda sen de anladın."

Evet, sonunda ben de anladım.

Sonunda ne kadar kendini beğenmiş, aşağılık bir herif olduğunu anladım.

Sonunda ne kadar tehlikeli olabileceğini anladım.

Sonunda babamın haklı olduğunu, Raymond Angelo'nun saygı duyulacak biri olmadığını, beni öyle bir adam olmam için yetiştirmediğini anladım.

Ellerim asla temizlenmeyecekti. Yaptıklarımı asla silemeyecektim ve bunu istemiyordum. Eğer benden hâlâ bir özür bekliyorsanız bunu alamayacaksınız. Tek pişmanlığım

Karissa... Çekmesine neden olduğum acı, yapmayacağım konusunda söz vermiş olmama rağmen onun canını acıtmış olmam. Kimsenin benden duyamayacağı özrü sadece o duydu. Ama artık gitti ve verecek hiçbir şeyim kalmadı.

İçkimi bitirip sehpaya koyduktan sonra, "Sonunda anladım," dedim. "Ve bırakıyorum."

Ayağa kalktım. Ray, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bırakıyor musun?"

"Bu işten elde edebileceğim her şeyi elde ettim, Ray. Yapmam gereken her şeyi yaptım ve artık benim için bir şey kalmadı. Başladığım, yapmamı beklediğin... yapmam gereken işi bitirdim... Benden bu kadar."

"Öylece çıkıp gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanmıyorum," dedim. "Gidiyorum."

Tokalaşmak için elimi uzattım. Bir süre sert bir ifadeyle elime, sonra gözlerimin içine baktı. Elimi tutup neredeyse acıtacak kadar sıkı kavradı.

Ama bu beni korkutmadı.

İsterse kafama kurşun sıksın, geri adım atmayacaktım.

"Karissa seni mahvetti," dedi.

"O beni mahvetmedi," diye cevap verdim. "Sadece benden geriye bir şey kalmamış olduğunu görmemi sağladı. Ben senin kızınla birlikte öldüm, Raymond. Artık yürüyen bir ölüyüm ve bir canavarı kimse sevmez. *Hiç kimse.*"

Elimi avucundan çektim. Bakışlarım Brandy'e kaydı. Merakla beni izliyordu. Onu baştan aşağı süzdüm. Vücudunun büyük kısmı ortadaydı.

Başımı iki yana sallayarak yeniden Ray'e döndüm. "Hâlâ ona sahipken elindekinin değerini bil. Tanrı biliyor ki ben sahip olduğun şeyi kaybetmek istemezdim."

Vedalaşmaya gerek duymadan oradan uzaklaşıp dışarı çıktım.

Bunun son olmadığını biliyordum.

Son, kafaya sıkılacak bir kurşun olacaktı.

Kimse çekip gidemezdi ama ben gidiyordum.

Belki bir günüm kalmıştı.

Bir hafta.

Bir ay.

Ama bunun bir önemi yoktu. Eninde sonunda bu son gelecekti. Göğsüme bağlanmış, kalan saniyelerimi sayan bir saatli bomba ile yaşıyordum.

Zaten yıllardır böyle yaşıyordum.

Eve geri dönmeye hazır değildim, bir süre arabayla dolaştım. Karissa beni terk ettiğinden, arkasına bakmadan o kapıdan çıkıp gittiğinden beri eve girmemiştim. Henüz bir gün bile olmamıştı ama bana sonsuzluk gibi geliyordu. Çantası dışında hiçbir şey almamıştı. Kıyafetlerini ve telefonunu bırakmıştı. Keşke nereye gittiğini, ne yaptığını bilseydim, ancak böylece güvende olduğunu bilecektim ama söz, sözdü.

Karissa dayanıklıydı, kendini çabuk toparlardı.

Bir saat sonra kendimi Hell's Kitchen'da annemle babamın evinin önünde buldum. Yavaşça kapıya vurmadan önce bir süre bekledim, ardından eski ahşap kapıyı çaldım. İçeriden annemin "geliyorum" diye seslendiğini duydum. Tırabzana dayanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak bekledim.

Kısa süre sonra kapı açıldı ve annem göründü. Michelle Vitale güzel bir kadındı, altmış yaşından çok daha genç gösteriyordu ve bunun için çaba sarf etmediğini biliyordum. Yıllar süren koşulsuz sevgi ve stresten uzak olmanın verdiği tür bir güzellikti. Buradan uzak durmam bunu ona sağlamıştı. Beni özlüyor ve seviyor olabilirdi ama benim hayatımın gerçeklerinden uzak olması onun için en iyisiydi. Bunun farkındaydım ve kesinlikle babam da farkındaydı.

Bu yüzden annemden uzak durmamı istiyordu.

Ama bugün kendime engel olamadım.

Hayatın çirkinliklerinin tek tedavisi bir annenin gülen yüzüydü.

Beni gördüğünde gözlerinin içi parladı, şaşkınlıktan nefesi kesildi. Anında beni kendine çekip sarıldı. Sımsıkı sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"Ignazio," dedi. "Ne güzel bir sürpriz!"

"Merhaba anne," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Yüzü kızardı. Göğsüme hafifçe vurarak, "Yağ çekmeyi bırak," dedi. "Hadi içeri gir. Tam da yemek hazırlıyordum."

Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdim. Arkamdan kapıyı kapattı ve kilitlemeyi de ihmal etmedi. Ben çocukken bunu asla yapmazlar, asla kapıyı kilitlemekle uğraşmazlardı. Tıpkı dükkânın güvenliği konusunda en ufak bir endişe duymadıkları gibi. Acaba devir değiştiği için mi böyle bir alışkanlık geliştirmişlerdi, yoksa babam benden korunmaya mı çalışıyordu?

Annemin peşinden mutfağa gittim ve küçük yemek masasının sandalyelerinden birine çöktüm.

Annem, beni son gördüğünden beri sanki bu kadar uzun süre geçmemiş gibi cıvıl cıvıl sohbet ediyor, dedikodu yapıyor; sanki her öğlen öğle yemeğine geliyormuşum gibi davranıyordu. Sanki ait olduğum yer orasıymış gibi davranıyordu.

Bunu özlemiştim.

Bir yere ait hissetmeyi.

Mutlu bir şekilde onu dinliyordum. Sesi beni rahatlatıyordu. O bir şeyler sorduğunda lafa karışıyordum ama onun dışında sadece dinliyordum. Birkaç dakika sonra çalan telefon onun sözünü kesti. Cevap vermek için koşar

adımlarla oturma odasına gitti. Bir süre sessizce oturup etrafıma bakındım. Her şey hâlâ yıllar öncesindeki gibi görünüyordu.

Geri döndüğünde tabaklara spagetti koyup gülümseyerek bana döndü. "Umarım açsındır."

Tabağı önüme koyup kendi tabağını da alarak masaya oturduğunda gülümsemesine karşılık verdim. Dua etmeye başladığında içgüdüsel olarak başımı eğdim ve ardından çatalımı alıp makarnaya sapladım.

İştahla ağzıma atarken, "İçinde zehir yok, değil mi?" diye sordum.

Gülerek masanın üzerinden uzanıp koluma bir şaplak attı. "Bunu en iyi sen bilirsin, Ignazio. Kim benim oğlumu spagetti ile zehirlemeye kalkışabilir?"

Omuz silktim. "Bilsen ağzın bir karış açık kalırdı."

Dedikoduya geri döndü. Onunla birlikte olmanın ve ev yemeği yemenin tadını çıkarıyordum. Yemeği tam anlamıyla yalayıp yuttum ve sonra tabağımı itip arkama yaslandım. Tam ona teşekkür etmek üzereydim ki sokak kapısının çalınmasıyla kelimeler dilimin ucunda kalakaldı. Annem abartılı bir iç çekişle ayağa kalkmak için sandalyesini iterken bütün kaslarım gerildi.

Gözlerini devirerek, "Baban olmalı," dedi. "Anahtarlarını hep unutur."

"Onu yemeğe bekliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, ama geldiyse şaşırmam," dedi. "Az önce arayan oydu... Burada olduğunu söylediğimde biraz şaşırdı. Onunla dalga geçtiğimi sandı. Burada olduğuna inanamadığını söyledi."

Annem bunları söylediğinde yüreğim sıkıştı.

O, babamın şaşkınlığının iyi bir şey olduğunu sanıyordu.

Ben öyle olmadığını biliyordum.

Sandalyemi itip ayağa kalktım. Kapıyı açar açmaz o tanıdık sesi duyunca peşinde gittim. Gelen babam değildi ama başka birini göndermişti. Bu kadarını beklemiyordum.

"Ignazio Vitale burada mı, hanımefendi?"

Jameson.

Annem telaşlanmıştı. "Şey... Evet... Burada." Bana seslenmek için arkasını döndü ama ben halihazırda oradaydım. Gözlerim Jameson'ın zevkle parıldayan gözleriyle buluştu.

"Sanırım seni babam aradı, değil mi?"

Jameson başını salladı.

"Önemsiz bir haneye tecavüzün senin yetki alanın olduğunu bilmiyordum."

"Size birkaç sorumuz da var."

"Elbette vardır."

Annem, "Haneye tecavüz mü?" diye sordu. "Haneye tecavüz eden kim?"

"Ben," diyerek eğilip annemin yanağını öptüm. "Yemek için teşekkür ederim, anne. Seni görmek çok güzeldi."

Verandaya çıktığımda memur kelepçeyi çıkarıyordu.

"Bu işi annem görmeden yapabilir misin?" diye sordum. "Ona hürmeten."

Bu sorum duymazdan gelindi ve tam beklenildiği gibi tırabzana itilip ellerim zorla arkaya alındı. Bir kez daha kelepçelenmiştim. Yakındaki bir arabaya doğru sürüklendim. Hâlâ kapıda durmakta olan anneme bir bakış attım. Dehşete düşmüştü. Gözleri kocaman açılmıştı. O an çok daha yaşlı görünüyordu. Birdenbire yaşlanmıştı sanki.

Oraya gitmemeliydim.

Polis merkezine giderken hiç konuşmadım.

Oraya vardığımızda da ağzımı açmadım.

Beni sorguya çekmeye çalışmalarına rağmen her za

manki gibi avukatım gelene kadar bekledim. Küçük, köhne sorgulama odasında kollarımı göğsümde kavuşturmuş oturuyordum. Jameson, ortağı ve Andrews da karşımdaydılar.

Avukatım, "Neden buradayız?" diye sordu. "Umarım daha önce sorduğunuz soruların aynılarını sormak için değildir. Müvekkilim, Daniel Santino cinayeti hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ya John Rita... ve John'un karısı Carmela cinayetleri hakkında? Onlar hakkında da bir şey bilmiyor, değil mi?"

"Eminim müvekkilimin bunlar hakkında bir bilgisi olsaydı size gelirdi. Ama sırf bir zamanlar birbirlerini tanıyor olmaları, onlara ne olduğunu biliyor anlamına gelmez."

Jameson, buz gibi bakışlarla yüzüme bakarak, "Ya kızları Karissa?" diye sordu. "Onun hakkında bilgisi var mı?"

Avukatım, "Ona ne olmuş?" diye sordu.

"Kayıp olduğunu düşünmemize neden olan veriler var."

"Kayıp mı?" Bu kelime bir anda ağzımdan çıkmıştı. Avukatım her zamanki gibi bana sessiz olmamı söyleyen bir bakış attı ama kendime engel olamıyordum. Konu bu olunca mümkün değildi. "Onun *kayıp* olduğunu düşünmenize sebep olan ne?"

"Bu yönde bir bilgi..."

Sözünü kesip "Bir bilgi," dedim. "Biri kayıp ihbarında mı bulundu? Çünkü yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce onu kendi gözlerinizle gördünüz, dedektif. Bu yüzden polisin henüz dün akşam görülmüş olan bir yetişkinle ilgili bir ihbarı değerlendireceğinizden pek emin değilim."

Bir an durup dikkatle bana baktı. "Bilgiyi bir kaynaktan aldık."

"Bir kaynak mı?"

"Evet, bir kaynak."

"Peki, bu kaynağın tam olarak ne söyledi?" diye sordum. "Çünkü seni temin ederim ki o kayıp değil ve böyle düşünülmesini gerektiren bir sebep yok."

Jameson, "Yani sizin evinizde mi?" diye sordu. "Bu sabah oraya gittik ama kimse yoktu. Bugün derse de girmemiş."

"Gitti."

Jameson, "Gitti," diye tekrarladı ve o anda söylediklerini tekrar ettiğimde Karissa'nın neden sinirlendiğini anladım. Sesindeki küçümser ton ona tokat atma arzusu duymama neden oldu. "Nereye gitti?"

"Bunu ona sormanız lazım."

"Ona nasıl ulaşabiliriz? Nerede bulabiliriz?"

"Dedektif sensin," dedim. "Araştır."

Bana öylesi nefret dolu baktı ki neredeyse gülüyordum. *Neredeyse*. Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "O öldü mü, Bay Vitale? Onu öldürdünüz mü?"

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü dün evinize girmememize izin verdi," dedi. "Belki bu bardağı taşıran son damla olmuştur."

Onun yaptığını yapıp öne doğru eğilerek, "Seninle konuştuğu için onu öldüreceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum. Avukatım araya girerek beni susturmaya çalışıyordu ama onu duymazdan geldim. "Eğer sebep buysa, onu uzun zaman önce seninle *ilk* konuştuğunda öldürmüş olmam gerekmez miydi?"

Kaşlarını çattı. Yüzünde gerçekten aklı karışmış gibi bir ifade vardı. Karissa'nın kendisiyle ne zaman konuştuğunu hatırlamaya çalışıyordu. O an Karissa'nın doğruyu söylediğini fark ettim. Eğer Jameson'ın kaynağı o olsaydı yüzünü özellikle ifadesiz tutardı.

"Gerçek şu ki, dedektif, Karissa yaşıyor. O yüzden kaynağının sana söylediği şey zırva."

Jameson, "Yani polisle konuşmasını umursamadınız, öyle mi?" diye sordu. "Raymond Angelo ondan kurtulamaya çalışmadı mı?"

"Raymond Angelo benim patronum değil."

"Aa, evet. Siz işi bıraktınız."

Jameson bunu söylediği anda beynimde bir ampul çaktı. Bu sabahki konuşmamı kelimesi kelimesine tekrarlıyordu. İçeriye bir böcek yerleştirmişlerdi ama bu, elektronik bir böcek değildi. Ray, her gün böcek olup olmadığını kontrol ettiriyordu, içeri giren çıkanı dikkatle inceliyordu. Hayır, içerideki böcek köstebek kılığındaydı. Jameson'ın kaynağı.

Orada bunu yapacak bir tek kişi vardı.

Her zaman orada olan bir kişi.

Brandy.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok." Arkama yaslanıp avukatıma döndüm. "Bununla sen ilgilenir misin?"

Dişlerinin arasından, "Ben de onu yapmaya çalışıyorum," diye cevap verdi. Dedektifin sorularına karşılık vermiş olmamdan dolayı sinirlenmiş olduğu açıkça belliydi ama bunu yapmak bana istediğim şeyi vermişti. Avukat her zamanki sözlerini tekrarladı: Ya tutuklayın ya serbest bırakın; müvekkilimi rahatsız etmekten vazgeçin, yoksa sizi dava ederim. Ardından sorgulama odasından çıkarıldım.

Buraya birçok kez kelepçelerle sürüklenerek getirildiğim zamanlar da dahil, hayatımda ilk kez sisteme kaydedildim.

İkinci Dereceden Haneye Tecavüz Suçlusu.

Parmak izimi alırlarken, "Bu kadarı biraz fazla değil mi?" diye sordum. Hafif bir suç. "Beni annem davet etti."

"Babanız oradan uzak durmak konusunda birkaç kez uyarıldığınızı söyledi."

"Yani şikâyetçi."

"Öyle."

Kendimi tutmayıp bir kahkaha attım.

Bak şu işe.

Babam sicilime bir kara leke işlenmesini sağlamıştı. Kızamıyordum bile.

Hem de hiç.

Beni uyarmıştı.

Defalarca.

22. BÖLÜM

Görüntü normal hızıyla akıyordu. Gece olduğu için ekranın çoğu karanlıktı ama arka park yerindeki o bölümde ne olup bittiğini kolayca fark etmeye yetecek kadar ışık vardı. Cobalt'ın arkasında sadece birkaç metre ötemdeki titrek bir silahtan üzerime yağan kurşunları ve yere çöküşümü izliyordum. Bu belli belirsiz video kaydında bile onun yüzünü seçmek, o gece bana saldıranın kimliğini tespit etmek zor değildi.

Carmela son kurşunu sıkar sıkmaz koşarak uzaklaşıyordu. Kaydı başa sarıp yeniden izledim.

Oldukça uzun gelen bir süredir burada oturuyordum. Çok uzun. Belki saatlerdir. Bilmiyorum. Sanki bir şeyler değişecekmiş, sanki yalnızlık dışında başka bir şeyler hissetmemi sağlayacakmış gibi kaydın aynı bölümünü tekrar

tekrar izliyordum. Sanki pişmanlığım uçup gidecekmiş ve yeniden haklı olduğumu hissedecekmişim gibi.

İşe yaramıyordu.

Karissa'nın yüzünü zihnimden atamıyordum.

Bitkin bir biçimde iç çekip çalışma odamdaki koltuğa yaslanarak gözlerimi kapadım. Ellerimle yüzümü ovuşturdum. İçim paramparça olmadan bu lanet olası gerginlikten ve saldırganlıktan kurtulmam gerekiyordu. Evim sessizdi, fazla sessiz. Bir zamanlar buradaki sessizlikten keyif alırdım. Ama bugün sessizlik huzurdan ziyade pişmanlık hissetmeme neden oluyordu. Bu sessizlik bir armağan değildi. Bir cezaydı.

Gözlerimi açıp tekrar bilgisayarıma baktığımda Carmela korku içinde kaçmaya çalışıyordu. Tam uzanıp tekrar baştan seyretmek için birkaç dakika öncesine saracaktım ki gözüme bir şey çarptı. Zar zor arabama binmeye çalışıyordum. Bakışlarım ekranın köşesindeki Carmela'ya kaydı ve kaçarken yere düşen parlak bir şeye odaklandı.

Bir şey düşürmüştü.

Biraz başa sarıp yeniden oynatmaya başladım ve o âna gelince ekranı dondurup görüntüyü büyüttüm. Elinden düşen şeyin anahtarlarım olduğunu görünce midem kasıldı, göğsüm sıkıştı. Carmela durmuyor, onları almadan karanlıkta gözden kayboluyordu.

Yoo.

Bu doğru değil.

Olamaz.

Geri mi döndü?

Sırf anahtarlar için geri mi döndü?

O noktaya gözlerimi dikip hızla ileri sarmaya başladım. Park yerinde patlak veren karmaşayı, insanların ne olduğunu anlamaya çalışarak olay yerinde koşuşturmalarını izledim. Zaman akıp geçti. Bir saat, hatta neredeyse iki. Nihayet biri eğilip anahtarlarımı aldı.

Bir erkekti.

Tekrar oynat düğmesine basıp yüzünü kameraya dönmesini bekledim.

Kelvin.

Kelvin anahtarları başka birine, arkası bana dönük birine verdiğinde gözlerime inanamadım. Ray'i tanımam için yüzünü görmeme gerek yoktu. Anahtarları bir süre avucunda tuttu, ardmdan cebine atıp oradan uzaklaştı.

Durdur düğmesine bastım. Ekran kararda ve çalışma odası tam anlamıyla karanlığa gömüldü.

Tüm bu süre içinde anahtarlarım Ray'deymiş.

O orospu çocuğu benimle *oyun oynamış.*

Bütün bunlar hakkında ne yapacağımı düşünerek Karissa'nın masada duran telefonuna uzanıp aldım. Ona yeni bir tane almaya zaman ayırmamış olmanın suçluluk duygusuyla başparmağımı ekranın ortasındaki çatlakta dolandırdım.

Çok kötü bir erkek arkadaştım.

Berbat bir nişanlıydım.

Ve daha da kötü bir koca olacaktım.

Ben, iyi bir adam değildim. Bunu tekrar tekrar... birçok kez kanıtlamıştım.

Üstteki düğmeye bastım ve telefon açılınca rahatladım. Bu telefonun kediden daha fazla cana sahip olduğuna yemin edebilirdim. Telefon rehberini açıp isimleri yukarı doğru kaydırdım. Brandy'nin kaydını görünce hiç şaşırmadım.

Bu kızın Karissa ile neden arkadaş olmaya çalıştığını artık biliyordum.

Bana ulaşmaya çalışıyordu.

Ray'in bilip bilmediğini düşünmekten kendimi alamadım. Köstebeğin aslında kim olduğunu biliyor muydu? Her şeyi o planlamış, Brandy'yi bunun için getirmiş ve her

şeyin kendi istediği gibi sonlanması için onu kullanmış mıydı? Gördüğüm şeyden sonra bunu yapmış olması beni şaşırtmazdı.

Eğer artık onun işine yaramıyorsam varmak istediği noktaya ulaşmak için ortadan kaldırmaya bir an bile tereddüt etmeyeceği bir ayak bağı, bir engelden başka bir şey değildim. *Duygusallık* bir yere kadardı.

Ne saygısızlığı kabul ederdim ne de çıkarlar için kullanılmayı. Onun oyuncaklarından biri değildim. Madem bu oyunu oynamak istiyordu, ona eşlik etmekten keyif alacaktım. Oyunun nasıl oynandığını büyük bir memnuniyetle gösterecektim ona.

Brandy, Manhattan'da, kapısında bir görevli bulunan ve paranın satın alabileceği en iyi güvenliğe sahip, çok katlı, lüks bir binanın çatı katında yaşıyordu. Elbette faturaları Ray ödüyordu. Her şeyi o ödüyordu. Bu yüzden Brandy'ye ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Görünmeden içeri girip çıkmak mümkün değildi. Beni endişelendiren yakalanmak değildi. Sadece durdurulmak istemiyordum.

Ben ona gidemediğime göre o bana gelecekti.

Arama düğmesine bastım ve telefonun tekrar tekrar çalmasını dinledim. Tam kapatıp yeniden deneyecektim ki açıldı. "Karissa?"

Sakin bir tonla, "Brandy," dedim. "Ben Ignazio Vitale."

"Aa, hmm... Vitale. Merhaba. Senin için... hmm... senin için ne yapabilirim?"

"Aslında benim senin için yapabileceğim bir şey olduğunu düşünüyordum," dedim. "Evi temizliyordum. Bilirsin bir sürü ıvır zıvır... Karissa'nın bir sürü eşyası var... Artık ihtiyacı olmayacağı şeyler. İstediğin herhangi bir şey var mı diye göz atmak hoşuna gider diye düşündüm."

Bir an duraksadı. "Hmm... Bilmem."

"Son birkaç gün zordu. Birinin seni polise ispiyonladığını öğrenmek hiç kolay değil. O yüzden bunu yapmam gerek. Yaşananların... bir anlamı olduğuna inanmam gerekiyor. Bunların hiçbirinin çöpe gitmesini istemiyorum."

"Tamam." Sesi hâlâ kararsızdı ama reddetmemişti. Anında bunu kullanarak, "O zaman... yakında görüşürüz," dedim.

"Harika."

Yarım saat bekledim. Kırk beş dakika oldu. Bir saat geçti ve bir saat daha... Sonra bir arabanın evimin önünde durduğunu duydum. Dışarı çıktığımda direksiyonda Kelvin'i görünce hiç şaşırmadım. Brandy araçtan iniyordu. Adamı telaşlandırmamak için ellerimi cebime sokup, yüzüme bir gülümseme yapıştırarak arabaya doğru yavaş yavaş yürüdüm. Bu halim Kelvin'i gerdi. Gözlerinde gördüm bunu.

Brandy'ye dönüp, "İçeri gir," dedim. "Yatak odası üst katta sağda. Ben de Kelvin'le biraz sohbet edeyim."

Brandy ikiletmeden içeri girdi. Gizlice etrafı kolaçan etme fırsatını kaçırmazdı. Hiçbir köstebek kaçırmazdı.

O içeri girene kadar bekledim, sonra Kelvin'e döndüm.

"Sen git," dedim. "Onu ben bırakırım."

"Ama..."

"Git," diye tekrar ettim. "Brandy ile yapmamız gereken bir iş var. Anlarsın."

"Haa. Tamam," dedi. "Anladım."

Anladığını sanıyordu ama anlamadı.

Kelvin arabayı çalıştırırken, "Anlayışın için teşekkür ederim," dedim. "Maaşını Ray'in ödediğini biliyorum ama ben de karşına almak isteyeceğin biri değilim. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Bakışlarını kaçırarak, "Evet, anladım," diye mırıldandı. "İyi geceler, bayım."

Lastikleri bağırtarak hızla uzaklaştı. Kendi kendime gülerek içeri girdim. Kapıyı sessizce kapattım ve kulak kabartıp dinledim.

Sesin yatak odasından geldiğini duydum.

Yavaş yavaş merdiveni tırmandım, çıt çıkarmadan koridoru geçtim ve açık kapının girişinde durdum. Kapının pervazına dayanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Brandy'nin gardırobu karıştırmasını seyrettim.

Benim gardırobumu.

Kıyafetlerimi kurcaladı, sonra bakışları üst rafa takıldı ve pürdikkat ayakkabı kutusu büyüklüğündeki metal kutuya baktı. Kutuyu aldı. Aşağıya çekerken hafifçe geri çekildim. Az kalsın düşürüyordu, içindekiler şangırdadı. Yatağın üzerine koyup kapağını açmaya çalıştı.

Kilitli olduğunu fark ettiğindeki yüz ifadesini karanlıkta bile görebildim. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Anahtarı nerede bunun?"

Arkasını döndü ve beni orada dikilirken görünce donakaldı. Korkudan gözleri kocaman açıldı, bir an soluğu kesildi, sonra derin bir nefes aldı. Altına kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Yanlış dolap."

Kesik kesik nefes alıp veriyordu. "Ben... şey... Ben sadece düşündüm ki... Yani..."

Ellerimi cebimden çıkararak kapıdan uzaklaştığımda kekelemeye devam ediyordu. Yanına yaklaşınca titremeye başladı. Gözleri ellerime geçirdiğim eldivenlere dikilmişti.

"Biliyor musun, bir keresinde Karissa bu kutunun içinde olduğunu sormuştu," dedim. "Hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Elbette doğru değildi, çünkü açıkça belli olduğu gibi içinde bir şey var. Ama tam anlamıyla yalan da değildi. Onu ilgilendirecek bir şey değil."

Brandy telaşla, "Bilmiyordum," dedi. "Sadece bakıyordum ve kutuyu gördüm. Bilmiyordum."

Hiçbir mazereti yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Brandy sadece umursamayacağımı ümit ediyordu.

"İçinde ne olduğunu sor," dedim. "Hadi... *Sor.*"

"İçinde ne var?"

"Göstermeme ne dersin?"

Komodinin çekmecesini açıp Karissa'dan kalan saç tokalarından birini almak için yanına doğru uzandığımda gerildi. Tokayı büküp Brandy'e doğru kaldırdım.

"Gördüğün gibi bu kutunun anahtarı yok... Bir zamanlar vardı... Çok uzun bir süre önce ama ondan kurtuldum. İçini görebilmenin tek yolu zorla açmak."

Kilidin dilini kurtarmak için doğru kombinasyonu bulmam gerektiğinden kapağı açmak biraz süre aldı. Sonunda kilit açıldı, kapağı çıkarıp yana koydum. Brandy'nin gözlerinin merakla kutuya kayışını ve içine baktığında kaşlarını çatışını izledim.

"Bu, benim hayatım," dedim. Bu kutuyu yıllar önce kilitlemiş ve ondan beri çok, çok uzun bir süredir hiç açmamıştım. "Ya da bir zamanlar sahip olduğum hayatım. Karım öldükten sonra paylaştığımız şeylerin çok az bir kısmını bu kutuya kilitledim ve onu kaldırdım. Geri kalanını da yaktım. Anıları öfke yığınının altına gömdüm ve bu adamı unutarak yoluma devam ettim." Kutuyu işaret ettim. "Onun yerine bu adam oldum." Kendimi işaret ettim.

Dikkatle bana bakıyordu.

Kutunun üzerindeki kâğıtları (evlilik cüzdanı, Maria'nın ölüm belgesi, evimizin tapusu) kaldırıp altındakileri ortaya çıkardım. Maria'nın düğünde üzerinde bulundurduğu eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış şey ve mavi bir şey; onun için değerli, o zamanlar atmaya hazır olmadığım birkaç özel eşyası. Bebek için aldığımız tek şey... Maria'nın

bebeğinin elinde görme şansı olmadığı o tek şey... Bir çıngırak. Fotoğraflar... Bir sürü fotoğraf. Ve nihayet en dipten alyanslarımızı çıkardım. Maria'nın alyansını ona doğru kaldırdım. Pencereden süzülen ay ışığı üzerindeki elması pırıl pırıl parlatıyordu.

"Bu yüzüğü almak için ne yaptım biliyor musun?" diye sordum. "On sekiz yaşındaki bir çocuk bu büyüklükteki bir elması alabilmek için ne yapar biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Ray'e bazı sözler verdim," dedim. "Ne istese, neye ihtiyacı olsa ben oradaydım. Para için her şeyi yapabileceğimi söyledim ona, böylece kızına hak ettiği yüzüğü verebilecektim. Ve o, benim bunun için çalışmamı sağladı. Geceleri kanlı ellerle eve gelip bunun nasıl olduğu konusunda yüzüne baka baka yalan söyledim. Ama asla birini öldürmedim. Asla kimsenin canını almadım. Bunu benden hiç istemedi... Ta ki yüzüğü alana kadar. Biz evlendikten sonra ilgilenmem gereken bir köstebek olduğunu söyledi bana. O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım. *İlgilenmek.* Ama şimdi biliyorum ve eminim sen de biliyorsun."

Brandy başını sallayarak onayladı.

Tir tir titriyordu, bunları ona neden anlattığımın farkındaydı ve korkmuştu.

Güzel.

"Yüzük için verdiği para yüzünden hâlâ ona borçlu olduğumu söyledi. Eğer bu işi çözersem borcum ödenmiş olacaktı. Bu yüzden kabul ettim. O gün bana baktı ve, "Ignazio, en yakın arkadaşını öldürmek zorundasın," dedi. Yapamadım. Köstebekler ortadan kaldırılmalıydı ama dostum... en yakın arkadaşım?"

Başımı iki yana sallayarak alyansı cebime soktum ve kutuyu kapatıp yatağın üzerinde bıraktım. Onu açtığımda içimde uyanan duyguları bastırmaya çalışarak gözlerimi kutuya diktim.

"Ben yapamadım ama sanırım Johnny yapabildi. Bunun karşılığını vermek yirmi yılımı aldı ama sonunda yaptım ve artık borcum ödendi. Ve o gün, hayatım boyunca unutmayacağım çok değerli bir ders aldım."

Alçak sesle, "Ne?" diye sordu.

"Gemiden atlamasına fırsat vermeden köstebeği yok et."

Brandy tepki gösteremeden ellerimi boğazına doladım. Onu duvara doğru ittim ve başını alçı duvara öyle hızla çarptım ki çökük oluştu. Gözleri pörtlemiş bir halde benimle mücadele ediyordu ama durmadım. Damarları patlayana, kalbi durana kadar onu sımsıkı tutarak son nefesini de çaldım.

Cesedi bagaja koyup ağaçlar arasına gizlenmiş güneydeki eve gittim. Gece yarısından epey sonra Carter'ı fazlasıyla korkutacak biçimde kapıyı yumrukladım. İnanamaz gözlerle bana baktı, ardından tek kelime etmeden fırının anahtarını getirip verdi ve yatağına geri döndü.

Bunu izlerimi yok etmek ya da suçumu örtbas etmek için yapmıyordum.

Nasıl olsa Ray anlayacaktı.

Anlamasını istiyordum.

Sadece o adama yasını tutacağı bir şey bırakmadığımdan emin olmak istiyordum.

O benimle oyun oynamıştı.

Ben de oyuncak bebeğini onun elinden alacaktım.

23. BÖLÜM

Acı yok olmaz.

İstediğin kadar umursama, derinlere itmeye çalış ya da bastır; istediğin kadar yokmuş gibi davran, yine de oradadır. Karanlıklara gizlenip, derinlere saklanıp, öfke ile beslenerek orada durur ve tekrar ortaya çıkıp kontrolü ele geçireceği günü bekler.

Hayır, acı yok olmaz. Asla. Çünkü acı, senin bir parçan haline gelir.

Kan dolaşımını ele geçirip bütün bedenine kök salar. Acı, kalbinin her atışıyla damarlarına pompalanır ve ciğerlerinden verdiğin her nefesle etrafını sarar. Acı, her göz kırpışında göz kapaklarının arkasında yüzer. Ağzından çıkan her kelimede yaşar.

Acı, lanet olası bir asalaktır.

Bunu biliyorum, çünkü ben acı çekiyorum.

Yıllarca onu görmezden geldim, öfkenin arkasına gizledim ama yaptığım hiçbir şey onu yok etmedi. Durup kendimi tekrar açtığımda, kendime hissetme izni vererek kalkanlarımı indirdiğimde acı beni sımsıkı kavradı.

Kasvetli gri gökyüzü altında daha da parlak ışıldayan çim görülmemiş derecede canlı bir yeşildi. Toprak, su damlacıkları yüzünden ışıl ışıldı Orada dururken nem ayakkabılarımın içine işlemişti. Sanırım yirmi dakikadır buradaydım. Yirmi saat. Yirmi gün. Gerçekten fark eder miydi?

Yirmi yıldır buraya ilk kez geliyordum.

Öyle olduğunu biliyordum.

Karşısında durduğum mermer hâlâ yepyeni görünüyordu, Üzerine kalın harflerle isim oyulmuştu. *Maria Angelo Vitale.* Üzerinde taze çiçekler vardı. Uzun saplı pembe güller. Sanırım en sevdiği buydu. Artık emin değildim. Anılarım beni yüzüstü bırakıyordu. Bugün en sevdiği çiçekler. Yarın yüzü. Sesini çoktan unutmuştum. Çok şey unutmuştum. Bunları neden koruyamıyordum?

Sanırım hepsini öfke aldı. İntikam peşinde koşarken kaybettim.

Ray'in söylediği gibi, onun anısına gereken değeri vermedim.

Bu, hepimize yapılmış bir haksızlıktı ama özellikle bana.

Ondan kalan saklayabileceğim kırıntıları da çalmıştı.

Bir adım daha yaklaşıp toprağa konulduğu gün durduğum yerde durdum. Üzerimde aynı takım vardı.

Bundan sonra bu takımı yakabilirdim.

"Uzun zaman oldu," dedim. "Çok, çok uzun zaman."

Sesim alçaktı ve rüzgârla uzaklara taşınıyor gibiydi. Bu sabah burada kimse yoktu, bu eski mezarlıkta hiç kimse yoktu. Bu, doğru gelmiyordu, aynı onun için söylenen ke-

limeleri rüzgârın çalıyor olması gibi. Bu beni delirtiyordu. Bu, belki de mantıksızdı ama en son ne zaman mantıklı davranmıştım ki?

Sırf doğmuş olduğu için masum bir genç kadını öldürmek istemiştim.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Eğer hâlâ buradaysan beni görmek isteyip istemediğini, beni düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum. Bilmiyorum, Maria... Ama seni özlediğimi biliyorum. Lanet olası yirmi yılı seni özleyerek, asla şansın olmamasına öfkelenerek geçirdim... Nasıl yaşandığını unuttuğum için deli gibi öfkeliyim. Hatırlamaya çalışıyorum ama bu, düşündüğümden daha zor. Suçlu hissediyorum. Suçluyum, çünkü kendime yeniden mutlu olmak için izin verdim. Uzun sürmedi ama bu duyguyu yaşadım. Biliyor musun, varlığını görmezden gelince acıyı unutmak kolay. Ama geri geldi ve şu an çok acı çekiyorum."

Elmas yüzüğü cebimden çıkarıp kasvetli gökyüzünün altında bir süre baktım, sonra mezara yaklaştım ve mezar taşının üzerine çiçeklerin yanına koydum. Acaba çiçekleri kim bırakmıştı? Annesi mi? Babası mı? Hâlâ onun hakkında bir şeyler hatırlayan bir arkadaşı mı?

"Yüzüğün sende kalması gerek," dedim. "Onunla gömülmen gerekirdi. O zamanlar bunu düşünecek halde değildim... Onu çıkarıp aldılar ve aklım başıma geldiğinde çoktan toprağın altına girmiştin. Gün sona ermeden muhtemelen biri gelip bunu çalacak ama bu, yeni bir şey değil. Her şeyi çalıyorlar. Yine de o senin, benim değil. Sana geri veriyorum ama bu kez hiçbir söz vermeden."

Bir adım geri attım ve bir kez daha çiçeklere baktım. Nedense bir şey yanlış görünüyordu. Belki de pembe oldukları içindi.

En sevdiği şeftali çiçeğiydi, diye düşündüm.

"Hoşça kal, Maria," dedim. "Bir yanım seni sonsuza dek sevecek ama artık benim için gitme ve nihayet acımla baş etmeye çalışma vakti."

Mezarlığa bir bakış daha atıp oradan uzaklaştım. Ağır adımlarla nemli çimde yürüyüp kaldırımın kenarına park ettiğim arabama bindim ve eve doğru yola çıktım.

Bir hafta olmuştu.

Karissa gideli tam bir hafta.

Yedi gün içinde herhangi bir yere gitmiş olabilirdi. Güneyin derinliklerinde bir yere, batıda esrarengiz bir yere ve hatta burada olmayan bir yere.

Uzaklarda bir yere.

Uzun bir hafta olmuştu.

Uyuyamıyordum.

Fiziksel olarak uyuşmuş, duygusal olarak tükenmiştim. Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Paranoya beni yiyip bitiriyordu. Aniden esen her rüzgâr bir uyarı, hışırdayan her yaprak bir tehditti. Yorgundum, çok yorgun. Bunun sona ermesini istiyordum.

Eve vardığımda girişe park ettim, arabadan inip kapıyı kapattım. Anahtarları çıkararak eve doğru yürüdüm ve sokak kapısının kilidini açtım. Dikkatli bir biçimde iterek kapıyı açtım ve çalışma odasından gelen neşeli sesleri duyunca elim tokmakta donakaldım.

Televizyon.

Açıktı.

Oysa bütün bir hafta açmamıştım.

Seyretmiyordum.

İlgimi çekmiyordu.

Buradaki hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Kapı tokmağını bırakırken bedenim karıncalandı, midem kaynadı. Yavaşça geriye doğru bir adım attım. Lanet olası televizyona o kadar odaklanmıştım ki arkamdaki hı-

şırtıyı, birinin ayaklarını sürüye sürüye çimde yürürken çıkardığı belli belirsiz sesi son anda duydum.

Duyduğumda yakınımdaydı. Çok yakınımda.

Üzerimde silah yoktu.

Çok geç kalmıştım.

Arkamı döndüğümde ilk gördüğüm birkaç metre ötemde kafama nişan alınmış silahın namlusu oldu. Ray'in elindeydi. Tabancayı sımsıkı tutuyordu, parmağı tetikteydi.

Gözlerinin içime baktım.

İstifini bozmadı.

Öfke.

Tek gördüğüm öfkeydi.

Bunu biliyordum, çünkü uzun yıllar benim de hissettiğim tek şey oydu. Bu, aynada kendi yansımamla karşılaştığımda gördüğüm bakıştı.

"Evime girmişsin," dedim. "Sanırım beni arıyordun."

Başını iki yana salladı. "Ben oraya girmedim. Buna gerek yoktu. Araban burada değildi. Eninde sonunda geri geleceğini biliyordum."

Yalan söylüyor, diye düşündüm.

Yalan söylüyor olmalı.

Biri içeri girmiş.

Ben değildim.

Düşünmek için zaman kazanmaya çalışarak sakin bir tonla, "Burada olmana şaşırdım," dedim. "Kelvin'in ya da diğerlerinden birinin geleceğini sanıyordum. Ellerini kirletmek pek senin tarzın değil."

"Evet. Yine de kişisel bir mesele olduğunda bir erkek kendi işini kendi halletmeli."

"Yani bu, kişisel bir mesele."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

Eli sabit duruyordu. Titremiyordu.

Bana ateş edecekti.

Bunu biliyordum.

Ve ıskalamayacaktı.

Bu ne boş bir tehdit ne de mesaj vermek için yapılan bir hareketti. Karşımda hedefine kilitlenmiş bir adam vardı ve hedefi öldürmekti. Bir insanın sonu her zaman bir dostun elinden olur. Benim için baba gibi olan bir adamdan da daha azını beklememem gerekir.

Tekdüze bir tonla, "Durma," dedim. En ufak bir korku duymuyordum. Belki de duymam gerekirdi. Ölümden korkmayan belki de içimdeki canavardı. Yaşamak beni daha çok korkutuyordu. Zaten bir kez ölmüştüm. "Yapacaksan yap. Kafama bir kurşun sık. Kızını gururlandır."

Öfkesi bir anda alevlendi. "Senin için fazla iyiydi."

"Öyleydi," diye ona katıldım. "Ama beni sevdi, her şeye rağmen."

Ray parmağını tetiğe bastırdı, ateş etmek üzereydi. Hâlâ dik dik gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. Bende yanlış bir şey var, diye düşündüm. Hayatım için yalvarıyor olmam gerekirdi. Yaşamak için yakarıyor olmam gerekirdi. Kalbimin deli gibi çarpıyor olması gerekirdi. Ter içinde kalmam gerekirdi. Ya da öyle bir şey. Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Bir kez daha en ufak bir şey hissetmiyordum.

Adımı duyana kadar hiçbir şey.

Tutuk bir sesti, arkamdaki evden geliyordu, tekrar duyacağımı asla düşünmediğim, zar zor duyulan tanıdık bir fısıltıydı. *Naz.* Bu sadece benim kuruntum, dedim kendi kendime. Gerçekten duymadım.

Ama duymuştum.

Duymuştum ve bir kez daha duydum.

Bu kez Ray de duydu.

Gerçekti.

Gözlerini benden ayırıp açık sokak kapısına baktı. Öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. Hızla arkamı döndüğümde kararsız ama hiçbir korku belirtisi taşımayan, yumuşacık bakışlı bir çift kahverengi gözle karşılaştım. Beni görebiliyordu ama Ray'i göremiyordu. Yalnız olduğumu düşünüyordu. Orada tek başıma durduğumu düşünüyordu.

Benden korkmuyordu.

Artık korkmuyordu.

Karissa.

Sessizliğimi neye yoracağından emin olmayan bir halde bir kez daha konuşarak bana doğru bir adım attı. "Ignazio?"

Kalbim duracak gibi oldu, ardında deli gibi çarpmaya başladı. Beynim hızla çalışıyordu. Duygu *geri dönmüştü.* Korku *geri dönmüştü.* Adrenalin *geri dönmüştü.* Beni boğana kadar bütün her yerimi sardı. Ama hissettiklerim kendim için değildi. Hayır, birazcık bile. *Onun* içindi.

Hayır.

Hayır.

Lanet olsun, hayır.

Burada olmaması gerekiyordu.

Karissa bana doğru bir adım attı.

Ray de.

Bakışlarım çılgın gibi ikisi arasında gidip geliyordu.

Sadece saniyeler sürdü; sahip olduğun her şeyi elinden alacağını bildiğin bir silahın namlusuna bakarken dünyanın durduğu o kısa saniyeler... Belki hayatımı ya da daha kötüsü yaşama sebebimi. Ama silahın hedef değiştirmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Ray, omzumun üzerinden kapıya nişan aldı. Parmağını tetiğe bastırdığında çığlık atarak üzerine atladım. Silah ateş aldı ve kulağımı sağır eder bir gürültüyle etrafımızdaki havayı sarsarak patladı. Ona bir saniye geç saldırmıştım.

Beni çılgına çeviren o tanıdık öfkeyle onu yere serdim. Silahı ele geçirmeye uğraşırken bir süre karşılıklı mücadele ettikten sonra silahı kavradım. Silahla birlikte elini de yere vurunca tutuşu gevşedi ve silahı alıp Ray'e çevirdim. Duraksamadım. Bir an bile düşünmedim.

Silahı kaldırdım.

Tetiği çektim.

Silah patladıktan bir saniye sonra şiddetli bir nefes alışı duydum; ciğerlerinden çıkan havayı içine çekerek çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Gözlerim yerde sırtüstü hareketsiz yatan Ray'deydi. Nefes almıyordu.

Bu ses ondan gelmiyordu.

Hayır.

Tanrım, hayır.

Aynı sesi bir kez daha duyunca gözlerimi hızla evin kapısına çevirdim. Karissa'yı görmedim. Artık orada dikilmiyordu. Ama onu duyabiliyordum.

Zorla nefes alışını duyabiliyordum.

Nefes almaya çalışışını.

Ray'i bir kenara itip ayağa kalktım. Silahı yere atıp koşarak içeri girdim. Antreye girdiğimde az kalsın yere yığılıyordum. Karissa'yı çevreleyen beyaz döşeme kan içindeydi. Karissa, yerde sırtüstü yatmış, göğsündeki yaraya bastırarak kanın akmasını önlemeye çalışıyordu ama hızla kan kaybediyordu. Dizlerimin üzerine çöküp onu kaldırarak kollarımın arasına aldım ve güçsüz elini yaradan zorla çektim. Tişörtünü yırtıp açarak yarayı ortaya çıkardım. Yara göğüs kafesine yakındı ve her nefes aldığında hava çıkıyordu.

Siktir.

Elini tekrar yarasının üzerine koyup sıkıca bastırdım. "Elini tam orada tut, tamam mı? Oradan hava girmesini durduracak bir şey alıp geliyorum."

Koşarak mutfağa gittim. Her şeyi fırlatarak dolapların içine baktım ve bir streç film rulosu buldum. Çekmeceden bir bant kaptım ve Karissa'nın yanına koştum. Şükürler olsun ki bıraktığım gibiydi. Yere çöktüm, ellerini göğsünden çekerek streç rulodan bir miktar kopardım. Yarayı kapadım ve sımsıkı bantladım. Sonra elimi cebime sokup telefonumu aradım.

Tek elimle yaraya bastırıp diğer elimle 911'i aradım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Karissa kan içindeki eliyle koluma yapışmış, beni sımsıkı tutuyordu. Yanaklarından sel gibi yaşlar akıyor, panik içinde zorla nefes alarak bana bakıyordu. Gözlerinde şaşkın bir bakış vardı.

Telefonu boynumun altına sıkıştırarak, "Derin derin nefes al, bebeğim," dedim. Sesim çatlaktı. "Sakinleşmeye çalış. Ne kadar heyecanlanırsan kalbin o kadar hızlı kan pompalar ve daha çok kan kaybedersin."

"911, acil durum nedir?"

"Hemen bir ambulans gerekli," dedim. "On dokuz yaşında, göğsüne kurşun yemiş bir kadın var."

Çabucak adresi verdim. Görevli bana talimatlar vermeye çalıştı ve yardım gelene kadar hatta kalmamı söyledi ama kapatmadan telefonu, hemen yanıma yere attım. Bir elimle hâlâ yaraya bastırarak kanamayı yavaşlatmaya çalışırken diğer elimle saçlarını yüzünden çektim.

"Naz," diye fısıldadı. "Naz..."

Ona bakıp saçlarını okşamaya devam ederek, "Her şey yolunda," dedim. "Ben yanındayım. Sadece nefes almaya devam et, olur mu? İyileşeceksin. Benim için nefes almaya devam et. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Hafifçe başını salladı.

Ne kadar zor olursa olsun aldığı her nefes için şükrederek, "Sadece nefes almaya devam et," diye fısıldadım. "Nefes almaya devam et."

Çabalıyordu. Lanet olsun, çabaladığı belliydi ama aldığı her nefeste acı içinde yüzünü buruşturuyordu. Ben gözyaşlarını silerken acı ile haykırarak yüzünü buruşturdu. "Naz..."

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Bunun için gücünü harcama. *Naz* deyip durma. Sadece nefes almaya devam et. İyi olacaksın. Söz veriyorum. Bunu yapa... Seni kaybedemem. Benim için nefes almaya devam etmen gerek, Karissa. Yardım gelmek üzere. Benim için dayan."

İki dakika.

Dört dakika.

On dakika.

Lanet olası bir asır.

Uzaktan gelen siren seslerini duyana, evin önünde duran araçların yanıp sönen tepe lambalarının ışıklarını görene kadar ne kadar süre geçti bilmiyorum. Önce polis geldi, hemen arkasından ilk yardım ekibi. Polis memurları ve ilk yardım personeli eve doluştu. Biri beni tutup kaldırarak Karissa'dan uzaklaştırdı. Ben sürüklenerek antreden çıkarılırken Karissa başını çevirip benden tarafa baktı. Sesini duyamıyordum ama adımı söyleyen dudaklarını okuyabiliyordum.

Naz.

Dışarı sürüklendim. Tam bir karmaşaydı.

Bir asır daha geçti.

Belki de sadece bir dakikaydı.

Bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

"Nefes almaya devam et," diye fısıldadım kendi kendime. "Nefes almaya devam et."

Göz açıp kapayana kadar polis memurları etrafımı sardı.

İkinci kez göz açıp kapadığımda ise Karissa götürülüyordu.

Kalabalığı yarıp kendime yol açmaya ve ona ulaşmaya çalıştım ama engellendim. Çok fazla insan vardı. Bu kadar insan hangi cehennemden çıkmıştı? Ne kadar bağırırsam bağırayım, ne kadar mücadele edersem edeyim işe yaramadı ve ambulans, beni almadan bangır bangır siren çalarak ve trafiği yararak tüm hızıyla uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra insanlar benimle konuşuyorlardı. Sesleri birbirine karışıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordum. Sımsıkı saçlarıma yapışmış, daire çizerek hızlı hızlı yürüyor ve "nefes almaya devam et" dışında bir şey söylemiyordum.

Bu ne zaman oldu bilmiyorum ama birden Jameson çıktı ortaya. Evin etrafı sarı olay yeri bantlarıyla çevrelenmişti. Her yanım kan içinde, ellerim titreyerek girişteki merdivende durdum. Yüzünde kaygılı bir ifadeyle tam karşıma dikildi. Bulanık bir kütle gibi görünüyordu. Görüşümü düzeltmek için gözlerimi kırptığımda ağladığımı fark ettim.

Deli gibi ağlıyordum.

Bir kez daha.

"Gitmem gerek," diyerek Jameson'ın etrafından dolanmaya çalıştım. "Hastaneye gitmeliyim. Orada olmalıyım."

Yanında yarım düzine memurla yolumu kesti. Burnumdan soluyarak dik dik ona baktım. Gözyaşlarının gözlerimi yaktığını hissettim. Bu, beni daha da çok sinirlendirdi.

Jameson'a doğru bir adım atarak, "Beni durdurmaya mı çalışıyorsun?" dedim. "Sakın deneme. *Sakın!*"

Adam en ufak bir öfke belirtisi göstermedi, endişeli bakışlarını benden uzaklaştırıp etrafa baktı. Dikkatini çimin üzerinde beyaz çarşaf örtülü kütle çekti.

"Sadece ne olduğunu anlatın," dedi ve sonra bana döndü. Yüzünde içten bir ifade vardı. "Ne oldu?"

Bir an tereddüt ettim.

"Nişanlımı vurdu," dedim. "Bizi öldürmek istedi."

"Siz de onu öldürdünüz."

"Ben de onu durdurdum," diye düzelttim. "Adalet yerini buldu, Jameson. Senin bana sağlayamayacağın adalet. Burada işin bitti. Senin işini ben yaptım... *Bir kez daha.*"

Başını sallayarak kenara çekildi. "Hadi, gidin. Daha sonra size bazı sorularım olacak ama şimdi hastaneye gidin."

Anahtarlarımı alıp yanından geçtim ve arabaya doğru yürümeye başladım.

Andrew inanamaz bir tonla, "Onu serbest mi bırakıyorsun?" diye sordu. "Az önce bu adamı öldürdüğünü itiraf etti ve sen yürüyüp gitmesine izin mi veriyorsun?"

Jameson, "Meşru müdafaaydı," diye karşılık verdi. "Onu parmaklıklar arkasında görmeyi en az senin kadar istiyorum ama burada kötü adam görüntüsü sergilemek istemeyiz, değil mi?"

Arabaya bindim ve hızla oradan uzaklaştım. Evimi bir sürü polisle dolu bir halde tamamen açık bırakmıştım ama umurumda değildi. Artık değildi.

İsterlerse her köşesini arayabilirlerdi.

Yakıp kül etseler bile umursamazdım.

24. BÖLÜM

Hastane bekleme odaları Araf'tır.

Cennet ile Cehennem arasına sıkışıp kalmış bir halde, zamanınızın gelmesini ve bundan sonra gideceğiniz yeri duymak için beklemeye zorlandığınız yerdir. Bu hiç keyifli değildir. Aslında tam bir işkencedir. Yine de orada oturur, kendinize durumun o kadar da kötü olmadığını söyleyerek umuda sımsıkı tutunursunuz çünkü her zaman daha kötüye gidebileceğini bilirsiniz.

Çünkü gidebileceğini bilirsiniz.

Oda ışıl ışıl aydınlatılmıştı; tepemdeki floresan lambalar titreşiyor ve gözlerimi acıtıyordu. Her titreştiğinde gözlerimi yakıyordu. Vücudumdaki her kas ağrıyordu.

Köşede bir çocuk çığlık çığlığa bağırıyor, annesi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yaşlı bir adam hapşırıp duruyor, bir

kadın durmadan konuşuyordu. Etrafımı sesler, kulaklarımdan yankılanan bulanık bir karmaşa sarmıştı ve ben saçlarıma sımsıkı yapışmış bir halde kapıya bakıyordum.

Dikkatle bakıyorum.

Ve bakıyordum.

Ve gözlerimi ayırmadan bakıyordum.

Açılmasını, bana son durumu söyleyecek birinin çıkmasını bekliyordum.

Cennet ya da Cehennem.

Yaşam ya da ölüm.

Kolumda bir iğneyle bir sedyeye bağlanmış gibi hissediyordum. Tek fark, beni çevreleyen şey hastane odası mıydı yoksa infaz odası mıydı bilmiyordum.

Birkaç dakika daha geçti.

Arka arkaya nefes alıp veriyor, Karissa'nın da alıyor olması için dua ediyordum. *Nefes almaya devam et.*

Kapı itilerek açıldı ve dışarı bir doktor çıktı. Çevremdeki herkes umut dolu gözlerle ona baktı ama o, gözlerini bana dikti. Yüzü ifadesizdi. Bana doğru yürümeye başlamadan bir süre durdu. Gergin görünüyordu.

Midem sıkıştı.

Hayır.

Hayır.

Sakın söyleme.

Onun da öldüğünü söyleme.

Son kelimesinin benim adım olduğunu söyleme.

"Bay Vitale? Yalnız konuşabilir miyiz?"

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp odaya bir göz attım. Anne yeniden ağlamaya başlamıştı. Çocuk hâlâ bağırıyordu. Yaşlı adam sümkürüyor, kadın ise ona lanet olası ülserinden söz ediyordu.

Buranın Araf değil, Cehennem olduğuna karar verdim.

"Burada söyleyin," dedim. "Söyleyin ve kurtulun."

"Eğer ısrar ediyorsanız."

"Ediyorum."

"Atlattı."

Ne dediğinin algılamam birkaç saniye sürdü. Tekrar ona baktım. "*Atlattı mı?*"

Başını salladı. "Durumu biraz riskliydi... Ciğerlerden biri delinmiş, birkaç kaburga kırılmıştı ama hasarı onardık. Çok şanslıymış ki olay gerçekleştiğinde siz oradaymışsınız. Hızlı düşünmeniz hayatını kurtardı."

Rahatlamış olmam gerekiyordu ama öyle olmadı.

Hayatını kurtarmamıştım.

Neredeyse elinden alıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Onu görebilir miyim?"

Doktor, "Bir süre sonra," dedi. "Henüz baygın ama kısa süre sonra odaya alınacak. Uygun olduğunda hemşire size haber verir."

Bana haber vermeye geldiklerinde üç saat geçmişti.

Bunu net olarak biliyordum, çünkü kapıya bakmak yerine gözlerimi saate dikmiştim. Bu süre içinde yaşlı adam iyi haberi aldı, geveze kadın uykuya daldı ve anneye bundan sonra hayatının asla eskisi gibi olmayacağı söylendi.

Hemşire beni yoğun bakımdaki loş bir odaya götürdü. Kapıda durup yatağa baktım. Karissa hareketsiz yatıyordu. Nefes alıyordu ama kendi başına değil.

Solunum cihazına bağlıydı.

Hemşire, "Birkaç dakikanız var," dedi. "Sonra dışarı çıkmanızı rica etmek zorundayım. Ziyaretçi saati sona erdi, bu yüzden yarın tekrar gelmeniz gerekiyor."

Hemşire uzaklaştı. Kapıda durup onu seyrettim, monitörden gelen kalp atışının sesini dinledim. Hemşirenin geri dönmesini beklemedim.

Oradan ayrıldım.

Ama uzağa gitmedim, bekleme odasına geri döndüm. Köşedeki bir sandalyeye yerleştim ve hiç uyumadım. Gece boyunca insanlar geldi gitti. Bu durum, ertesi gün öğleden

sonraya kadar sürdü. Arada bir hastanede dolanıp yarı baygın bir halde zaman geçirdim.

Karissa hastaneye getirildikten yirmi dört saat sonra, üzerimde hâlâ onun kanıyla kaplı kıyafetlerle yoğun bakımın yakınındaki bir duvarın dibinde dikiliyordum. Arkamdan biri yaklaştığında pencereden dışarı bakarak park yerine giren çıkan arabaları izliyordum. "Bay Vitale?"

Arkamı döndüğümde dün bana haberi veren doktorla yüz yüze geldim. Bana dikkatle bakınca bir an durdu ve bir şeyler kekeledi. "Dünden beri burada mısınız?"

"Evet."

"Eve gitseniz iyi olur," dedi. "Biraz dinlenin."

Kendime bir göz attım ve başımı iki yana salladım. "Orada beni bekleyen hiçbir şey yok."

"En azından temiz bir şeyler giyin," dedi. "Size bir doktor giysisi bulayım. Duşları da kullanabilirsiniz."

İtiraz etmek, reddetmek istedim ama duş alma fikri o an çok cazip geldi. Adam, bana lacivert bir doktor giysisi verip duşta istediğim kadar kalabileceğimi söyledi.

Ilık duşun altında uzun süre durup, kendimi anılardan kurtarmaya çalışarak vücuduma bulaşmış kanı temizledim. Ama yaşananlar gözümün önünden gitmiyordu. Gözlerimi her kapatışımda onun solgun tenini, gözlerindeki şaşkın bakışı, bedeninden fışkıran kanı görüyordum.

Sonunda suyu kapadım, kurulandım ve doktor giysisini üzerime geçirdim. Takımı çöp kutusuna atıp dışarı çıktım. Bir kez daha hastanede dolandım ve yoğun bakıma geri döndüm. Karissa'nın odasına doğru gidip kapının dışında durdum.

Kendine gelmişti.

Makineler hâlâ ötüyordu ama solunum cihazı gitmişti. Bir hemşire yatağının yanında durmuş hayati fonksiyonlarını kontrol ederken Karissa hafifçe döndü. Hiç sesimi çıkarmadan merakla onları izledim ve hemşirenin işi bitene

kadar bekledim. Kadın bana gülümseyerek dışarı çıktı.

O gider gitmez gözlerimi Karissa'dan ayırmadan yavaşça odaya girdim. Bakışları benden tarafa kaydı. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilimin ucunda özür vardı, lanet olası bir özür daha... Ama sessizliği ilk o bozdu.

"Yine doktor giysisi mi çaldın?"

Sesi cızırtılı ve baygın çıkıyordu ama şaka yapıyordu. Anında rahatladım, dünden beri kaslarımda taşıdığım gerginlik azaldı. Bana siktir olup gitmemi söylememiş olmasından cesaret alarak yanına yaklaştım. "Ödünç aldığımızı söylemiştin, unuttun mu?"

"Unutmadım."

"Bu kılığı bir kez daha deneyeyim dedim. Siyah takım elbise artık bana yakışmıyor."

Hafifçe gülümseyerek "Hoşuma gitti," dedi. "Doktorumsu görünüyorsun."

"Doktorumsu," diye tekrar ederek yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum. "Bunu aklımda tutacağım."

Bana bakarken gülümsemesi biraz azaldı. Elini bana doğru uzattı. Orada tutmaya çalışırken kolu titriyordu. İç çekerek elini tutup iki elimin arasma aldım. Teni buz gibiydi.

Alçak sesle, "Beni korkuttun, aşkım," dedim.

"Özür dilerim."

"Özür dileme," dedim. "Benden asla özür dileme. Bu senin hatan değil... Benim hatam. Eğer özür dilemesi gereken biri varsa benim."

Başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Doktor hayatımı senin kurtardığını söyledi."

"Seni bu olaya en başta ben karıştırdım," dedim. "Orada olmaman gerekiyordu. Gitmiştin ve geri dönmemeni söylemiştim sana... Eğer gidersen yoluna devam et ve asla geri dönme demiştim. Neden oradaydın? *Kafanda ne vardı?*"

Cevap verirken sesi daha da alçak çıktı. "Seni özledim."

İnanamamış bir ifadeyle gülerek, "Beni mi özledin?" diye sordum. "Gerçekten... beni mi özledin?"

"Evet."

"Neden?"

Dikkatle bana baktı. Cevap vermedi.

"Sevinmen gerekirdi. Peşinden gelmeyeceğimi söyledim ve gelmedim. Özgür ve temizdin."

"Sorun da bu," diye karşılık verdi. "Peşimden gelmediğini biliyordum."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum, Karissa. Gitmene izin vermemi istedin, ben de verdim."

"Ben de bunu istediğimi sanıyordum ama istediğim şey bir seçenekti. Bir seçeneğim olsun istiyordum. Bunu sormanı istiyordum."

"Sordum."

"Hayır, sormadın. Kalmamı istediğini söyledin ama bunu isteyip istemediğimi sormadın. Hiç sormadın."

Bu, bana anlamsız geliyordu. Önemsiz bir tartışmaydı. Ne söylemiş olduğumun önemi yoktu... Gitmek istiyorsa gidecekti ve gitti. Beni terk etti.

Ve neden geri geldiğini anlamıyordum.

Ben elini okşarken, alçak bir sesle, "Seni özledim," dedi. "Bu kadar özleyeceğimi sanmıyordum. Seninle konuşmayı... bana sataşmanı, bana bakmanı özledim. Yaptığın şeylerden tiksiniyorum... Bir yanından, bazen dönüştüğün canavardan nefret ediyorum ama âşık olduğum adamdan nefret etmiyorum. Ve özlediğim kişi de o."

"Ben iyi bir adam değilim, Karissa."

"Ama kötü bir adam da değilsin, Ignazio."

Aynı tartışma yeniden başlıyordu.

"Sana bakmamdan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum," dedi, "ama aynı zamanda seviyorum."

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes verdim ve eğilip elini öptüm. "Benden çok ama çok uzaklara kaçman gerek."

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorum," dedi. "Keşke yapabilsem."

"Yapabilirsin."

Başını iki yana sallayarak gözlerini benden uzaklaştırıp tavana dikti. Gözleri ağırlaşmıştı, yavaş yavaş kırpıyordu.

"Neden geri döndüğümü bilmiyorum," dedi. "Yaşananlara hiçbir anlam veremiyorum. Belki de buna gerek yok. Burada olmamalıyım ama buradayım. Seni sevmemeliyim ama seviyorum. Sorunların var, Naz. Sende *gerçekten* yanlış bir şeyler var. Belki bende de yanlış bir şeyler vardır çünkü senden ne kadar nefret etmeye çalışırsam çalışayım, ne kadar uzak kalmak istersem isteyeyim yapamıyorum. Seni seviyorum ama bunun nedenini... neden seni sevdiğimi, bana bunu neden yaptığını, senin de beni sevmen beklenirken beni üzecek noktaya kendini nasıl getirebildiğini anlamıyorum."

"Bu seninle ilgili değildi."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu. Sesi biraz daha yükselmişti ve daha güçlü çıkıyordu. "O, benim annem."

"Bunu yapmak istemedim, Karissa," dedim. "Bir saniyesinden bile keyif almadım."

"Böyle hissetmenin durumu daha iyi yapmasını bekliyorsun, öyle mi?"

Başımı eğip avucumun içindeki eline bakarak, "Hayır," dedim. Gözlerim koluna takılmış olan damar yoluna kaydı. "Söyleyeceğim hiçbir şey bu durumu daha iyi yapmaz, Karissa. Olan oldu ve geri alınamaz. Beni affetmeni beklemiyorum... Hatta affetmen *gerektiğinden* bile emin değilim. Affetmek... Bu, kesinlikle benim yapabileceğim bir şey değil."

Ağlıyordu, sessizce ağlıyordu. Gözleri tavana dikili durmaya devam ederken gözyaşları sicim gibi yanaklarından akıyordu. "Annem bilmiyordu... Onun ne planladığını, ne yaptığını her şey olup bitene kadar bilmiyordu. Bana böyle söyledi ve ona inanıyorum. Öğrendiğinde ise çok geçti."

"Bu doğru olabilir," diye cevap verdim. "Ama her şey olup bittikten sonra onun ne yaptığını bile bile yıllarca yaşadı ve onu korudu. Annen onu seçti. Yaptığı şeye rağmen o adama arkasını dönmeyi reddetti."

Karissa, "Anasına bak kızını al," diye fısıldadı.

Başparmağımla teninde daireler çizerek bir süre elini okşadım. "Yaptığım şey, benim yaptığımı haklı çıkarır demeye çalışmıyorum. Bunu meşrulaştırmaya çalışmıyorum. Sadece annenin kararını vermiş olduğunu söylüyorum. Bunun sonuçlarının ne olacağını biliyordu. Bana ateş etti. İkimizden biri ölmeden bu oyunun bitmeyeceğinin farkındaydı ve ölen kişi o olduğu için üzgünüm, Karissa... Üzgünüm... Ama ben olmadığım için üzülemem."

Gözlerini kapatırken sanki sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes verdi. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onu morgda tutuyorlar... Watertown'da ve gidip... onu alabileceğimi söylediler ama ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Son yolculuğuna uğurla."

"Nerede?"

Bir süre bu soruya ne cevap vereceğimi düşünerek sessiz kaldım. Sonra Karissa'nın elini bıraktım. Kolu bir saniye kadar öylece kaldı, ardından yatağa çekip elini göğsüne koydu.

Yüzümü sıvazlayarak, "Benim bir yerim var," dedim.

Başını çevirip bana baktı. "Senin bir yerin mi var?"

"Oueens'deki Aziz John Katolik Kilisesi'nde bir mezar yerim var."

"Gerçekten mi?"

Alçak sesle, "Evet," dedim. "Sanırım bu annenin hoşuna giderdi. Johnny aylar önce oraya gömüldü, böylece ondan uzak olmayacak."

Karissa hiçbir şey söylemedi ama karşı da çıkmadı. Bu da yeterdi.

"Bütün hazırlığı ben hallederim," diyerek ayağa kalktım. "Senin bir şey yapmana gerek yok."

Tam dışarı çıkıyordum ki arkamdan seslendi.

"Naz, neden orada bir mezar yerin var?"

Kapıda durup tekrar ona bakarak, "Uzun zaman önce almıştım," dedim. "Maria orada gömülü."

"Ama senin..."

Soruyu sormasına bile fırsat vermeden, "Benim ihtiyacım yok, "dedim. "Ben oraya ait değilim. Artık değilim. Maria'nın hayatı şiddetin izleriyle doluydu... Artık huzur içinde yatması gerek."

İki hafta sonra Karissa hastaneden taburcu oldu.

İki hafta sonra sessiz mezarlığın nemli çimlerinde, yeni kazılmış mezarın üzerindeki parlak siyah tabutun karşısında duruyorduk. Durumun gerçekliği, hayatın bizleri nereye götürdüğünü hatırlatmak istercesine mezarlığı kuşatmıştı. Carmela, hayatını saklanarak geçirmişti ve ölümü de aynı hissi veriyordu.

Yalnızdı.

Kimse yoktu.

Anılarını paylaşacak hiç kimse.

Veda edecek hiç kimse.

Ben, Karissa, rahip ve cenaze evinden adamlar dışında hiç kimse. İlerideki tepede sivil bir polis aracının beklediğini görebiliyordum ama yaklaşmıyorlardı.

Sadece izliyorlardı.

Beni izliyorlardı, çünkü bütün olanlara rağmen hâlâ bir sebepten beni tutuklamaya kararlıydılar.

Bizi kuşatan gerginlik gitgide artıyordu. Sonunda rahip, "Başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Karissa cevap vermedi. Üzerinde siyah, sade bir elbiseyle bana o kadar yakın duruyordu ki kolu koluma değiyordu. Başı öne eğik, gözleri çimene dikiliydi, ellerini önünde kavuşturmuştu. Hafif sallanıyordu. Ayakta olmaması gerekiyordu. Ama inatçıydı... Lanet olası derecede inatçı.

Oturacak bir yer bulmasını söylediğimde beni duymazdan geldi.

Gözyaşları akmak üzereydi. Tek istediği annesini umursayan, cenazeye gelecek birilerinin daha olmasıydı... Benim dışımda birileri. Annesinin hayatının ondan başka birleri için de değerli olduğunu görmek istiyordu.

İç çekerek arkamı dönüp etrafa bakındım. İleriden bize doğru yaklaşmakta olan birini görünce donakaldım. Şok olmuştum.

Bu, babamdı.

Üzerinde her zamanki iş kıyafeti vardı. Bej rengi pantolon, beyaz gömlek... Leke içindeki önlüğü hâlâ belindeydi. Dükkândan çıkıp doğrudan buraya geldiğini ve aceleden önlüğünü çıkarmayı unuttuğunu fark ettim. Elinde bir buket çiçek vardı ve daha da yaklaştığında bunların pembe olduğunu gördüm.

Pembe güller.

Bakışlarım yandaki mezara kaydı. Tahmin ettiğim gibi, yüzük uzun süre önce gitmişti ama güller hâlâ oradaydı. Elbette solmuşlardı ama hâlâ orada duruyorlardı.

Ve sanırım onları Maria'ya kimin verdiğini biliyordum.

Babam başı eğik yürüyor, kendi kendine mırıldanarak yaklaşıyordu. Onun sesini duyunca Karissa aniden başını kaldırdı. Babamı görünce gözleri kocaman açıldı.

Belli birine hitap etmeden, "Özür dilerim, geciktim," dedi. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Rahip, "Önemli değil," diye cevap vererek elini sıktı. Başka birinin daha gelmiş olmasından dolayı fazlasıyla rahatlamış görünüyordu. "Gelebilmenize sevindik."

Babam başını salladı ve adam da uzaklaşıp çiçekleri mezarın üzerine koydu. Ardından geri çekilip ellerini önünde birleştirdi. Yüzüme bakmadan orada durup beklemeye başladı.

Rahip konuşmaya başladı.

Söyleyecek fazla bir şey yoktu.

Carmela'nın hayatının çarpıtılmış gerçeklerinden söz ederken kadını üçümüzün de tanımadığı bir karikatüre çevirdi. Sonra boğazını temizleyip bir şeyler daha söylemeye çalıştı. "Aranızda Carmela ile ilgili bir şeyler söylemek isteyen var mı?"

"Ben varım."

Babamın sesi dikkatimin ona yönelmesine neden oldu. Rahip el işaretiyle onu yanına çağırıp yerini ona verdi.

"Carmela'yı çocukluğundan beri tanırdım," dedi. Eliyle diz hizasını göstererek "Boyu bu kadardı. Minicik, cesur bir kızdı. Her gün okuldan dönerken dükkâna uğrardı. Ona gününün nasıl geçtiğini sorardım. Ne kadar güzel geçmiş olursa olsun hep kötü şeyler anlatırdı. Her şeyden şikâyet edenlerdendi. Ona kurabiye verirdim, fırından yeni çıkanlardan. Ona merak etmemesini, yarının daha güzel olacağını söylerdim. Onu son gördüğüm günün üzerinde uzun yıllar geçti... Dükkâna en son uğradığı gün yine gününün nasıl geçtiğini sormuştum. O da az önce bebeğinin olacağını öğrendiğini ve şikâyet edecek bir şey olsa dahi etmeyeceğini söylemişti. Bir kurabiye almış ve gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim. O günden beri ne zaman tarçınlı kurabiye yapsak onu hatırlarım. En çok onu severdi."

Karissa'nın gözyaşları sel gibi akıyordu ama gülümsedi. "Aynısından bana yapardı."

Ortalığı yine sessizlik kapladı. Rahip boğazını temizleyerek devam etti.

Başladığı kadar çabuk bitti.

Sonrasında babam yaklaşıp Karissa'nın elini avucunun içine aldı. Gülümseyerek yanaklarından öpüp son karşılaştıklarındakinin aksine sıcacık selamladı.

"Ara sıra dükkâna uğra," dedi. "Senin için kurabiyelerim var."

Karissa, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Uğrarım."

Babam, onun elini bırakıp başıyla beni işaret etti. "Bir dahaki sefere bunu evde bırak."

Çok geçmeden rahip, Karissa'yı yanımızdan uzaklaştırdı. Babam bana dönüp gözlerimin içine baktı. Zerre kadar korku ifadesi olmaksızın bir süre beni baştan aşağı süzdü.

"Pembe güller," dedim.

Omuz silkti. "Annenin en sevdiği çiçek, bu yüzden yanlış bir seçim olmayacağını düşündüm."

Arkasını dönüp uzaklaşmak üzereydi ki ben seslenince durdu. "Bir dakika..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Kendine sakla, Ignazio. Söyleyeceğin her neyse duymak istemiyorum." Bakışları kısa bir an Karissa'ya kaydı, sonra dönüp bana baktı. "Senin yüzünden bir kadının daha mezarını ziyaret etmem gerekmesin yeter."

Babam yanımdan uzaklaştı. Mezarlıkta gözden kaybolduğunu izlerken bunun, muhtemelen onunla yapacağım son konuşmalardan biri olduğunu düşündüm.

"Naz?"

Karissa bana seslenince arkamı döndüm ve anında onu kollarımın arasına çekip sımsıkı sarıldım.

"Buradan ayrılmaya hazır mısın?"

"Evet."

Annesinin sonsuza kadar yatacağı yere son kez uzun uzun baktıktan sonra döndü. Arabaya doğru yürüdük ve bindik. Hareket ettikten sonra tepede bekleyen polis ara-

basının bizi takip ettiğini düşünerek dikiz aynasına baktım ama aksi yöne döndüler.

Peşimden gelmediler.

Bir gün geleceklerdi ama bugün değil.

Rahat bir nefes aldım ve uzanıp Karissa'nın elini tutarak sıktım.

Eve gitmiyordum.

Karissa, nereye gittiğimizi sormadı.

Güneye, şehrin dışına doğru yol aldım.

Karissa yan camdan dışarısını seyrediyordu. Eli hâlâ elimdeydi ama hiç konuşmuyordu. Belki de soru sormaya korkuyordu. Belki onu güvenli bir yere götüreceğim konusunda bana güveniyordu.

Bilmiyordum ama sessizliğine minnettardım.

Tahmin ettiğimden daha huzur vericiydi.

Dr. Carter'ın yerinde ölüm sessizliği hâkimdi. Etrafta ne bir araba vardı ne de bir insan. Mercedes'i tam evin önüne çektim ve durdum. Karissa, şaşkın şaşkın binaya bakıyordu. Yan tarafta ufacık bir tabela vardı. Bütün dikkatini ona vermişti.

Dr. Michael Carter
Veteriner

"Yok artık!" diyerek bana döndü. "Onun doktor olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten," dedim. "Veteriner doktor."

"Yaralanmıştın, ölmek üzereydin ve bana 911 yerine lanet olası bir *veterineri* mi arattın?"

İnanamamış hali beni güldürdü ama yorum yapmadım. Arabanın kapısını açtım. "Hadi, gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Arkamdan arabadan indi. Onu arka tarafa doğru götürdüm. Köşeyi döner dönmez hırlamayı duydum ve durup

bana dikilmiş boncuk gibi bir çift kahverengi göze sert sert baktım.

"Katil!"

Karissa'nın soluğu kesildi. Beni iterek ona doğru koşmaya başladı. Katil onu görür görmez hırlamasını kesti, heyecanla hoplayıp zıplamaya başladı. Karissa dizlerinin üzerine çökerek köpeğe sarıldı ve ağlamaya başladı.

Kontrolünü kaybetmişti.

Uzun süre deli gibi ağladı.

Acı çekiyordu.

İşkence.

Yaydığı acıyı hissedebiliyordum.

Ruhunun derinliklerinde.

Sebep köpek değildi, biliyordum. Hatta annesi bile değildi ve kesinlikle babası da değildi. Bu acının babasıyla hiç ilgisi yoktu. Sebep ne bendim ne kendisi ne de herhangi başka biri. Daniel, Paul ya da Ray de değildi. Sebep hayattı ve hayatın bazen ne kadar acımasız olduğu gerçeğiydi.

Hayatın ne kadar adaletsiz olduğuydu.

Bunda hepimizin payı vardı.

Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız, neye katlanmamız gerekiyorsa ona katlanırız ve bazen incitmeyeceğimize ant içtiğimiz insanları incitiriz ama yaparız. Hayat bize bunu yaptırır.

Burası kurtlar sofrası.

Gerektiğinde hepimiz birer canavarız.

Karissa gözlerimin içine baktı.

O kelimeleri söyledi: "Teşekkür ederim."

Başımı sallamak dışında hiçbir şey yapmadım.

Onun minnettarlığını hak etmiyordum.

Ama o, minnettarlığını kimseden esirgemeyen türden bir kadındı.

SONSÖZ

Bilge bir adamın bir zamanlar bana söylediği bir şeyi söyleyeceğim size: *Ürkütücü olan karanlık değil, orada karşına çıkma ihtimali olan şey.*

Çocukken karanlıktan korkardım; canavarların gizlice odama girmesinden korkardım ama artık korkacak bir şey olmadığını biliyorum. Canavarlar var olmadığından değil. Varlar. Onları gördüm. Onlarla karşılaştım. Bir tanesi uyurken bana saldırdı.

Sonradan ben de onlardan biri haline geldim.

Karanlıktan korkacak bir şey olmamasının sebebi, gerçek canavarların gün ışığında da pusuda bekliyor olmaları. Sıradan bir görünüşün arkasına saklanırlar. İşin sırrı onlar seni yakalamadan senin onları bulman.

Ben iyi bir adam değilim.

Değilim.

Biliyorum.

Ama Karissa, kötü bir adam da olmadığımı söylüyor. Karanlıkla aydınlık arasında kolayca gidip gelen bir adamım; gölgelerin yanında yürüyen bir canavarım.

Karanlıkta yatakta yanımda yatan Karissa'ya baktım. Temkinli gözlerle bana bakıyor, gergin bir biçimde bir tepki vermemi bekliyordu. Kesik kesik soluyarak nefesimi düzene sokmaya, sakinleşmeye ve anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Bu lanet olası kâbuslardan nefret ediyordum.

Karissa birkaç saniye kendime gelmemi bekledi. O sırada koridorda bir ses duyuldu, bir şey yatak odasının kapısını tırmaladı.

Öylesine panik oldum ki bir saniye bile düşünmeden koruyucu bir hareketle Karissa'yı tutup arkama geçmesi için zorladım. Kalbim durmak üzereydi. Gözlerimi kapıya dikmiştim. O an kolumda bir el hissettim.

Karissa kolumu tutarak, "Sakin ol," dedi. "Sadece Katil."

Katil.

Neden bahsettiğini anlamam kısa bir zaman aldı ama anladığımda da sakinleşmedim; kaslarım gergin, omuzlarım dik kalakaldım. Karissa eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduğunda belli belirsiz gülümsedim.

Öpücüğüne karşılık verirken ellerini yüzümde gezdirerek alnımda biriken teri sildi. Hiçbir şey sormadı. Onun hayatını kurtarmıştım ve bu yüzden bana güvenmeye başlamıştı. İkimiz de bunu hak etmediğimi biliyorduk.

Asla etmeyecektim.

Ama minnettardım ve bunu ona gösteriyordum.

Üzerine çıkıp onu daha derin, daha arzulu öpmeye başladım. İçgüdüsel olarak gevşedi ve bacaklarını açarak bana yer açtı. Hemen içine girdim. Onunlayken tereddüde yer yoktu.

Dersimi almıştım.

Artık bazen karanlıkta huzur buluyorum. Onunlayken huzur buluyorum. Yaşananları asla unutmayacağım ama Karissa, bunu hatırlamamın sorun olmadığını hissetmemi sağlıyor. Acıyı ve korkuyu hatırlamakta sorun yok. Karanlığın beni korkuttuğunu kabullenmekte sorun yok.

Çünkü karanlıkta ışığı buldum.

Onu buldum.

Kapının tırmalanması devam ediyordu. Karissa ses çıkarmaya başlaymca hırlama sesi geldi. Karissa bana güveniyor olabilirdi ama Katil kesinlikle güvenmiyordu. Karissa'nın zevk iniltilerini tehlike işareti olarak almıştı ve bana saldırmak için kapıyı kırmaya çalışıyordu.

İyi sır tuttuğunuz için size bir sır daha vereceğim:

Çocukken korktuğum bir şey daha vardı.

Tek bir şey daha.

Lanet olası köpekler.

BONUS SAHNE

Karissa

Bar tam anlamıyla bir curcunaydı.

Her masa tıklım tıklım doluydu, bütün tabureler popolar tarafından işgal edilmişti. Garsonlar sağa sola koşturuyor, barmenler sürekli bira dağıtıyorlardı. Naz, hâlâ yaklaşık otuz dakika önce ısmarladığı birayı yudumluyordu. Artık sidik gibi olduğunu tahmin ediyordum ama o, bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Hatta *fark ettiğini* bile sanmıyordum.

Küçük ahşap masada tam karşımda oturuyordu. Tavrı rahattı ama yüzü asıktı. Adam fiziksel olarak buradaydı ama aklı çok, çok uzaklardaydı. Nerede? Bilmiyordum. Sorardım ama muhtemelen cevap vermezdi.

Kafama takmamamı söylerdi sadece.

Bugünlerde ne zaman bir şey sorsam, ne zaman yine bir şeyleri fazla düşünmeye başladığımdan emin olsa bunu söylüyordu. *Takma kafana.* Takmamaya çalışıyordum ama neler yaşadığımız, onun kim olduğu düşünüldüğünde bu zordu.

Ya da bir zamanlar kim olduğu...

"Bıraktın mı?"

"Benim gibi bir adam ne kadar bırakabilirse o kadar."

"Bu ne demek?"

"Takma kafana. Ama emin ol her şey sona erdi."

Bitti.

Sona erdi.

Öyle değildi.

Geçen yıl boyunca birkaç olay olmuştu. Sessiz telefon konuşmaları ve gecenin bir yarısı hiçbir açıklama getirmeden ortadan kaybolmalar, bu tür gecelerden sonra nihayet tamir edilen arabasını saplantı derecesinde günlerce temizlemeler ya da her zamankinden daha paranoyak davranışlar. Polisler o kadar çok gelmişti ki artık saymayı bırakmıştım. Naz'ın en ufak bir bilgisi yokmuş gibi davrandığı yerler ve insanlar hakkında sorular sorup durmuşlardı.

Kesinlikle bir anda bırakamamıştı.

Boğazımı temizleyerek garsonun az önce hızla geçerken önüme koyduğu jambonlu çizburgeri aldım. Bir ısırık alıp abartılı bir biçimde gözlerimi devirdim. Aman Tanrım, ekmek üzerindeki cennetti bu. Çenemden akan yağı sildim. Nasıl oluyordu da bunu çiğnerken uzakta çalan trampetleri duymuyordum?

Yediğim en iyi burgerdi.

"Yemin ederim her gün bunu yiyebilirim," dedim. "Sabah, öğlen, akşam."

Naz, sesimi duyunca gözlerini bana çevirdi. O yemiyordu. Aç olmadığını söylemişti. "Bunun sağlığın açısından iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Olabilir ama kilo alsam da beni seversin, değil mi? Mesela üç yüz kilo kadar."

Bana bakarken dudaklarının kenarı gamzelerini hafifçe ortaya çıkarmaya yetecek kadar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Severim."

"O zaman sorun yok."

"Elbette damarların tıkanıp da ciddi bir kalp krizi geçirene kadar. Zaten o kadar çok çikolata yiyorsun ki şeker hastası olmandan korkuyorum."

Yorum yapmak yerine gözlerimi devirdim ve bir ısırık daha aldım. Naz bir kahkaha attı. Lokmamı yutup kolamın kalanını bir dikişte bitirdiğim an garson hızla masaya geldi. Kayarak durup, yüzünde gülümsemeyle boş bardağı aldı. "Doldurayım mı, tatlım?"

"Evet, lütfen."

Naz'a döndü. "Bir bira daha?"

Naz şişeyi salladı. *Boştu.* "Olur."

Garson koşturarak uzaklaştı ve kısa bir süre sonra içeceklerimizle geri geldi. Naz'ın birasının kapağı açılmıştı ama o, şöyle bir bakıp bir yudum aldı.

Kendimi tutamayıp gülerek dikkatle ona baktım. Tekrar düşüncelere daldı, aklı başka yerdeydi ama umursamıyordum. Hem de hiç. Bu, bana onu seyretme şansı veriyordu; genelde onun beni seyrettiği gibi

İnsanlar bizi tanıyor olsaydı, geçmişimizi bilselerdi... hikâyemizin ayrıntıları hakkında bilgileri olsaydı... şu an nasıl olup da burada olabildiğimizi merak ederlerdi. Bu adamın karşında, bu masada nasıl oturabildiğimi, onunla aynı havayı nasıl soluyabildiğimi, onun bulunduğu ortamda nasıl bulunabildiğimi anlayamazlardı. Ölmesini istemeden ona nasıl bakabildiğimi algılayamazlardı.

Gerçek şu ki, bazen aynı şeyleri ben de merak ediyorum.

Acaba bende yanlış bir şeyler mi var? Bir tür hastalığa mı yakalanmıştım? Delirmiş ya da hafızamı mı kaybetmiştim? Belki de bu, Stockholm Sendromu ya da doğuştan gelen bir hastalıktı. Bulaşıcı değil ama genetikti. Annemden geçmişti bana. Kendimde onun yansımasını görüyordum. Tökezleye tökezleye onun uzun süre önce kaybolduğu yolun aynısını yürüyordum. Sonunun ölüm olacağı kesin olan bir adama duyduğu ölümsüz aşkın aynısını yaşıyordum.

Kendini vermek için seçtiği adamla ondan çok şey alıp götürecek adamın aynı kişi olduğunu fark ettiğinde o da aynı duyguları mı hissetmişti? Benim gibi hissetmiş, benim gördüğümü görmüş müydü? Günahkâr bir adam, işkence çekmiş bir ruh, herkesin tamamen umutsuz bulduğu bir yürekte umut kırıntıları. Çok merak ediyordum ama karşımda oturan adam yüzünden cevapları asla alamayacak, bu soruları sorma şansını asla bulamayacaktım.

Bazı günler yaptığı şey için, beni üzdüğü için hâlâ öfke duyuyordum ama diğer günler... bugün olduğu gibi... sessizce onu izleyip genelde sakladığı kırılganlığını gördüğümde hastalıklı bir biçimde rahatlıyordum. Bu, sorularımın cevaplarını asla alamayacak olmanın, gerçekte ne kadar bombok durumda olduğumuzu asla öğrenmek zorunda kalmayacak olmanın rahatlığıydı.

Naz, gözlerini en yakındaki televizyon ekranına dikmiş, birasını yudumlarken yemeğimi bitirdim. Televizyonda Amerikan futbolu vardı. İnsanlar avaz avaz bağırıyorlardı ama ikimizi kuşatmış olan sessizlik huzur vericiydi.

Burgerim bittikten sonra tabağımı kenara itip gözlerimi ekrana çevirdim. Spor hakkında hiçbir bilgim yoktu. Bir yeşil bir de mavi formalı iki takım vardı ve çalkantılı bir denizin dalgaları gibi birbirlerine çarpıp duruyorlar, birbirlerini eziyorlar ve sayı almak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı.

Bilmiyordum.

Anlamıyordum.

"Bir iş bulmam gerek."

Naz bunu söylediği anda bütün dikkatim ona döndü. "Ne?"

Bitkin bir biçimde iç çekerek öne doğru eğilip bakışlarını bana çevirdi. Bakışları sertti ama yüzü ifadesizdi.

Bir süre sonra omuz silkti.

"Bir iş," dedi bir kez daha. "Ne olursa."

"Yani... Para meselesi mi? Ben..."

Bir kahkaha ile lafımı keserek birasından bir yudum aldı. "Para sorunumuz yok. Çocuklarımızın da para sorunu olmayacak. Onların çocuklarının da ve hatta onların çocuklarının çocuklarının da. Mesele para değil."

Şaşkın şaşkın suratına baktım. Günah Şehri'ne son ayak basışımızdan beri bir aile kurma olasılığı hakkında tek kelime bile etmemiş bir adamın çocuklarla ilgili bu kadar çok varsayımda bulunması biraz tuhaftı. "Mesele para değilse, o zaman..."

"Sadece bir şeyler yapmam gerek," diye açıkladı. Artık bana bakmıyordu, bakışları aramızdaki ahşap masada geziniyordu. "Senin okulun var. Bir gün bir şeylerin olacak, bir kariyerin ve benim hiçbir şeyim yok."

Hiçbir şeyim yok derken ne kast ettiğini tam olarak anlamış olmama rağmen, "Senin çok şeyin var," dedim. Oysa artık ne ilgileneceği bir şeyi ne bir hedefi ne de bir işi vardı. Bu adam, bir yetişkin olarak bütün hayatını bir avın peşinden koşarak geçirmiş, sonunda onu yakalamış ve ne yöne gideceğini bilmeden, atıl bir halde kalakalmıştı.

"Bir zamanlar bana eğer her şeyimi kaybetmeseydim hayatıma nasıl bir yön vermiş olacağımı sormuştun," dedi. "Bunu çok düşündüm... Johnny bana saldırmasaydı nasıl bir adam olurdum diye çok düşündüm."

"Cevabı buldun mu?"

Birasını bitirip şişeyi masaya koyarken, "Bilmiyorum," dedi. "Serseri bir çocuktum. Üniversiteye gidiyordum ama kim bilir ne kadar devam edecektim. Daha o zamanlar Ray için tek tük iş yapmaya başladığım düşünülünce bu biraz zor görünüyordu. Tek arzum babamın olmadığı her şey olmaktı... Faturaları ödeyebilmek için ölümüne çalışmak zorunda kalmak istemiyordum. Sonumun Giuseppe Vitale gibi olmasını istemiyordum. Yani, şöyle bir dönüp baktığımda her şeye rağmen tam olarak aynı kişi olurdum. Johnny, yaptığı o şeyi yapmamış olsaydı bile bir gün muhtemelen başka biri yapacaktı ve ben yine aynı adama dönüşecektim."

Ses tonu kederliydi; bunu fark etmiş olmak gururunu kırmıştı sanki.

"Sence bu kader mi? Böyle biri olarak mı doğdun?"

"Hayır." Gözlerimin içine baktı. "Söylemek istediğim, seçimlerimin er ya da geç beni bu yola sokacak olduğu. Suçlayabileceğim tek kişi kendimim ve böyle bir adam olarak sevdiklerime yaptıklarımdan dolayı üzgünüm."

Bu kelimeler beni şok etti.

Milyonlarca yıl geçse de bunları söylediğini duyacağımı asla tahmin etmiyordum.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Yani kısaca..." Garsona işaret ederek hesabı istedi. "*Bir şeyler* yapmam lazım."

Parayı çıkarıp masaya attı ve ayağa kalktı. Elini bana doğru uzattı. Çok şaşırmış bir halde bir süre bakakaldım.

Gerçekten bunu söylemiş miydi?

Vay be.

Ignazio Vitale gerçekten suçunu kabul etmişti.

Sersemlemiş halimden kurtulup ayağa kalkarken Naz alçak sesle bir kahkaha attı. Parmaklarını parmaklarımın

içine geçirip hafifçe sıktı ve birlikte kalabalık bardan ayrılıp MGM Grand katına çıktık.

Son ziyaretimizden bu kadar kısa süre sonra buraya tekrar geleceğimi, bu yeri tekrar göreceğimi tahmin etmiyordum. Henüz cuma akşamının oldukça erken saatleri olmasına rağmen kumarhane kalabalıktı. Orada takılmak yerine çatı katındaki odamıza çıktık.

Oda da geçen seferkinin aynısıydı. Her şey çok tanıdıktı ama aynı zamanda tamamen farklıydı. Bu kez Brandy, Ray ve Naz'ın eninde sonunda öldüreceği bir adam yoktu. (En azından olmadığını umuyordum.) Katılması gereken bir iş toplantısı yoktu. (Bundan emindim.) Planlanmış bir şey yoktu. (Bana söylediği buydu.) Sadece ânı yaşamak dışında hiçbir beklenti yoktu.

Birlikte olmak dışında hiçbir beklenti.

Böylesi çok daha fazla hoşuma gitmişti.

Odaya varıp Naz kapıyı açar açmaz sehpanın üzerinde buz kovasına konmuş bir şişe şampanya ve çikolata kaplı çileklerle dolu bir tabak gördüm. Gülümseyerek sehpaya gittim ve bir çilek alarak yaklaşmakta olan Naz'a doğru kaldırıp salladım.

"Şeker hastalığının eşiğinde olduğumu düşünen biri olarak bu şeylerle beni fazla şımartıyorsun."

Naz gülümseyerek şampanyayı patlattı ve iki kadeh alıp ikisine de biraz şampanya koydu. Ben çilekten bir ısırık alırken birini bana doğru uzattı. "Herhangi birini herhangi bir şeyden mahrum etmek benim üzerime vazife değil. *Kendimi* de mahrum etmiyorum. Eminim bu, bir gün seni öldürecek ama bu konuda seni yargılayabilecek kişi kesinlikle ben değilim. Yaptığım şeyler bir gün gelip benden hesap soracak ve o zaman..." Omuz silkerek şampanyasından bir yudum aldı ve şakacı bir ifadeyle gülümsedi. "Eminim ödenmesi gereken büyük bir bedel olacak."

"Bizim için mi?"

"Ya da onlar için."

"*Onlar* kim?"

Bana doğru bir adım attı. Bir elimde şampanya kadehi, diğer elimde yarısı yenmiş çilekle duruyordum. Çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çekerek alt dudağımı okşamaya başladığında içgüdüsel olarak gerildim. Gözlerimin önünde yüz ifadesi değişti. Şakacı ifadesi yok olurken gözlerine o bakış yerleşti. *O* bakış.

Canavar.

Bana bakıyordu.

İçindeki canavar bana bakıyordu.

Alçak bir sesle, "*Onlar*, yoluma çıkmaya cesaret eden herkes," dedi. Bu kelimeler içime işledi. Titrememe engel olamadım. Korku. Heyecan. Dehşet. Sarhoşluk. Tüm bu duygular bedenimi kontrol altına almak için birbirleriyle savaşıyor, bütün iç organlarımı büküyor, bacaklarımı güçsüzleştiriyorlardı. Bunu inanarak söylediğinden bir an bile şüphe duymadım. Bunun kadar korkutucu olan şey ise onun neler yapabileceğini, ne yapmak için bir an bile tereddüt etmeyeceğini bilmekti. Hastalıklı tarafım bu korkusuzluktan keyif alıyordu. Bütün dünyayı öldürür, yakıp kül ederdi ama bir yanım *beni* her türlü şeye karşı koruyacağını söylediğinde ona inanıyordu.

Kurşungeçirmez değildi, öyle olmadığını biliyordum. Ama artık kırılganlığa daha dirençli olduğunun farkındaydım. Yaşanan bunca şeyden sonra Naz kolay kırılacak biri değildi. İster hemen yarın bir kurşunla ister altmış yol sonra yaşlılıktan olsun, bir gün öldüğünde mücadele ederek gideceğini biliyordum. Hiç kimse onu tekrar yıkamayacaktı.

Bakışları, sanki bütün hatlarımı inceliyormuşçasına yavaş yavaş yüzümde gezindi ve ağzımda takılı kaldı. Duda-

ğını yaladı; titrek bir nefes vererek buna karşılık verdim. Beni yumuşacık öpmeye başladığında gözlerimi kapadım ve beklenti içinde inledim. Daha derin öpmesini beklerken dudaklarımın üzerinde bir kahkaha patladı.

Gözlerimi açtığımda bir adım geri attığını gördüm. Yüz ifadesi yine yumuşamıştı. Canavar gitmişti. Naz kadehini bana doğru uzatıp kalanı bir dikişte bitirdi ve yanımdan uzaklaştı.

"Çileklerin tadını çıkar," dedi. "Ben duş alacağım."

Baş belası.

Naz gözden kaybolana kadar şaşkın şakın ona baktım. Sonra elimdeki çileği bitirdim. Üst katta dolaştığını, banyoda suyun açıldığını duydum. Asık suratla bir süre yukandan gelen sesleri dinleyerek orada dikildim.

Burada kalmalıydım.

Kesinlikle.

Arkasından gitmemeliydim.

Onu *rahatsız* etmemeliydim.

Onunla gitmemi istememişti.

Beni çağırmamıştı.

Bu yüzden olduğum yerde kalmalıydım. Onu siktir edip şampanyanın hepsini içmeli, çileğin hepsini yemeliydim. Baş belası herif.

Böyle yapmalıydım.

Yapmadım.

Kadehimde kalan şampanyayı bir dikişte bitirdim, sonra kadehi sehpaya koydum ve üst kata çıktım. Hiç ses çıkarmadan parmak ucunda banyoya doğru yürüdüm. Kapı aralıktı. Ses çıkarmadan içeri girmek için yavaşça ittim. İçerisi loştu, duştan gelen buhar yüzünden hava pusluydu, aynalar ve cam ince bir buğu tabakasıyla kaplanmıştı. Yine de Naz'ın duşun altında dikildiğini görebiliyordum.

Arkası bana dönük olarak saçını şampuanlıyordu. Bütünüyle güçlü, bütünüyle erkeksi, bütünüyle *Naz* kokuyordu. Tanrım, bu adamın kokusu da görüntüsü kadar güzeldi. Öylesine günahkârdı ki onu içine çekmek, bir kızın avaz avaz Hail Mary* diye bağırma ihtiyacı duymasına yeterdi.

Zarafet dolu Hail Mary, bu adamın bu gece beni becermesine izin ver...

"Şaşırmadım."

Sesindeki ton kaslarımın gerilmesine neden oldu. Hâlâ arkası bana dönüktü. Benim olduğum tarafa göz ucuyla bile bakmamıştı. Orada olduğumu nasıl anladığını merak etmeden duramadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Şaşırmadım mı?

Benimle mi konuşuyordu?

Sanki tek kelime bile etmemiş gibi saçlarını gelişigüzel duruladı. Kısa bir sessizlikten sonra arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı. Cama yaklaşıp eliyle buğunun bir kısmını sildi.

Göz temasını korumaya çalıştım.

Gerçekten.

Buna çabaladım.

Gerçekten çok çabaladım.

Çok.

Ama hain gözlerimin kendi kafalarına göre hareket ediyor, vücudum kendi ne isterse onu yapıyordu. Bakışlarım göğsüne kaydı, yara izlerinde doladı ve göğüs kıllarını takip ederek aşağıya, penisine indi.

Oysa gerçekten çok çabalamıştım.

---

* Madonna'nın *I'm a Sinner* şarkısına gönderme yapılmıştır. -ç.n

Öyle keskin bir kahkaha attı ki onu süzerken yakalandığımı fark ederek bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim.

"Tam senden beklenen şey," dedi. "Teşhircilik *senin* tuhaflığın, hapishane kuşu, benim değil."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Cam kapıyı itip açarak parmağını kıvırıp ona yaklaşmamı işaret etti. Bir an tereddüt ettikten sonra ona doğru bir adım attım. Duşun duvarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Kaşlarını kaldırmış bir halde yüzünde ciddi bir ifadeyle bana öyle sert bakıyordu ki gizlice gözetlerken yakalanıp azarlanan bir çocuk gibi hissettim. Oldukça *rahatsız edici* görünüyordu.

Uff, bu beni niye daha çok heyecanlandırmıştı?

"Benden istediğin bir şey mi var?" Tıpkı az önce benim yaptığım gibi bakışları vücudumda gezindi. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Sesinde şakacı bir ton dışında her şey olmasına rağmen ne ima ettiği açıktı. Kullandığı kelimeler keskindi. Yeniden gözlerimin içine baktığında bakışlarının karardığını gördüm. Canavar geri dönmüştü ve Naz gergindi.

Mantıklı yanım koşarak oradan kaçmamı ve adamı duşta rahat bırakmamı söylüyordu ama yapmayacaktım. Bunu biliyordum. Naz da biliyordu. Tek kaşını kaldırarak cevap vermemi bekledi.

Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Ee?" dedi bir süre sonra. "Soruma cevap verecek misin, yoksa cevabı *zorla almam* mı lazım?"

Bir şey, *herhangi* bir şey söylemek için ağzımı açtım. İlk hece henüz ağzımdan çıkmadan Naz beni sımsıkı yakaladı. Kahretsin, cevap vermemi bile *beklemiyordu*. Tamamen giyinik olarak beni duşa çekerken kelimeler çığlığa dönüştü. Su sıcaktı... Tanrım, tam anlamıyla *kaynıyordu*. Meme uçlarımı yakmamasına şaşırdım.

Beni önüne çekerek duşun altına itti ve cam kapıyı hızla çekti. Su giysilerimi sırılsıklam etmiş, kumaşı ağırlaştırmış, içime işliyordu. Onu iterek elinden kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Vücuduyla beni itip zorla duvara yapıştırdı. Kalçalarımı kavradı ve beni yukarı çekti. Şaşkınlıktan nefesim kesilmişti. Can havliyle kollarımı boynuna doladım.

"Söylediğim gibi..." Dudakları çok hafif dokunuşlarla çenemde dolaştı ve kulağımın dibinde durdu. "Şaşırmadım."

"Hiç şaşırmaz mısın?"

"Hayır."

Beni duşun duvarına yapıştırdı. Tek kolunu sımsıkı bana dolayarak kımıldamamı engelledi ve diğer eli sürünerek aramıza girdi ve sırılsıklam giysilerim altında tam noktayı buldu. İnce kumaşın üzerinden beni okşamaya başlayıp ardından elini külotumun içine sokunca mücadele etmeyi bıraktım.

Siktir.

Siktir.

Aman Tanrım! Siktir.

Parmakları sert ve nasırlıydı. Hareketleri kesinlikle yumuşak değildi. Sert bir biçimde okşuyor, bütün bedenimin elektriğe tutulmuş gibi sarsılmasına neden oluyordu.

"Çok ıslak," diye mırıldandı.

"Ne olmasını bekliyorsun..." Ona sımsıkı tutunurken tırnaklarımı ensesine geçirdim. "Duştayız."

Naz, gizem dolu bir kahkaha attı. "Ne kast ettiğimi biliyorsun, aşkım."

Parmağını içime doğru itti, sonra birini daha ve başparmağı klitorisimi buldu. Sessiz kalmaya çalışarak yanağımı ısırdım ama bir faydası olmadı. O kadar sert ısırmıştım ki

ağzıma kan tadı geldi. Naz, hangi düğmelere basacağını, bedenimde dokunacağı her noktayı, beni zevkin doruklarına çıkarıp kendimi kaybettirmeyi biliyordu. Bu adam, sadece eliyle beni duvarlara tırmandırıyor, nefes nefese bırakıyor, kıvrandırıyor ve daha fazlası için yanıp tutuşturuyordu.

Daha fazlası

Daha fazlası.

Daha fazlası.

"İstediğin bu mu?" diye sordu. "Buna mı ihtiyacın var?"

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım ve sırtımı duvara yasladım. Su yüzümde çizgiler oluşturarak üzerime akıyordu. Akan rimel ve dağılan makyajım yüzünden gözlerim yanıyordu. Ama boşalmaya o kadar yakındım ki umurumda bile değildi. "Daha fazla."

"Ne kadar fazla?"

İçimde kabarmakta olan duyguyu hissederek, "Çok daha fazla," diye mırıldandım. Bütün bedenim uyuşmuştu. Sıcaklık acımasızca bana saldırıyor, içimi dışımı yakıyor, vücudumu kamçılıyor, kaslarımı iyice geriyordu. Naz dudaklarını boynuma yapıştırdı ve emmeye başladı. Kulağımın altındaki hassas noktayı ısırdığında nefesim kesildi. Ben eline sürtünürken parmakları büyük bir tutkuyla içime girip çıkıyordu. Yaklaşıyordum... yaklaşıyordum... yaklaşıyordum.

Dudakları boynumun ön tarafına kayarken başımı geriye atıp, "Aman Tanrım, çok yaklaştım," diye homurdandım. Sert bir biçimde boğazımı ısırdı. Beklenmedik bir acı dalgasıyla güçlü bir çığlık attım. Dudaklarının dokunuşuyla titriyordum. Parmağını kıvırıp o noktayı bulduğunda vücudum gerildi.

O nokta.

Zevk, acı, gerginlik, rahatlama, bedenimin içindeki lanet olası her şey bacaklarımın arasında parlayan ateş topunu alevlendirdi ve boşladım. Başımı fayansa çarptım, acısını beynimde hissettim.

Aldığım haz henüz azalmadan Naz beni bırakıp ayaklarımın üzerine indirdi. Dizlerimin bağı çözüldü. Hazırlıksız yakalanmıştım. Naz, beni tuttu. Nefesimi düzene sokamama fırsat vermeden duşun diğer tarafına sürükleyip döndürdü. Artık sırtım ona dönüktü.

Beni süit odanın birinci katına bakan devasa cam duvara yasladı. Elbisemin kumaşı camda şap şap ses çıkarıyor, titreyen bedenime yapıştığı gibi cama yapışıyordu.

Külotumu aşağıya indirip içime girmeye yetecek kadar beni kaldırırken tek bir kelime etmedi; ağzından tek bir hece çıkmadı. İç çekmedi. Tenimde gezinen dudaklarından bir fısıltı yükselmedi. İç çektim; sesi duyunca duraksadı. Sonra dengesini sağlayıp beni orada sabit tutarak içime girip çıkmaya başladı. Beni öyle sert, öyle acımasız becerdi ki tarif edilemez bir haz ve acı yoğunluğundan neredeyse ağlıyordum. Tanrım. *Böylesine* hazır değildim. Bir kolunu belime sarıp beni kımıldamaz hale getirirken diğer eli boğazıma gitti.

Derin bir nefes aldım; ciğerlerim patlayacak gibi olunca arka arkaya titrek nefesler verdim. Bu, işkenceydi. Bir şeyi beklemek, onun nefesimi kestiğindeki baş döndürücü duyguyu beklemek, parmak uçlarını gırtlağıma bastırmasını beklemek tam anlamıyla bir işkenceydi. Kendinden geçmiş bir halde nefesimin kesilmesini bekledim... bekledim... bekledim.

Gelmedi.

Çığlık atmak istedim.

"Naz..." Sesim hırıltılı çıkıyordu. "Lütfen."

Ne için yalvardığımı bilmiyordum bile. Bunu yapmasını istiyor muydum? Bilmiyordum. *Bilmiyordum.* Tek isteğim bu ıstırabıma son vermesiydi. Tanrı aşkına, ya yap ya da yapma. Ama alay edercesine böyle oynaması çok fazlaydı, gırtlağımdaki elinin ne yapabilecek olduğunu bilmek adrenalini o kadar çok körükledi ki görüşüm bulanıklaştı.

Lanet olsun, ne istediğimi bilmiyordum.

Ama o, biliyor görünüyordu. Elini gırtlağıma götürüp nefesimi kesmeye yetecek kadar sıktı.

Birkaç saniye içinde orgazm tüm bedenimi sardı ve Naz, boğazımı bıraktı. Adını bağırarak derin derin nefes aldım. İçime o kadar sert girdi ki camın nasıl dayandığına, nasıl olup da ikimizin ağırlığı altında kırılmadığına şaşırdım. Bütün vücudu titriyordu.

Beni hızla bırakıp geri çekildi. Hazırlıksız yakalandım ve gürültüyle fayansa çarptım. Yüzümü buruşturarak Naz'a baktım ve sert bir biçimde kendini sıvazlamasını ve duş giderine boşalmasını hayretle izledim.

Bunu yapmayalı, kendini böyle geri çekip içime boşalmak yerine başka yere boşalmayalı uzun zaman olmuştu. *Çok, çok uzun zaman.* Gözleri kapalı, ağzı aralıktı. Kesik kesik nefes alarak başını geri attı. Büyüleyiciydi, buna şüphe yoktu ama görüntüsü beni huzursuz ediyordu.

Onda yanlış bir şeyler vardı.

Bastırdığı bir şeyler.

Vücudu kendine gelince gözlerini açtı ve bana baktı. Donuk, kafası karışık bakışı geri dönmüştü; duşun zemininde görüntüm kaşlarının çatılmasına neden oldu. "İyi misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Sanırım kıçımı kırdım ama onun dışında..."

Uzanıp beni ayağa kaldırdı ve duşun altına çekti. Ağırlaşmış, sırılsıklam olmuş giysilerimi çıkarıp duşakabinin

kenarına attı. Sonra ellerini vücudumda gezdirmeye başladı. Okşadı, masaj yaptı. Sonra sabunu alıp her yerimi sabunlandı. Ardından saçlarımı şampuanladı.

Orada öylece durup bunu yapmasına izin verdim.

Hiç konuşmadı. Bu, daha çok bir özür gibiydi.

Her şey bittikten sonra küçük bir havlu alıp yanaklarımı kuruladı, gözlerimin etrafını sildi. Havlunun üzerinde makyajımın bıraktığı siyah lekeleri görebiliyordum. "Rakun gibi görünüyorum, değil mi?"

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Çok güzelsin, bebeğim. Endişelenme."

Gözlerimi devirdim ama tartışma şansı vermedi. Suyu kapadı ve duşakabinin kapısını açıp dışarı çıktı. Yandaki duvarda duran askıdan bornozu alıp bana giydirdi, kollarımı ovuşturarak alnıma bir öpücük kondurdu.

"İkimize de biraz daha şampanya koysana," dedi. "Hemen geliyorum."

Aşağı kata indim.

Bir süre sonra peşimden geldi.

Naz, gecenin geri kalanında mesafeliydi. Fiziksel olarak buradaydı ama aklı çok, çok uzaklardaydı. Birkaç kez iyi olup olmadığını sordum ama o, aynı cümleyi tekrarlayıp durdu. *Takma kafana.*

Elbette takıyordum.

Takıyordum.

Takıyordum.

O gece yatağa yattığımda hâlâ takıyordum.

Rüyamda bile gördüm.

Takıyordum.

Gecenin bir yarısı bir şey beni uyandırdı. Oda karanlıktı, her şeyin üzerine gölgeler düşüyordu. İçeriye sızan tek ışık, perdelerin aralığından içeriye süzülen sokak lambasının ışıltısıydı. Sırtüstü yatıyordum. Kendime gelmek için

gözlerimi kırpıştırarak döndüm ve Naz'ın yattığı yerin boş olduğunu görünce donakaldım.

Onun yanımda olmadığı görerek ilk kez uyanmıyordum.

Her seferinde bunun son olmasını umuyordum.

İç çekerek oturup gözlerimi ovuşturdum. Çalışıyor, diye düşündüm. Sanırım iş için buradaydı. Tam ayağa kalkmak üzereydim ki bir şey kıpırdandı. Ödüm koptu. Nefesim kesilmiş bir halde karanlıktaki bedeni fark ettim. Naz yatağın kenarında oturuyordu, hâlâ çırılçıplaktı. Ellerini önünde birleştirmiş, başı eğik, yere bakarak oturuyordu.

Sakinleşmem, hissettiğim korkuyu bastırmam biraz zaman aldı. Yutkundum, adını söylediğimde sesim çatlak çıktı. "Ignazio?"

Derin bir nefes vererek duruşunu değiştirip başını bana çevirdi. Bu karanlıkta yüzünü net göremiyordum ama görebilseydim nasıl görüneceğini biliyordum.

Sıkıntılı.

"Ben bir aptaldım, Karissa." Alçak sesle konuşuyordu; sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu. "Lanet olası bir aptal."

"Neden?" Sıkıntılı ses tonu yüzünden göğsüm o kadar sıkıştı ki ağrımaya başladı. Battaniyeyi üzerime çektim. "Ne yaptın?"

İç çekerek, "Hiçbir şey," dedi. Sonra değiştirdi. "Her şeyi."

Bekledim ama detay vermedi.

Hiçbir açıklama yapmadı.

"Anlamadım."

Başını iki yana sallayarak başka tarafa baktı. "Şaşırmadım."

Naz, kucağında yumruklarını sıkmış halde duran ellerine bakarak otururken kafa karışıklığım arttı, endişem daha

da rahatsız edici bir hal aldı. Sessizlik boğucuydu. Söylenecek çok şey vardı. Olduğunu biliyordum... Ama öğrenmek istemiyordum.

Ne dememi bekliyordu?

Aklıma söyleyecek bir şey gelmeden Naz ayağa kalktı. Gideceğini, burayı terk edeceğini düşündüm. Tam onu durdurmak için adını söylemek üzereydim ki bana doğru döndü.

Ağzımdan çıkan tek ses bir şaşkınlık nidası oldu.

Naz dizlerinin üzerine çöktü. Yoo, tek dizinin üzerine. Sadece birinin. Tam orada, yatağın hemen yanında karanlıkta, çırılçıplak bir halde. Düşüncelerim öylesine yoğun bir tipiydi ki neler olup bittiğini algılayacak kadar etrafımı göremiyordum. Nerede durduğumun farkında değildim. Sanki suda sürükleniyormuş, havada uçuyormuş, ayaklarım artık yere değmiyormuş gibi hissediyordum. Aynı gün içinde aynı adam tarafından ikinci kez aklım başımdan alınıyordu.

Sesimde belli belirsiz bir korku ile "Naz," dedim. "Aman Tanrım, Naz, ne yapı—"

"Sessiz ol ve bunu yapmama izin ver, tamam mı?"

"Ama..."

"Lütfen, Karissa."

Lütfen. Bu adam *lütfen* demişti.

Bu kelime beni susturmaya yetti.

"Bütün gün bunu düşündüm," dedi. "Lanet olası koca bir gün buna kafa patlattım. Yapsam mı? Yapmasam mı? Doğru kararın ne olduğunu bilmiyordum. *Hâlâ* da bilmiyorum. Ama bu konuyu daha fazla düşünemeyeceğim. Bu yüzden yapıyor ve doğru kararı *senin* biliyor olmanı umuyorum. Çünkü ben bilmiyorum."

Dilim tutulmuştu.

Kahretsin, dilim tutulmuştu.

Naz elini açtı ve avucunda bir yüzük vardı. Yüzüğü karanlıkta çok net göremiyordum ama çok pahalı bir yüzük olmadığını, bana daha önce verdiğine benzemediğini söyleyebilirdim. O yüzük çok gösterişli ve abartılıydı. Bu ise onun seçeceği bir yüzüğe benzemiyordu.

Daha ziyade benim seçeceğim bir yüzüğe benziyordu.

"Sana son aldığımı bir köşeye attın," dedi sakin bir sesle. "Onun gibi yüzlercesini alabilirdim. Daha büyük, daha parlak, her biri daha pahalı yüzlerce gösterişli elmas alabilirdim ama bir anlamı olmayacaktı. Sadece bir yüzük olacaktı. Asla seni karıştırmak istemediğim işlerden kazandığım parayla alınmış bir yüzük... Öyle bir yüzükle ben de kendimle evlenmezdim. O yüzüğü alan bir adamla evlenmezdim."

"Naz..."

"Lütfen... *sus.*"

Tekrar çenemi kapadım.

"Bu yüzden babama gittim," diye devam etti. "Ve anneme verdiği yüzüğü istedim. Bunu alabilmek için yıllarca ölümüne çalışıp para biriktirdi ve bu, yıllarını aldı. *Çok uzun yıllarını.* Nihayet bu yüzüğü alabilecek duruma geldiğinde ben bir delikanlı olmuştum. *Değerli* bir yüzük değil, en fazla bir karat ama onlar için çok değerliydi."

Midem sıkıştı. *Annesinin yüzüğü.* Michelle Vitale birkaç ay önce, beklenmedik bir anda uykusunda ölmüştü. Onunla tanışma şansım olmamıştı ama Naz ile birlikte cenazeye gitmiştim... Ve uzakta durmuş, babasının yanına bir kez bile gitmemiş ve törene katılmamış olsa da orada olmanın onun için çok şey ifade ettiğinin farkındaydım. Bu, ona annesine veda etme şansı vermişti.

Yine de kendini suçluyordu.

Kendini suçladığını biliyordum.

O gün bana, *Ölüm, sevdiğim herkesi elimden alıyor,* demişti. Verdiğim tek cevap *Ben buradayım ve bir yere gitmiyorum,* olmuştu.

"Babama gittim ve bu yüzüğü istedim, çünkü bunun bir anlamı var. Bu yüzük, her şeyden çok sevdiği kadına bunu alabilmek gibi çalışan bir adam tarafından alındı. Bu yüzük saygı, sadakat ve dürüstlük simgesi. Dürüst bir adam... babam gibi bir adam... onun gibi olmak istemediğim için aptalın teki olduğumu fark ettiğim bir adam tarafından verilmiş bir yüzük. Hayır demesini bekleyerek istedim ama verdi. Verdi ve, 'Eğer bunu yapacaksan gerçekten istemen lazım, o zaman doğru olur,' dedi. Ve istiyorum... Tanrı biliyor ki istiyorum... Ama doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Bir süre yüzüğe, ardından gözlerimin içine baktı.

"Ben iyi bir adam değilim," dedi. "Ama olmaya çalışıyorum. Bunun için çaba harcıyorum. Sana mükemmellik sözleri veremem. Hak ettiğin kişi olabileceğimin sözünü veremem. Verebileceğim tek söz ölene kadar seni seveceğim ve yaşadığım sürece seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağımdır."

Durup yüzümü inceledi.

"Ve soruyorum..." Başını iki yana sallayıp ne yapacağını bilmez bir ifadeyle iç çekti. "Benimle evlenir misin, Karissa?"

Hayır deme ihtimalim varmış gibi bakıyordu bana.

Sanki hayır dememi *bekliyor* gibiydi.

Yapmam gereken oydu.

Yapmam gerekenin o olduğunu biliyordum.

Mantıksal olarak, onu reddetmem, ondan kaçmam ve bu adamdan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Ama aşkta mantığa yer yoktur. Aşk, çirkin ve karmaşıktır. Lanet olsun ki aşk hiçbir mantığa sahip değildir. Ve ona âşığım, bu imkânsız gibi görünse de.

Ona âşığım.

Bu, çok garip.

Ama hayatımı düşündüğümde onsuz bir yaşam hayal edemiyorum. Geleceğimi düşündüğümde o hep var. Bu adam çırılçıplak ve savunmasız bir halde tek dizinin üzerine çökmüş karşımda duruyordu ve onu reddedebilirdim. Onun bana yaşattığı üzüntünün bir kısmını ona yaşatabilirdim ama bunun sonuncu sadece pişmanlık olurdu, çünkü birlikte olmamız doğruydu. Aslında yanlış olduğunu bilsem de bana doğru gelen buydu.

"Evet," diye fısıldadım. "Seninle evlenirim."

Bütün yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı, uzanıp elimi tuttu. Yüzüğü taktı; biraz büyüktü ama sanki benim parmağıma aitmiş hissi veriyordu. Naz, ayağa kalkıp ellerini iki yanıma, yatağın üzerine koyarak bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Sert ve yoğun bir biçimde beni öperek üzerime çıktı.

Dudakları dudaklarımdayken, "Şimdi," diye fısıldayıp kollarımı boynuna doladım. "Şimdi yapmak istiyorum."

Dudaklarını benimkilerden uzaklaştırıp çenemi öperek boynuma indi. Tam boğazımda daha önceden bıraktığı ısırık izini öperek tüm ağırlığıyla üzerime uzandı. Sertleşmişti. "Bunu mu istiyorsun, bebeğim?"

Titreyerek parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdirdim. "Şey... Evet ama benim asıl kast ettiğim evlenme meselesiydi."

Geri çekilip kaşlarını kaldırdı. "Evlenmek mi? Şimdi mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bu gece."

"Ama..."

Bir kahkaha atarak ağzını elimle kapatıp onu sustururdum. "Sus." "Bir tarih belirlememi istiyordun, değil mi? Tamam işte, belirledim. Bugün."

Şaşırmış görünüyordu ama itiraz etmedi. Dudaklarının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen ne istersen, Karissa. İste yeter."

Güneş doğduktan saatler sonra, Naz ve ben MGM Grand'ın küçük şapelindeydik. Ne misafir vardı ne arkadaşlar ne de aile. Sadece yabancı şahitler ve bizi evlendirme yetkisi olan bir adam. Ben gelinlik giymedim. Naz da takım elbise giymedi. Sadece o, ben ve en sade yemin.

Seni sonsuza kadar seveceğime söz veriyorum.

Adam bizi karı koca ilan ettikten sonra Naz bana sımsıkı sarılıp kendine çekti ve alt dudağımı ısırarak arzuyla öptü. Kızararak geri çekildiğimde beni şapelin çıkışına doğru sürüklemeye başladı.

"Hadi," dedi. "Evliliğimizi kutlamamız lazım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi. Sesi alçak ve çatlaktı. "Seni Bellagio'nun dışındaki fıskiyenin önünde, yani bütün dünyanın bizi görebileceği yerde becermeyi düşünüyorum."